Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/oratiodepacegrae00demo

L Gr
D387dpB
Demosthenes. De pace.

DEMOSTHENIS

ORATIO DE PACE

GRAECE

ACCEDUNT NOTAE, SCHOLIA

ET

ANDREAE DUNAEI PRAELECTIONES

CURAVIT

CHRISTIANUS DANIEL BECKIUS

PROF. ORD.

LIPSIAE

IN BIBLIOP. SCHAEFERIANO

CIƆIƆCCXCIX.

346630
12. 2. 38.

PRAEFATIO.

In Criticis atque Philologis, quos ſuperiori ſaeculo ineunte Anglia habuit, et omnis illa vidit aetas, non infimum obtinuiſſe locum ſemper mihi viſus eſt *Andreas Dunaeus*. Ex quo enim coepi, a Batavis, qui ſaepe eum laudarunt, admonitus, commentarios eius conquirere et diligenter cognoſcere, lectionis copiam, eruditionis varietatem, antiquitatis omnis ſcientiam, philologiae opes, quibus ſcripta eius redundant magis, quam referta ſunt, et inge-

nii iudiciique acuti ſpecimina, ita admiratus ſum, ut Taylorus atque Reiskius iniuriam ei feciſſe viderentur, quorum alter in Lyſiae oratione contra Eratoſthenem (v. *Taylori* praef. ad Lyſ. Vol. VI. Oratt. Grr. Reisk. p. 79.), alter in hac Demoſthenis oratione (v. *Reiskii* praef. ad Dem. T I. Orr. Grr. p. L.) Dunaei rationem lónge abeſſe ab illa, quam profiterentur, critica diſciplina iudicarunt. Nam ut lubenter largiar, illud uberrimum, quod ſectatur, commentandi genus eſſe non minus alienum ab editione omnium voluminum copioſi auctoris, quam a iuſtis finibus interpretationis ſaepius aberrare: tamen concedent

aequi iudices, ad fructum eruditionis nonnunquam illud paeſerendum eſſe aliorum ſterilitati. Et *Dunaeus* quidem, ſive, ut ipſe nomen ſuum ſcripſit, *Dounaeus* (patria lingua *Downes* dictus), de cuius vita Taylorus ita expoſuit (praef. laud. p. 78. ſ.), ut eum ostenderet, aliis muneribus tum Salopiae, quae patria ei fuit, tum Cantabrigiae functum, tandem ibi anno 86. ſaec. XVI. Profeſſorem graecae linguae conſtitutum, poſtridie Cal. Febr. a. MDCXXVII., anno aet. LXXVII. mortem obiiſſe, inclaruit primum praelectionibus in Lyſiae Or. pro Eratoſthenis caede, Cantabrig. 1593. 8. editis; tum obſervationi-

bus criticis et aliis, quibus Chryſoſtomi editionem Savilianam (Etonae 1610.) eiusque quartum Volumen, Homilias in Acta App. et Epp. Paull. complexum, ornavit, quae Vol. VIII. p. 390. ſſ. leguntur; denique editione Commentarii in noſtram orationem, ita inſcripti: *Praelectiones in Philippicam de Pace Demoſthenis. Andreae Dounaei, Profeſſoris Regii Cantabrigiae Graeci.* Τὰ τοιαῦτα γράφειν ȣ̓ λυσιτελεῖ. *Londini apud Johannem Billium Typogr. Regium.* 1621. 8. min. Praemiſit ei epiſtolam latinam ad Jacobum I. Angliae regem, et ſubiecit oratiunculam graecam ad regem,

quum Cantabrigiam veniſſet, cui utrique non inerat, quod nunc expeteretur, cuique autem Commentarii particulae addidit et graecam ſectionem et eius verſionem latinam, non eam ita bonam, ut poſteritati commendaretur. Ipſi autem commentario tam multa ineſſe animadverti vel de artificio oratoris vel de verborum ſenſu et vi, vel de hiſtoria illius aetatis, vel de vocabulorum quorumdam uſu et ſententiarum natura, praeclare disputata, ut ſive ad cognoſcendam ſcholarum rationem, quibus tum illuſtrabantur auctores veteres, ſive ad omnis philologiae amplitudinem, non parum inde ſructus repeti poſſe crede-

rem. Itaque, quum liber ita rarus eſſet, ut paucorum eum manibus teri iam *Abreſchius* quereretur (Dilucidd. Thucydd. p. 49.), non dubitavimus eum addere orationi Demoſthenis, quam in noſtrarum ſcholarum uſum, vel propter argumentum memoriae recens geſtarum rerum et noſtrorum temporum rationibus non parum reſpondens, ſeparatim edere conſtitueram. Deſcriptus autem ita eſt hic Commentarius, ut non modo errores operarum et, ſi qui ipſius auctoris, maxime in locis vett. ſcriptt. laudatis, eſſent, corrigerentur, verum loca pleraque, quae attulit, accuratius indicarentur, quem taedii

plenum laborem mirifice adiuvit *Kühnii*, Viri Exper. et Cel., amica opera; notarentur nonnulla minus recte dicta et ab aliis iam emendata, denique in margine numeri foliorum edit. Cantabrigienſis adderentur, quo facilius poſſent, quae alii laudaviſſent e noſtro, inveniri. In ipſa vero oratione recenſenda uſus ſum omnibus, quae recentiores editiones, in his Augeriana paucis illa viſa, ſuppeditarunt, praeſidiis, et Aldina atque Pariſ. edd., de quibus ſequens elenchus exponit. Inde enata eſt critica adnotatio, quae conſilio huius editionis ſufficere videbatur. Sed quum nihil deeſſe vellem, quod

vel ad orationis lectionem iuvandam vel ad lectorum iudicium exercendum, ullo modo valeret, adieci etiam cum ſcholia antiqua, locis quibusdam Harpocrationis et Timaei aucta, tum indicem, qui et orationem et commentarium complecteretur. Ita exiſtimavi eam editionem, decoro etiam habitu veſtitam, non magis iis probatum iri, qui vel interpretando propinare vel delibare legendo paratiſſimas oratoris, ut ita dicam, dapes velint, quam habituram eſſe, quo doctioribus commendetur. Scripſi Lipſiae, m. Aug. CIƆIƆCCXCIX.

ELENCHUS

LIBRORUM ET SCRIPTORUM ET EDITORUM AB EDD. IN HAC ORATIONE ADHIBITORUM.

Pariſini codices: *D.* 2508. (in Catal. Codd. Bibl. quondam regiae dictae) chart. ſat bonae notae ſaec. XV. qui inter alia multa continet vitam Demoſth., omnes Dem. orationes adverſus Philippum, aliasque politicas conciones cum oratione ejusdem de Corona. His omnibus orationibus praefixae ſunt hypotheſes, aliquae habent ſcholia ad marginem, quorum nonnulla videntur ex Ulpiano fuiſſe excerpta.

[*K.* 2934. Cod. membran. ſaec. XII. qui omnia habet Demoſth. quae ſuperſunt. Videtur eſſe hic codex indicatus in catalogo codicum Graecorum Nicolai Rodulphi Cardinalis, claſſis oratoriae no. 335. Δημοσθένους Λόγοι ξβ'. quamquam hic continet orationes LVIII. epiſtſt. V. et Προοίμια. Caeterum in primis oratt. ſunt quaedam ſcholia ad marginem, lectu difficillima.]

L. 2935. Cod. membranac. cujus 26. priora folia ſaec. XIII., reliqua ſaec. XI. ſcripta ſunt. Eo codice continentur Demoſthenis vita inedita, auctore Zozimo Aſcalonita, qui Anaſtaſio imperante floruit, Anonymi vita Dem. inedita, (haec duo reperiuntur Tomo IV. Oratt. Reiskii) hypotheſes plurium Dem. oratt. ex Libanio, pars ſcholiorum Ulpiani in primam Olynth., deinde omnia Dem. quae ſuperſunt,

praeter cauſas ejus privatas et epiſtolas. Orationibus adjectae ſunt hypotheſes et ad marginem ſcholia leguntur aliquanto longiora, quorum auctor ignotus eſt.

M. 2936. Cod. membr. ſaec. XIII. ſcriptus eleganter, qui habet vitam Dem. eandem, quae eſt ſecunda in cod. *L.*, ejusdem Dem. vitam ex Libanio, dein omnia ejus oratoris, quae ſuperſunt, praeter epiſtolas. Exordia concionum incipiunt a decimo. Orationes habent ſcholia ad marginem, quorum auctor mihi ignotus eſt. Duas primas Olynthiacas comitantur ſcholia Ulpiani. Nonnullis orationibus praefixae ſunt hypotheſes. Hic cod. multas habet variantes communes cum cod. quem Reiskius vocat Auguſtanum primum.

N. 3937. Cod. chart. ſaec. XV. quo continentur tres Olynthiacae, qua-

tuor Philippicae, orationes *de pace*, de Haloneſo, de Cherſoneſo, de male obita legatione; hujus orationis multa deſunt. Hunc codicem editio Pariſina (Morelii) deſignat per litteram ϑ. (Ap. Reisk. Par. octavus. Secundum Taylor. in Reisk. App. crit. T. II. p. 1195. eſt is, qui tum N. 2187. habebatur, duodecimo ſaec. ſcriptus.)

O. 2938. Cod. chart. ſcriptus manu Antonii Mediolanenſis anno 1480. quo inter caetera leguntur: Demoſth. vita e Libanio, omnes Dem. oratt. adverſus Philippum cum hypotheſibus, ejusdem or. de Rhodiorum libertate, de corona et de male ob. legat. etiam cum hypoth. Hunc codicem deſignat ed. Par. per litteram γ. (Reisk. tertius Par. Ap. Taylor. l. l, n. 2270. anno 1480. deſcriptus.)

[Q. 2940. Cod. bombycinus ſaec. XIII. qui plures habet Dem. orationes cum

commentariis Ulpiani: textus deſcribitur litteris minutis. Deſiderantur cauſae privatae, exordia concionum et epiſtolae. In hoc cod. quem ed. Par. deſignat per litteram α, (Reisk. prim. Par.) plures reperi optimas lectiones. (Dubito, an ei inſit Or. de pace. Certe nulla var. lect. inde ab Augerio adfertur, nec Reisk. in Not. ad h. o. laudat Pariſinum primum. Ap. Taylor. l. l. cod. α is eſſe dicitur, qui tum in bibl. reg. 2190. ſaec. XVI. exaratus.)]

U. 2961. Cod. chart. ſaec. XV. qui continet inter multa alia vitam Dem. ex Libanio, ejusdem encomium ex Luciano ut videtur, omnes Dem. conciones politicas, tum adverſus Philippum, tum alias, Philippi epiſtolas, orat. Dem. de corona, orat. funebrem quae in ejusdem opp. reperitur. Omnibus oratt. praefixae ſunt

hypotheſes; aliquae habent ſcholia ad marginem, quorum nonnulla viſa ſunt ex Ulpiano decerpta.

V. 2993. Cod. chart. ſaec. XVI. in quo, cum brevibus aliquot ſcriptis, habentur omnes Dem. oratt. politicae, tum adverſus Philippum, tum aliae, quibus praefixae ſunt hypotheſes; leguntur vel inſerta vel ad marginem ſcholia ex Ulpiano.

X. 2994. Cod. membr. ſaec. XII. qui continet vitam Dem. ex Libanio, omnes Dem. oratt. politicas, tum adverſus Philippum, tum alias, or. ejusdem de cor., de f. legat., adv. Lept., Mid., Androt., ejusdem epp. Orationibus praefixae ſunt hypotheſes.

Y. 2995. Cod. bombyc. ſaec. XII. ſatis eleganter ſcriptus et ſatis bonae notae, qui inter caetera eadem prorſus habet ac praecedens codex, niſi quod primae orationes habent ſcholia ad

marginem lectu difficilia, alia in- edita, alia ex Ulpiano deſumta. Hunc codicem ed. Par. deſignat per litteram *β*. (Reisk. ſecund. Par. Ap. Taylor. n. 2189. atque ſaeculo XI. adſcribitur.)

Dd. 2999. Cod. chart. ſaec. XVI. quo inter caetera continentur plures Dem. oratt. cum hypotheſibus et epiſtola Philippi; in nonnullis multa deſunt; duae hypotheſes in or. Aeſchinis adv. Timarchum, quaedam ex or. ejusdem adv. eumdem, verſus initium, hyp. in or. ejusdem de male obita legatione et de cor. Sex primae oratt. habent ad marginem ſcholia aliquot, quae omnia videntur ex Ulpiano deſumta. Hunc cod. in ed. Par. denotat littera *η*. (Reisk. Par. ſeptimus. Tayloro l. l. cod. *η* videbatur eſſe n. 2772. ſaeculi XII. codex praeſtantior.)

Ee. 3000. Cod. chart. ſaec. XVI. ele-

ganter ſcriptus, qui habet omnes Dem. oratt. politicas, tum contra Philippum, tum alias; or. ejusdem de male obita leg., de cor., adv. Lept., Mid., Androt. His omnibus praefiguntur hypotheſes. Ex hoc cod. quem ed. Par. denotat per litteram *e*, (Reisk. Par. quint. ſecundum Taylor. n. 2188.) plures accepi probas lectiones.

Rr. 324. in bibl. quondam Sangermanenſi, cod. bombyc. ſaec. XV. ex manu Johannis Roſi, ſacerdotis, quo inter alia leguntur vita Dem. ex Libanio, tres Olynth., et Philippicae quatuor cum hypotheſibus, orat. *de pace*, de Haloneſo, de Cherſon., de Rhod. libertate, quibus etiam praefiguntur hypotheſes, or. Dem. de cor. cum hypotheſi, or. ejusd. de f. legat.

Ss. 339. (ejusdem bibl. Sangerman.) Cod. membr. ſaec. XIII. qui habet

omnia Demoſthenis quae ſuperſunt, praeter cauſas forenſes privatas. Epiſtola Philippi conjungitur cum or. ad eamdem epiſtolam. Orationibus praefiguntur hypotheſes. In exordiis concionum nihil deeſt, ſed multa transponuntur eodem modo quo in Aldina editione.

Haec Augerius de his codicibus disputavit, quorum illos, e quibus nec ipſe in annotatt. ad hanc orationem, nec ſuperiores edd. quidquam varietatis attulerunt, uncinis incluſi.

Cod. *Auguſtanus* primus (in Catal. Ehingerano p. 763. Reusner. p. 78. n. 2.), membranac. in 4. ſaec. X. aut XI. ſcriptus, litteris majoribus, lectu facillimis, neque multis compendiis ſcribendi. Continet paene totum Demoſthenem, ſed orationes alio, quam quo vulgo leguntur, ordine diſpoſuit. Spiritibus et accentibus plerumque caret. Rara

apparet manus correctrix. Jota, quod ſubſcribimus, ſemper habet ad latus litterae adpictum. Nulla ſunt addita orationum argumenta niſi in Olynthiacis. Scholiis oppleti ſunt margines usque ad Timocrateam. Poſterioribus adſperſa pauca, et a nova manu, ſcriptura indocta. Scholia illa partim in Ulpianeis leguntur, partim deſiderantur. Edidit ea Hier. Vuolfius, ſed peſſima fide. Ab eodem lectionum hujus codicis vix tertia pars eſt data, ſive quod Simon Fabricius eas neglexerit, ſive Vuolfius a Fabricio enotatas praetermiſerit. Conveniunt inter ſe plerumque Aug. pr., Pariſ. primus, Vindob., Wolfenbutt., Harleianus, Baroccianus, in multis tamen ita rurſus discrepant, ut ex eodem manaſſe omnes fonte vix probabile ſit.

Cod. *Auguſtanus* ſecundus. (Catal. R. p. 76. n. 11.) Continet Stephanum Byz. ex edit. Aldina, Demoſthenis au-

tem Oratt. Olynthh., Philippicas, ſuaſorias, de corona, et de f. legat., non ex Aldino exemplo, (a cujus lectionibus ſaepe discrepat) ſed ex alio libro, in Italia ſaec. XV. extr. ſcriptus. Codex neque optimae neque peſſimae notae eſt.

Cod. *Auguſtanus* tertius (Catal. R. p. 77. n. 2.) Olynthiacas et Philippicas paene omnes habet, ab indocto et negligente librario ſcriptus, circa initia typographiae. Prima codicis pars continet Ariſtidis orationes diligentiore manu ſcriptas. Demoſthenis orationibus paſſim in marginibus adſcripta ſunt ſcholia liquore rubro, ſed ita pallido, ut legi non poſſent; ſubjecta ſcholia ex Ulpianeis excerpta, atramento ſcripta, eodem tenore cum reliquo corpore orationum.

In reliquis tribus codd. Auguſtanis oratio de pace non legitur.

Codex *Bavaricus* bibliothecae Mo-

nachienſis bombycinus ſaec. XII. aut XIII. ſcriptus, quidquid ſupereſt operum Demoſthenis continens, non optimus, plerumque cum edit. Aldina conſpirans, ſed eo inſignis, quod refertus eſt varietate lectionum ſuper verſus et in marginibus ſcripta, ſpiſſius initio, rarius circa finem, in qua haud raro reperiuntur lectiones novae neque contemnendae. Scholia addita ſunt alia vetuſtiora, alia recentiora. Illa initio perquam copioſa ſunt (in Olynthh. Philipp. etc.), ſed quo magis opus procedit, eo magis decreſcunt, ita ut in extremas oratt. paene nulla ſint, et quae ſunt, ex Harpocr. ſint decerpta. Recentiora pleraque inepta, et alia manu ſcripta, non niſi in duas oratt. leguntur.

Hos codices Reiskius contulit atque lectiones eorum enotavit. v. Praef. ejus T. I. p. LX. ſſ.

Liber Vinarienſis, exemplum edit.

Aldinae in bibl. Ducali Vinar., cui adſcriptae ſunt a duobus diverſis VV. DD., altero antiquiore, altero juniore, lectiones variae, in quibus etiam nonnullae ſunt vulgatis emendatiores. In fine codicis legitur: *I. de Valcob Venetus M. Ianuario* 1592. *multas in hoc codice varias lectiones annotavit.* In fronte autem libri eſt: *Multas in hujus cod. marginibus lectiones varias ſic . . . notatas reperi. Alias addidi ex alterius librarii codice, quas ita ſignavi* 2. *ut a primis dignoſcerentur. Si quam autem in hoc codice lectionem ſimilem alterius lectioni inveni, appoſuimus numeros* 1. 2. *Paucae item ex tertio codice ita ſignatae ſunt* 3. Pleraeque lectiones ex 2. petitae ſunt, et ſaepius cum edit. Pauli Manutii conſpirant.

Liber Leſſingianus, exemplum edit. Ald., quod G. E. Leſſingius poſſedit, et cujus parti (uſque ad p. 520. edit. Pa-

riſ.) diverſae manus varias lectiones et ſcholia, quae pleraque in Bavarico cod. reperiuntur, adſcripſerunt.

Codex Obſopoei. Vincent. Obſopoeus codicem Pannonicum, non optimae notae, qui poſtea in bibl. Caeſ. Vindobonenſem delatus eſſe videtur, tractavit, atque lectiones diverſas inde attulit in ſuis Caſtigationibus in Oratt. Dem. primum a. 1533. 4. editis, deinde repetitis in edd. Vuolff. v. Reisk. Praef. T. I, p. XXX. et LVIII.

Index Aldinus ſive *Mſſ. Aldini.* Variae lectiones e tribus codd. vetuſtis ab Aldo, ſeu Muſuro, ſeu Carteromacho congeſtae, et ſatis negligenter additae calci edit. Aldinae.

Index edit. Pariſinae (1570.) non meras Dion. Lambini conjecturas, ſed pleraſque lectiones ed. Aldinae aliarumque vetuſtarum edd. continet, in ſup-

plementum varietatis in margine ejuſdem ed. allatae.

Farrago Vuolſiana. Ita Reiskius nominat varietatem lectionis a Vuolſio ex ed. Pariſ. (codicem ipſe Vu. dixit) collectam, ſuisque conjecturis novis ſ. curis ſecundis auctam.

Appendix Francofurtana Reiskio dicitur acceſſio quaedam variantium lectionum, quae legitur in ed. Frf. 1604. Continet ea lectiones tum e codice quodam Italico, tum ex Aldino, cui vir doctus lectiones adſcripſerat. Atque has quidem Reisk. ſuſpicatur e cod. Veneto petitas eſſe, et exemplar Aldinum illud eſſe, quod in bibl. Bodleiana Oxon. nunc ſervatur, cuique lectiones Veneti cod. Petrus Pithoeus adſcripſit.

His praeſidiis Reiskius uſus eſt; ſequentibus Taylorus.

Cod. Harleianus, in bibl. Edu. Comitis Oxonienſis, eleganter ſcriptus, an-

tiquus et bonae indolis, orationes publicas continens. v. Taylor. Conſp. edd. et mſſ. in Reisk. App. Crit. Vol. II. p. 1197. Quod ad hanc noſtram attinet orationem (a Tayloro non editam), lectiones ejus, duobus diverſis Francof. edit. exemplis adſcriptas, Reiskius accepit ab Askewio. v. Reisk. praef. ad ſua Demoſth. (in Appar. Vol. II.) p. 15. 21. 25. Lockeranus codex, cujus lectiones iisdem adſcriptae erant exemplis, non videtur orat. de pace habuiſſe.

Neque *Vindobonenſis*, *Barocciani*, aliorumque librorum, quos Taylor. praef. ad Demoſth. (Appar. Crit. Reisk. Vol. II. p. 1195. ſſ.) memorat, lectiones cum copiis Tayloranis ab Askewio ſuppeditatis pervenerunt ad Reiskium. Certe hic nullam inde varietatem, uti nec ex Hervagiana Taylori (quam Reisk. Praef. ad Demoſthenica p. 26. ſ. uberius deſcribit) in annotatt. ad h. orat. adtulit.

Saepe autem ab eo laudatur *Aldina Taylori*, exemplum Ald. edit. cujus margines vetuſta, non ſcita, ſed lectu plana et expedita manus variis lectionibus replevit, quae quidem petitae ſunt e codice Veneto bibl. S. Marci, eſtque illud aut ipſius *Petri Pithoei* exemplum, aut ex eo ductum. Eaedem lectiones etiam duobus aliis exemplis, Baſileenſi ſecundae (1572.) et Francoſurtenſi ſ. Wechelianae additae legebantur. v. Reisk. praef. laud. p. 12. ſſ.

Tandem argumenta orationum cum cod. *Gonvillano* contulerat Taylorus, unde varietas, ad marginem edit. Francof. notata, Reiskio innotuit. De eo codice Taylorus non expoſuit nec in praef. ad Demoſth. (Vol. II. App. Crit.), nec in alio indice, quem Reisk. praef. ad Demoſthenica p. 15. vulgavit. In Prolegg. ad Demoſth. (T. VIII. Oratt. Grr. p. 702.) Taylorus memorat codi-

cem *Cantabrig.* Caio-Gonvill. collegii, in quo ſit Libanii vita mſ. aut collatio cum impreſſis, cujus apographum etiam habeat bibl. regia inter libros Abrah. Selleri.

Editiones ſunt hae: *Aldina*, Venet. 1504. fol. duobus voll. (cum farragine variarum lectr. e tribus Mſſ. ad calcem adjecta*)), eaque duplex, exemplis valde inter ſe discrepantibus, etſi eundem annum praeferentibus. Prioris pauciora ſuperſunt exempla, quam ſecundae, quae emendatior eſt. v. Reisk. T. I. p. IV—XI. et LXXXV. ſſ. Serie dell' Edizioni Aldine p. 25. ſ. Morellius Catal. Bibl. Pin. T. II. p. 172. Oratio de Pace ibi legitur p. 21.

Baſileenſis ſ. *Hervagiana prima* ap. Joh. Hervagium Baſ. 1532. f. II. voll.

---

*) Inſcribitur: *Διαφοραὶ, ἃς τινὰς ἐν ἑτέροις εὕρομεν ἀντιγράφοις.*

Exprimit Aldinum exemplum (niſi quod pauca loca mutata ſunt per Jac. Reuberum, uti Reisk. p. XIII. ſuſpicatur, aut Joh. Oporinum). Aldinus index varr. lectt. ſervatus eſt, Ulpiani commentarii in nonnullas oratt. quos Aldus Pius Manutius addiderat calci oratt., marginibus adjecti ſunt. Acceſſerunt: In oratt. Demoſthenis loca quaedam annotationes ex Guil. Budaei et Deſ. Erasmi Roterodami aliorumque eruditorum lucubrationibus per ſtudioſum quendam (*Jac. Reuberum*) collectae; addita Jo. Oporini admonitione. Legitur Oratio de Pace p. 41.

Hervagiana ſ. *Baſileenſis ſecunda* 1547. III. voll. 8.

Ed. *Feliciani*, quae Venet. 1543. ex officina Franc. Bruccioli III. voll. 8. cura Jo. Bern. Feliciani prodiit, qui e codd., neſcimus quibus, ſaepius emendavit texta et indicem varr. lectt. Aldi-

num auxit. v. Reisk. p. X. XVI. LV. LXXXIX. ſ.

Ed. *Pauli Manutii* Venet. 1554. III. voll. 8. quae omnia Feliciano debet, nuſpiam laudato.

Editio *Pariſina*, 1570. fol. quam *Guil. Morellus* a. 1558. inchoaverat (collatis octo codd. bibl. Pariſ.), morte ejus et bellis civilibus interruptam Jo. Benenatus abſolvi juſſit per *Dion. Lambinum*, cujus minus diligens fuit in eo labore opera. Morellus Ulpianeos commentarios auxit pluribus ſcholiis e variis codd. repetitis. Ad calcem (p. 789.) leguntur variae lectiones et notae in oratt. Dem. et ſcholia Ulpiani. Oratio de Pace eſt in ea, quam Morellus curavit, parte, p. 39. ſſ. Exempla editionis varia diverſorum bibliopolarum nomina praeſeferunt. Duo laudavit Reisk. p. XXVIII. Tertium, quo uſus ſum, inſcriptum eſt:

Lutetiae M. D. LXX. apud Jacobum Dupuys.

Editiones *Vuolfianae.* Poſt latinam Hier. Vuolfii verſionem (1544. Baſ. fol. ſaepius repetitam) prima ejus graeco-latina editio prodiit Baſ. 1549. f., tum, poſt ſpecimen Demoſthenis iterum recogniti (1569.), ſecunda ex off. Hervag. 1572. f. multum auctior et Pariſinae opibus et copiis aliis adhibitis, neque tamen commode expoſitis. Haec poſtrema editio repetita eſt et Francofurti (1604. f.) et Coloniae Allobrogum (1607. f.), ſed ita, ut in hac et Vuolfii adnotationes et acceſſio variarum lectt., quam *appendicem Francofurt.* Reiskius dicit, deſiderentur. Oratio de Pace legitur p. 21. ſſ.

Ed. *Taylori.* Primum *Jo. Taylorus* ſpeciminis cauſa edidit Orat. Dem. in Midiam, cum Lycurgi Or. in Leocratem, Lond. 1743. 8. Tum prodiit Cantabrig.

a. 1748. 4. tertium volumen Operum Demoſth. Aeſchinis, Dinarchi et Demadis, quod orationes Dem. a Vuolfio in tertiam claſſem relatas continet. Secundus autem Tomus 1757. 4. editus eſt, orationes Dem. et Aeſch. adverſarias tenens. Primus atque caeteri, editore mortuo, lucem non viderunt. De his aliisque edd. et verſſ. ſingularum oratt. in Anglia curatis v. Brüggemann's View of the engliſh editions of the ancient greek and latin authors p. 160. ſſ.

Ed. *Reiskii,* Lipſiae 1770. ſſ. Praeter codd., Auguſtanos, Bavaricum, Meermannianum, varias lectiones exemplis nonnullis adſcriptas, et vett. edd., etiam per Askewium accepit exempla plurium edd. cum lectionibus codd. a Tayloro in margine notatis. De his copiis expoſuit cum in praef. ad Demoſthenem T. I. Oratt. Grr. tum in praef. ad ſua Demoſthenica, T. II. Appar. Critici. Idem

ſuperiorum editorum dedicationes atque praefationes repeti juſſit T. II. App. Cr. p. 1105. ſſ.

Ed. *Augerii*, qui antea vernaculo ſermone Demoſthenem interpretatus fuerat. Demoſthenis et Aeſchinis quae ſuperſunt omnia, juxta accuratiſſimam omnium quotquot habent bibliotheca regia et ſangermanenſis codicum manuſcriptorum et impreſſorum inſpectionem, juxtaque autoritatem librorum, quos adierunt Taylorus et Reiskius, graece et latine edidit, cum verſione nova, triplici indice, variantibus lectt. et brevioribus notis Athanaſius Auger. Tomus primus, continens univerſas quae ad Philippum pertinent conciones, et hujus epiſtolam. (Pariſiis MDCCXC. 4. maj.) ubi Or. de Pace p. 152. ſſ. legitur. Lectiones librorum, quos multos contulit, pauciſſimae adferuntur, et adnotationes pleraeque tironibus inſerviunt.

Separatim noſtra oratio a Dounaeo graece cum lat. verſione edita eſt in libello, qui inſcribitur: Praelectiones in Philippicam de Pace Demoſthenis *Andreae Dounaei* Profeſſ. Regii Cantabrigiae Graeci. Londini apud Joh. Billium typogr. Reg. 1621. 8. min. Singulis ſectionibus ſubjecti ſunt Commentarii. Praemiſſa epiſtola dedicatoria ad Regem Jacobum I. adjecta in calce p. 200. Εἰς τὴν ἄφιξιν τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως εἰς Κανταβριγίαν Δεξίωσις αχιδ. (proſaica oratione.)

Caeterum de his praeſidiis aliisque copioſius poſt Reiskium expoſuit Harleſius ad Fabric. Bibl. T. II. p. 831. ſſ.

DOUNAEI ET REISKII ADMONITIONES DE HAC ORAT.

Orationes Demoſthenis de Philippo, quae ſunt undecim *), recte atque ordine ſunt pro temporum ratione digeſtae. Tres enim Olynthiacae cum Philippica prima ante pacem compoſitam dictae ſunt, dum adhuc bellum inter regem et Athenienſes ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως gerebatur. Tum pax inita eſt, utrisque belligerando defatigatis, ſed infida et infirma, quae bellum habere

*) Alii duodecim numerant. v. Dionyſ. Hal. Ep. ad Ammaeum I. de Dem. c. 11. ſed de ordine harum orr. Taylorus in Fragmm. prolegg. in Dem. p. 719. T. VIII. Reisk.

viſa eſt involutum. Hanc pacem Demoſthenes nunquam probavit, neque ejus auctor ineundae fuit. Verumtamen nunc ſuadet ſuis civibus, quoniam facta eſt, ne ſua culpa, neu leviſſima de cauſa, temere eam, cujuscujusmodi ſit, abrumpant. Itaque haec oratiuncula, quae de pace inſcribitur, primae Philippicae ſubdita eſt. Quam excipit ſecunda et deinceps caeterae, quibus orator perfidiam regis arguit, et pacem ab eo violatam eſſe demonſtrat, ne miremur, in hac pacis auctorem fuiſſe, qui mox in ſequentibus bellicum canit. Et ſimul haec interpoſita eſt, quo plus auctoritatis fideique ejus reliquae ſuaſiones haberent, qui pacem ab initio, quoad tolerabilis erat, retinendam cenſuit. Nam, qui primo hanc ſententiam dixerit, is otium velle, non bellum, et invitus ad arma deſcendiſſe videatur. Haec breviſſime, cur oratiuncula haec Philippicis

inſerta ſit. Harpocration*) certe quintam ordine inter Philippicas numerat, ut nunc habemus. *Doum.*

Wolf. in Annott. ad Or. de falſa legat. p. 375. 20. ſuſpicatur, hanc de pace orationem, quae Demoſtheni abjudicatur, eſſe Aeſchinis, nil moratus dictionis disparitatem, neque teſtimonium veterum, praeter tres illas, quae hodie proſtant, orationes ab Aeſchine litteris conſignatum quicquam eſſe negantium. Sed obſtant haec duo: 1. quod orator p. 59. (c. 2. §. 7.) ſe legatis reliquis e Macedonia domum reverſis oblocutum ait,

*) V. Ἐκδέχεσθαι et Ἐπικηρυκείαν. Aliis, ut Dionyſ. Halic. l. l. c. 10. p. 737. T. VI. Reisk. ſexta eſt. De ea Taylor. Prolegg. p. 721. praeterea laudat Phot. Cod. 265. Tertull. de anima c. 45. Stobaeum Serm. 96. Paull. Leopard. Miſcell. 3, 15. 16. Emendatt. 9, 15. Ruſum ap. Gruter. T. I. p. 573. Victor. V. L. p. 229. Valeſ. 48. 104. Dorvill. ad Charit. p. 388.

eos malae fraudis atque erga patriam malevolentiae et erga Philippum ſtudii coarguiſſe; 2. quod orator ibidem (§. 8.) ſibi quandam arrogat εὐτυχίαν, cujus jactantiae poenas Aeſchini dedit acerbiſſimas. *Reisk.*

AUGERII

ANALYSIS ORAT. DE PACE.

Propoſitum. Quum vana pollicitationum ſpecie Philippus induxiſſet Athenienſes, ut ſecum pacem facerent, ſtatim Thermopylas occupavit, ac Phocenſibus injecit terrorem, qui ipſi ſemetipſos dediderunt. Tunc convocato Amphictyonum concilio, eo rem adduxit, ut ſtatueretur, Phocenſium urbes penitus eſſe diruendas, ac fore, ut ipſe in eorum loco poſtea ſederet inter Amphictyonas. Miſit Macedonum rex ad

Graecorum quorumdam civitates, qui concilio non adfuerant, praeſertimque Athenienſium *), ut ipſi ratum habe-rent, quod ſtatutum fuerat. Demoſthenes, quamvis pacem non probaret, hac oratione ſuadet ſuis, ut petita concedant, ne infeſtis totius Graeciae armis oppugnentur. Quum autem alicubi orator Aeſchini exprobraverit, quod unus faverit Philippo pacem petenti, putat Libanius, ſcriptam eſſe orationem, at non dictam, ne a ſe ipſo diſſentire videatur Demoſthenes. Equidem Libanio non aſſentior. Nam praeterquam quod non apparet, cur ille non dicendam ſcripſiſſet orationem, non idem eſt, imo valde diverſum, alicui petenti favere, ac ſuadere, ut non rejiciantur

*) Atqui hi non intereſſe poterant Amphictyonibus. *B.*

petita, temporis cauſa, ne inde majus incommodum exſurgat.

Exordium. Exponit difficultatem nunc ſuis ſuadendi, tum ob rerum praeſentem ſtatum, tum ob habitum animorum. Dicit tamen ea ſuaſurum ſe, per quae emendentur praeſentia et amiſſa recuperentur. (I, 1 — 4.)

Confirmatio. 1. Tres refert occaſiones, in quibus ex rerum eventu patuit, ſe optima civitati ſuaſiſſe, allata prius cauſa, cur ea praefari ſtatuerit (I, 5. II, 1—7.). 2. Ostendit, quam ob rationem ſibi ad populum Ath. dicenti recta et utilia ſtatim occurrant (II, 8. 9.). 3. Ponit tamquam principium, non rumpendam eſſe pacem, non quod praeclara ſit, ſed quod ſatius fuerit, eam non fieri quam factam diſſolvi (III, 1.). 4. Per ratiocinia et exempla fuſius docet, Athenienſibus eſſe cavendum, ne ſingulae civitates, contra

ſuam ipſorum utilitatem, privatis quidem inimicitiis et offenſionibus, at communi praetextu, in bellum adverſus ipſos rapiantur, ac proinde univerſorum Graecorum impetus ipſis ſuſtinendi ſint (III, 2. ff. IV.). 5. Concludit reſpondendo iis, qui negabant belli metu facienda eſſe ea, quae alii juſſerint, et plura commemorando, quae Athenienſes conceſſerint ob pacem vel obtinendam vel ſervandam (V.).

Haec oratio dicta eſt anno tertio Olymp. CVIII. ſub Archia archonte. [Vid. Diod. Sic. XVI, 59. 60. ibique *Vueſſel.*, inprimis p. 129. et ex recentt. praeter notiſſimos libb. hiſtt. antt. *Barthelemy* Itin. Anacharſ. T. V. p. 181. *Gillies* Hiſt. Gr. T. IV. p. 158. verſ. vernac. Caeterum cum noſtra conferenda propter argumentorum ſimilitudinem Iſocratis Or. de Pace T. I. Auger. Noſtrae orationis argumentum

et virtutes copioſius etiàm expoſuit *Rocheſort* IV. Mémoire ſur les Harangues de Demoſth. Obſ. ſur la Harangue pour le maintien de la paix avec Philippe, Mém. de l'Acad. d. Inſcr. XLVI. p. 88. ſſ. inprimis p. 95—99.]

ΛΙΒΑΝΙΟΥ
ὑπόθεσις τȣ̃ περὶ εἰρήνης λόγȣ.

Μηκυνομένȣ τȣ̃ πολέμȣ τȣ̃ περὶ Ἀμφιπό- 1
λεως, εἰρήνης ἐπεθύμησαν ὅ τε Φίλιππος, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι· οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κακῶς ἐν τῷ πολέμῳ φερόμενοι, ὁ δὲ Φίλιππος, βȣλόμενος ἃ ὑπέσχετο Θετταλοῖς τε καὶ Θηβαίοις ἐπι-

1. In cod. Gonvill. inſcribitur argumentum: Ὑπόθεσις Φιλιππικȣ̃ δευτέρȣ.

οἱ μὲν Ἀθηναῖοι. Haec verba in Bav. errore librarii exciderunt.

ὑπέσχετο. Codd. Bav. (qui tamen paullo poſt vulgatum exhibet) et V atque X (utroque loco) ὑπέθετο, h. e. propoſuit ſibi, conſtituit, ut Iſocr. Or. ad Phil. init. At h. l. promiſſum eſt ſpectandum.

2 τελέσαι. ὑπέσχετο δὲ τοῖς μὲν Θηβαίοις Ὀρχομενὸν παραδώσειν καὶ Κορώνειαν, πόλεις Βοιωτίας, ἀμφοτέροις δὲ, τὸν Φωκικὸν καταλύσειν πόλεμον. τοῦτο δὲ ἦν ἀδύνατον αὐτῷ πολεμίων
3 ὄντων τῶν Ἀθηναίων. καὶ γὰρ πρότερον βουληθεὶς εἰσβαλεῖν εἰς τὴν Φωκίδα, τῶν Ἀθηναίων περιπλευσάντων ταῖς ναυσὶν εἰς τὰς καλουμένας Πύλας, ὑπ' ἐνίων δὲ Θερμοπύλας, ἀπεκρούσθη
4 τῆς εἰσόδου. νῦν τοίνυν εἰρήνην ποιησάμενος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, μηδενὸς κωλύσαντος, παρελθὼν εἴσω Πυλῶν, τὸ Φωκέων ἔθνος ἀνάστατον πεποίηκε,

---

2. τῶν ante Ἀθηναίων deerat; addidi cum Gonv. Neceſſarius eſt h. l. articulus, quum civitas Athen. indicetur.

3. ἀπεκρούσθη. Ita cod. Obſop., Ald. Tayl., codd. L, M, Ee in textu, Y et Dd ad marg. legunt, pro vulg. ἀπεκωλύθη, quod illius verbi, gravioris et exquiſitioris, interpretamentum eſſe videbatur.

4. κωλύσαντος. App. Francof., Ald. Tayl., Codd. L, M, V, et Ee κωλύοντος.

τὸ Φωκέων. Dd, Bav., Ald. Tayl. τῶν Φωκέων.

ἀνάστατον. Cod. Gonv. et Ald. Tayl. ἀνάλωτον. Pro ἐν ante τοῖς Ἀ. Gonv. καί.

καὶ τὴν Φωκέων ἐν τοῖς Ἀμφικτύοσι χώραν, καὶ
τὰς ἐκείνων ἐν τῷ συνεδρίῳ ψήφους παρὰ τῶν
ἄλλων Ἑλλήνων εἴληφε. πέπομφε δὲ καὶ πρὸς
Ἀθηναίους πρέσβεις ἀξιῶν καὶ αὐτοὺς ταῦτα συγ-
χωρεῖν. καὶ ὁ Δημοσθένης παραινεῖ συγχω- 5
ρεῖν, οὐ τῷ πράγματι συνιστάμενος, ὡς ὀρθῶς
ἔχοντι, οὐδὲ δίκαιον εἶναι λέγων, μετέχειν Ἑλ-
ληνικοῦ συνεδρίου τὸν Μακεδόνα, ἀλλὰ δεδιέναι
φάσκων, μὴ καταναγκασθῶσι κοινὸν πόλεμον
πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας ἔχειν. προσκεκρου- 6
κέναι γὰρ λέγει τοῖς Ἀθηναίοις ἄλλους δι᾽ ἄλλας
τινὰς αἰτίας, τούτους δὲ κοινῇ πολεμῆσειν αὐτοῖς.

ἄλλων omittit Ald. Tayl.

5. μετέχειν. Bav. ἀντέχειν. Verum non tam hoc indignum fuit, quod affectabat locum inter Amphictyonas, ſed quod habiturus erat.

κοινόν. Gonv. καινὸν, in quo etiam verba ἅπαντας τοὺς deſunt.

6. τούτους δὲ. Cod. Obſop. τούτους δὴ — App. Francof. τούτους δὴ κοινῇ πολεμήσειν εἰ αὐτοῖς.

πολεμ. αὐτοῖς. Ita ex emend. Vuolf. edide, runt Reisk. et Auger. pro vulg. πολ. αὐτοὺς.

δώσομεν, φησὶ, κοινὴν αἰτίαν ταύτην καθ' ἡμῶν, ὅτι μόνοι τοῖς τῶν Ἀμφικτυόνων ἐνιστάμεθα δόγμασιν, ὥστε κάλλιον τὴν εἰρήνην τηρεῖν, καὶ ταῦτα Φιλίππου παρεληλυθότος εἴσω Πυλῶν, καὶ ἐπελθεῖν δυναμένου τῇ Ἀττικῇ, ἢ
7 περὶ μικροῦ τηλικοῦτον κίνδυνον ἄρασθαι. οὗτος δὲ ὁ λόγος παρεσκευάσθη μὲν, οὐ μὴν εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ· κατηγορῶν γὰρ ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνου καὶ τοῦτο

---

quia, quod Vuolf. monet, πολεμεῖν τινι eſt, bellum cum aliquo gerere. In Ald. Tayl. et cod. M. πολεμήσειν αὐτοὺς εἰ δώσομεν, ut ſequentia arctius adnectantur. Cod. U neque αὐτοὺς neque αὐτοῖς habet.

κάλλιον. Gonv., Ald. Tayl., κάλλιστον. In ind. Lutet.: γρ. ὅτι βέλτιον τὴν εἰρήνην τηρεῖν. In eadem Ald. Tayl. καὶ τοῦ Φιλίππου.

τῇ Ἀττικῇ, ἢ περὶ — Bav.| τὴν Ἀττικὴν περὶ — ſine ἤ. In Ald. Tayl. καὶ περὶ μικροῦ (ex confuſione compendiorum ſcribendi).

7. παρεσκευάσθη. Vuolf. mavult παρεσκευάσθαι, qui inf. a δοκεῖ pendeat.

ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνου. vid. de falſa leg. p. 241. ed. Wolf. maj. ſ. p. 375. T. I. Reisk.

μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ διαβάλλει, ὅτι συνεβούλευε, Φίλιππον Ἀμφικτύονα εἶναι ψηφίσασθαι, μηδενὸς ἄλλου τολμῶντος τοῦτο εἰσηγήσασθαι, μηδὲ Φιλοκράτους τοῦ πάντων ἀναιδεστάτου. οὐκ 8
ἂν οὖν αὐτὸς περὶ τούτων συμβεβουλευκὼς τὸν Αἰσχίνην ἐπ' αὐτοῖς διέβαλλεν, ἀλλὰ δηλονότι τὴν ὑπόνοιαν ἔδειξε, μὴ δόξῃ φιλιππίζειν, καὶ χρήμασιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως πεισθεὶς τοιαύτην γνώμην ἀποφήνασθαι. ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ λόγῳ πρὸς τοιαύτην τινὰ ὑπόνοιαν ἱστάμενος φαίνεται, συνιστὰς ἑαυτὸν ὡς εὔνουν τῇ πόλει καὶ ἀδωροδόκητον.

αὐτοῦ. Aug. ſecundus *αὐτῷ.*

πάντων. Aug. ſec. *πάντα.* De Philocrate Eleuſinio, Aeſchinis amico et adiutore pacis, cf. Demoſth. de f. leg. p. 405. Reisk. Plut. Demoſth. c. 16. De Philippi autem loco inter Amphictyonas v. quae Weſſeling. ad Diod. S. T. II. p. 129. notavit.

8. *αὐτὸς περὶ* — Ald. Tayl. *αὐτὸς ὁ περὶ τ.*

ἔδειξε. Bav. *ἐδήλωσε.*

εὔνουν. Gonv. *εὔγνουν.*

Ex codice Auguſtano apud Reisk. T. II. Oratt. Grr. p. 125. ſ. (inter ſcholia vett.)

Ὑπόθεσις τοῦ περὶ εἰρήνης.

Ὁ Φίλιππος μετὰ τὸ ἀνελεῖν τοὺς Φωκέας
πάρεδρος (videbatur) Ἀμφικτυόνων ἠβουλήθη
γενέσθαι, ὡς λείποντος τοῦ ἑνὸς ἔθνους Ἀμφικτυό-
νων εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν ιβʹ. τοῦτο ἐψηφίσαντο
Θηβαῖοι καὶ Θετταλοὶ καὶ ἄλλοι τινές· ἀνάγ-
κη οὖν ἐχρῆν καὶ τοὺς Ἀθηναίους τούτοις συμψηφί-
2 σασθαι. Ἀμφικτυονία δὲ τόπος ἐν τῇ Ἑλλάδι,
κοινὸν τῶν Ἑλλήνων δικαστήριον. ὅτε γὰρ ἠδι-
κοῦντό τινες τῶν Ἑλλήνων, ἀπήεσαν ἐκεῖ. οὐ
γὰρ παρὰ τοὺς ἀδικοῦντας ἢ ἀδικουμένους ἐχρῆν
δικάζεσθαι. καὶ πάλιν, ὅτε περὶ κοινοῦ τινος
ἐσκέπτοντο, ἐκεῖσε ἐβουλεύοντο. λέγουσι δὲ, ὅτι
3 ἐξ ἥρωός τινος ἔσχε τὸ ὄνομα. σκοπούντων οὖν

2. ἥρωος. Intelligitur Amphictyon, Deucalionis filius. v. Harpocr. p. 30. Blanc. et Suid.

Ἀθηναίων, εἰ δεῖ δέξασθαι Φίλιππον εἰς τὴν Ἀμφικτυονίαν, συμβουλεύει Δημοσθένης, δεῖν δέχεσθαι, διὰ τὸ μὴ κοινὸν ἄρασθαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας πόλεμον. ἦσαν γὰρ ψηφισάμενοι πολλοὶ, καὶ ἔμελλον συναγωνίσασθαι τῷ Φιλίππῳ, ὀργιζόμενοι, ὡς τῆς γνώμης αὐτῶν ἀναιρουμένης. τινὲς δὲ ἐνόθευσαν τοῦτον τὸν λόγον, ὡς ἀνο- 4
μοίαν ἔχοντος ὑπόθεσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ, οὐ προσσχόντες ἀκριβῶς τῷ σκοπῷ τοῦ ῥήτορος. ἐπειδὴ γὰρ δοκεῖ ὑπὲρ Φιλίππου λέγειν, ὃ οὐδεπώποτε ὤφθη ποιήσας, ᾠήθησαν εἶναι αὐτοῦ

h. v. ubi tamen etiam verior nominis origo atque vis (ἀμφικτίονες h. e. περιοικοῦντες) indicatur. add. Heyn. ad Apollod. P. II. p. 832. ſ. et qui de Amphictyonum concilio copioſe diſputarunt, Ant. Dalenius (van Dale) diſſ. 6. in Diſſertatt. IX. antiquitatibus, quin et marmoribus illuſtrandis inſervientibus (Amſt. 1702) et Valeſius (de Valois) in Commentt. Acad. Pariſ. litter. elegantiorum T. III. p. 191 ſſ. V. p. 405.

3. δεῖν δέχεσθαι. Imo, ferendum eſſe, ut Philippus locum inter Amphictyonas teneat. Nam receptus jam erat. Paullo poſt pro ἔχοντος leg. ἔχοντα.

5 τὸν λόγον ἀλλότριον. ἠγνόησαν δὲ, ὡς ἔςι διαφόρως περὶ τȣ̃ αὐτȣ̃ χρήσασθαι πράγματος, τῆς προαιρέσεως ȣ̓κ ἀλλαττομένης. οἷον λέγει τις ἐχθρὸν κακῶς, καὶ λέγει τις κακῶς φίλον ἐπιτιμῶν, [καὶ] τὸ μὲν κακῶς, ἐπ' ἀμφοῖν, ἡ δὲ γνώμη διάφορος. ȣ̔́τω καὶ νῦν ὁ Δημοσθένης πεποίηκε. λέγειν μὲν γὰρ ὑπὲρ Φιλίππȣ δοκεῖ, ȣ̓ μετέςη δὲ τῆς προαιρέσεως, ἀλλὰ διὰ τὸ κοινὸν χρήσιμον ȣ̔́τω τὸν λόγον μετεχαρίσατο.
6 τινὲς δὲ πραγματικῆς ἐγγράφȣ τȣ̃τον ἀπεφή-

---

5. καὶ, quod uncinis incluſi, ſententiae loci adverſatur. Sed paullo ante περὶ ante verba τȣ̃ αὐτȣ̃ χρήματος non eſt delendum.

6. πραγματικῆς ἐγγράφȣ. Repetendum e ſeqq. ςάσεως, ut ad τȣ̃τον ſubintell. τὸν λόγον εἶναι. ςάσις eſt, quae Latinis *conſtitutio, ſtatus, quaeſtio* dicitur, h. e. id, in quo cauſa conſiſtit et verſatur. vid. Cic. Topic. c. 25. Quintil. Inſt. Or. III, 6, et 7, ibique Caperonner. p. 181. et I. C. Th. Erneſti Lex. Technol. Graec. rhetor. p. 314. ſ. Lex. Technol. Lat. rhetor. p. 86. ſ. Jam πραγματικὴ eſt, quae pertinet ad res, negotia, facta, opponiturque conjecturali: ipſa

ναντο, λέγοντες ὡς περὶ εἰρήνης συμβουλεύει·
ἔγγραφος δὲ ἡ εἰρήνη· ἔγγραφος ἄρα (videba-
tur) πραγματικὴ ἡ στάσις. Φαίνονται δὲ ἀγνοή-
σαντες, ὡς οὐ περὶ τῆς εἰρήνης λέγει νῦν, οὐδὲ
περὶ ταύτην ἠσχόληται· ἀλλ' ὅτι συμφέρει
δέξασθαι αὐτὸν, καὶ μὴ πολεμεῖν, ὥστε εἶναι
τὴν στάσιν πραγματικὴν ἄγραφον. ψιλὴ γὰρ ἡ
παραίνεσις. τὸ δὲ προοίμιον ἐπειδὴ ἐκ παραδόξων 7
ἄρχεται· παρὰ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ, κατὰ τὴν αὐ-
τῶν γνώμην δοκεῖ λέγειν, καὶ τρόπον τινὰ ὑπὲρ

---

autem eſt vel ἔγγραφος, quando res, quae tractantur, nituntur ſcripto, h. e. tabulis pacis, ſoederum, legum etc. (ut h. l. εἰρήνη ἔγγραφος), *controverſia, quae in ſcripto verſatur* (Cic. de Inv. II, 40.), vel ἄγραφος, quando res non a ſcriptis et tabulis proficiſcuntur, ſed a ratione (ut hoc non ſcripto poterat confirmari, praeſtare Philippo locum Amphictyonicum concedere neque bellum ei inferre). v. Hermog. p. 89. 100. ed. Ald. ibique Schol. et Erneſtius Lex. Techn. Gr. rhet. p. 283. ſ. et p. 277. — Pro συμβουλεύειν, uti Reisk. edidit, ſcripſi συμβουλεύει; et deinde colo interpunxi. Ita nexus verborum eſt melior.

(videbatur) Φιλίππου· οὐκ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πραγμάτων τῆς ἀκολουθίας ἀρξάμενος, ἀλλ' ἀπὸ ταραχῆς, οὐκ εὐθὺς τῆς ὑποθέσεως ἀρχόμενος, ἀλλὰ ταράττει πρῶτον, ἵνα ὡς ἐν τηλικαύτῃ ταραχῇ αὐτὸς συμβουλεύων ὥσπερ ἰατρὸς εὑρεθῇ κατὰ τοὺς λόγους. [hic vocabulum erat fumo obſcuratum et amputatum, ut legi non poſſet: ἀεὶ quidem non eſt,
8 quod Vuolſius dedit.] δεῖ γάρ, ὅτε τι παράδοξον μέλλομεν λέγειν, μὴ εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἄρχεσθαι, ἀλλὰ ταράττειν τὸν ἀκροατήν, ἵνα ῥᾷστον ἀποδέχηται, ὡς ἐν μεγίστῳ τυγχάνων φόβῳ, τοῦ συμβουλεύοντος καὶ ὁπωσοῦν ἔχουσαν τὴν παραίνεσιν. τὸ μὲν οὖν προοίμιον πολλὴν ταραχὴν ἐμποιεῖ τῷ ἀκροατῇ, ὡς ἔφαμεν, διὰ τὴν χρείαν. ἡ δὲ πρότασις διῃρημένη.

---

8. πρότασις dicitur prima exordii pars, qua res quaedam declaratur. Hermog. de Inv. I. p. 28. διῃρημένη membris pluribus diſtincta. v. Erneſt. Lex. laud. p. 75.

Ὁ περὶ τῆς εἰρήνης λόγος.

I. Ὁρῶ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα πολλὴν δυσκολίαν ἔχοντα καὶ ταραχὴν, οὐ μόνον τῷ πολλὰ προεῖσθαι, καὶ μηδὲν εἶναι προὔργου περὶ αὐτῶν εὖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τῷ περὶ τῶν ὑπολοίπων κατὰ ταὐ-

---

Ὁ π. τ. ε. λόγος. Ad initium orationis haec in Aldina Tayl. adſcripta reperi: ἐν παλαιοῖς Φιλιππικὸς δεύτερος. *Reisk.*

§. 1. ἄνδρες deeſt Harl. Parr. quint. et oct.

μηδὲν εἶναι. Reisk. conjicit: μηδὲν ἔτ' εἶναι. Et potuerat orator ita diccre.

εὖ λέγειν. Aug. primus, Ald. Tayl. εὐλογεῖν. Paullo poſt τῷ ante περὶ abeſt Aug. primo.

κατὰ ταὐτὰ — ἡγ. In app Francof. ταῦτα, ſed ed. Felic. ταυτά. Ipſam formulam Vuolf. in Not. interpretatur: ὁμογνωμονεῖν, συμψήφους εἶναι, conſentire de eo, quod futurum ſit e republica. Verum h. l. ſententia et oppoſita poſtulant, ut

τὰ μηδὲ καθ᾽ ἓν τὸ συμφέρον ἅπαντας ἡ-

dicatur, *non* omnes eodem atque uno modo ſtatuere. Itaque et *Dovn.* locum ita περιφράζει: *verum etiam, quia de reliquis, quae ſalva ſunt, non perinde omnes idem ſentientes, ſed alius hoc, alius* (aliud) *pro ſuo cujusque ingenio atque animo, nullatenus, quid rebus conducat, atque utile ſit, docent. Reiskius* adſcripſit haec: „Num μὴ κατὰ ταὐτὰ, ut iſta duo μὴ κατὰ ταὐτὰ, *non pari pacto*, et μηδὲ καθ᾽ ἓν, *neque uno modo*, ſint e parallelo dicta, ut vulgo uſurpant. Conſtructio tum erit haec: μὴ πάντας ἡγ. τὸ συμφέρον κατὰ ταὐτὰ (ſcil. ἐνθυμήματα) μηδὲ (al. μὴ δὲ) καθ᾽ ἓν (ſcil. διάγραμμα).“ At neque mutatione lectionis, neque ſupplementis illis orationis opus eſt. Recte monet *Augerius*, intelligenda eſſe verba, quaſi legeretur: μὴ κατὰ τ. quamquam κατὰ τ., *ſecundum eadem*, paullo liberius interpretatur *eodem animo*. Scilicet interdum ad verba antecedentia eſt negatio e ſequentibus cum apud Graecos tum apud Latinos repetenda. v. Abreſch. Dilucidd. Thucc. p. 84.

ἅπαντας. Ita e codd. Par. quinto et octavo (ap. Reisk. nam Auger. nihil monuit), Harl. et Aug. tertio (in quo tamen prima vocab. littera fuit a nova manu adiecta) edidi pro

γεῖσθαι, ἀλλὰ τοῖς μὲν ὡδί, τοῖς δὲ ἑτέρως δοκεῖν. δυσκόλου δ᾽ ὄντος φύσει καὶ χαλεποῦ 2
τοῦ βουλεύεσθαι, ἔτι πολλῷ χαλεπώτερον ὑμεῖς αὐτὸ πεποιήκατε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλεύεσθαι, ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. ἐκ δὲ τούτου 3
συμβαίνει παρὰ πάντα τὸν χρόνον ὃν οἶδ᾽ ἐγώ, τὸν μὲν οἷς ἂν ἁμάρτητε ἐπιτιμῶντα εὐδοκιμεῖν, καὶ δοκεῖν εὖ λέγειν, τὰ δὲ πρά-

---

vulg. πάντας, quod minus grave et numeroſum videbatur. Ald. Tayl. πάντα.

ἑτέρως. Bav. ἑτέρωτε. Paullo ante Par. et al. ᾠδί.

§. 2. αὐτὸ et paullo poſt ἄνδρες Harl. deeſt, ἄνδρες etiam in Parr. quint. et oct.

§. 3. πάντα τὸν χρόνον. Indices Aldi, Felic. et P. Manutii, τὸν πάντα χρ. Verum non *totum*, ſed *omne*, univerſum, tempus dicere vult.

ὃν ab ind. Aldi abeſt.

ἁμάρτητε. Par. ſeptimus (ap. R.) et Bav. ἁμαρτήσητε. Harl. ἁμάρτοιτε.

γματα, καὶ περὶ ὧν βουλεύεσθε, ἐκφεύγειν
4 ὑμᾶς. οὐ μὴν ἀλλὰ καίπερ τούτων οὕτως ἐχόντων, οἶμαι καὶ πεπεικὼς ἐμαυτὸν ἀνέστηκα, ἂν ἐθελήσητε, τοῦ θορυβεῖν καὶ φιλονεικεῖν ἀποστάντες, ἀκούειν, ὡς ὑπὲρ πόλεως βουλευομένοις καὶ τηλικούτων πραγμάτων προσήκει, ἕξειν καὶ λέγειν καὶ συμβουλεύειν, ἐξ ὧν καὶ

καὶ περὶ ὧν. καὶ redundare Vuolſio videtur. *Reisk.*

ἐκφ. ὑμᾶς. Ita etiam Bav. ſed ἡ ſuperſcripto. *R.*

§. 4. οὐ μὴν ἀλλὰ καίπερ. Ald. Tayl. ἀλλὰ μὴν καίπερ. Paullo poſt οἴομαι Reisk. pro vulg. οἶμαι dedit, atque ita ubique. Grammatici nonnulli antt. utrumque diſtinguunt, et οἶμαι ἐπὶ ὁμολογουμένου, οἴομαι ἐπὶ ἀμφιβόλου poni contendunt. v. Thomas Mag. p. 645. ſ. Alii utramque formam Atticam dicunt. Moeris p. 284.

ὑπὲρ πόλεως. Bav. ὑπὲρ τῆς πόλεως. Rectius Ind. Lamb. ὡς τοῖς ὑπὲρ πόλεως.

ἐξ ὧν. Ita ex optimis libris, Aug. prim., Pariſſ. quinto, ſeptimo, octavo (ap. R. nam Aug. nullam varietatem notavit) Harl. et Ald. Tayl. pro vulg. δι' ὧν repoſui, cum hoc facile

τὰ παρόντα ἔϛαι βελτίω, καὶ τὰ προειμένα σωθήσεται. ἀκριβῶς δὲ εἰδὼς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ λέγειν περὶ ὧν αὐτὸς εἶπέ τις καὶ περὶ αὑτοῦ, παρ᾽ ὑμῖν ἀεὶ τῶν πάνυ λυσιτελούντων τοῖς τολμῶσιν ὂν, οὕτως ἡγοῦμαι φορ-

---

potuerit ex interpretatione verborum ἐξ ὧν oriri. Nam et haec valent: quorum ope et praeſidio.

προειμένα. Harl. προϊστέμενα. — Plus pollicetur, quam praeſtat. Nam de recuperandis amiſſis nihil dicit: tantum bellum Amphictyonicum caveri jubet. *Vuolf.*

§. 5. ἀκριβῶς δέ. περιαυτολογίαι alioqui odioſae ſunt, ſed hic perſtringit arrogantes ac turbulentos oratores, quos Athenienſibus eſſe gratos, etiam alibi queritur, ſuamque modeſtiam commendat. *Vuolf.*

ἄνδρες deeſt Harl. Parr. quint. oct.

αὑτοῦ. P. Manut. αὐτοῦ. Par. ſeptimus αὐτῶν.

ὄν. Pro εἶναι [nam refertur ad εἰδὼς]. ὂν τ. π. λ. eſſe eorum, quae ſunt omnino utilia, id eſt, eſſe maxime utile apud vos iis, qui audent. *Auger.*

τικὸν καὶ ἐπαχθὲς, ὥστε ἀνάγκην ἐστὶν ὁρῶν ὅμως ἀποκνῶ· νομίζω δ' ἄμεινον ἂν ὑμᾶς περὶ ὧν νῦν ἐρῶ κρῖναι, μικρὰ τῶν πρότερόν ποτε ῥηθέντων ὑπ' ἐμοῦ μνημονεύσαντας.

II. Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρῶτον μὲν, ἡνίκ' ἔπειθόν τινες ὑμᾶς, τῶν ἐν Εὐβοίᾳ ταραττομένων πραγμάτων, βοηθεῖν Πλουτάρχῳ, καὶ πόλεμον ἄδοξον καὶ δαπανηρὸν ἄρασθαι, πρῶτος καὶ μόνος παρελθὼν

ὑμᾶς. Harl. ὑμῖν.

νῦν abeſt a Parr. quinto et ſeptimo (ap. Reisk.), Aug. primo et Harl.

II. 1. Ἐγὼ γάρ. Cod. Obſop. Par. ſeptimus Ἐγὼ μὲν γάρ. Paullo poſt ἄνδρες, ut plerumque (etiam §. 3. 6.) in Harl. Parr. quint. oct. omittitur.

τῶν ἐν Εὐβ. ταρ. πραγμάτων. Aug. primus et Harl. τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων ταραττομένων. Incidunt hae diſſenſiones Euboënſium et turbae in Olymp. CV. a. 3. v. Diod. Sic. XVI, 7. ibique Weſſel. p. 87. qui alia laudat loca, quibus Demoſth. auxilium illis miſſum memorat.

παρελθών. Ald. Tayl. ἐπανελθών.

ἀντεῖπον, καὶ μονονὲ διεσπάσθην ὑπὸ τῶν
ἐπὶ μικροῖς λήμμασι πολλὰ καὶ μεγάλα ὑμᾶς
ἁμαρτάνειν πεισάντων. καὶ χρόνε βραχέος 2
διελθόντος μετὰ τὲ προσόφλειν αἰσχύνην καὶ
παθεῖν, οἷα τῶν ὄντων ἀνθρώπων ἐδένες πώποτε
πεπόνθασιν ὑπὸ τέτων οἷς ἐβοήθησαν, πάντες
ὑμεῖς ἔγνωτε τήν τε τῶν ταῦτα πεισάντων κα-
κίαν καὶ τὸν τὰ βέλτιςα εἰρηκότα ἐμέ. πάλιν 3
τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατιδὼν Νεοπτόλε-

ἐπί. Parr. quintus et octavus (ap. R.) atque Harl. ἐν.

§. 2. βραχέος. P. Manut, βραχέως.

προσόφλειν. Cod. Obſop. προσοφείλειν. Hoc vero apud Atticos proprie ad debitum pertinet, illud ad iudicium et mulctam. V. Intpp. Phrynichi p. 208. Tho. Mag. p. 666. ſ.

ἀνθρώπων abeſt a Bavar. ſed alia manu ſupra ſcriptum.

ἔγνωτε. Parr. quintus et ſeptimus (ap. R.), Aug. primus, App. Francof. ἐγνώκατε, neque male.

μον, τὸν ὑποκριτὴν, τῷ μὲν τῆς τέχνης προσχήματι τυγχάνοντα ἀδεῶς, κακὰ δ᾽ ἐργαζόμενον τὰ μέγιστα τὴν πόλιν, καὶ τὰ παρ᾽ ὑμῖν διοικοῦντα Φιλίππῳ καὶ πρυτανεύοντα, παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς, οὐδεμιᾶς ἕνεκα οὔτ᾽ ἔχθρας οὔτε συκοφαντίας ἰδίας, ὡς ἐκ τῶν μετὰ
4 ταῦτα ἔργων γέγονε δῆλον. καὶ οὐκέτ᾽ ἐν τούτοις αἰτιάσομαι τοὺς ὑπὲρ Νεοπτολέμου λέγοντας, —

§. 3. τῆς τέχνης. Accedebat impune ad Philippum, proditor cum eſſet: ac ibi edoctus quid facto eſſet opus, curabat per oratores atque alios, ut Athenn. conſilia ſequerentur tam ſuae libertati pernicioſa, quam regno Philippi amplificando opportuna. *Vuolf.*

κακὰ δ᾽ ἐργαζόμενον. Ald. Tayl. καὶ κατεργαζόμενον. Reisk. antea: τυγχάνοντ᾽ ἀδ.

μέγιστα. Par. ſeptimus μάλιστα.

ὑμῖν. Manut. ἡμῖν. In Bav. ὑμῶν. Sed huius loci ſenſui non convenit τὰ παρ᾽ ὑμῶν, quae a vobis geruntur. Maluit tamen Vuolf. ita legi, quamquam parum intereſſe cenſens.

ἕνεκα οὔτ᾽ ἔχθρ. Harl. marg. ἕνεκεν ἴχθρ. ut οὔτε e ſeqq. repetatur.

οὐδὲ εἷς γὰρ ἦν — ἀλλ᾽ αὐτοὺς ὑμᾶς. εἰ γὰρ ἐν Διονύσου τραγῳδοὺς ἐθεᾶσθε, ἀλλὰ μὴ περὶ

---

§. 4. οὐδὲ εἷς. Harl. οὐδεὶς, forma uſitata. cf. Gregor. Cor. p. 22. Accipi vero verba non poſſunt in hunc ſenſum: *neque enim ullus fuit* (ut Auger. etiam reddidit), ſed: *neque enim unus fuit*, h. e. plures fuerunt, qui pro eo dicerent. *Vuolf.* cenſuit, aut hanc eſſe ſententiam: nemo defendit Neoptolemum, ſed ipſe ſuam egit cauſſam; aut hanc: plurimi fuerunt ejus defenſores, i. e. totus populus; vos ipſi eum defendiſtis. Neutrum verum eſt. Paullo ante al. μετὰταῦτα, et οὐκ ἔτ᾽.

αὐτοὺς ὑμᾶς. Aug. prim. App. Francof. Harl. ed. Reisk. ὑμᾶς αὐτούς. Vulgatus ordo maiorem vim habere videtur.

ἐν Διονύσου. Subaudi ἑορτῇ vel ἱερῷ, in *Bacchi feſto* vel *templo. Auger.* Prius unice verum eſt. Neque enim in templo Bacchi tragoediae ſpectabantur, ſed in theatro, quod et Vuolf. monuerat. De uſu hoc Genitivi cf. Gregor. Cor. de Dial. p. 19.

ἐθεᾶσθε. Ita cum Reisk. ex Parr. ſept. et oct. Augg. primo, et ſecundo, app. Franc. Ald. Leſſing. edidi pro vulg. ἐθεάσασθε, quod Auger. ſervaverat.

σωτηρίας καὶ κοινῶν πραγμάτων ἦν λόγος, οὐκ ἂν οὕτως οὔτ᾽ ἐκείνου πρὸς χάριν, οὔτ᾽ ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἠκούσατε. καίτοι τοῦτό γε ὑμεῖς

ἦν λόγος. Ita edd. Ald. Felic. Manut. Vuolf. Auger. cum codd. Sed Reisk. ex App. Francof. cum Doun. atque edit. Mor. dedit ἦν ὁ λόγος. Verum non definite certa quaedam oratio indicatur, ſed univerſe, de communibus rebus et reipubl. ſalute dictum eſſe. Ex Ald. Tayl. affertur: πραγμάτων ὁ λόγος, ſine ἦν. Paullo poſt al. οὔτε ἐκ. — οὔτε ἐμοῦ.

ἠκούσατε. Hanc lectionem Reisk. auctoritate codd. Parr. ſec. quint. ſept. et octavi, Aug. primi, App. Francof. Harl. Ald. Tayl. recepit, loco vulgati (quod eſt in Auger.) ἠκούετε. Cod. Bav. utramque dat lectionem, vulgatam infra, alteram ſupra. Verborum ipſorum ſententia non adeo eſt expedita. Redduntur a Dounaeo ita: Qui ſi tragoedos in liberi patris ſpectaſſetis ac non de reip. ſalute ageretur, nequaquam ſic vel illius grata atque iucunda, vel noſtra vobis inviſa oratio fuiſſet. Eodem fere modo caeteri interpretes. Vuolf. ſententiam eſſe ſtatuit: vos ita faviſtis hiſtrioni proditori, ac perduellionis reo, ac ſi tragoediam ageret, non capitis cauſam diceret, volupta-

οἶμαι νῦν ἅπαντας ᾐσθῆσθαι, ὅτι τὴν τότε ἄφιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο, ὑπὲρ τοῦ

---

tis ſtudioſi cum pernicie reipublicae; quae quomodo ex verbis exiſteret, non vidi. Imo hoc ſibi velle Dem. cenſui: non Neoptolemum, ſi tragoediam agere vidiſſetis, tam libenter audiſſetis (malum ſcil. hiſtrionem), quam eum audiviſtis de republ. dicentem, de qua me agentem male accepiſtis. Poterat ſententia his verbis abſolvi: ἐκ. ἂν οὕτως ἐκείνου πρὸς χάριν ἠκούσατε. Oppoſuit ſe, ut levitas Athen. eo acrius notaretur.

§. 5. καίτοι τοῦτό γε ὑμᾶς οἶμαι. Reisk. non, ut videtur, codice praeeunte edidit: οἴομαι. Ald. Tayl. καίτοι τοῦτο οἶμαι ὑμᾶς. In ſeqq. videtur duplex antiquior fuiſſe eorum fontium, unde codd. Dem. fluxerunt, lectio. In Parr. quint. et oct., Aug. primo, Harl., cod. Obſop. Ald. Leſs. οἶμαι γινώσκειν, ὅτι —. In Aug. tertio erat ſic ab antiqua manu: οἶμαι νῦν ἅπαντας γινώσκειν καθῆσθαι (quod ex καὶ ᾐσθῆσθαι contractum videri poteſt) ὅτι —. Corrector autem vocab. καθῆσθαι litura induxerat. Etiam Ald. Tayl. γινώσκειν. Reisk. igitur exiſtimat, fuiſſe in libris Dem. antiquis etiam hanc lectionem: οἶμαι νῦν ἅπ. γινώσκειν καὶ ᾐσθῆσθαι, ὅτι, *arbitror, vos omnes nunc certo ſcire et dudum ſuſpi-*

τἀκεῖ χρήματα ὀφειλόμενα, ὡς ἔφη, κομίσας δεῦρο λατουργεῖν· καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ πλείστῳ χρησάμενος, ὡς δεινόν, εἴ τις ἐγκαλεῖ τοῖς ἐκεῖθεν ἐνθάδε τὰς εὐπορίας ἄγουσιν, ἐπειδὴ διὰ τὴν εἰρήνην ἀδείας ἔτυχεν, ἣν ἐνθάδε ἐκέκτητο οὐσίαν φανεράν, ταύτην ἐξαργυρίσας, πρὸς ἐκεῖνον

---

catos eſſe. Fieri tamen etiam potuit, ut, quia νῦν cum ᾐσθῆσθαι non convenire videbatur, huic verbo ſubſtituerent γινώσκειν. App. Francof. ita, auctore Reisk.: [καίτοι τοῦτο (item τοῦτό γε) οἶμαι ὑμᾶς γινώσκειν]. Paullo poſt Reisk. ed. τότ' ἄφ. et χρήματ' ὀφ.

τἀκεῖ. Ita Reisk. pro vulg. (quod in Ald. etc.) τὰ ἐκεῖ. Parr. octav. Ald. Tayl. τἀκεῖσε.

ὀφειλόμενα ſcil. ἑαυτῷ *Reisk.* Idem χρήματ' ſcripſit.

ὡς δεινὸν κ. τ. λ. Haec verba continent λόγον, ſpecioſam orationem, qua plurimum utebatur Neoptolemus. δεινὸν autem non *mirum*, ut Doun. reddidit, ſed *grave*, *iniquum*, eſt.

οὐσίαν φαν. ἀφανὴς οὐσία iuxta Harpocrat. erat illa, quae argento, ſervis, vaſis conſtabat, φανερὰ vero, quae terrenis poſſeſſionibus. *Auger.* Nam Vuolf. ἀφανῆ οὐσίαν vult eſſe ſolam pecuniam, ſive domi reconditam ſive apud

ἀπάγων ᾤχετο. δύο μὲν δὴ ταῦτα, ὧν προεῖ- 6
πον ἐγὼ, μαρτυρεῖ τοῖς τότε γεγενημένοις λό-
γοις, ὀρθῶς καὶ δικαίως, οἷά περ ἦν, ἀποφαν-

---

menſarios collocatam, ſive in negotiationem collatam, φανερὰν aedes, fundos, praedia, domeſtica inſtrumenta,

ἀπάγων aut active accipi poteſt, ut ad οὐσίαν referatur, aut ut neutrum pro ἀπιὼν, quod praefero. Nam non οὐσίαν, ſed pecuniam inde redactam ſecum abſtulit. Unde et Aug. vertit: *factamque pecuniam ad illum proficiſcendo avexiſſe.*

ᾤχετο. Bav. οἴχεται, ſed vulgata ſuperſcripta.

§. 6. δύο μ. δ. τ. In app. Francof.: δύο μ. δ. τ. μαρτυρεῖ (Reisk. coniicit μαρτύρι' i. e. μαρτύρια) ὧν προεῖπον, μαρτυρεῖ. Paullo poſt iterum duplex fuit antiqua lectio, τοῖς τότε γεγεν. λ. (ut in pluribus libris eſt), et τοῖς προγεγενημένοις λ. (ut Pariſ. ſept., a quo tamen τότε abeſſe non diſerte in marg. Lutet. notatur) Bav. et Aug. tert. quod, quia προεῖπ. praeceſſit, minus probo. In Aug. tert. pro λόγοις perperam eſt ὁ λόγος. Verba *Reisk.* non bene ita ſtrui iuſſit: δύο ταῦτα ὑπ' ἐμȣ τοιαῦτα ἀποφανθέντα οἷά περ ἦν ἀληθῶς, μαρτυρεῖ τοῖς ἐμοῖς τότε λόγοις, ὅτι ὀρθῶς καὶ δικαίως ἐγένετο (ἐγένοντο). Vidit *Auger.*,

θέντα ὑπ᾽ ἐμοῦ. τρίτον δ᾽, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μόνον ἓν τοῦτ᾽ εἰπὼν ἔτι καὶ δὴ καὶ περὶ
7 ὧν παρελήλυθα ἐρῶ. ἡνίκα τοὺς ὅρκους τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης ἀπειληφότες ἥκομεν οἱ πρέσβεις,

---

praeeuntibus aliis, ſtructuram eſſe hanc: δύο ταῦτα — ὀρθῶς καὶ δ. οἷαπερ ἦν, ἀποφ. ὑπ᾽ ἐμοῦ, μαρτ. τ. τ. γ. λ. *haec duo ex his, quae ego dixi prius* (imo: haec duo, de quibus dixi, ſcil. quod diſſuaſit auxilium Plutarcho ferendum et quod Neoptolemi artes patefecit) *recte et iuſte, qualia erant, a me enuntiata teſtantur in gratiam orationum tunc habitarum,* ſcil. a me. Vuolf. autem ἀποφανθέντα ſcil. τὰ πράγματα εἶναι cum μαρτυρεῖ conſtruit: per eas orationes declarata eſſe negotia.

καὶ δὴ καὶ περὶ — Poſterius καὶ omittunt Parr. tert. ſept. et oct., Aug. prim. et Bavar., Harl. app. Francof. In Aug. tertio eſt: καὶ δὴ καὶ πάλιν περὶ — ſed ita, ut vocabb. καὶ πάλιν a nova manu ſint, ut inſerenda, ſuperſcripta. Reiskius verba, καὶ μόνον ἓν — ἐρῶ, minori hic cum aliis edd. etiam Doun. diſtinctione poſita, ut iungerentur verba: τρίτον δ᾽, ἡνίκα τ. ὅ. Mihi lenius oratio videbatur fluere ex ea, quam Aug. ſecutus eſt, diſtinctione.

τότε Θεσπιάς τινων καὶ Πλαταιὰς ὑπισχνεμένων οἰκισθήσεσθαι, καὶ τὲς μὲν Φωκέας τὸν Φίλιππον, ἂν γένηται κύριος, σώσειν, τὴν δὲ Θηβαίων πόλιν διοικιεῖν, καὶ τὸν Ὠρωπὸν

§. 7. Θεσπιάς. Θεσπειὰς Aug. prim. et ſic poſtmodum quoque idem. Reperi quoque in Aug. tert. et Harl. alibique vocabulum hoc per diphthongum exaratum, quod ſemel monuiſſe ſatis eſto. *Reisk.*

κύριος ſcil. τῶν πραγμάτων.

διοικιεῖν. Legebatur olim (Ald. P. Manut. Vuolf. etiam Aug. tert.) διοικεῖν, quod Vuolf. ita accipi poſſe monuit: Thebanorum urbem adminiſtraturum, i. e. ſervitute oppreſſurum, coacturum in ordinem. Sed idem cenſuit legendum eſſe διοικιεῖν, a διοικίζω, h. e. ἀνάστατον ποιήσειν, diſſipaturum, everſurum, in pagos redacturum, laudans hanc in rem Iſocrat. locum. (Or. ad Phil. T. I. p. 336, 10. Aug. add. Or. de Pace T. II. p. 236, 15.) Idem verba οἰκεῖν et οἰκίζειν, atque inde compoſita ſaepe eſſe a librariis commutata obſervavit. διοικιεῖν (quam lect. iam in ed. Par. repertam, Harpocrat. h. v. quanquam et ipſe corruptus, et Rufus in Antexegematis T. II. Lamp. Grut. p. 358. confirmant) *Dounaeus*, *Reiskius* (cum

ὑμῖν ὑπάρξειν, καὶ τὴν Εὔβοιαν ἀντ᾽ Ἀμφιπόλεως ἀποδοθήσεσθαι, καὶ τοιαύτας ἐλπίδας καὶ φενακισμοὺς, οἷς ὑπαχθέντες ὑμεῖς οὔτε συμφερόντως οὔτε ἴσως οὔτε καλῶς

Harl. Ald. Leſs. Ald. Tayl. App. Franc.) et *Augerius* (praeeuntibus codd. *D*, *L*, *M*, *N* et *V*) in ordinem receperunt.

ἐλπ. καὶ φενακισμοὺς — Ex anteced. ὑπισχνουμένων, quo manifeſtum eſt hos accuſſ. referri, repetendum eſt ποιούντων, quod in illo, qua ſenſum, latet. Ita non eſt neceſſarium, cum Reisk. coniicere, φεν. ὑπισχνεῖσθαι eſſe, promittere rem vanam, mimicam. Idem tamen dubitavit, an non exciderit προτεινόντων, aut ὑποδεικνύντων, non diſſentiente *Augerio*.

ὑπαχθέντες. Aug. tert. ὑπειχθέντες, ſed nova manus α ſuper diphthongo ſcripſit. Paullo poſt primum οὔτε abeſt a Par. quinto, ab Aug. ſec. et tert., ſed in hoc corrector delevit, cum prima manus dediſſet. Abſuit etiam ab illo cod., unde app. Francof. eſt ducta.

οὔτε ἴσ. οὔ. κ. Reisk. edidit: οὔτ᾽ ἴσως οὐδὲ καλῶς, atque haec adnotavit: „Haec lectio (οὔτε ἴσ. οὔτε καλῶς) ſi ſervatur, erit ἴσως non pro *fortaſſis*, ſed pro, *ex aequo*, *iuſte*, *ſalva iuſtitia*,

προεῖσθε Φωκέας· ὐδὲν τύτων ὔτ' ἐξαπατήσας ὔτε σιγήσας ἐγὼ φανήσομαι, ἀλλὰ προειπὼν ὑμῖν, (ὡς εὖ οἶδ' ὅτι μνημονεύετε) ὅτι ταῦτα ὔτε οἶδα ὔτε προσδοκῶ, νομίζω δὲ τὸν λέγοντα

---

accipiendum, quo ſignificatu reperitur interdum uſurpatum. Viſum tamen fuit, etiam h. l. ἴσως vulgari ſenſu eſſe accipiendum; quapropter ex ὔτε poſtremo effeci ὐδὲ, *ne quidem: et neſcio, an ne honeſte quidem prodidiſſis Phocenſes, non modo cum damno veſtro, ſed ne ſalvo quidem pudore veſtro, ne ſalva quidem exiſtimatione veſtra.*" Non opus eſt emendatione; utile, aequum, honeſtum, discernuntur. Bene etiam vulg. lect. defendit *Wakefield.* Silv. Crit. III. p. 126. ὔτε ante καλῶς in Par. quint. deeſt.

προεῖσθε. Bav. ποιεῖσθε.

φανήσομαι. Poſt hoc verbum alii (ut Doun.) colon ponunt, ed. Reisk. plene interpunxit, niſi vitium hoc eſt operarum. *Reiskius* verba idem valere docet, ac ſi dixiſſet: ὔτ' αὐτὸς λέγων ἐξηπάτησα, ὔτε ἄλλων λεγόντων ἐσίγησα, καὶ ὔτως εἴασα ὑμᾶς ἐξαπατηθῆναι.

νομίζω δὲ τόν. Paris tert. νομίζων τὸν, ed. Doun. νομίζω δὲ καὶ τὸν —.

8 λῃρεῖν. ταῦτα τοίνυν πάντα, ὅσα φαίνομαι βέλτιον τῶν ἄλλων προορῶν, οὐδ᾽ εἰς μίαν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὔτε δεινότητα οὔτε ἀλαζο-νείαν ἐπανοίσω, οὐδὲ προσποιήσομαι δι᾽ οὐδὲν ἄλλο γιγνώσκειν καὶ προαισθάνεσθαι, πλὴν δι᾽ ἃ ἂν ὑμῖν εἴπω δύο, ἓν μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δι᾽ εὐτυχίαν, ἣν συμπάσης ἐγὼ τῆς ἐν ἀνθρώποις οὔσης δεινότητος καὶ σοφίας ὁρῶ κρατοῦσαν· ἕτερον δὲ, ὅτι προῖκα τὰ πράγματα κρίνω καὶ λο-

---

§. 8. *ταῦτα τοίν. πάντα.* Bav. *ταῦτα πάντα τοίνυν.* App. Franc. *ἅπαντα.* In Harl. *πάντα* deeſt. *Reiskius* edidit: *ταῦτα τοίνυν ἅπανθ᾽. ἄνδρες* in Parr. quint. et oct. omittitur hic et paullo poſt.

ἀλαζονείαν. Harl. *ἀλαζονίαν.*

γιγνώσκειν. Ita Doun. Reisk. Alii *γινώσκειν.*

ἂν ὑμῖν εἴπω. ὑμῖν abeſt ab Aug. ſec. In Harl. *εἶπον.* Perperam Doun. dedit: *ἂν ὑμ. λέγω.* *Reiskius* mavult: *πλὴν δι᾽ ἃ νῦν ὑμῖν ἐρῶ δύο.* Utrum eum coniunctio verborum *ἃ ἂν* offenderit, an ſtructura *ἂν εἴπω*, non indicavit. Poſt *δύο* et infra poſt *κρατοῦσαν* Doun. Reisk. Auger. plene interpungunt.

γίζομαι, καὶ οὐδὲν λῆμμα οὐδεὶς ἂν ἔχοι πρὸς
οἷς ἐγὼ πεπολίτευμαι καὶ λέγω δεῖξαι προς-
ηρτημένον. ὀρθὸν οὖν, ὅ τι ἂν ποτε ἀπ' αὐτῶν 9
ὑπάρχῃ τῶν πραγμάτων, τὸ συμφέρον φαίνε-
ταί μοι. ὅταν δ' ἐπὶ θάτερα, ὥσπερ ἐπὶ τρυ-

οὐδέν. App. Franc. οὐδὲ ἓν et paullo poſt οὐδὲ εἷς. Locum ſic interprètatur Auger.: *et nullum emolumentum nullus poſſet oſtendere adiunctum iis, quae ego adminiſtro et dico,* quo nempe ea in pravum inclinent. Scil. dictum pro, πρὸς τούτοις, ἃ ἐγὼ πεπ. quisque videt.

ἔχοι. Aug. tert. ἔχῃ. At ἂν ἔχοι pro ἕξει poſitum.

§. 9. ὅ τι ἄν. Aug. prim. ὅ τ' ἄν. forte voluit ὅ γ' ἄν, *Reiskio* auctore. ὀρθὸν *Auger.* obſervat, praeeunte *Vuolſio*, eſſe adverbialiter accipiendum, *recta* et *ſtatim.* Quidni autem ſit *rectum, incorruptum? utilitas, quaecunque ex ipſis rebus enaſcatur, incorrupta* (talis, qualis eſt) *mihi apparet.* Opponuntur deinde ὀρθῶς et ὑγιῶς.

ὥσπερ ἐπὶ τρ. Ita ex ſarr. Vuolf. et Ald. Tayl. ſcripſi. Vulgo, etiam ap. Reisk. et Doun. ὥσπερ εἰς τ. *Auger.* e cod. Par. (oct. in marg. Lut.) edidit ὡσπερεὶ ἐπὶ τρ. quod numero offi-

τάνην, ἀργύριον προσενέγκῃς, οἴχεται φέρον καὶ καθείλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτὸ, καὶ ἐκέτ' ἂν ὀρθῶς ἐδ' ὑγιῶς ὁ τἔτο ποιήσας περὶ ἐδενὸς ἂν λογίσαιτο.

---

cere videtur, ut vulg. εἰς concinnitati orationis. Neque opus eſt, ut cum *Reisk.* εἰς τρ. accipiatur pro ἐν τρυτάνῃ (uti *Doun.* in Not. ſcribit), *alterutram in lancem veluti trutinae.* Imo eſt: *alterutram in partem, veluti in lancem trutinae.*

ἀργύριον. Harl. ἀργυρίε (ut ſubintelligatur τι).

φέρον. Aug. tert. φέρων. Ex ſeqq. repetendum eſſe τὸν λογισμὸν, bonam mentem ſecum aufert. Indicare autem adiectum part. φέρον celeritatem et impetum, Vuolf. cenſet. Ea vero notio verbo οἴχεται ineſt.

καθείλκυσε. Bav. καθείλκυκε. Recte autem aoriſtum interpretes per praeſens reddunt. *Doun. deprimit*, *Auger. abripit* deorſum. Paullo poſt Aug. prim. app. Francof. Ald. Tayl. ἐπ' αὐτὸ, ſenſu adverſante. Paullo poſt Ald. ἐκ ἔτ'.

ἂν alterutro loco (neſcio quo) a Bav. abeſt.

ὁ τἔτο ποιήσας. id eſt, ὁ προσενέγκας ἀργύριον πρὸς τὸν τῶν πραγμάτων λογισμὸν καὶ διαχειρισμόν.

III. Ἓν μὲν οὖν ἔγωγε πρῶτον ὑπάρχειν φημὶ δεῖν, ὅπως, εἴτε σύνταξιν εἴτε συμμάχους εἴτ᾽ ἄλλο τι βούλεταί τις κατασκευάζειν τῇ πόλει, τὴν ὑπάρχουσαν εἰρήνην μὴ λύων τοῦτο ποιήσῃ, οὐχ ὡς θαυμαστὴν οὐδ᾽ ὡς ἀξίαν οὖσαν ὑμῶν· ἀλλ᾽ ὁποία ποτ᾽ ἐστὶν αὕτη, μὴ γενέσθαι

---

§. 1. οὖν indicat tranſitionem: caeterum ſic ego ſentio in re praeſenti. *Auger.* Abeſt a Par. tert., Aug. ſec. et Ald. Tayl. quae dat: ἓν μὲν ἔγωγε ἔτι πρῶτον.

ἔγωγε πρῶτον. Harl. πρῶτον ἔγωγε.

εἴτε σύνταξιν εἴτε συμμ. Aug. primus, app. Francof. et Harl. (inverſo ordine, quo etiam *Doun.* vertit) εἴτε συμμάχους εἴτε σύνταξιν. Ald. Tayl. ſimplex τάξιν dat. *Doun.*, neſcio unde, συμμαχίαν.

ἄλλο τι. Abeſt τι ab Aug. prim. app. Francof. et Harl.

λύων. In marg. Aug. tertii (nam in texto eſt vulg.) nova manus ſcripſit γρ. μὴ κωλύων. Voluiſſe καταλύων, *Reiskius* exiſtimat.

ποιήσῃ. Aug. prim. et Harl. ποιήσει. At non eſt ſenſus: *qua ratione hoc faciat.*

μᾶλλον εἶχε τοῖς πράγμασι καιρὸν, ἢ γεγενημένη νῦν δι' ὑμᾶς λυθῆναι. πολλὰ γὰρ προ-

---

γεγενημένη. Ita Ald. Felic. Manut. Lutet. (in qua poſt γεγενημένη colon) Vuolf. Doun. et, ut videtur, plerique codices. In varr. lectt. ed. Lutet. p. 790. col. 2. iam ſcribitur γεγενημένην, atque ita *Reiskius* et *Augerius* (hic ne monito quidem lectore) ediderunt. Reiskii haec eſt adnotatio (p. 157): „γεγενημένη. Vitium hoc typographicum ex Aldina in Felic. Manut. Wolfianamque ipſam et Lutetianam propagatum ſuſtuli, notatum iam ab indice Lambini. Reperi tamen vulgatam in Bav. quoque et Aug. tertiō, quos nunc, haec ſcribens, ad manus ſolos habeo, nullus tamen dubitans, quin in caeteris quoque libris meis, quibus nunc carendum mihi eſt, ut dudum ad ſedes ſuas remiſſis, idem fuerit, quippe e quibus nil ad h. l. enotaverim. Enotavi quoque γεγενημένη (in Nomin.) ex Aug. ſecundo." Verum ſtructura verborum vulgaris non modo ſana eſt, ſed etiam graeco ſermoni accommodatior. ἡ εἰρήνη εἶχε καιρὸν τοῖς πράγμασι μᾶλλον μὴ γενέσθαι, ἢ γεγενημένη ἔχει καιρὸν λυθῆναι. Apparet ita, unde Nominativi pendeant. Caeterum Auger. perperam ante ἀλλ' poſuit comma. Etenim ſtructura verborum mutatur.

εἰμεθα, ὧν ὑπαρχόντων, τότ' ἂν ἦ νῦν ἀσφαλέστερος καὶ ῥάων ἦν ἡμῖν ὁ πόλεμος. δεύτερον 2
δὲ ὁρᾶν, ὅπως μὴ προαξώμεθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς συνεληλυθότας τούτους καὶ φάσκοντας Ἀμφικτύονας νῦν εἶναι εἰς ἀνάγκην καὶ πρόφασιν κοινοῦ πολέμου πρὸς ἡμᾶς. ἐγὼ γάρ, 3
εἰ γένοιθ' ἡμῖν πρὸς Φίλιππον πάλιν πόλεμος

δι' ὑμᾶς. Ald. Baſ. δ' (linea tamen ultima τοῦ δ ita producta, ut locum τοῦ iota obtinere videatur) ὑμᾶς, quod Opſopoeus (atque Ind. Lutet.) correxit. Bav. δι' ἡμᾶς.

§. 2. ὁρᾶν. Sub. ex praecedd. φημὶ δεῖν. *Auger.*

προαξώμεθα. Parr. ſecund. tert. et quint. προαξόμεθα.

ἄνδρες deeſt Harl. Parr. quint. oct. In eodem paullo poſt omittitur τούς.

καὶ ante φάσκοντας in Aug. tertio a nova manu eſt additum.

ἡμᾶς. Ita ex Aug. prim. et Weimar. repoſui pro vulg. ὑμᾶς, propter praecedens προαξώμεθα et ſequens ἡμῖν.

§. 3. γένοιθ' ἡμῖν. P. Manut. (atque Auger. neſcio qua de cauſa) ὑμῖν. Idem fuit a prima

δι' Ἀμφίπολιν ἤ τι τοιȣ̃τον ἔγκλημα ἴδιον, ȣ̓ μὴ μετέχȣσι Θετταλοὶ, μηδ' Ἀργεῖοι, μηδὲ Θηβαῖοι, ȣ̓κ ἂν ἡμῖν οἴομαι τȣ́των ȣ̓δένα πολεμῆσαι καὶ πάντων ἥκιστα (— καί μοι μὴ θορυβήσῃ μηδεὶς πρὶν ἂν ἀκȣ́σῃ —) Θηβαίȣς· ȣ̓χ

---

manu in Aug. tertio, ſed corrector vulg. ſuperſcripſit.

δι' Ἀμφιπ. Ald. Tayl. πρὸς Ἀμφίπολιν. Ante verba ἤ τι τ. ἔ. repetendam eſſe praepoſ. διὰ, uti etiam infra in ſimili loco §. 4., obſervat *Auger*.

ἡμῖν οἴομαι. Parr. quint. octav. et Harl. ὑμῖν ο. atque ita edidit Dounaeus. H. l. etiam Ald. et al. οἴομαι. In Ald. Baſ. μὴ δ' Ἀργ. μὴ δὲ Θ. Lut. μηδὲ Ἀργ. μηδὲ Θ.

πολεμῆσαι. Male Harl. πολεμήσειν.

πάντων. Aug. ſecund. μᾶλλον.

καί μοι — ἀκȣ́σῃ. Forſitan haec interpoſuit Demoſthenes, cum plures auditores ſentiret fremere. In Aug. tert. θορυβῆσαι.

ἂν ἀκȣ́σῃ. Ita etiam Reisk. edidit, ſed videtur ſcribi voluiſſe ἂν ἀκȣ́σαι. Certe in animadverſ. ita ſcriptum eſt, et adduntur haec: „ἂν abeſt ab Ald. Tayl. Aug. primo, qui ἀκȣ̃σαι

ὡς ἡδέως ἔχουσιν ἡμῖν, οὐδ᾽ ὡς οὐκ ἂν χαρίζοιντο Φιλίππῳ, ἀλλ᾽ ἴσασιν ἀκριβῶς, εἰ καὶ πάνυ φήσειέ τις αὐτοὺς ἀναισθήτους εἶναι, ὅτι, εἰ γενήσεται πόλεμος πρὸς ὑμᾶς αὐτοῖς, τὰ μὲν

---

in Infin. dat. Idem ἀκέσαι eſt in Harl. Ald. Tayl. Parr. quinto et oct. ἀκέσῃ eſt in ed. Wolfii e Felicianea. Sed vulgata in app. Francof." Verum ἀκέσῃ etiam in Baſil. Lutet. legitur. Perperam nonn. edd. poſt Θηβαίους plene interpungunt. Locum laudat Alexander rhetor de fig. ſent. atque elocut. p. 6. Norm.

ἡδέως. Ita in Aug. tert. a rec. manu. Quid vetuſtior dederit, incertum eſt. Nam initium vocabuli eſt eraſum.

ἡμῖν. Par. quint. Aug. tert. et Harl. ὑμῖν.

οὐκ omittit app. Francof.

ἂν χαρ. Φ. Bavar. χαρίζοιντ᾽ ἂν Φ.

φήσειε. Aug. prim. Harl. φήσει.

αὐτοὺς ἀναισθήτους. Ita et Harl. ſed ed. Wolf. αὐτὸς τοὺς ἀναισθ. *Reisk.* (Ed. Wolf. 1607. exhibet αὐτοὺς ἀναισθήτους. In Doun. αὐτοὺς omittitur.) De ſtupore Boeotorum Wolf. adfert loca Pindari (Olymp. VI, 152.) et Horatii (Epp. II, I, 244).

πρὸς ὑ. αὐτοῖς. Par. ſecund. tert. quint. Ald. Tayl. app. Francof. Bav., Aldus, P. Manu-

κακὰ πάνθ' ἕξουσιν αὐτοί, τοῖς δ' ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων ἕτερος καθεδεῖται. οὐκουν πρόειντ' ἂν ἑαυτοὺς εἰς τοῦτο, μὴ κοινῆς τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς
4 αἰτίας οὔσης τοῦ πολέμου. οὐδέ γε, εἰ πάλιν πρὸς τοὺς Θηβαίους πολεμήσαιμεν δι' Ὠρωπόν,

---

tius π. ὑ. αὐτοὺς, ſed. Wolf. iam αὐτοῖς praetulit, et nulla cauſa eſt, cur iis bellum cum Athenn. *ipſis* eſſe dicatur. Caeterum recte hic in omnibus libris legitur ὑμᾶς.

ἕτερος. Par. oct. ἕτας. „ἔφεδρος ille ex athletis dicebatur, cui ſorte obtigerat, ut, certantibus aliis, ſpectator ſederet, congreſſurus mox cum fatigato, vigens ipſe atque integer viribus. Hinc ἐφεδρεύω, aſſideo, ut alium invadam et bonis eius fruar.“ *Auger*.

καθεδεῖται. Sic Ald. poſterior; prior autem, qua uſus fuit Obſopoeus, dat καθαδεῖται, ubi Obſ. annotat, antiquum ſuum librum Pannonicum dediſſe κατεδεῖται. *Reisk*. Senſum eius lectionis *Vuolf*. eſſe monet: alium, captantem occaſiones, bona illa devoraturum. Sed ipſe etiam vulgatam praetulit.

πρόειντ' ἄν. Al. πρόειντο (ut Aug.) ſ. προεῖντο (Doun.) ἄν. Parr. quint. et ſept. πρόοιντο. Bav πρόειντ' ἄν, quod cum Reisk. dedi.

ἤ τι τῶν ἰδίων, οὐδὲν ἂν ἡμᾶς παθεῖν ἡγοῦμαι. καὶ γὰρ ἡμῖν κἀκείνοις τοὺς βοηθήσοντας ἂν οἶμαι, ὡς τὴν οἰκείαν εἴ τις ἐμβάλοι, βοηθεῖν, οὐ συνεπιστρατεύσειν οὐδετέροις. καὶ γὰρ αἱ

---

§. 4. ἡμᾶς παθεῖν. Parr. quint. et oct., Aug. ſecund. et Harl. ὑμᾶς π.

βοηθήσοντας. Par. ſecundus βοηθοῦντας, quod futurum contractum videri poteſt. Ald. Leſſ. ἐθελήσοντας, Harl. βοηθήσαντας. Paullo poſt Reisk. edidit οἴομαι, ut fere ſemper.

ἐμβάλοι. Ita recte ſcribitur; nam ſenſus eſt: *ſi quis irruperit*, non, *irrumpat*. Harl. ἐμβάλῃ. ut Doun. ed. habet. τὴν οἰκείαν Vuolf. obſervat eſſe ἐκ αὐτῶν τῶν συμμάχων, ἀλλὰ τῶν πολεμουμένων, εἴτε Θηβαίων, εἴτε Ἀθηναίων.

βοηθεῖν videtur, ob praemiſſum βοηθήσοντας rectum eſſe, tametſi συνεπιστρατεύσειν inſequatur. Dubito enim, num ſatis graecum ſit, aut exemplis adprobari poſſit, βοηθήσοντας βοηθήσειν. Verum de hoc quidem cum nemine contendam. *Reisk.* Tum vero ſcribendum fuerit ἐμβάλῃ. *Augerius* βοηθήσειν (quod et in ind. Lutet. proponitur) legi mavult, verum poteſt βοηθεῖν pro fut. contr. haberi. συνεπιστρατεύειν eſſe, *una cum aliquo expeditionem ſuscipere*, i. e. regionem

συμμαχίαι τοῦτον ἔχουσι τὸν τρόπον, ὃν καὶ φροντίσειεν ἄν τις, καὶ τὸ πρᾶγμα φύσει τοιοῦτόν ἐστιν. οὐκ ἄχρι τῆς ἴσης ἕκαστός ἐστιν εὔνους οὔθ᾽ ἡμῖν οὔτε Θηβαίοις, ὥστε εἶναι καὶ κρατεῖν

---

alienam cum aliquo invadere, idem monet. Pro οὐ in app. Francoſ. οὐδὲ.

§. 5. ὃν κ. φροντ. Ita ed. Ald. quam lectionem, poſt *Vuolf.*, etiam *Reisk.* et *Aug.* recte in ordinem receperunt. Nam *Obſop.* (neſcio, an e libro ſuo) ſcribi iuſſit ὧν, uti in Bav., Aug. tertio, Ald. Leſs., Harl. aliisque legitur, etiam ed. Pariſ. et Doun. ut ad συμμαχίας referatur. Et Dounaeus quidem vertit: ſocietates enim et foedera, quae magni quis fecerit, hoc modo ſe habent etc. Sed in promtu eſt, nunc non dicendum eſſe de foederum aeſtimatione iuſta, ſed de ratione eorum a quovis cogitanda et conſideranda.

ἡμῖν. Doun. ὑμῖν, operarum, ut videtur, errore. Vertit tamen etiam, *vobis.* Verba ἄχρι τῆς ἴσης — ὥστε *Auger.* obſervat, reſpondere gallicis: jusqu' à la concurrence de.

ὥστε εἶναι καὶ κρ. *Doun.* reddit: *ut ſint atque ut aliis imperent.* Perperam. Praeiverat tamen Vuolf. obſervans, εἶναι, ut Lat. *eſſe*, poni pro ζῆν. Imo verba valent: *ut liceat etiam im-*

τῶν ἄλλων· ἀλλὰ σῶς μὲν εἶναι ἅπαντες ἂν

---

perium in alios capeſſere. Index *Lamb.* dat: ὥστε βέλεσθαι εἶναι, Ald. Tayl. ὥστε γε εἶναι. In Vuolf. ed. aſteriscus verbis eſt appoſitus, redduntur autem: *ut ſimul et incolumes eſſe nos et aliis imperare velint.* Atque inde videtur fluxiſſe *Reiskii* coniectura, quam (omiſſo ὥστε) ita in textis repoſuit: σῶς τε εἶναι καὶ κρ. *Auger.* dedit: ὥστε σῶς τε ε. κ. κρ. Hic locum ita interpretatur: *unusquisque ex aequo* (vel *pariter*) *neque vobis* (quaſi ὑμῖν legerit) *neque Thebanis ita benevolus eſt, ut velit nos et incolumes eſſe, et aliis imperare, ſed incolumes eſſe* etc. *Reiskius* ita παραφράζει graecis verbis: ὀδείς ἐστι τῶν ἡμῖν συμμαχόντων, ὅστις ὑπ᾽ εὐνοίας πρὸς ἡμᾶς, βόλοιτο ἡμᾶς ὀ μόνον σώους εἶναι, καὶ σώους ἀπελθεῖν ἐκ τοῦ πρὸς Θηβαίους πολέμου, ἀλλὰ καὶ κρατεῖν αὐτῶν. καὶ οὕτως ἂν πάλιν ὀδεὶς τῶν Θηβαίοις συμμαχόντων βόλοιτο ἂν αὐτοὺς κρατεῖν ἡμῶν, ὡς βόλεται σώους τοὺς Θηβαίους περιεῖναι. Verum latet iam in καὶ (*etiam*) id, quod ex ſequentibus repeti poteſt: ut velint et conſervari et caeteris imperare.

σῶς. Par. ſept. et Bavar. in texto σώους, ſed in marg. Bav. vulgatum, addito γρ. Subintell. τοὺς ἑαυτῶν φίλους καὶ συμμάχους. *R.*

ἅπαντες. Harl. πάντες.

βȣ́λοιντο, ἕνεκά γε ἑαυτῶν, κρατήσαντας δὲ τȣ̀ς ἑτέρȣς δεσπότας ὑπάρχειν αὐτῶν, ȣ̓δὲ εἷς.

IV. Τί ȣ̓͂ν ἡγȣ͂μαι φοβερὸν, καὶ τί φυλάξασθαί φημι δεῖν ὑμᾶς; ὅπως μὴ κοινὴν πρόφασιν καὶ κοινὸν ἔγκλημα ὁ μέλλων πόλε-
2 μος πρὸς ἅπαντας λάβῃ. Εἰ γὰρ Ἀργεῖοι μὲν καὶ Μεσσήνιοι καὶ Μεγαλοπολῖται καί τι-

---

ἕνεκά γε ἑαυτῶν. Ita cum *Reiſkio* dedi, praeeunte Par. octavo. In Aug. ἕνεκά γε αὑτῶν. *Vuolf. Doun. Auger.* ἕνεκα ἑαυτῶν. Non otioſum eſt γε, *et quidem* propter ſuam ſalutem.

ȣ̓δὲ εἷς. Aug. prim. ȣ̓δείς. Paullo ante αὑτῶν cum *Reisk.* edidi, cum vulg. in Ald. Fel. Man. Lut. Doun. Auger. eſſet αὐτῶν. τȣ̀ς ἑτέρȣς non ita accipiendum eſt, ut antea κρατεῖν τῶν ἄλλων, ſed ſenſus eſt: nolunt alios, victoria potitos, ſuos fieri dominos.

IV. § 1. ὑμᾶς. Bav. ἡμᾶς. ſed υ ſuperſcripto. ἡμᾶς ed. Reisk.

§. 2. μὲν omittit app. Francof.

Μεσσήνιοι. Harl. Μεσήνιοι. Πελοποννησίων hic et plerumque Aug. tertius. Sed hic addidit corrector alterum ν. Ego ubique locorum, ut hoc vocab. geminato ν exararetur, curavi. *Reisk.*

νες τῶν λοιπῶν Πελοποννησίων, ὅσοι γὲ δὴ τα αὐτὰ τȣ́τοις φρονȣ̃σι, διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίȣς ἡμῖν ἐπικηρυκείαν, ἐχθρῶς σχήσȣσι, καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαί τι τῶν ἐκείνοις πεπραγ-

---

γε δὴ abſunt ab Augg. primo et tertio, item Bav., app. Francof. et Harl.

ἡμῖν. Par. oct. et Harl. ὑμῖν. Subint. ἔσαν, ſ. ὑπάρχȣσαν. Pro ἐπικηρυκείαν (uti et Bavar. habet, iota modo ſuper diphthongo poſito) in Aug. ſec. ἐπικȣρίαν.

ἐχθρῶς σχήσȣσιν, ſcil. ἡμῖν, quod e proximo huc retrahendum eſſe monet *Reisk.*

καὶ τό. Repetendum διὰ, quod Cod. *V. Augerio* obſervante inter lineas habet. Idem *Aug.* pro ἐκδέχεσθαι ſcribi mavult διαδέχεσθαι, *comprobare, conſentire, favere.* Contra *Vuolf.* ſtatuit, ἐκδέχεσθαι h. l. eſſe ἀπείργειν et κωλύειν, ut et Suid. exponit, quaſi dicas *intercipere* et *intervertere;* impedire quaedam acta illorum, non conſentire in omnia. Scilicet ἐκείνοις perperam ad Peloponneſios refert, quum pertineat ad Lacedaemonios. *Reiskius,* ἐκδέχεσθαι idem eſſe, quod antea τοῖς ἀγαθοῖς ἐφεδρεύειν, ſublegere ab altero omiſſa, aut abiecta, aut ſi quae ipſi imprudenti et invito exciderint, ſibique vindicare, vel illo defatigato et deſpondente ex

μένων· Θηβαῖοι δὲ ἔχουσι μὲν, ὡς λέγουσιν, ἀπεχθῶς, ἔτι δὲ ἐχθροτέρως σχήσουσιν, ὅτι

---

arena excedente in vices eius recentem ſuccedere, vel inſidiari fructui laborum ab aliis exantlatorum; quem fructum cum perceptum veniat labore defunctus, tum veniat inſidiator, eumque praeripiat, ipſe nihil operatus. Multo uberius *Abreſchius* Anim. ad Aeſch. II. p. 32. p. 475. T. I. (quem etiam Taylor. ap. Reisk. p. 23.) de verbo hoc disputat, et ita locum reddit: quo pacto hi videantur declaraſſe, ſibi placere et calculo ſuo probare, facta eorum quaeque ipſi ab illis perpeſſi ſunt. τι τῶν ἐκ. πεπρ. (h. e. ὑπ' ἐκείνων) refero ad inſignem aliquam iniuriam, quam Peloponneſiis Lacedaemonii intulerant.

ὡς λέγουσιν. Reisk. mavult, ὡς αὐτοὶ λ. aut ὡς καὶ αὐτοὶ λέγουσιν, ut ipſi adeo palam prae ſe ferunt. Poſt λέγουσιν Ald. Tayl. μὲν addit.

ἐχθροτέρως. Index Aldi ἐχθρῶς. In ipſo poſterioris Aldinae texto eſt vulgata. Sed ex Aldina priore, qua uſus eſt Obſopoeus, is affert ἐχθροδεστέρως (in Nott. Obſop. et Vuolf. ap. Reisk. ſcribitur ἐχθρωδεστέρως), pro quo legi iubet ἐχθροτέρως, dubium relinquens, ſuane id praeceperit auctoritate, an codicis ſui Pannonici. Cum Obſop. facit *Vuolf.* (quod ἐχθρώ-

τὲς παρ' ἐκείνων φεύγοντας σώζομεν, καὶ πάντα τρόπον τὴν δυσμένειαν ἐνδεικνύμεθα αὐτοῖς· Θετταλοὶ δ', ὅτι τὲς Φωκέων φυγάδας σώζομεν· Φίλιππος δὲ, ὅτι κωλύομεν αὐτὸν κοινωνεῖν τῆς Ἀμφικτυονίας· φοβεμαι, μὴ πάντες, περὶ τῶν ἰδίων ἕκαςος, ὀργιζόμενοι κοινὸν ἐφ' ἡμᾶς

δης inuſitatum ſit, et ab ἐχθρὸς non tantum compar. ἐχθίων, ſed etiam, ſecundum analogiam, ἐχθρότερος fieri poſſit). In Aug. ſecundo eſt idem ἐχθροδεςέρως, quod Obſop. ex Aldina ſua affert, quod in ſi ἐχθρωδεςέρως (cum ω in ſecunda ſyllaba) refingatur, nil video, cur ea lectio contemnatur. Ex Harl. enotavit Taylor ἐχθετερως, quod neſcio quid ſibi velit. *Reisk.*

αὐτοῖς. Cod. Obſop. addit ἄν. Reisk. ἐνδεικνύμεθ' ſcripſit, uti paullo poſt Θεττ. δ', ubi vulg. ſine apoſtropho, Θέττ. δέ.

τὲς Φωκέων. Perperam Doun. τῶν Φωκ.

κωλύομεν αὐτόν. Invertit app. Francof. et pro κωλύομεν Harl. dat κωλύωμεν.

ὀργιζόμενοι. Ita (poſt Doun.) *Reiskius* et *Auger.* pro vulg. (in Ald. Baſ. Vuolf. etc.) ὀργιζόμενος; cum Ald. Tayl. Augg. primo et ſec., app. Francof., Harl. in quo ſic eſt: πάντες ἕκαςος περὶ

ἀγάγωσι τὸν πόλεμον, τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων δόγματα προςησάμενοι, εἶτ᾽ ἐπισπασθῶσιν ἕκαστοι πέρα τοῦ συμφέροντος ἑαυτοῖς ἡμῖν πολε-

---

τῶν οἰκείων ὀργιζόμενοι, Cod. N. in quo περὶ τῶν οἰκείων (ſine voc. ἕκαστος) ὀργιζόμενοι. Etiam verſ. Vuolf. *irritati.*

ἡμᾶς. Par. octav. et Harl. ὑμᾶς.

ἀγάγωσι. Aug. ſec. ἄγωσι.

δόγματα προςησάμενοι. Ordinem horum verborum invertunt Aug. primus, Harl. item app. Francof. Nam pro vitio typogr. habeo, quod illa dat, προςησάμενα. *Reisk.*

ἐπισπ. ἕκαστοι. Harl. ἐπιπαθῶσιν ἕκαστος.

πέρα. Parr. ſecund., tert. et ſept., Ald. Tayl., Aug. ſecundus et Bavar. περὶ ſcribunt. In Aug. tertio etiam eſt περὶ, ſed corrector ſuperſcripſit πέρα. *Vuolf.* mavult καὶ πέρα τοῦ, i. e. καὶ παρὰ τὸ συμφέρον, non περὶ τοῦ. In indice Ald. affertur haec varietas: ἐχθρᾶς σχήσουσιν ὅτι τές. πέρα τοῦ συμφέροντος ἑαυτοῖς ἡμῖν πολεμῆσαι. Num interiecta omiſſa fuerunt in codice? In Baſ. haec dividuntur, ita ſcripta ad duo loca: 43. (pag. text.) περὶ σχήσουσιν ὅτι τές. 44. τοῦ συμφέροντος ἑαυτοῖς ἡμῖν πολεμῆσαι.

ἑαυτοῖς abeſt ab Aug. ſecundo. αὐτοῖς dat Ald. Tayl.

μῆσαι, ὥσπερ καὶ περὶ Φωκέας. ἴσε γὰρ δήπε 3
τἔθ', ὅτι νῦν Θηβαῖοι καὶ Φίλιππος καὶ Θετταλοὶ, ἐχὶ ταὐτὰ μάλιςα ἕκαςοι ἐσπεδακότες, ταὐτὰ πάντες ἔπραξαν· οἷον Θηβαῖοι, τὸν μὲν Φίλιππον παρελθεῖν καὶ λαβεῖν τὰς παρόδες, ἐκ ἠδύναντο κωλῦσαι, ἐδέ γε τῶν αὐτοῖς πε-

---

περὶ Φωκ. *Augerius* monet ſubint. γέγονε. Occupavit hoc *Vuolſius*, qui addit: ſignificat, Phocenſis belli ſocietate multos cum detrimento ſuo implicatos. Aliquid mali propter ſocium malum non minus, quam propter vicinum. Etiam *Reisk.* γέγονε vel συνέβη ſupplet.

§. 3. ἴσε. In Aug. tert. dedit prima manus ἐςὶ, ſed corrector emendavit ἴσε.

ταὐτὰ utroque loco pro τὰ αὐτὰ ſcripſit Reisk. In Aug. primo ἐχὶ ταὐτὰ ἕκαςοι μάλιςα. App. Francof. ἕκαςοι omittit.

τὰ αὐτὰ π. ἔπρ. Vel eadem egerunt, vel eodem modo cum illis actum eſt. Nam utrumque et ſententia patitur et verbi vis. *Vuolf.* Verbum tamen ἐσπεδακότες priorem explicationem confirmat.

ἠδύναντο. Ita Reisk. edidit, idemque obſervat in Aug. primo, Ald. P. Manut. (add. Vuolf.

ποιημένων, ὕστατον ἐλθόντα, τὴν δόξαν ἔχειν.
νυνὶ γὰρ Θηβαίοις, πρὸς μὲν τὸ τὴν χώραν κε-
κομίσθαι, κάλλιστα πέπρακται, πρὸς δὲ τιμὴν
4 καὶ δόξαν, αἴσχιστα. εἰ γὰρ μὴ παρῆλθε Φίλιπ-
πος, οὐδὲν ἂν αὐτοῖς ἐδόκει εἶναι. ταῦτα δ' οὐκ

Doun. Auger.) eſſe ἐδύναντο. Nimirum forma illa Attica, et quidem recentioris Atticiſmi, eſt. Cf. Moeris p. 175. Ad ſeqq. οὐδὲ — ἔχειν repetendum eſt, οὐ κωλύσαι ἐδύναντο.

χώραν κεκομίσθαι. Par. ſeptim., Bav. Ald. Baſ. Felic. P. Manut. Vuolf. Auger. χώραν ἔχειν καὶ κεκομίσθαι. Sed Harl., Ald. Tayl., app. Francof., Lutet. Doun. et Reisk. verba ἔχειν καὶ omittunt. Et *Reisk.* quidem cenſuit, ortam eſſe illam lectionem e duabus, aliis ἔχειν, aliis κεκομίσθαι dantibus. Et quamquam ob concinnitatem (quia in altero membro ſunt duo vocabula) ſervanda videri poterat, tamen ἔχειν nimis languet. Per τὴν χώραν Vuolf. obſervat intelligi Phocidem, quam Philippus illis donaverit, aut certe Orchomenon et Coroneam reliquamque Boeotiam, quam ſubegerit.

τιμήν. App. Francof. Ald. Tayl. τὴν τιμὴν, fortaſſis quia antea articulus fuerat, τὸ κεκομ.

§. 4. οὐδὲν ἂν αὐτ. ἐδ. εἶναι. Videtur addendum vel ſaltem ſubaudiendum πεπραγμένον, *nihil*

ἠβέλοντο, ἀλλὰ τῷ τὸν Ὀρχομενὸν καὶ τὴν Κορώνειαν λαβεῖν ἐπιθυμεῖν, μὴ δύνασθαι δὲ, ταῦτα πάνθ᾽ ὑπέμειναν. Φίλιππον τοίνυν τινὲς

---

ipſis videretur actum fuiſſe. Auger. Etiam *Vuolf.* πεπραγμένον ſupplet, ſed verba ita exponit: οὐδὲν ἂν διαπράξασθαι ἢ κατακτήσασθαι, nihil eos recuperaturos fuiſſe, neque Coroneae, nec Orchomeni, nec Phocidis potituros. *Reiskio* πλέον interponendum videtur. *Dounaeus* reddidit: nihil illi videbantur habituri. Simpliciſſimum tamen eſt, ex anteced. πέπρακται intelligi πεπραγμένον.

ταῦτα. ſc. τὸ ἐστερῆσθαι τῆς δόξης. Noluerant rerum geſtarum gloriam ſibi a Philippo intercipi, de qua retinenda non minus, quam de ſtabiliendis et augendis opibus ſuis laborabant. Qua de re vide Iſocratis Philippicam ab hoc loco καλλίστην μάχην νικήσαντες κ. τ. λ. (T. I. p. 342. Aug.) *Vuolf.* ταῦτα refero ad omnia ea, quae Thebani antea dicuntur impedire non potuiſſe. Ita non cum Doun. legendum ταυτὰ, quod hic ne commodum quidem fuerit.

ἠβέλοντο. Ita Reisk. cum Aug. primo dedit pro vulg. ἐβέλοντο. Etiam illa forma (ἠβ.) Atticis eſt propria. v. Moeris p. 175. Tho. Mag. p. 258. ſ. Gregor. Cor. p. 46.

μὲν δήπȣ τολμῶσι λέγειν, ὡς ȣ̓κ ἠβȣ́λετο Θηβαίοις Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν παραδȣ̃ναι, ἀλλ᾽ ἠναγκάσθη. ἐγὼ δὲ τȣ́τοις μὲν ἐῤῥῶσθαι λέγω· ἐκεῖνο δὲ οἶδα, ὅτι ȣ̓ μᾶλλόν γε ταῦτ᾽ ἔμελεν αὐτῷ, ἢ τὰς παρόδȣς λαβεῖν ἠβȣ́λετο, καὶ

ταῦτα πάνθ᾽. Aug. prim. et Harl. πάντα ταῦθ᾽. In ed. Doun. male exciderunt verba, μὴ δύνασθαι δὲ et πάντα (ubi eſt ταῦθ᾽ ὑπέρ.).

§. 5. ȣ̓κ. Bav. ȣ̓δ᾽. Etiam h. l. Reisk. ἠβȣ́λετο dedit pro vulg. ἐβȣ́λετο, non laudato eam in rem codice. In Ald. Tayl. ἐβȣ́λετο δήπȣ Θηβαίοις.

Κορώνειαν. Poſt hoc vocab. Harl. inſerit λαβεῖν ἐπιθυμεῖν, μὴ δύνασθαι δέ.

ἐῤῥῶσθαι. χαίρειν, h. e. falſum dicere puto, rem ita ſe habere nego. *Vuolf.*

οἶδα, ὅτι. Reisk. οἶδ᾽ ὅτι.

ἔμελεν. Ita Pariſ. tertius, cod. Obſop. Aug. primus, Felic. P. Manut. ed. Vuolf. Doun. Auger. Reisk. ἔμελων (ſic) dat Aldus, quod in Weimarano corrigitur ἔμελεν. Hinc Baſ. ἔμελλεν. Obſopoeus ex Aldino ſuo affert ἔμελλεν, quod ipſe corrigit ἔμελεν e ſuo Pannonico. Idem facit Vuolf. Vulgata (ἔμελλεν) eſt in Bavar. et Aug. tertio. *Reisk.* qui ſenſum ita reddit: mi-

τὴν δόξαν τῦ πολέμυ, τῦ δοκεῖν δι' αὐτὸν κρίσιν εἰληφέναι, καὶ τὰ Πύθια θεῖναι δι' ἑαυτῦ.

---

nus huic rei ſtuduiſſe Philippum, quam ut Phocidis aditus occuparet.

ἢ τὰς παρόδυς. In edd. Baſ. Pariſ. ἢ τὸ τὰς π. λ. Sed τὸ abeſt ab Aug. primo, Ald. P. Manut. Vuolf. Doun. Reisk. Auger. Habet app. Francof. In promtu eſt, articulo non eſſe locum, cum λαβεῖν ab ἠβόλ. pendeat.

ἠβόλετο. Ita pro ἐβόλ. Reisk. cum Aug. primo ſcripſit.

τῦ δοκεῖν — Eſt expoſitio dictionis τὴν δοξ. τ. πολ. ab oratore ipſo adiuncta, quaſi dixiſſet: ὥςε δοκεῖν τὸν πόλεμον δι' αὐτὸν κρίσιν εἰληφέναι, gloriam belli, i. e. ut nempe bellum hoc videretur per ipſum (Philippum) debellatum et amputatum eſſe. *Reisk.* Eodem modo *Auger.* qui ad δόξαν repetit λαβεῖν. *Vuolf.* monet ἀντίπτωσιν eſſe, pro, τὴν δόξαν τῦ δοκεῖν τὸν πόλεμον κρ. εἰλ. δ. α. h. e. τελευτὴν καὶ συντέλειαν.

αὐτόν. Ita *Reisk.* ſcripſit. αὐτὸν Ald. P. Manut. Vuolf. Doun. Auger. ἑαυτὸν Parr. ſec. tert. quintus Augg. ſec. et tert. app. Francof.

ἑαυτῦ. App. Franc. et Harl. αὐτῦ. θεῖναι τὰ Πύθια (ludos Delphicos) eſt ἀγωνοθέτην εἶναι;

6 καὶ ταῦτ᾽ ἦν, ὧν μάλιστα ἐγλίχετο. Θετταλοὶ δέ γε οὐδέτερα ἠβούλοντο τούτων, οὔτε Θηβαίους οὔτε τὸν Φίλιππον μέγαν γενέσθαι· πάντα γὰρ ταῦτα ἐφ᾽ ἑαυτοὺς ἡγοῦντο εἶναι· τῆς Πυλαίας δ᾽ ἐπεθύμουν καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς, πλεο-

---

qui maximus honor apud Graecos habebatur. *Vuolf.* Paulo poſt Reisk. μάλιϛ᾽.

§. 6. οὐδέτερα. Reisk. οὐδέτερ᾽. Idem ἠβούλοντο cum Harl. Ald. Tayl. et app. Francof. dedit pro ἐβούλοντο.

τὸν abeſt a Bav. et rectius, opinor, quia nec ad vocab. Θηβαίους articulus eſt adiectus.

γενέσθαι. Parr. ſept. et oct., Aug. prim. Bav. γίγνεσθαι.

πάντα γὰρ ταῦτα. Aug. pr. et Harl. ταῦτα γὰρ πάντα. Solum ταῦτα γὰρ ſine πάντα dat app. Francof. Verba ἐφ᾽ ἑαυτοὺς *Vuolf.* interpretatur: καθ᾽ αὑτῶν (ſibi contrarium), ἐνόμιζον βλαβήσεσθαι ἐκ τούτων.

Πυλαίας. Ius Amphictyonicae dignitatis. *Vuolf.*

τῶν ἐν Δ. Vulgo locus perperam interpungebatur, ita: καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς πλεονεκτημάτων, δυοῖν κύριοι γ. quae *Vuolf.* ita expoſuit, τῆς Πυ-

νεκτημάτων δυοῖν, κύριοι γενέσθαι· τῷ δὲ τού-
των γλίχεσθαι, τάδε συγκατέπραξαν. τῶν 7
τοίνυν ἰδίων ἕνεκα ἕκαστον εὑρήσετε [εἰς τὰ] πολ-
λὰ προηγμένον, ὧν οὐδὲν ἠβούλετο πρᾶξαι. τοῦ-

λαίας καὶ τῶν πλεονεκτημάτων κ. γ. τὰ ἐν Δελφ. πλεονεκτήματα intelligit, partem agri Delphici eos accepiſſe. „Alioqui, addit, τὸ δυοῖν παρέλκειν putarem. Δυοῖν ψήφοιν ὁ Φίλιππος κύριος ἐγένετο, οὐχὶ δὲ, ὡς οἶμαι, καὶ οἱ Θετταλοί." Poſterior tamen ratio placuit Dounaeo; qui vertit: ſed in conventum illum apud Thermopylas adſciſci valde cupiebant, ac privilegiorum apud Delphos, nempe illorum duorum ſuffragiorum compotes fieri. *Reiskius* et *Auger.* melius diſtinxerunt, et ad τῶν ἐν Δ. ſubintelligi δικαίων iuſſerunt, ut ſeqq. πλ. δ. valerent, ἃ ἐστι δύο πλεονεκτήματα, gemina emolumenta, communionem concilii Amphictyonici et ludorum pythicorum iuris. Ald. et al. δὲ ἐπεθύμουν.

§. 7. εἰς τά. Haec uncinis incluſit *Reisk.*, quia in codd. Aug. primo, Harl. app. Francof. legitur: ἰδίων ἕνεχ' εὑρήσετε ἕκαστον πολλὰ πρ. (ſine εἰς τὰ) et ab aliis, ut Parr. ſec. quint. oct., Bav. Augg. ſec. et tertio certe τὰ abeſt, verba autem recte ita ſtrui poſſunt: προηγμένον εὑρήσετε πρᾶξαι πολλὰ, ὧν οὐδὲν ἠβ. ſcil. πρᾶξαι.

το μὲν τοίνυν, ὅτι τοιοῦτόν ἐστι, φυλακτέον ἡμῖν.

V. „Τὰ κελευόμενα ἡμᾶς ἆρα δεῖ ποιεῖν, ταῦτα φοβουμένους; καὶ σὺ ταῦτα κελεύεις;“ — πολλοῦ γε καὶ δέω. ἀλλ᾽ ὡς οὔτε πράξομεν οὐδὲν ἀνάξιον ἡμῶν αὐτῶν, οὔτ᾽ ἔσται πόλεμος, νοῦν

ἠβούλετο etiam hic Reisk. ſine codd. dedit.

μὲν τοίνυν. Bav. μέντοι.

ἡμῖν. Aug. primus ὑμῖν, quod lectore non monito dedit *Auger*.

V. §. 1. Τὰ κελευ. — κελεύεις. Continent haec verba obiectionem Demoſtheni factam. cui deinde reſpondet. In Ald. Tayl τὰ δὲ κελευόμενα, ut particula δὲ habeat vim augendae interrogationis.

ἆρα. Cod. Obſop. ἄρα.

οὔτ᾽ ἔσται. Aug. prim. οὐκ ἔσται. Ald. Tayl. et Harl. εἰ οὐκ ἔσται. Poſt ἡμῶν αὐτῶν videtur deeſſe ſive τῇ εἰρήνῃ ἐμμένοντες, ſive ἃ κελεύω ποιοῦντες, ſcil. perſeverantes in pace, neque facile eam niſi graviſſimis de cauſis moventes. Sed ecce, haec commentans, incido in ſchedas Taylori, ubi ex Harleiano haec eſt lectio adnotata, ἡμῶν αὐτῶν εἰ οὐκ ὅτ᾽ ἔσται πόλεμος. Tolle ὅτε et habebis, ni fallor, manum oratoris. Videor mihi docuiſſe, neque rem nos eſſe facturos nobis indignam, εἰ οὐκ ἔσται πόλεμος, ſi operam demus

τε δόξομεν πᾶσιν ἔχειν, καὶ τὰ δίκαια λέγειν, τοῦτ' οἶμαι δεῖξαι. πρὸς δὲ τοὺς Θρασέως ὄντας 2

---

ut bellum ſopitum maneat. *Reisk.* Hanc lectionem, valde probabilem, in ordinem recepiſſem, niſi poſtea legeretur καὶ μὴ προορωμένους τὸν πόλεμον, quae manifeſtum eſt referri ad illa, non exiliturum eſſe bellum. Neque vero opus mutatione eſſe videtur. ὡς non eſt h. l. ὅτι, ſed, *qua ratione.* Docuit, qua ratione nihil indignum ſe facturi et bellum tamen vitaturi, omnibusque prudenter agere viſuri, eſſent, ſe autem vera dicere.

καὶ τὰ δίκ. λέγειν. Malim ποιεῖν, aut κἀμὲ τὰ δίκ. λέγειν, vel καὶ τὰ δίκαια λέγειν ἐμέ. *Vuolf.* Hoc poſtremum Auger. in textis repoſuit. Verum poteſt etiam illud pronomen intelligi, et, ſi ὡς pro ὅτι fuerit acceptum, ἐγὼ eſſe debebat.

δεῖξαι. Vulgo erat δείξειν, Reisk. οἴομαι δείξειν. Doun. ταῦτ' οἶμαι δείξειν. Sed *Reisk.* iam vidit, futuro locum non eſſe. Nam docuit haec in antecedd. Itaque etiam Auger. δεῖξαι ſcripſit. In Marg. Bavar. ſic eſt: γρ. τοῦτο οἶμαι δεῖν ποιεῖν, et hoc dat quoque app. Francof. et Ald. Tayl. Cod. N. τοῦτ' οἶμαι δεῖν ποιεῖν Ea lectione probata, ὡς erit ὅτι, ſed in interpretamentis eam pono.

§. 2. πρὸς δὲ τούς. F. πρὸς δὲ, ſc. τούτοις, τοὺς — ad haec. Alioqui malim τὸ, πρὸς δὲ, omitti,

οἰομένους ὑπομένειν δεῖν, καὶ μὴ προορωμένους τὸν πόλεμον, ἐκεῖνα βούλομαι λογίσασθαι. ἡμεῖς Θηβαίους ἐῶμεν ἔχειν Ὠρωπόν· καὶ εἴ τις ἔροιτο

---

et legi *τοὺς δὲ οἰομένους* etc. *βούλομαι λογίσασθαι πρὸς τοὺς οἰομένους*, videtur inſolens. *Vuolf.* Nimirum, ſi *λογίσασθαι* eſt *cogitare*, non, *ratiocinari*. *Reisk.* et ipſe *πρὸς δὲ* ſeparatim poni iuſſit, *praeterea*. Sed opponit iis, quae demonſtraverit, orator ea, quae ſit ratiocinaturus atque disputaturus apud illos, qui audacter quaevis ſuscipienda et ſubeunda eſſe clament neque bellum fore praevideant.

ὑπομένειν. Parr. ſecund. et quint., Harl. Aug. prim. et ſecund., Cod. Obſop. Ald. Tayl. *ὑπομεῖναι*, quod *Vuolf.* cenſet mollius eſſe atque recepiſſem, niſi ambiguitas quaedam inde oriri videretur. Nam aoriſtus ille poſſet ad praeteritum tempus referri, ſed *προορωμένους τ. π.* poſtulat praeſens. Caeterum *Reisk.* obſervat, *ὑπομένειν* h. l. eſſe, non, tolerare, ſustinere, ſed, audere, ſubire, conari, ſuscipere, adgredi.

ἐκεῖνα. App. Francof. et Aug. tert. e correctione (nam antiquior manus vulgatum dediſſe videtur) *ἐκεῖνο.*

ἐῶμεν ἔχειν. Ordinem invertit app. Francof. Sententia eſt: parum et ſapienter et conſtanter eos facere, qui cum ad maiora et ſua connive-

ἡμᾶς, κελεύσας εἰπεῖν τἀληθῆ, διὰ τί; „ἵνα
μὴ πολεμῶμεν,“ φαίημεν ἄν. — καὶ Φιλίππῳ 3
νυνὶ, κατὰ τὰς συνθήκας, Ἀμφιπόλεως παρα-
κεχωρήκαμεν, καὶ Καρδιανοὺς ἐῶμεν ἔξω Χεῤ-
ῥονησιτῶν τῶν ἄλλων τετάχθαι, καὶ τὸν Κᾶρα
τὰς νήσους καταλαμβάνειν, Χίον καὶ Κῶν καὶ

---

ant, ſummum ius in minoribus et alienis velint perſequi. *Vuolf.*

φαίημεν. Doun. φαῖμεν.

§. 3. τὰς ante συνθ. deeſt Harl.

Χεῤῥονησιτῶν. Par. quint. ſept. et oct., Bav. app. Francof. Ald. Tayl. Χεῤῥονησιωτῶν.

τῶν abeſt ab Aug. ſecundo.

τὸν Κᾶρα. Ex Atticorum uſu et pro τοὺς Κᾶρας et de rege Cariae accipi poteſt. vid. Koen. ad Greg. Cor. de Dial. p. 52. Nimirum intelligitur Hidrieus ſ. Idrieus, Mauſoli frater, qui tum Cariae praefuit, inde ab Ol. CVII, 2. (Diod. S. XVI, 42. Eckhel. doctr. Numm. vett. II. p. 597.)

Κῶν. Ita Reisk. cum Parr. ſept. et oct., Aug. primo, Bav. et Harl. ſcripſit, cum vulg. eſſet Κῶ. Utraque forma uſitata. v. Diod. S. I, 81. XIX, 86. Thucyd. VIII, 41. ibique Vuaſs. Pro καταλαμβάνειν Reisk. coniicit legendum eſſe κατέχειν, quia iam dudum occupaverant.

Ῥόδον, καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα· δηλονότι τὴν ἀπὸ τῆς εἰρήνης ἡσυχίαν πλειόνων ἀγαθῶν αἰτίαν εἶναι νομίζοντες, ἢ τὸ προσκρούειν καὶ φιλονεικεῖν περὶ τούτων.
5 Οὐκοῦν εὔηθες καὶ κομιδῇ σχέτλιον, πρὸς ἑκάστους καθ' ἕνα οὑτωσὶ ἤδη προσενηνεγμένους περὶ τῶν οἰκείων καὶ ἀναγκαιοτάτων, πρὸς ἅπαντας περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς νυνὶ πολεμῆσαι;

φιλονεικεῖν. Ante hoc verbum vulg. repetebatur articulus τὸ, quem Reisk., praeeuntibus codd. Augg. primo ſec. et tert. Aldo, P. Manut., et poſt eum Augerius, deleverunt.

§. 5. οὑτωσί. Bav. Aug. tert. οὕτως. Aug. ſec. οὑτωσὶν.

ἤδη abeſt ab Aug. primo, Parr. quinto et oct. et Harl. Clauſula in Bav. haec erat, περὶ τῆς εἰρήνης ΗΗΠΙ (206).

τῆς ἐν Δ. σκιᾶς. Sic Amphictyoniam ſ. Pylaeam per contemtum appellat. Alludit autem ad ὄνου σκιάν. Etſi quid eſt aliud ſummus ille conſeſſus regum et principum, niſi umbra quaedam, brevi tranſitura? quae ubi praeteriit, perinde eſt ac ſi nulla fuiſſet. *Vuolf.* Formulam illam dici de iis, qui de rebus nihili contendant, ex Harpocr. atque ſchol. Ariſt. Veſp. 191. intelligitur. Interrogat. notam in fine, ſenſu iubente, poſui.

Scholia in Or. de Pace.

I. 1. Ὁρῶ. πρότασις. ἔςι δὲ τὸ προοίμιον ἐκ τῦ πράγματος, ὡς ἐκ τῦ κατηγορῦντος. Par. et cod. Bav.

πολλὴν δυσκολίαν ἔχοντα. δύσκολος αὐτῷ καὶ χαλεπὴ δοκεῖ τυγχάνειν ἡ παρῦσα ὑπόθεσις· εἰωθὼς γὰρ κατὰ Φιλίππυ λέγειν, ἀναγκάζεταί πως τῷ βυλήματι αὐτῷ ἄκων (cod. Par. quint. καὶ ἄκων) συνηγορῆσαι, καὶ πεῖθειν τὴν πόλιν εἰρήνην ἄγειν αὐτὸς εἰωθὼς συμβυλεύειν τὸν ἀδικῦντα ἀμύνεσθαι. γέγονε δὲ τῦτο αὐτῷ ὐ κατὰ προαίρεσιν, ἀλλὰ δι' ἀνάγκην, ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων συνεληλυθότων καὶ ἐψηφισμένων, Ἀμφικτύονα εἶναι τὸν Φίλιππον. ὃς δεδοικὼς συμβυλεύει τῇ πόλει φέρειν γενναίως διὰ τὸ αὐτῇ συμφέρον τὸ συμβεβηκὸς Φωκεῦσι καὶ μὴ διὰ τῦτο ἐναντιῦσθαι

πρὸς Φίλιππον. πρόκειται δὲ αὐτῷ μὴ ἐναντιωθῆναι τῷ δόγματι τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐψηφισμένων Ἀμφικτύονα ειναι τὸν Φίλιππον. χρῆται ἐν τῷ δικαίῳ παραινῶν μὴ προτέρȣς παραβαίνειν εἰρήνην, μήτε ὅρκȣς συγχεῖν· εἶτα γενναιότερον ἐπεξιὼν, φόβον αὐτοῖς παρίστησιν, ὅτι πρὸς ἅπαντας αὐτοῖς ἔσαι *) τȣ̀ς Ἕλληνας ἐναντιȣ̃σθαι. Par.

ȣ̓ μόνον. κατασκευή. Bav.

2. δυσκόλȣ. δευτέρα πρότασις. Par. Bav.

οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι. κατασκευὴ τῆς δευτέρας προτάσεως. Par. Bav.

4. ȣ̓ μὴν ἀλλὰ καίπερ. συμπέρασμα τȣ̃ προοιμίȣ. Par. B.

5. ἀκριβῶς δὲ εἰδώς. δεύτερον προοίμιον. P. B. εἰδὼς τὸ χαλεπὸν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ὅτι δυσχερῶς οἱ ἀκȣ́οντες προσήσονται, σύστασιν ποιεῖται τῶν οἰκείων λόγων, ὡς μὴ ἁμαρτανόντων

*) In Marg. Vuolf. ed. (Acceſſ. ad Comm. Vlp. p. 331.) temere coniicitur: ἀδύνατον ἔσαι.

μηδέποτε, μηδὲ (l. *μήτε*) *διαπιπτόντων περὶ τὰς ὑποθέσεις. ὅσα γὰν συμβουλεύσαντι αὐτῷ μὴ ἐπείσθησαν, ἀλλὰ διήμαρτον, ταῦτα ὑπέμνησεν, ἵν' ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν καὶ καταναγκάσῃ πεισθῆναι*. Par.

II. 1. Πλουτάρχῳ. (*ἔκ τινος παλαιοῦ ἀντιγράφου* addit lib. Leſſing.) *Πλούταρχος ἦν Ἐρετρίας τύραννος. τούτῳ ἐπανέστη Κλείταρχος· καὶ ἅμα καὶ οἱ πολῖται συνεπέθεντο. ἔπεμψε πρὸς Ἀθηναίους συμμαχίαν αἰτῶν. ἀντεῖπε Δημοσθένης· μὴ πεισθέντες ἀπέστειλαν. ἔπεμψε διὰ μισθοφόρων ξένων διαλυσάμενος. ἀπαιτούντων αὐτὸν τῶν ξένων τὸν μισθὸν, αὐτοῖς Ἀθηναίων λογάδας δήσας ἔδωκε. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ν τάλαντα πέμψαντες ἐλύσαντο αὐτόν. διὸ καὶ δαπανηρὸν ἐκεῖνον τὸν πόλεμον εἴρηκεν, ἄδοξον δὲ, ὅτι τυράννῳ βοηθεῖν ἤμελλον*. (Lib. Leſſing. poſt *μὴ πεισθ. ἀπέστειλαν* rectius ſcribit: *μετεπέμψαντο καὶ μισθοφόρους ξένους. οἷς μετὰ τὸν πόλεμον ἀπαιτοῦσι τὸν μισθὸν, Ἀθηναίων λογάδας δήσας ὤκε* (ſic) *οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πεντήκοντα* etc.) Aug. et Lib. Leſiing.

δαπανηρόν. ἀναλωτικὸν πολλῶν χρημάτων. Par.

3. *ὑποκριτήν. οἱ ἀρχαῖοι ὑποκριτὰς ἐκάλουν* (Bav. *ὑποκρ. ἐκ. οἱ ἀρχ.*) *τοὺς νῦν τραγῳδοὺς* *) *καλουμένους τοὺς ποιητάς, οἷον τὸν Εὐριπίδην καὶ Ἀριστοφάνην, τοὺς δὲ νῦν ὑποκριτὰς (οὗτοι δὲ ἦσαν δύο), τὸν μὲν δευτεραγωνιστήν, τὸν δὲ τριταγωνιστήν· αὐτοὺς δὲ τοὺς ποιητὰς τῶν δραμάτων, τραγῳδοὺς καὶ τραγῳδοδιδασκάλους* (Par. *τραγῳδιδασκάλους*) Par. Bav.

πρυτανεύοντα, κυρίως μὲν ἀντὶ τοῦ πρυτανέα ὄντα· ἀντὶ δὲ τοῦ διοικοῦντα Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. Harpocr.

---

*) In ind. Lutet. et Marg. Vuolf. haec ita corriguntur: — *τοὺς νῦν κωμῳδοὺς καὶ τραγῳδοὺς λεγομ. οὗτοι δὲ ἦσαν τρεῖς, ὁ μὲν πρωταγωνιστής, ὁ δὲ δευτεραγωνιστής, ὁ δὲ τριταγωνιστής· αὐτοὺς δ. τ. π. τ. δ. τραγικοὺς καὶ τραγῳδιδ. τὸν Εὐριπίδην καὶ Ἀριστοφάνην.* Haec uberius declarata cognoſci poſſunt ex *Böttigeri* Comm. de actoribus primarum, ſecundarum et tertiarum partium. p. 9. ſſ.

4. αὐτοὺς ὑμᾶς. τὸ αὐτοὺς ὑμᾶς ἀντὶ τοῦ ὑμᾶς ἁπλῶς νόει. Par.

ἐθεᾶσθε. Herodian. Philetaer. p. 438. Pierſon. θεάσασθαι τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδοὺς, οὐκ, ἀκούειν τῶν κωμῳδῶν καὶ τῶν τραγῳδῶν· ὡς Δημοσθένης· οὐ γὰρ (l. εἰ γ.) ἐν Διονύσων (ſcr. Διονύσου) τραγῳδοὺς ἐθεᾶσθε.

5. οὐσίαν φανεράν. ἀφανὴς μὲν οὐσία ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι· φανερὰ δὲ, ἡ ἔγγειος. Harpocr.

ἐξαργυρίσας. διαπράσας. σημείωσαι. παρὰ Θουκυδίδῃ ἐξαργυρῶσαι, οὐκ ἐξαργυρίσαι. „οὐδ' ἢν τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι." Par. (Loc. Thuc. eſt VIII, 81. unde pro ἢν ſcrib. eſt ἂν δέῃ. Ad q. l. vid. Ducker. p. 274. T. V. Bip. Ducta haec ſunt e Suida, aut communi fonte.)

7. διοικεῖν (leg. διοικιεῖν) ἀντὶ τοῦ διαιρήσειν, ὥστε μὴ ἐν ταυτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. Harpocr.

Ὠρωπόν. ὄνομα τόπȣ, ἐκ τȣ῀ Ὦρος, ὃ σημαίνει ὄνομα κύριον, καὶ τȣ῀ ὢψ, ὠπὸς, τȣ῀ σημαίνοντος τὸν ὀφθαλμόν. ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ τόπῳ οἱ τȣ῀ Ὤρȣ ὦπες ἀπεβλήθησαν. ὡσαύτως καὶ Ὠρωπία χώρα, καὶ Ὠρώπιος ὁ ἐξ αὐτῆς. Par. Ὠρωπός· χώρα μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς. Timaeus gl. Plat. p. 281. Ruhnk.

8. ἐπανοίσω. ἤγȣν ἐπανάξω. Par.

προσποιήσομαι. ἤγȣν ὑποκρινȣ῀μαι. Par.

ἕτερον δέ. γενναίως τῷ μέρει τῆς προκατασκευῆς τῷ ἐκ τῆς τῶν οἰκείων λόγων συστάσεως ἐπεξελθὼν ἦλθε καὶ ἐφ' ἑτέραν ῥητορείαν, καὶ ποιεῖται σύστασιν τȣ῀ οἰκείȣ προσώπȣ, ὁποίαν ὁ ῥήτωρ ὁ Περικλῆς παρὰ Θȣκυδίδῃ (de b. Pelop. II. 60.) ποιεῖται, ὅτι καθαρὸς παντὸς λήμματος καὶ ἀδωροδοκήτως δημηγορεῖ, καὶ διὰ τȣ῀το τὸν λόγον ἐλεύθερον ἔχει, ἐνδεικνύμενος, ὅτι πανταχȣ῀ τὸ τῆς πόλεως συμφέρον βȣλεται, ȣ̉ πρὸς ἀπέχθειαν, ȣ̉ πρὸς χάριν βλέπων. θαυμάσαι δ' ἄξιον, ὅτι τοιαύτην δημηγορίαν ποιȣ́μενος, ȣ̉δαμȣ῀ τὸ τȣ῀ Φιλίππȣ συμ-

φέρον φαίνεται λέγων, μᾶλλον δὲ ἐδὲ ἀφιςάμενος τῦ θυμῦ τῦ πρὸς τὸν Φίλιππον, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως σκοπῶν καὶ τῦτο θηρεύων Par.

προσηρτημένον. ἦγεν προσκεκολλημένον ἐμοί. Par.

9. οἴχεται φέρον. πῶς οἴχεται ἐπὶ θάτερα; ἐπιβαρήσαντος τῦ ἐπικειμένε, ὕτω καὶ τῇ γνώμῃ ἐὰν προσενέγκῃς ἀργύριον, οἴχεται ἑαυτῷ. ἐκῦν ἕως μὲν ἀκλινής ἐςιν ὁ λογισμὸς, βλέπει τὸ χρήσιμον, βαρέμενος δὲ τῷ χρυσίῳ πλανᾶται καὶ διασφάλλεται. Aug.

III. I. σύνταξιν. φόρες, τέλη. Par. ἔλεγε δὲ (Demoſthenes) ἑκάςες φόρες συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα, Καλλιςράτε ὕτω καλέσαντος, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν. Harpocr. p. 328.

3. δεύτερον δέ. φημὶ δὲ δεῖν κατὰ κοινῦ Par.

ὁρᾷν. σκοπεῖν, πῶς ἐ κινήσομεν. Par.

4. θορυβήσῃ. ἐπειδὴ ἤμελλον πολεμίες ὄν-

σας τὰς Θηβαίες ἀκέοντες Ἀθηναῖοι ταράττεσθαι παρενέβαλε τὸ, μὴ θορυβηθῆτε· ἥκιστα γὰρ πολεμᾶσι. ἕτερος γὰρ καθεδεῖται, ἐπικαθεδήσεται, κρατήσει τῶν ἄθλων, ὁ Φίλιππος. Aug.

ἐφεδρεύων. ἐνεδρεύων, ἐπικαθήμενος· καὶ ἐφεδρεία, ἡ ἐπίκληρος παραμονή. ἔφεδρος, ἐλπίζων παραμένων *). Par.

6. τῆς ἴσης. ψήφε δηλονότι.

IV. 1. Τί ἂν ἡγᾶμαι φοβερόν; ἀντιθέσεως ἐμπιπτέσης, ὅτι ἡμεῖς τὰς Ἕλληνας ἐδὲν ἠδικήσαμεν, ὥστε πῶς ἂν ἡμῖν πολεμήσαιεν, ταύτην λέλυκεν ἐπαγαγὼν, εἰ γὰρ Ἀργεῖοι καὶ Μεσσήνιοι καὶ ἑξῆς, τετέστιν, ἠδίκηνται μὲν ὑφ᾽ ἡμῶν οἱ Ἕλληνες ἐδὲν, μνησικακᾶσι δὲ ἄλλως· Ἀργεῖοι μὲν καὶ Μεσσήνιοι καὶ Μεγαλοπολῖται, διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίες ἐπικηρυκείαν· Θηβαῖοι δὲ, ὅτι παρ᾽ ἐκείνων φυγάδας σώζομεν· Θετταλοὶ δὲ, ὅτι τὰς περιλελειμμένες σώζειν ἐπιχειρᾶμεν τῶν Φωκέων· Φίλιππος

---

*) Vuolf. corrigit: ἐλπίζων παραμένειν.

δὲ, ὅτι κωλύομεν αὐτὸν κοινωνεῖν τῆς Ἀμφικτυονίας. Par.

2. ἐπικηρυκείαν. ἤγον διὰ (add. τὸ cum ind. VV. LL. Lutet.) κήρυκας ἀποστεῖλαι ἡμᾶς πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ φιλίαν ποιήσασθαι. ἐπικηρυκεύω γὰρ, τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πέμπω. Par. ἐπικηρυκεία, φιλία ἡ ἐκ τῶν πολεμίων· τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πέμπειν *). καὶ ἐπικηρυκεύειν, τὸ διὰ κήρυκός τινος συνθήκας καὶ πρεσβείας ποιεῖσθαι. συντάσσεται δοτικῇ. Bav.

ἐκδέχεσθαι. οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀναμεῖναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀναδέξασθαι καὶ ἀναλαβεῖν· ἐκδέξασθαι δὲ, ἐπὶ τοῦ παρ' ἑτέρου λαβόντα αὐτὸν ἐγχειρεῖν τὸ δεύτερον. ἐπισκεπτέον δὲ τῷ Δημοσθένει ληφθὲν ἐνταῦθα. Par. ἐκδέξασθαί ἐστι τὸ παρ' ἑτέρου λαβ. α. ἐγχ. τ. δ. ἐπισκ. δὲ πῶς ἔχει τὸ πέμπτῳ Φιλιππικῶν λεχθὲν ὑπὸ τοῦ ῥήτορος· καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαί τι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Harpocr. p. 142. Blanc.

---

*) Eadem Harpocr. qui addit: Δημοσθένης Φιλιππικῷ πέμπτῳ.

ἐπισπασθῶσιν. ἤγουν ἐφελκυσθῶσιν. Par.

ἑαυτοῖς ἡμῖν. ἀντὶ τοῦ ἡμῖν ἁπλῶς *). Par.

3. ἴσε γὰρ δήπου. ἀντέπιπτεν ἀντίθεσις ἀπὸ τῆς ἐργασίας κατὰ τὸ ἀκόλουθον, ὅτι οὐ συμφέρει τοῖς Ἕλλησιν ἡμᾶς ἀπολέσθαι. ἔλυσε δὲ καὶ τοῦτο εἰπών· οὐδὲ γὰρ Θηβαίοις συνέφερεν αὐξηθῆναι τὸν Φίλιππον, οὐδὲ Θετταλοῖς, ἀλλ᾽ ὅμως διὰ τὴν πρὸς Φωκέας φιλονεικίαν ἅπαντα ταῦτα ὑπέμειναν. ὑποψίαν δὲ αὐτοῖς ἐμποιεῖ γενησομένου πολέμου, ὅπερ ἀπὸ τῆς λέξεώς ἐσι καταμαθεῖν τῆς **) ἐπισπασθῶσι. Par.

3. παρόδους. πάροδος, ἡ ἄφιξις, ἡ εἴσοδος. παροδεία δὲ, ἡ παρέλευσις. Par.

---

*) Perperam illa vocabb. iunxit ſcholii auctor, cum ἑαυτοῖς referri pateret ad συμφέροντος. Hinc Lutet. in Ind. et Wolf. in Marg. addidit: ἢ χωρὶς ἀναγνωστέον, ἑαυτοῖς ἡμῖν πολεμ., ἵνα τὸ μὲν ἑαυτοῖς συζευχθῇ τῷ συμφέρον, τὸ δὲ ἡμῖν τῷ πολεμῆσαι.

**) Perperam editum fuit: τοῖς. Correxerat iam Ind. Lutet.

5. Φίλιππον τοίνυν. ἀντέπιπτεν ἀντίθεσις ἀπὸ τȣ̃ δυνατȣ̃· καὶ μὴν ȣ̓ βοηθήσȣσι Θηβαῖοι, Φιλίππῳ ὑπόπτως ἔχοντες· ȣ̓δὲ γὰρ ἑκὼν ἔδωκεν αὐτοῖς Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν· ἵνα τὸ λεγόμενον ᾖ τοιȣ̃τον· καὶ μὴν ȣ̓ βοηθήσȣσι Φιλίππῳ Θηβαῖοι. ȣ̓δὲ γὰρ εὔνως διάκεινται πρὸς αὐτόν· αὕτη γάρ ἐςιν ἡ ἀπὸ τȣ̃ δυνατȣ̃ ἀντίθεσις. ταύτην ἔλυσε κατὰ ἀγανάκτησιν, ὡς εὐήθει ἐπιτιμήσας, εἴ τις *) χρῷτο τȣ́τῳ τῷ λόγῳ· ἐπειδὴ γὰρ τὸ δυνατὸν κατεσκεύασε τȣ̃ Φιλίππȣ, ἰσχυρὸν ἐξ ἀρχῆς, αὕτη δὲ ἡ ἀντίθεσις ἀνατρέπειν ἐδόκει τὸ σύμπαν, διὰ τȣ̃το καὶ ἐῤῥῶσθαι εἶπε τοῖς χρωμένοις τῷ λόγῳ· μὴ γὰρ εἶναι αὐτὸν ἰσχυρόν. Par.

6. Πυλαίας. τὴν σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλȣν, τὴν μὲν ἐαρινὴν, τὴν δὲ μετοπωρινὴν, ἐπεὶ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας ἐκάλȣν. ἔθυον δὲ Δήμητρι οἱ Πυλαγόραι. Parr. Add. Harpocr. p. 308.

---

*) Ita iam Ind. Lut. et Wolf. vulgatum τε emendarunt.

V. 1. Τὰ κελευόμενα. ἑτέραν ἔθηκε ἀντίθεσιν ἀπὸ τȣ̃ δικαίȣ καὶ τȣ̃ δυνατȣ̃ μικτήν· πεισθῶμεν ȣ̃ν τοῖς ἐπιτάγμασιν, φοβȣ́μενοι Φίλιππον καὶ τȣ̀ς Ἕλληνας; ταύτην ἔλυσε κατ' ἀφαίρεσιν, φάσκων, μὴ δεῖν μὲν φοβεῖσθαι, ȣ̓ μὴν διὰ τȣ̃το τὴν εἰρήνην λύειν· καὶ ἑτέρᾳ λύσει ἀπὸ τȣ̃ ἐνδόξȣ, ὅπέρ ἐςι μέρος τȣ̃ συμφέροντος, ἵνα μηδὲν ἀνάξιον πράξωμεν ἡμῶν αὐτῶν. τȣ̃το δέ ἐςιν, ἢν *) μὴ δόξωμεν εἶναι φθονεροὶ, ὅπερ ἀπὸ τȣ̃ ἐνδόξȣ ἐςίν· ἢ μὴ δόξωμεν εἶναι ἀνόητοι. εἶτα τῷ δικαίῳ πάλιν· ἡμεῖς Θηβαίȣς ἔχειν ἐῶμεν Ὠρωπὸν, ὅπέρ ἐςι μέρος τȣ̃ δικαίȣ. πρὸς δὲ τὴν ἀντίθεσιν ἅμα ἐςὶ καὶ ἐπίλογος. ἄρχεται γὰρ ὁ ἐπίλογος ἀπὸ τȣ̃· πρὸς δὲ τȣ̀ς θρασέως ὁτιȣ̃ν οἰομένȣς. Par.

2. Ὠρωπόν. τόπος, ἐν ᾧ ἀπέβαλε τȣ̀ς ὦπας ὁ Ὦρος. Bav.

---

*) Wolf. praeeunte Ind. Lutet. coniecit in marg. ἵνα contra loci ſenſum.

3. Νυνί. ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ. Timaeus gl. Plat.

Καρδιανȣ̃ς. Καρδία πόλις Μιλησίων ἄποικος ἐν Χεῤῥονήσῳ, ἥτις τȣ̃νομα ἔσχεν ἐντεῦθεν. Ἑρμοκράτȣς τȣ̃ Μιλησίȣ οἰκίζοντος αὐτὴν καὶ θύοντος, κόραξ ἁρπάξας τȣ̃ ἱερείȣ τὴν καρδίαν ἀφῆκεν εἰς τὴν γῆν. καὶ διὰ τȣ̃το κέκληται Καρδία *). ȣ̃τοι δὲ οἱ Καρδιανοὶ ȣ̓κ ἐβȣ́λοντο συντελεῖν μετὰ τῶν ἄλλων Χεῤῥονησιτῶν καὶ ὑπακȣ́ειν Ἀθηναίοις, ἀλλὰ ἔφησαν ἔξω τῶν ὅρων εἶναι τῶν Ἀθηναίοις προσηκόντων. ἡ γὰρ Χεῤῥόνησος Ἀθηναίων ἦν, κτησαμένȣ αὐτὴν Μιλτιάδȣ τȣ̃ Κυψέλȣ **). Aug.

Χίον. Χίος, ἡ νῆσος· ὁ ἐν αὐτῇ οἰκῶν, Χῖος. Par.

---

*) Vid. Steph. Byz. p. 447. ubi tamen conditor Hermochares, non Hermocrates, appellatur. Aliis, ut Plinio H. N. IV, 11. et Solino, nomen habere dicitur a forma loci.

**) Vid. Herod. VI, 34. ibique Weſſel. Marcellin. vit. Thucyd. init. et Corn. Nep. Milt. c. 1.

4. *πρὸς ἅπαντας. τῶν μεγίϛων, φησὶ, παρακεχωρηκότες δι' ἐπιεικείας νυνὶ περὶ φαύλων καὶ σκιᾶς πολεμήσομεν;* Par.

περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Δίδυμός φησι, τὴν περὶ ὄνȣ σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τȣ̃ ῥήτορος, λέγοντος περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· λέγεσθαι δ' αὐτὴν ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις. Harpocr. p. 290. Blanc. Add. Schol. Ariſtoph. Veſp. 191.

DOUNAEI

ANNOTATIONES

in argumentum.

§. 1. Ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως) Amphipolis civitas eſt Thraciae, vetus Athenienſium colonia. Bellum ex eo de illa cum Philippo, quod eam maiores eius aliquando tenuiſſent. Thucydides, [Lib. 4. c. 102.] Βρασίδας ἔχων τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης ξυμμάχους, ἐστράτευσεν ἐς Ἀμφίπολιν τὴν ἐπὶ Στρυμόνι ποταμῷ, Ἀθηναίων ἀποικίαν. οἱ Ἀθηναῖοι Ἅγνωνος τοῦ Νικίου οἰκιστοῦ ἐκπεμφθέντος Ἠδῶνας ἐξελάσαντες ἔκτισαν τὸ χωρίον, ὅπερ πρότερον Ἐννέα Ὁδοὶ ἐκαλεῖτο. Ἀμφίπολιν δ' Ἅγνων ὠνόμασεν ὅτι ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ Στρυμόνος, τείχει μακρῷ ἀπολαβὼν ἐκ ποταμοῦ ἐς ποταμὸν, περιφανῆ ἐς θάλασσάν τε καὶ ἤπειρον ᾤκισεν. Et quod muro longiore interſeptam, tam in mare quam continentem verſus conſpicuam poſuit. Eadem fere lib. 1. [c. 100.] legas. p. 5.

§. 2. τὸν Φωκικὸν καταλύσειν πόλεμον) ὃς δεκαέτης ἦν, decenne erat hoc bellum, ſicuti Troianum, ſacrumque eſt appellatum, eo quod pro rebus repetitis Apollinis Delphici geſtum eſt.

Cum enim Amphictyones multaſſent grandi pecunia Phocenſes, quam non poſſent exſolvere, quod coluiſſent agrum Apollini conſecratum, auctor erat Philomelus, homo audaciſſimus, templum Apollinis caperent, belloque ſe defenderent. Conſule Aeſchinem contra Cteſiphontem, [T. III. p. 537. Reisk. Orr. Grr.]. Diodorus autem ſic [Lib. 16. c. 23. p. 99. ed. Weſſ.], ἐπὶ
p. 6. τούτων ὁ κληθεὶς ἱερὸς πόλεμος συνέστη, καὶ διέμεινεν ἔτη ἐννέα. Φιλόμηλος γὰρ ὁ Φωκεὺς, ἀνὴρ θράσει καὶ παρανομίᾳ διαφέρων, κατελάβετο μὲν τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν· ἐξέκαυσε δὲ τὸν ἱερὸν πόλεμον διὰ τοιαύτας τινὰς αἰτίας. οἱ Φωκεῖς ἐπεργασάμενοι πολλὴν τῆς ἱερᾶς χώρας, τῆς ὀνομαζομένης Κιῤῥαίας, δίκας ὑπέσχον ἐν Ἀμφικτύοσι, καὶ πολλοῖς ταλάντοις κατεκρίθησαν. οὐκ ἐκτινόντων δ' αὐτῶν τὰ ὀφλήματα, οἱ ἱερομνήμονες ἐν Ἀμφικτύοσι κατηγόρουν τῶν Φωκέων, καὶ τὸ συνέδριον ἠξίουν καθιερῶσαι τὴν χώραν τῶν ἀποστερούντων τὸν θεόν. Hieromnemones ſunt, qui cauſas civitatum agebant apud Amphictyones, ex eo nominati, quod illis memorabant, quae corrigenda videbantur. Quales ſunt apud nos (nam et Amphictyones tractabant res ad religionem Apollinis Delphici pertinentes) quos ſacrae Conuocationis Clericos appellamus. Suidas, [T. II. p. 101. ed. Kuſt.] ἱερομνήμονες, οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν. Melius Heſychius [T. II. p. 26. Alb. add. Harpocr.]: οἱ πεμπόμενοι εἰς πυλαίαν ἱερογραμματεῖς. Mittebant enim eo civitates, ni

fallor, quae ius non habebant *τῆς ἀμφικτυονίας*, aut iidem erunt *ἱερομνήμονες καὶ πυλαγόραι*, quod non videtur. *πυλαγόραι γὰρ οἱ προεστῶτες τῆς πυλαίας*, qui praeſunt conventui, Heſychius. Hi ſunt Amphictyones ipſi. Porro dicti ſunt *ἱερομνήμονες*, ut dixi, quod eo deferebant querelas, *μνήμων* enim monitor, non ſolum memor. Ut quidam Achilli comes a matre eſt additus, qui illum moneret, ne quem filiorum Apollinis occideret. Is *μνήμων* Lycophroni [Caſſ. v. 241.] dicitur. Sic et Epicharmus, *μισῶ μνάμονα συμπόταν*. non qui meminiſſet eorum, quae dicta ſunt in convivio, ſed qui memoraſſet aliis, et foras eliminaſſet. aut quod p. 7. literis, quae cum Amphictyonibus agerent vel egiſſent, conſignata habebant: ideoque *ἱερογραμματεῖς* etiam dicti. Cum in eo res eſſet, ut ager Phocenſium conſecraretur, Philomelus, cuius ſumma erat inter ſuos auctoritas, egit cum eis *διδάσκων, ὡς ἐκτίσαι μὲν οὐ δύνανται τὰ χρήματα, διὰ τὸ μέγεθος τῆς καταδίκης· περιορᾶν δὲ καθιερωμένην τὴν χώραν, ἀνάνδρων ὑπάρχειν.* [Diod. S. l. l.] Itaque ad arma itum eſt eius impulſu.

§. 3. *Τῶν Ἀθηναίων περιπλευσάντων εἰς τὰς καλουμένας Πύλας, ἀπεκρούσθη τῆς εἰσόδου.*) Hiſtoria eſt apud Demoſthenem *περὶ τῆς παραπ.* [p. 443. ed. Reisk. T. I.], *ὅτε γὰρ τὸ πρῶτον Φωκέας ἐκράτησεν ὁ Φίλιππος, καὶ διέφθειρε τοὺς ξένους αὐτῶν, καὶ τὸν ἡγούμενον καὶ στρατηγοῦντα Ὀνόμαρχον, τότε τῶν ὄντων ἁπάντων ἀνθρώπων οὐδεὶς οὔτε Ἕλληνος οὔτε βαρβάρου*

Φωκεῦσι βοηθήσαντος, πλὴν ὑμῶν, ὀχ ὅπως παρῆλθεν, ἢ διεπράξατο, ὧν ἠβελήθη τι παρελθὼν, ἀλλ' ὀδὲ προσελθεῖν ἐγγὺς ἠδυνήθη. Non dico penetravit, aut quicquam eorum, quae cogitavit, effecit, ſed ne prope quidem potuit accedere. Refert hoc idem Iuſtinus [Lib. 8. c. 2. p. 218. ed. A. Gron.] his verbis, *ſed Athenienſes audito belli eventu, ne in Graeciam Philippus tranſiret, anguſtias Thermopylarum, pari ratione ſicuti antea advenientibus Perſis, occupavere. Sed non ſimili virtute aut cauſa.* At non Athenienſes occupauere, ſed Lacedaemonii, quum dux eorum Leonidas caeſus eſt, cum ccc Spartianis, qua clade inſignis eſt hic locus. Sed fuere cum illis ex aliis civitatibus ad mille omnes. Caeterum clarius hoc alibi noſter explicat Demoſthenes [pro Corona. p. 236. ed. Reisk.], ἵνα μὴ δεῦρο ἀπαγγειλάντων αὐτῶν, ὅτι μέλλει καὶ παρασκευάζεται πορεύεσθαι, ἐξέλθοιτε ὑμεῖς, καὶ περιπλεύσαντες ταῖς τριήρεσιν εἰς Πύλας
p. 8. ὥσπερ πρότερον, κλείσοιτε τὸν πορθμόν. i. τὴν δίοδον, tranſitum. Sic apud Strabonem Κασπίας, et Κιλικίας Πύλας, quae ſunt locorum anguſtiae [L. XIV. p. 994. Alm. I. p. 103.]. Sed de Thermopylis in oratione dicetur. Livius [L. X. c. 2.]: Circumvectus inde Brundufii promontorium, περιπλεύσας τὸ ἀκρωτήριον.

§. 4. Τὸ τῶν Φωκέων ἔθνος ἀνάστατον πεποίηκε) ſedibus expulit. Herodotus [Lib. 1. 15. p. 8. ed. Weſſ.], ἐπὶ τότε τυραννεύοντος Σαρδίων, Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν νομάδων ἐξαναστάντες,

ἀπικέατο ἐς Ἀσίην, καὶ Σάρδις πλὴν ἀκροπόλιος εἷλον. Cimmerii ſedibus pulſi a Scythis nomadibus, venere in Aſiam. Thucydides [Lib. 4. c. 54.], ἀνέστησαν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι Κυθηρίους. Schol. μετῴκισαν *), non μετῴκησαν, ut editum eſt. Hoc enim ἀνέστησαν aoriſt. primus, illud ſecundus, ἀπὸ τοῦ ἀνέστη ἀνέστησαν. Hinc ἡ μετοικεσία Βαβυλῶνος [Matth. I, 11.] eſt ἀνάστασις, migratio. Virg. [Ecl. IX, 4.], Haec mea ſunt, veteres migrate coloni. At quod Dem. [Olynth. II. p. 18. Reisk.] εἶτα τῆς ἑαυτῶν πατρίδος νομίζων ἀνάστασιν εἶναι, ſignificatione activa ſubverſionem accipimus ἐκ τοῦ ἀναστῆσαι. Quemadmodum Aeſchylus Agamemnonem vocat ἀναστατῆρ' Ἰλίου. [Agam. 1236. ubi tamen ἀναστάτης.] Idem [Agam. 598.] φράζων ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν. Cic. [ad Attic. I. lib. 16. p. 700. T. II. Graev.] *Dymaeos agro pulſos, mare infeſtum habere, nil mirum.* ἀναστατωθέντας τῆς χώρας. Quod ad nomen verbale attinet, Strabo [Lib. XII. p. 813. Alm.] Τιγράνης ἅπαντας ἀναστάτους ἐποίησεν εἰς Μεσοποταμίαν, omnes transtulit. Sed in eo, quod Dem. [περὶ παραπ. p. 446. Reisk.] ait, eſt metonymia, καὶ ἀνάστατος αὐτῶν ἡ χώρα γέγονε, regio pro incolis, ut Flaccus. [Epp. II, I, 156.] Graecia capta ferum victorem cepit, et artes Intulit agreſti Latio. Sophocles, [Trachiniis. v. 39. ſ.] ἡμεῖς

*) Ita iam correctum eſt in ed. Bauer. p. 599. T. I.

μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν. Hercules cum coniuge ob caedem Iphiti Calydone pulſi Trachina ceſſerunt. Hinc novum
p. 9. verbum, οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες, [Act. 17, v. 7.] i. ἀνάστατον ποιήσαντες. Paulus, [Gal. 5. v. 12.] ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς. Beza, utinam abſcinderentur, qui vos inquietant. Vetus, qui vos conturbant. Exponit autem ille, qui vos ſedibus veſtris pellunt. Ego, qui vos de ſtatu veſtro deiiciunt. Nam pſeudoapoſtoli legem praedicantes, deiicere eos nitebantur de fide, quam Euangelium induxit. Illud Actorum Beza vertit: qui orbis terrarum ſtatum ſubverterunt. Harpocration, [p. 41. Blancard.] ἀνασκευάσασθαι, τὸ λεγόμενον ἐν τῷ βίῳ ἀναστατωθῆναι. Eſt enim apud Dem. [p. 895. et 1204. T. II. Reisk.] de trapezitis et argentariis, ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν, to breake, quos vocamus, banckerupts. Chryſoſtomus, τοῦτο τὴν οἰκουμένην ἀνάστατον ἐποίησε, τοῦτο πάντα συνέχεε. Quod Lucas uno verbo. Poſtremo quid ſit hic ἀνάστασις, illud prophetae docet, ἀνάστα καὶ πορεύου, ὅτι οὐκ ἔστι σοι ἀνάπαυσις, [Mich. cap. 2. v. 10.] cum captivitatem populo denuntiaret. Surgunt enim, ſuis ſedibus relictis, qui migrant.

Καὶ τὴν τῶν Φωκέων ἐν Ἀμφικτύοσι χώραν) Qui locus praecipuus fuit; habebant enim Phocenſes praerogativam oraculi, τὴν προμαντείαν, et bina in Amphictyonum conventu ſuffragia. Qua-

propter non dubitabant, inquit idem Diodorus, [XVI, 23.] illud in ſe decretum Amphictyonum reſcindere: αὐτὸς γὰρ τὸ παλαιὸν τῦ μαντεία τὴν ἐξουσίαν καὶ προστασίαν ἐσχηκέναι. Quod Homeri teſtimonio firmabant in Catalogo navium [Iliad. II, 517. 519.]:

Αὐτὰρ Φωκήων Σχέδιος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.

Pytho civitas eſt, Delphi cives. Vt Meſſanae in Sicilia cives non Meſſenii dicebantur, ſed Mamertini. χώρα non eſt hic regio, ſed locus, ut κατὰ χώραν μένειν, et ἐᾷν κατὰ χώραν. Suo p. 10. loco manere, et loco non movere. Themiſtius, ἀεὶ δ' ἐν χώρᾳ δευτέρᾳ τῆς τιμῆς ἱςάμενος, εἰ ἄρα σοι καὶ μᾶλλον ἡ πρώτη προσήκει. Sic etiam Latini loquuntur. Livius [Lib. 9. c. 30.], *tribuni militum a populo ſeni deni crearentur, quae antea perquam paucis ſuffragio populi relictis locis, dictatorum et conſulum ferme erant beneficia.* Eſt igitur χώρα, locus dignitatis, et gradus.

§. 5. Οὐ τῷ πράγματι συνιςάμενος) Cui contrarium eſt in fine, πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπόνοιαν ἱςάμενος. Nam alioqui τὸ συνίςασθαι ſignificat coitionem facere, ut καὶ συνέςη ὁ λαὸς ἐπὶ Ἀαρών. [Exod. 32. v. 1.] σύςασις, coitio, conſpiratio. Nonnunquam congreſſio, ut quod ait Comicus [Ter. Phormione, II, 2, 32.], *prima coitio eſt acerrima.* Unde ἡ συςάδην μάχη.

Μετέχειν τῦ Ἑλληνικῦ συνεδρίου τὸν Μακεδόνα) Contemptui fuerunt Macedones, quibus ante

Alexandrum et Philippum nulla gens humilior. οὐδ' ἐτέλουν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ſed in barbaris habebantur. Hanc indignitatem non hac quidem oratione Demoſthenes (hic enim pugnat pro Philippo), ſed alia profert [περὶ παραπ. p. 446. ed. Reisk.], οἱ μὲν ὄντες Ἀμφικτύονες φεύγουσι καὶ ἐξελήλανται, nempe Phocenſes. Hi enim inter eos principatum obtinebant, ut diximus. οἱ δὲ οὐδεπώποτε ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ γενόμενοι, Μακεδόνες καὶ βάρβαροι, νῦν Ἀμφικτύονες εἶναι βιάζονται. συνέδριον, conſilium, παρὰ τὴν ἕδραν, ſedem, ἀπὸ τοῦ ἕζομαι. Servius [ad Virg. Aeneid. 9, 4.], *Nam et ipſa conſilia a ſedendo, quaſi conſidia dicta ſunt. Sedentium enim animi tranquilliores fiunt.* Ut Ὀδυσσεὺς, Ulyſſes, δάκρυον, lacryma. Plautus [Moſtellaria, Fragm. p. 1492. ſ. Taubm.], *ſine iuxta aram ſedeam, et dabo meliora conſilia,* ἐτυμολογικῶς.

p. 11. Varronis eſt, opinor, *Sedendo vincunt Romani* [Satyra Menippea]. Nam bello Punico II. Senatus rempub. reſtituebat poſt Cannenſem acceptam calamitatem. Parni ſunt foris arma, niſi eſt conſilium domi. Itaque τὸ συνέδριον conſilium vertimus, ne cui mirum eſſe videatur, non concilium. Cic. [de Oratore 3. c. 1. §. 2.] *videndum ſibi eſſe aliud conſilium, illo ſenatu ſe rempub. regere non poſſe.* Certe ſenatus eſt συνέδριον. Idem, [Philip. 5. c. 5.] *O conſeſſum iudicum praeclarum: o dignitatem conſilii admirandam: avet animus apud conſilium illud pro reo dicere.*

§. 6. Προσκεκρουκέναι γὰρ λέγει τοῖς Ἀθηναίοις) Offendiſſe apud Athenienſes. προσκρούειν, offenſionem alicuius incurrere. M. Tullius [pro P. Sextio. c. 49.], *temporibus illis, qui populares erant, offendebant illi quidem apud graves et honeſtos homines: ſed populi iudiciis atque omni ſignificatione florebant.* Significationem vocat τὴν ἐπισημασίαν, ſequitur enim, *his in theatro plaudebatur.* Dem. [contra Timocratem p. 711. ed. Reisk.] ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσέκρουσα ἀνθρώπῳ πονηρῷ, καὶ φιλαπεχθήμονι, καὶ θεοῖς ἐχθρῷ, ᾧ τελευτῶσα προσέκρουσεν ἡ πόλις ὅλη. Ego offenſus ſum homini improbo, atque inimicitiarum appetenti. προσκρούειν, in hominem offendere: προσκόπτειν, in lapidem.

§. 7. οὗτος δὲ ὁ λόγος παρεσκευάσθη μὲν, οὐκ εἰρῆσθαι δέ μοι δοκεῖ) Non aſſentior Libanio, neque credo, Demoſthenem ſcripſiſſe orationes, quas absconderet, aut ſcrinio contineret: neque eiusmodi ſunt eius ſcripta, quae lucem reformident. Ex Cicerone apud Hieronymum [adv. Ruffinum init. T. III. p. 89. b. ed. Baſil. Acad. 1. c. 1.] legimus, *Intemperantis eſſe arbitror, ſcribere quicquam, quod occultari velis.* Et cauſa, quam affert Libanius, nulla eſt. Cum accuſaret, inquit, Aeſchinem, hoc ei inter ce- p. 12.
tera obiecit, ſuaſiſſe eum, ut Philippus Amphictyon fieret: quod ne Philocrates quidem auſus eſt promulgare, quamvis eſſet audacia ſingulari. Non igitur hoc in alio culparet,

quod ipſe feciſſet. Sed ego nego Demoſthenem feciſſe idem quod Aeſchines. Nam ſi princeps, ut ille fortaſſe, hoc ſuaſiſſet, ſi primus auctor extitiſſet huius ſententiae, aut aliis id ſuadentibus ſuffragatus fuiſſet: merito forſitan reprehendendus videretur. Nunc cum rex iam cooptatus eſſet in collegium, idque omnes fere Graeciae civitates aſſenſu ſuo comprobarent, unus commune decretum reſcindere non debuit, neque id, quod actum erat, infringere: praeſertim quum patriae magnum ex ea re periculum creari videret. Aliud eſt enim ferre, ſiquid ferendum eſt, et probare, quod probandum non eſt. Multa enim ferenda, quae non probanda, ut etiam in ſua rep. Cicero docet, [Familiar. epp. l. 6. ep. 4. et al.] non propter ſe, ſed ne gravius ſuſcipiatur incommodum. Illi vero neque pax unquam cum Philippo placuit admodum, neque certe ſcitum hoc Amphictyonicum de Philippo factum voluit. Sed quum utrumque firmatum eſſet, neutrum improbare rectum putavit. Neque erat, cur eum huius orationis vel habitae, vel editae poeniteret. Et Libanius ipſe Demoſthenem omni culpa liberat, quum ait, *καὶ Δημοσθένης παραινεῖ συγχωρεῖν.* Aliud eſt autem aliquid concedere propter aliquam neceſſitatem, ac primo decernere. At ſuſpicionem acceptae mercedis veritus eſt, *καὶ δόξαν τοῦ φιλιππίζειν.*
p. 13. Quid? hoc illi igitur, cum orationem ſcripſiſſet, et dicturus eſſet, in mentem venit: antequam inciperet ſcribere, non venit? aut palam ſua-

ſiſſe, famam eius laederet: compoſitam perſuaſionem edidiſſe, non laederet? Quanquam neque illa noſtri defenſio praetermittenda eſt, etiamſi verum eſſet, quod Libanius ſuſpicatur. Non idem ſemper oratori ſentiendum eſt: aut ſiquid nunc ſecus atque olim dixerit, inconſtantiae fama metuenda: ſed temporibus, ut res et cauſa poſtulat, ſerviendum. Nam et Cicero [pro Cluentio. c. 50. 51.], quum ſibi audiret obiectum, id quod aliquando diceret, ſuperioribus ſuis orationibus haud conſentire, non negat, nec culpam aliquam reformidat, ſed ingenue fatetur, et clariſſimi oratoris exemplo L. Craſſi illam infamiam depellit. Poſtremo ſi ſcriptionem hanc celatam voluit, quae ratio fuit ſupprimendi? res erat ſcriptione non magnopere digna? at graviſſimam fuiſſe conſtat, in qua magna utilitas reip. magnum periculum ageretur. an ipſi, quod ſcripſerat, diſplicebat? at nihil niſi elaboratum induſtria, perfectum ingenio molitus eſt unquam. Neque hic ſui diſſimilis eſt, quod res ipſa indicat. Denique ſi tacuit, quod meditatus eſt, cur in lucem edidit? in quo non minor erat, aut etiam maior iactura opinionis.

§. 8. Καὶ μὴ δόξῃ φιλιππίζειν) Demoſthenem φιλιππίζειν? quis hoc credat? ante medius fidius ipſe Apollo Pythius ἐφιλίππισεν ἄν: de quo Cicero [de divinat. II. c. 57.], *Demoſthenes quidem, qui abhinc annos prope CCC. fuit, iam φιλιππίζειν Pythiam dicebat, id eſt, qua-*

ſi cum Philippo facere (hinc factiones dicimus).
p. 14. Sic μηδίζειν, ἀττικίζειν, λακωνίζειν, Perſico et Peloponneſiaco bellis. Plutarchus in vita dixit δημοσθενίζειν pro eo quod eſt Demoſtheni ſtudere.

Πρὸς τοιαύτην τινὰ ὑπόνοιαν ἱστάμενος) Sic loquutus eſt etiam in alio quodam argumento Libanius [περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ. p 89. ed. Reisk.], καὶ οἱ φιλιππίζοντες τῶν ῥητόρων, κατατρέχουσι τοῦ Διοπείθους, καὶ κολάζειν ἀξιοῦσιν αὐτόν. πρὸς οὓς ὁ Δημοσθένης διχῇ ὑπὲρ Διοπείθους ἵσταται. Chryſoſtomus in Iohannem: εἰ μὴ πρὸς τὴν ὑπόνοιαν ταύτην ἱστάμενος ἐπανέλαβε. Suſpicionem vocat tacitam obiectionem in mente auditoris haerentem. ἵστασθαι πρὸς, reſiſtere, προσίστασθαι, ad ſcopulum ſive obicem adhaereſcere. Euripides [Iphigenia Aul. 23.], τὸ δὲ φιλότιμον γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον. Decurſus enim honorum crux eſt homini ambitioſo, ſi inhibetur. Et ſunt ἰσοδύναμα multa, quae colligit Euſtathius [in 4. Odyſſ.], ἀντιστρόφως λεγόμενα. Ut κηριμύντης apud Lycophronem [Caſſ. 663.], et ἀλεξίκακος. Idem enim κὴρ καὶ κακὸν, ἀμύνειν καὶ ἀλέξειν. Sic, φερένικος et νικηφόρος, ἀελλόπους καὶ ποδήνεμος. Quippe idem ἄελλα καὶ ἄνεμος.

Συνιστὰς ἑαυτὸν) συστῆσαι non ſolum commendare, et per literas ignotum laudare alteri, ſed proprie coram adducere in notitiam, et praeſentem ſiſtere. Dem. [ad Timotheum. p. 1190. ed. Reisk.] καὶ ἐδεῖτο αὐτοῦ συστήσας Φιλώνδαν, ἐπειδὰν ἀφίκηται ἐκ Μακεδονίας ὁ Φιλώνδας, ὃν

συνίςῃ οὗτος τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ, ἄγων ξύλα τὰ δοθέντα τούτῳ ὑπὸ Ἀμύντου, τὸ ναῦλον τῶν ξύλων παρασχεῖν. Amyntas rex Macedoniae Timotheo dederat ligna, quae deportaturus inde erat Athenas Philondas quidam navicularius. Hunc Timotheus Paſioni trapezitae, cui magnam pecuniam debebat, praeſentem exhibuit, ut noſceret, et Philondae iuſſit, ſi ligna deportaſſet, p. 15.
naulum ſolvere. Quod filius Paſionis Apollodorus a Timotheo cum reliqua pecunia repetit. Plato [Charmide. p. 110 T. V. ed Bip.], παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην, εἰπὼν, ὅτι βούλομαι αὐτὸν ἰατρῷ συςῆσαι περὶ τῆς ἀσθενείας, ἧς πρώην πρός με ἔλεγεν, ὅτι ἀσθενεῖ. Medicus iſte erat Socrates, cui tradendus fuit Charmides. Cic. [pro Coelio, c. 17.] *Ob hanc cauſam parens tibi hunc puerum commendavit et tradidit, ut in amoribus atque in voluptatibus adoleſcentiam ſuam collocaret?* Caeſar [Bell. Gall. lib. 7. cap. 38.], *Et una Viridomarus, pari aetate et gratia, ſed genere diſpari, quem Caeſar ſibi ab Divitiaco traditum, ad ſummam dignitatem ex humili loco perduxerat.* Lego *produxerat*, quod verum eſſe alio loco demonſtrabimus. Curtius [de reb. Alex. VII, 1, 28.], *ab illo traditi ad hunc gradum amicitiae tuae aſcendimus.* Horatius ad Claudium Neronem [Lib. I. ep. 9, 1. ff.]:

Septimius, Claudi, nimirum intelligit unus,
Quanti me facias. Nam cum rogat et prece cogit,

Scilicet ut tibi ſe laudare et tradere coner,
Dignum mente domoque legentis honeſta Neronis.

Poſtremo concludit epiſtolam hac συστάσει: [Epiſt. 9. lib. 1. v. 13]:

Scribe tui gregis hunc, et fortem crede bonumque.

Et quoniam eiuſmodi commendatio ſive traditio non fit ſine laudatione aliquá, bene copulavit laudare et tradere. Sed τὸ συστῆσαι κυρίως eſt id, quod diximus ex Demoſthene, coram ſiſtere ignotum pro bono viro. Non ut Paulus et receptior uſus [2. Cor. 3, 1.], ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; ἢ μὴ χρήζομεν ὥς τινες συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐξ ὑμῶν συστατικῶν. Sic enim legendum, non εἰ μὴ χρήζομεν. Beza, aut num indigemus? Epictetus de Socrate [Enchir. c. 46. ed. Schweigh.], ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν βουλό-
p. 16 μενοι φιλοσόφοις ὑπ' αὐτοῦ συσταθῆναι· κἀκεῖνος ἀπῆγεν αὐτούς. Ille coram adducebat eos, non per literas commendabat. ἀπάγειν interdum adducere, ut ἀπελθεῖν adire, ἀποβλέπειν adſpicere.

Καὶ ἀδωροδόκητος) δωροδοκεῖν munera accipere, δῶρα δέχεσθαι. Sed χ in κ mutatur ἰωνικῶς. Ut καπνοδόκη, ἱστοδόκη, ἰοδόκη, pharetra. πανδοκεῖον, πανδοκεὺς, ſtabulum, ſtabularius. Sic δωροδόκος, qui munera accipit, ἀδωροδόκητος, integer, nulla largitione corruptus, δωροδοκία, nonnunquam non munerum acceptio, ſed ipſa largitio, ſeu corruptela. Diodorus [Lib. 16. c. 33. T. II. 107. ed. Weſſel.], καὶ γὰρ τοὺς Θετταλοὺς, μέγιστον

ἔχοντας τῶν συμμάχων ἀξίωμα, δωροδοκήσας ἔπεισε τὴν ἡσυχίαν ἔχειν. Et eſt quaſi coniugatio τῶν Ἑβραίων Hiphil, aut δωροδοκεῖν, accipere quod des: quomodo dixit Paulus [Eph. IV. 8.], et dedit dona hominibus: ſecundum Hebraeam veritatem, accepit quae daret ſcilicet.

Cap. I.

p. 21 §. 1. Solent Oratores initio dicendi, quo maiorem ſibi favorem concilient, duras partes ſuas praedicare, et cauſae, quam agunt, demonſtrare difficultatem. Favent enim omnes atque ſuccurrunt laborantibus, gravi defatigatos onere ſublevant. Tale eſt exordium Ciceronis pro P. Quinctio [c. 1.], *Quae res in civitate duae plurimum poſſunt, hae contra nos ambae faciunt in hoc tempore, ſumma gratia et eloquentia; quarum alteram, C. Aquilli, vereor, alteram metuo. eloquentia Q. Hortenſii ne me dicendo impediat, nonnihil commoveor. Gratia Sexti Naevii ne P. Quinctio noceat, id vero non mediocriter pertimeſco. Neque hoc tantopere quaerendum videretur, haec ſumma in illis eſſe, ſi in nobis eſſent ſaltem mediocria. Verum ita ſe res habet, ut ego, qui neque uſu ſatis, et ingenio parum poſſum, cum patrono diſertiſſimo comparer: P. Quinctius,*
p. 22 *cui tenues opes, nullae facultates, exiguae ſunt amicorum copiae, cum adverſario gratioſiſſimo contendat. Illud quoque nobis accedit in-*

commodum, quod M. Iunius, qui hanc cauſam, Aquilli, aliquoties apud te egit, homo et in aliis cauſis exercitatus, et in hac multum et ſaepe verſatus, hoc tempore abeſt nova legatione impeditus: et ad me ventum eſt, qui ut ſumma haberem cetera, temporis quidem certe vix ſatis hābui, ut rem tantam tot controverſiis implicatam poſſem cognoſcere. Tale eſt et pro Corona [p. 226 ed. Reisk.] Demoſthenis prooemium: πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου. δύο δὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα· ἓν μὲν, ὅτι οὐ περὶ τῶν ἴσων ἀγωνίζομαι. οὐ γάρ ἐστιν ἴσον νῦν ἐμοὶ τῆς παρ' ὑμῶν εὐνοίας διαμαρτεῖν, καὶ τούτῳ μὴ ἑλεῖν τὴν γραφήν. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς εἰπεῖν οὐδὲν ἀρχόμενος τοῦ λόγου. οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας ἐμοῦ κατηγορεῖ. ἕτερον δ', ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὑτοὺς ἄχθεσθαι. τούτων τοίνυν ὃ μέν ἐστι πρὸς ἡδονὴν, τούτῳ δέδοται· ὃ δὲ πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐνοχλεῖ, λοιπὸν ἐμοί. κᾂν μὲν εὐλαβούμενος τοῦτο μὴ λέγω τὰ πεπραγμένα ἐμαυτῷ, οὐκ ἔχειν ἀπολύσασθαι τὰ κατηγορημένα δόξω, οὐδ' ἐφ' οἷς ἀξιῶ τιμᾶσθαι, δεικνύναι. ἂν δὲ ἐφ' ἃ καὶ πεποίηκα καὶ πεπολίτευμαι βαδίζω, πολλάκις λέγειν ἀναγκασθήσομαι περὶ ἐμαυτοῦ. Sic viſum eſt primam Ciceronis, neque eam optimam, cum poſtrema fere Demoſthenis, quam habuit, ſed praeſtantiſſima comparare. Haec incommodorum commemoratio, καὶ ἐλαττωμάτων ἀπαρίθμησις, mirifice ſtudium in nos auditorum excitat.

Nec non Iſocrates idem fecit in ſua quoque περὶ τῆς εἰρήνης [T. II. p. 170. Auger.]. ἅπασι γάρ ἐςι φανερὸν, ὅτι μᾶλλον ἥδεσθε τοῖς παρακα-
p. 23. λοῦσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὸν πόλεμον, ἢ τοῖς περὶ τῆς εἰρήνης συμβουλεύουσιν. His enim meliore conditione adverſarios ſuos eſſe oſtendit. Neque hoc ſolum ſummi rhetores faciunt, ſed Lyſias quoque in principio de bonis Ariſtophanis [p. 192. ed. Alter.]. αἰτήσομαι οὖν ὑμᾶς δίκαια καὶ ῥᾴδια χαρίσασθαι, ἄνευ ὀργῆς, καὶ ἡμῶν ἀκοῦσαι, ὥσπερ τῶν κατηγόρων. ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀπολογούμενον, κἂν ἐξ ἴσου ἀκροᾶσθε, ἔλαττον ἔχειν. οἱ μὲν γὰρ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐπιβουλεύοντες, αὐτοὶ ἄνευ κινδύνου ὄντες, τὴν κατηγορίαν ἐποιήσαντο, ἡμεῖς δὲ ἀγωνιζόμεθα μετὰ δέους, καὶ διαβολῆς, καὶ κινδύνου μεγίςου. εἰκὸς οὖν ὑμᾶς εὔνοιαν πλείω ἔχειν τοῖς ἀπολογουμένοις. Nos cauſam dicimus cum timore et criminatione, et magno periculo. Quare aequum eſt maiorem nobis impartire vos benevolentiam. Sic Salluſtius quoque exorſus eſt ad Caeſarem [de conſtituenda rep. epiſt. II.], *Scio ego, quam difficile atque aſperum factu ſit, conſilium dare regi, aut imperatori, poſtremo cuiquam mortali, cuius opes in excelſo ſunt. Quippe cum et illis conſultorum copiae adſint, neque de futuro quiſquam ſatis callidus ſatiſque prudens ſit. Quinetiam ſaepe prava magis, quam bona, conſilia proſpere eveniunt, quia plerasque res fortuna ex libidine ſua agitat.* Et Cato [auctore Gellio], quum legem ſumptuariam ſuadebat, ſic exor-

ſus eſt: *Scio, mihi negotium eſſe cum ventre, qui non habet aureis.*

'Ορῶ) Iuſti cuiusque exordii partes ſunt qua-
tuor, ut docet Hermogenes [ἐν τῷ περὶ εὑρέσεων.
lib. I. p. 28. Sturm.], πρότασις, κατασκευὴ, ἀξίω-
σις, βάσις, quas hic ordine omnes reperiemus.
ὁρῶ τὰ παρόντα πράγματα πολλὴν δυσκολίαν ἔχοντα
καὶ ταραχὴν) ἡ πρώτη πρότασις, cui vice τῆς κα-
τασκευῆς adiuncta eſt duplex αἰτιολογία, (quam
Ariſtoteles ἐπίλογον vocat, et ἐπιλέγειν τὴν αἰτί-
αν [Rhetor. II. 21.]) ὁ μόνον τῷ, ἀλλὰ καὶ τῷ.
δυσκόλου δ' ὄντος φύσει καὶ χαλεπῦ) δευτέρα πρότα p. 24.
σις. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι) κατασκευή.
ἂν ἐθελήσητε τῦ θορυβεῖν καὶ φιλονεικεῖν ἀποσάντες,
ἀκέειν) ἀξίωσις, quum, quid velimus ac fieri
poſtulemus, oſtenditur. Ut Ciceronis illa po-
ſtulatio pro Quinctio [c. 1.], *Quae quo plura
ſunt, C. Aquilli, eo te, et hos, qui tibi in
conſilio adſunt, meliori mente noſtra verba
audire oportebit, ut multis incommodis veri-
tas debilitata, tandem aequitate talium viro-
rum recreetur.* οἶμαι ἕξειν καὶ λέγειν καὶ συμβε-
λεύειν, δι' ὧν καὶ τὰ παρόντα ἔσαι βελτίω, καὶ τὰ
προειμένα σωθήσεται) βάσις quaſi pes exordii, aut
gradus atque aditus ad reliquam orationem.

§. 2. Πολλῷ χαλεπώτερον ὑμεῖς αὐτὸ πεποιήκατε) παῤῥησία, quam Hermogenes [περὶ ἰδ. p. 82.] τραχύτητα, Cornificius [ad Herennium, IV, 36.] licentiam appellat. *Licentia eſt*, inquit, *quum apud eos, quos aut vereri, aut metuere debemus, tamen aliquid pro iure noſtro dicimus,*

quod eos minime offendat, aut quos ii diligunt, cum in aliquo errato vere reprehendi poſſe videantur. Ut nunc iuſta et libera eſt haec reprehenſio Demoſthenis, ſed non nimis acerba. At huius propoſitionis confirmatio plus habet acerbitatis. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι) Sed ea quoque modificatione quadam mitigata eſt. Nam ſi ita dixiſſet: Vos deliberandi rationem veſtra pravitate feciſtis impeditiorem, aut: Caeteri mortales antequam agunt, deliberant, vos poſt factum, tam eſtis praepoſteri, nimis fuiſſet aſpere dictum, ne dicam ὑβριστικῶς: nunc et modicae ſunt eius reprehenſiones et breves. Non ut in ſua de pace Iſocrates, λίαν κατηγορικῶς per totum fere exordium pravam
p. 25. conſuetudinem Athenienſium atque iniquitatem in audiendis concionatoribus inſectatur, qui compoſitos adulationi libenter audirent, eos autem averſarentur, qui ſaluberrima monebant. At Demoſthenes, nunquam ille quidem pernicioſus aſſentator populi fuit, quem δημαγωγὸν et δημοκόπον vocant: contraque acris obiurgator ſaepenumero: quod gravitatis eſt, magnaque eum auctoritate apud ſuos fuiſſe declarat. Non eſt enim perſonae levis populum univerſum obiurgare. Mirum fortaſſe videatur, hoc illum feciſſe in exordio, quod alliciendis voluntatibus deſtinatum eſt. Sed ſenſum ſuorum civium pulchre calluit. Novit, quid illis placeret, vel offenderet, et quatenus. Porro τὸ τραχέως τι λέγειν, Chryſoſtomus ad Pauli-

nas epiſtolas, ἐντρεπτικῶς dicit, ut quum Apoſtolus ait πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω. Omnis enim gravis reprehenſio pudorem incutit.

§. I. Δυσκολίαν) Athenaeus [Lib. VI. p. 262. A. ed. Caſaub.], Φιλιππίδης ἐν ἀνανεώσει, ψωμοκολακεύων καὶ παρειστιῶν ἀεί. κυρίως δὲ ὁ κόλαξ ἐπὶ τούτου κεῖται. κόλον γὰρ ἡ τροφή. ὅθεν ὁ βουκόλος, armentarius, καὶ ὁ δύσκολος, ὅς ἐστι δυσάρεστος καὶ σικχός. Quo nomine aegrum nos dicimus, eo quod aegris difficile eſt placere, praeſertim in cibis. ψωμὸς buccea. εὔκολος facilis. Suetonius [Caeſ. c. 53.], *indifferens circa cibos* ἐτυμολογικῶς. εὐκολία facilitas, aequanimitas. δυσκολία moroſitas. Tertullianus [de praeſcriptionibus adverſus haereticos, c. 40.], *Nonne manifeſte diabolus moroſitatem Iudaicae legis imitatus eſt.* Sic vocat accuratam illam deſcriptionem inſtrumenti veteris atque anxias obſervationes Legis. Lex enim poſita eſt populo durae cervicis, inquit Auguſtinus: et iugum fuit, teſte Petro, quod neque ipſi, neque patres eorum ferre potue- p. 26,
runt [Act. XV, 10.]. Atque in his, quae nunc ſcribimus, forſitan multa moroſitas ineſt. Sane quidem ad grammaticas minutias ſic deſcendere, dum ſtudemus prodeſſe ſtudioſis, πολλὴν ἔχει δυσκολίαν. M. Tullius [de ſenectute, c. 14.], *At ſunt moroſi, et anxii, et iracundi, et difficiles ſenes, ſi quaerimus, etiam avari. Sed haec morum vitia ſunt, non ſenectutis.* Idem [de Offic. I. c. 25.], *In liberis vero populis, et in iuris aequabilitate exercenda eſt facili-*

tas, et altitudo animi quae dicitur, ne, ſi iraſcamur aut intempeſtive accedentibus, aut impudenter rogantibus, in moroſitatem inutilem et odioſam incidamus. Moroſitas, δυσκολία, facilitas, εὐκολία. Terentius [Adelphis, III, 3, 36], *Inepta lenitas patris, et facilitas prava.* Livius [Lib. VIII. c. 34.], *Nunc patres conscr, et ſenes faciles de alieno imperio ſpreto, tanquam rei parvae, diſciplinae militaris everſae iuventuti gratiam facere.* Ariſtophanes de Sophocle [in Ranis. v. 82.]: ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ. Hic et apud inferos. Cic. [Acad. IV. c. 31.], *Faciliorque erit, ut albam eſſe nivem probet, quam erat Anaxagoras, qui id non modo ita eſſe negabat, ſed ſibi, quia ſciret aquam nigram eſſe, unde illa concreta eſſet, albam ipſam eſſe ne videri quidem.* εὐκολώτερος ἔσαι. apud Petrum [1. Petr. II. v. 18.] vetus interpr. *Famuli ſubditi eſtote in omni timore dominis, non ſolum bonis et modeſtis, ſed etiam dyſcolis.* Nunc habemus in Graeco, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς. Videtur legiſſe δυσκόλοις. Nam et parva mutatio eſt: et moroſitas vitium eſt dominorum non minus quam ſenum: praeterea Graeca verba aut Hebraea retinere, quum ſatis commode non poſſunt exprimi, ſolemne eſt interpretibus. Sed Graecum pro Graeco reddere, opi-
p. 27. nor, novum. Dem. ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος [Philipp. II. p. 73. R.]. Hic ad verbum moroſus eſt.

Plato [de Legg.], ἄνθρωπος δύσκολον θρέμμα, καὶ χαλεπὸν κτῆμα. Cic. [de Oratore II, c. 4.], *Magis adeo id facilitate, quam alia ulla culpa mea contigit*, εὐκολίᾳ.

οὐ μόνον τῷ πολλὰ προεῖσθαι) προΐημι, ἥσω, προεῖκα, paſſ. προεῖμαι. infinit. προεῖσθαι παρακείμενος. προέσθαι καὶ προΐεσθαι declarant vel negligentia vel proditione amittere. Caeſar [Lib. VI. c. 8.], *Cohortati inter ſe, ne ſperatam praedam e manibus dimitterent.* παρακελευσάμενοι ἀλλήλοις τὴν ἐλπιζομένην ὠφέλειαν μὴ προΐεσθαι, quanquam hoc ſaepius Latini dicunt de manibus amittere. Terentius [in Phormione I, 2. 91.], *Nunc amitte quaeſo hunc.* Donatus: hoc, quod nos dicimus dimitte, antiqui etiam dicebant amitte. Salluſtius, *pactione amiſſo publico legato*, pro dimiſſo. B. Hieronymus [contra Ruffinum], *Melius eſt amittere, quod, velimus nolimus, aliquando periturum eſt. Melius eſt ſponte dimittere, quam id amittere, pro quo omnia dimittenda ſunt.* Dionyſius Hal. [Lib. v. c. 66. p. 1005. ed. Reisk.] εἰς ἅπαντα γὰρ ταῦτα τοῖς δεομένοις ἀφορμῆς, οὐδένα τῶν εὐπόρων τὰ ἑαυτοῦ χρήματα προήσεσθαι. Pollux [III. 113. Onomaſt.], ὁ ψυχὴν ἂν ἀργυρίου προέμενος. Qui vel animam pecunia addiceret. ὁ δεόμενος ἀφορμῆς eſt, qui nihil habet a patre relictum, unde rem faciat. Et hi coguntur pecuniam, quae eſt ἀφορμὴ, foenore alicunde accipere, quam augeant. Hoc igitur verbum et de iis dicitur, qui facile credunt pecuniam. credere enim eſt commit-

tere. Cui contrarium περιέχεσθαι, complexu tenere. M. Tullius [pro P. Sulla, c. 20.], *Illud erat genus hominum horribile et pertimeſcendum, qui tanto amore ſuas poſſeſſiones complexi tenebant, ut ab his membra divelli*
p. 28. *citius ac diſtrahi poſſe diceres.* Sic ad Atticum [II, 6.]: *Ita ſum complexus otium, ut ab eo divelli non queam.* Eupolis apud Pollucem [Onom. III, 115.], ἤδη χορηγὸν πώποτε ῥυπαρώτερον τοῦδ' εἶδες; θᾶττον ἂν τοῦ αἵματος, ἢ χρημάτων μεταδῴη τινί. Scribit Philoſophus [Ethicorum IV. c. 2.], liberalem προετικὸν εἶναι χρημάτων. ῥυπαρὸς eſt ſordidus. Pro avaro non ſaepe apud Graecos poſitum invenies, ut hic. Greg. Naz. δεῖ μὴ προΐεσθαι τὸν καιρὸν, οὗ πάλιν τυχεῖν ἀμήχανον. Ex hoc et Latinum verbum promitto. Nam qui promiſit aliquid, non poteſt revocare promiſſum. Neſcit vox miſſa reverti.

Καὶ μηδὲν εἶναι προὔργου περὶ αὐτῶν εὖ λέγειν) Cic. [de Off. I, 31.] *Neque enim attinet repugnare naturae.* οὐδέν ἐστι προὔργου μάχεσθαι τῇ φύσει. Sic hunc locum interpretati ſumus. Dem. in epiſtola quadam [II. p. 1468. R.], τὸν φθόνον δεδιὼς, πρὸς ὃν οὐδέν ἐστι προὔργου τἀληθῆ λέγειν. Hoc veriſſimum eſſe, utinam non nemo, ne dicam me ipſum, non eſſet expertus. ut recte φθόνον ἄμαχον Euripides [Rheſ. 456.] dixiſſe videatur. Legant, qui volunt, Ciceronis pro Cluentio. Nam et Cluentium non verum aliquod crimen, ſed inveterata invidia atque infamia

premebat, quam Cicero ſic deprecatur [c. 2.]: *Etenim ſicut aliis in locis parum firmamenti, et parum virium veritas habet: ſic in hoc loco falſa invidia imbecilla eſſe debet. Dominetur in concionibus, iaceat in iudiciis. Valeat in opinionibus et ſermonibus imperitorum: ab ingeniis prudentium repudietur. Vehementes habeat repentinos impetus: ſpatio interpoſito, et cauſa cognita conſeneſcat. Denique illa definitio iudiciorum aequorum, quae nobis a maioribus tradita eſt, retineatur, ut in iudiciis et ſine invidia culpa plectatur, et ſine culpa invidia ponatur.* Hanc homines innocentiſſimi vitare non potuerunt. Nam noſtrum quoque Demoſthenem invidia falſa auri, p. 29. quod attulit Athenas Harpalus quaeſtor Alexandri, iudiciumque iniquum Areopagitarum perculit, in quaeſtione, *Quo illud aurum pervenerat*, ut Cluentium invidia iudicii Juniani. Hic autem φθόνος atque invidia eſt μέμψις, ut quodam in loco Scholiaſtes Thucydidis exponit. Hanc Homerus νέμεσιν, quam Euſtathius δικαίαν μέμψιν interpretatur. Sophocles, [Trachiniis. v. 250. ſ.] τοῦ λόγου δ' ὁ χρὴ φθόνον, γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ. Schol. μέμψιν. Ariſt. [Elench. Sophiſt. Tract. I. c. 2. §. 6.] ἐπεὶ δέ ἐςί τισι μᾶλλον πρὸ ἔργου, τὸ δοκεῖν εἶναι σοφοῖς, ἢ εἶναι καὶ μὴ δοκεῖν. Lucianus [Gall. c. 1. T. II. p. 704. Reitz.], προσδεῖ ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. ἀλφίτοις i. polenta Graeci victitabant, ut pulte Romani. πρὸ ἔργου ſic di-

citur, ut πρὸ ὁδοῦ. τουτέστιν ὑπὲρ ἔργου, καὶ ὑπὲρ ὁδοῦ. vel πρὸς ἔργον. quod pro re vel in rem facit. Heſiodus [Opp. et D. 577.]:

Ἠὼς δὲ προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου.

Aurora confert ad iter, confert ad opus faciundum. Nam hic πρὸ poni videtur ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ, ut προέχειν apud Oratores per metalepſin eſt ὑπερέχειν. ὑπὲρ enim tam πρὸ ſignificat, quod nos dicimus, *for*, quam ſuper. τὸ γὰρ προμαχεῖν eſt ὑπερμαχεῖν, et προκινδυνεύειν, ὑπερκινδυνεύειν. At ὑπερέχειν eſt excellere. Idem ergo τὸ προέχειν. Haec eſt μετάληψις. Apud Herodotum [Lib. 9. p. 704. ed. Weſſ.] legimus, οὐ γάρ τι προέχει τουτέων μεμνῆσθαι. i. horum meminiſſe οὐκ ἔχει τι πρὸ ἔργου. Hic προέχειν eſt προφέρειν. Nam ſaepe apud eundem ἔχειν καὶ φέρειν uſurpantur pro eo quod eſt aliquo pertinere, vt τὸ μὲν ἐς τοὺς Ἀργείους φέρον. Et mox, τὸ μὲν ἐς τοὺς Ἀργείους ἔχον. Sic neceſſe habemus, more nutricum minima man-
p. 30. ſa in os inſerere parvulis, ut avis Homerica [Iliados IX. 324.], κακῶς δέ τε οἱ πέλει αὐτῇ. Ariſt. [Rhet. III. cap. 15.] percallidum genus eſt criminationis, inquit, πολλὰ ἀγαθὰ προθέντα, ὃ εἰς τὸ πρᾶγμα προφέρει, ἓν ψέξαι. Pluribus praepoſitis laudabilibus, unum vituperare, quod potius eſt, aut quod plus rei fert (id eſt enim *refert* Verrio, ut Feſtus). τοιοῦτοι δὲ τεχνικώτατοι καὶ ἀδικώτατοι. Cic. [in ſomnio, c. 1. in Fragm.] *Cum in Africam veniſſem, nihil mihi potius fuit, quam ut Maſſaniſſam convenirem.* Gaza vertit, οὐδὲν ἦν μοι προὐργιαίτερον.

Thucydides [Lib. I. c. 123.], εἰ ἄρα πλούτῳ τε καὶ ἐξουσίᾳ ὀλίγον προφέρετε. Scholiaſtes, ὑπερφέρετε, quod eſt ὑπερέχετε, καὶ προέχετε. Aelianus [Var. Hiſt. I, 3, 1.] καὶ τῶν ἄλλων ὑπερφέρουσι κατὰ πολύ. Theocritus [Idyll. XII, 5.].

Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός.

Quantum virgo praecellit ter nuptae mulieri.

μηδὲ καθ' ἓν τὸ συμφέρον πάντας ἡγεῖσθαι) Reddere ſolemus hoc verbi, ducere, ſed modo ſignificat, ſuadere. Proprie, praeire. Qui ſuadet enim, quaſi praeit ſua ſententia caeteris. Euripides: Λύχνος βίου τοῦ παντὸς ἡγεῖται λόγος. Hic quartum regit caſum aliq ſenſu. Dionyſius Hal. [Arch. Rom. V, 65.] παρέσχετο τὴν Ἀθηναίων πόλιν — ἄφεσιν χρεῶν τοῖς ἀπόροις ψηφισαμένην, Σόλωνος προκαθηγησαμένου, καὶ οὐδένα τῇ πόλει τοῦ πολιτεύματος τοῦδε ἐπιτιμᾶν, οὐδὲ τὸν ἡγησάμενον [in Hudſ. et Reisk. εἰσηγησάμενον] αὐτὸ δημοκόπον καὶ πονηρὸν καλεῖν [ἀποκαλεῖν Hudſ. e Vat.]. Exhibuit civitatem Athenienſium, quae novas tabulas egentibus Solone auctore decrevit. Neque quisquam inventus eſt, qui conſilium hoc in rep. vitio civitati verteret, aut qui id ſuaderet, improbe popularem vocaret. At ſaepius cum genitivo, ut idem hic auctor paulo ante [c. 64.], ἦν δὲ ταύτης ἡγούμενος τῆς γνώμης Μάρκος Οὐαλέριος. Sed uſitatius dicunt εἰσηγεῖσθαι νόμον ἢ γνώμην. Plato [Critone, c. 8.], πρῶτον p. 31.
μὲν ταύτῃ οὐκ ὀρθῶς εἰσηγῇ, εἰσηγούμενος τῆς τῶν πολλῶν δόξης δεῖν ὑμᾶς φροντίζειν, περὶ τῶν δικαίων καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐναντίων. τὸ εἰση-

γεῖσθαι, Cicero quodam in loco dicit, in rem quamque honeſtam atque utilem inducere. Chryſoſtomus [in Geneſin Ser. IV. p. 34. T. II. ed. Francof.], καὶ πρῶτον μὲν παιδεύσωμεν ἑαυτοὺς, νικᾷν τὸν πλησίον τῇ ἀγάπῃ, καὶ κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγέμενοι, ὑπερέχοντας ἑαυτῶν τοὺς πέλας ἡγεῖσθαι, duos coniungit locos Apoſtoli, quorum alter explicat alterum, Phil. II. v. III. et Rom. XII. v. XI. Hic enim προηγεῖσθαι non eſt praeire, ut vulgo redditur, ſed ſuo iudicio anteferre alios, atque honore priores putare: illic ἡγεῖσθαι ducere, aeſtimare, eiuſdem utrumque ſententiae: et eſt poſterius interpretatio prioris, id quod etiam caſus docet. τὸ γὰρ προηγεῖσθαι praecedere gignendi vel dandi caſum poſtulat.

§. 2. Ἔτι πολλῷ χαλεπώτερον ὑμεῖς αὐτὸ πεποιήκατε) Scholiaſtes [recentior] ad Electram Sophoclis [v. 559.], λέγεται τὸ ἔτι παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντὶ τοῦ ἀκμὴν, οἷον ἔτι νέος ἐστί. (He is yet yong: noſtrum enim a Graeco eſt reciproce.) καὶ, ἔτι ποιῶ τόδε. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τούτῳ. vel potius ἀντὶ τοῦ, πρὸς τούτῳ. ſic enim dicunt, ἔτι δὲ πρὸς τούτοις, quae ſignificatio eſt huius loci. Quod ait ἀντὶ τοῦ ἀκμὴν παρὰ τοῖς κοινοῖς, i. vulgaribus, videtur confirmare illorum opinionem, qui negant Iſocratis eſſe Athenienſis illam παραίνεσιν ad Demonicum, ſed neſcio cuius Appolloniatae rhetoris, quia videlicet in ea ſcriptum eſt [T. I. p. 6. Aug.], καὶ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, et tu quidem cum maxime philoſo-

pharis, ut et illud Euangelii [Matthaei XV,
16.], καὶ ὑμεῖς ἀκμὴν ἀσύνετοι ἐϛε. Vos etiam
adhuc inſipientes eſtis? quod eſt ἔτι, yet, ex
Graeco per anagrammatiſmum. Hoc frequens p. 32.
eſt apud Polybium, quod Caſaubonus ex Se-
neca *cum maxime* vertit. Sed falſum eſt, quod
hic Scholiaſtes ait, hunc uſum eſſe tantum πα-
ρὰ τοῖς κοινοῖς, niſi ſi Xenophon eſt habendus
ἐν τοῖς κοινοῖς, cuius hoc eſt ['Αναβάσεως IV, 3,
19.], τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν 'Ελλήνων, καὶ ὁ ὄχλος
ἀκμὴν διέβαινεν *), impedimenta Graecorum, et
turba adhuc erat in traiiciendo. Quamobrem
uſus eſt verbo τοῦ παρατατικοῦ χρόνου. Quod tem-
pus durantem adhuc actionem notat. παρατεί-
νειν enim extendere et continuare. Valeant
igitur, qui illam luculentam orationem abiu-
dicant Iſocrate, ducti tam tenui coniectura,
quae etiam falſa eſt. Etiamnum, ἔτι καὶ νῦν.
quod hoc Ciceronis docet [ad Attic. II. ep.
7.], Illud quid ſit, ſcire cupio, quod iacit ob-
ſcure iam etiam; et eſt II. ſignificationis. Do-
natus [in Hecyram Ter. Act. V. ſc. 3. v. 13.],
*Etiam adverbium eſt vel conſentientis, vel
reminiſcentis. Sed magis reminiſcentis modo.*
Sic Cic. *Etiam quod pene praeterii etc.* Eſt
igitur vocula haec ὁμώνυμος. Cic. De geogra-
phia etiam atque etiam deliberabimus, ἔτι καὶ

*) Eum Xenoph. locum laudant Moeris p.
79. Phrynich. p. 48. Tho. Mag. p. 378. ubi
vidd. Intpp.

ἔτι. [ad Atticum II. ep. 7. init.] Pollicitus fuerat Attico ſuo ſe ſcripturum aliquid de ſitu terrarum. Sed quia res erat, quae non poſſet ἀνθηρογραφεῖσθαι, diu cunctatus eſt, et tandem omiſit, ut ipſe ait.

οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλεύεσθαι) Haec eadem habentur totidem verbis Philippica iv. [p. 139. ed. Reisk.]. Salluſtius [cont. Cat. prooem.], *Sed diu magnum inter mortales certamen fuit, vine corporis an virtute animi res militaris magis procederet. Nam et prius quam incipias conſulto, et ubi conſulueris mature facto opus eſt.* Hinc nos vertimus πρὸ τῶν πραγμάτων, ante quam incipiunt. ὑμεῖς
P. 33. δὲ μετὰ τὰ πράγματα. ſi facta conſiliis poſteriora ſunt ordine, abſurdum eſt poſt facta conſilium capere. Quod enim factum eſt, infectum fieri non poteſt. Et ne agendi quidem hoc tempus eſt, nedum conſulendi. Bene enim apud Platonem Crito [in Crit. c. 5. extr. Fiſch.], ἀλλὰ βουλεύου. μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλεύεσθαι ἔτι ὥρα, ἀλλὰ βεβουλεῦσθαι. Hic τὸ ἔτι ſignificat ἀκμήν. Thucydides [Lib. I. c. 78.], ἰόντες τε οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς πολέμους, τῶν ἔργων πρότερον ἔχονται, ἃ χρῆν ὕστερον δρᾶν. κακοπαθοῦντες δὲ ἤδη, τῶν λόγων ἅπτονται. Haec Thucydides, quae videtur Demoſthenes, ut multa huius auctoris, imitatus.

§. 3. ἐκ δὲ τούτου συμβαίνει) Bene τὰ συμβάντα τῆς ἀβουλίας addit, ut moneat errorum, et diligentiores faciat ad melius poſtea conſulendum.

τὸν μὲν οἷς ἂν ἁμάρτητε, ἐπιτιμῶντα) Ulpianus in Olynth. I. [p. 20. ed. Colon.], τὸ μὲν ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν παντὶ ῥᾴδιον. τὸ δὲ ἐπιτιμᾷν, ὅπερ ἐϛὶ νουθετοῦντος, καὶ τὸ συμφέρον ἐπὶ τιμῇ τῶν ἀκουόντων λέγοντος, οὐ παντός ἐϛι. docet hic verbi notationem, ἡ γὰρ ἐπιτίμησις οὐκ ἐφ᾽ ὕβρει γίγνεται τῶν ἀκουόντων, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ τιμῇ. Itaque eam Paulus appellat ἐπιτιμίαν [2. Cor. II, 6.], cui contraria eſt ἡ ἀτιμία. ἱκανὸν τῷ τοιούτῳ ἡ ἐπιτιμία αὕτη ἡ ὑπὸ τῶν πλειόνων. Sufficit eiuſmodi obiurgatio haec a pluribus. ſed poenam hic potius notat. Hermogenes [περὶ ϛάσεων, ultimo cap.] certe pro poena poſuit, εἰ καὶ ἑταίρα, ἀλλὰ ἰδίαν ἔχουσά γε τῆς προαιρέσεως ταύτης ἐπιτιμίαν, μὴ ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἐλευθέραις, μηδὲ τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι. Sapientiae III. [v. 10.] οἱ δὲ ἀσεβεῖς καθὰ ἐλογίσαντο, ἕξουσιν ἐπιτιμίαν. Eſt et obiurgatio poena quaedam. pro quo Dem. τὰ ἐπιτίμια, καὶ τὸ ἐπιτίμιον. τὴν ἐπιτιμίαν, ſtatum incolumem dignitatis.

εὐδοκιμεῖν) Bene audire, plauſum referre
poſt diſertam orationem habitam, aut rem be- p. 34.
ne geſtam, quod etiam εὐημερεῖν dicitur. Plato [de rep. 1. p. 151. ſ. T. VI. Bip.], ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιϛοκλέους εὖ ἔχει, ὃς τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ καὶ λέγοντι, ὅτι οὐ δι᾽ αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμοῖ, ἀπεκρίνατο, ὅτι οὔτ᾽ ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὢν ὀνόμαϛος ἐγένετο, οὔτ᾽ ἐκεῖνος Ἀθηναῖος. Cic. vertit [de ſenectute, c. 3.], *Ut Themiſtocles fertur Seriphio cuidam in iurgio reſpondiſſe, cum ille dixiſſet, non eum ſua, ſed patriae glo-*

ria ſplendorem aſſequutum, Nec hercule, inquit, ſi ego Seriphius eſſem, nobilis, nec tu ſi Athenienſis eſſes, clarus unquam fuiſſes. Vertit *διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμεῖν*, patriae gloria ſplendorem aſſequi. Ineſt etiam gloria in ſignificatione verbi. *ἀπὸ τȣ̃ δοκεῖν*, unde *δόξα*, *δόκιμος*, *εὐδόκιμος*, probus, bene probatus. Itaque addit noſter *ἐξηγητικῶς*, *καὶ δοκεῖν εὖ λέγειν*. Praeterea Cicero vertit *ὀνομαστὸς*, nobilis, clarus autem eſt *εὐδόκιμος*. Porro legiſſe apud Platonem videtur, *τῳ Σεριφίῳ*. Sed potius dicendum fuit *Σεριφίῳ τῳ*, Seriphio cuipiam.

§. 4. *ὁ μὴν καίπερ τȣ́των ἔτως ἐχόντων, οἶμαι καὶ πεπεικὼς ἐμαυτὸν ἀνέϛηκα*) Se ipſum concluſit in anguſtias, ut, ſi inde ſe poſſet expedire, et exitum invenire, admirabilior videretur, quod hic pollicetur. Talis eſt clauſula exordii pro Corona [p. 227. Reisk.], *πειράσομαι μὲν ἔν ὡς μετριώτατα τȣ̃το ποιεῖν*. Sic et Iſocrates in illa de pace, quam memoravimus [p. 176. ſ. T. II. Aug.], *ἐγὼ δὲ οἶδα μὲν, ὅτι πρόϛαντές ἐϛιν ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέραις ἐπιθυμίαις — ὅμως δὲ καὶ τȣ́των ὑπαρχόντων ȣ̓κ ἂν ἀποϛαίην ὧν διενοήθην*. Equidem ſcio, quam ſit arduum veſtris adverſari cupiditatibus. Sed quamvis ita ſit, a propoſito non deſiſtam.

οἶμαι) moratum. *τὸ γὰρ ἐνδοιαϛῶς λέγειν,*
p. 35 *ἠθικὸν ποιεῖ τὸν λόγον*, inquit Hermogenes [de Id. lib. I. p. 64.]. *τὸ δὲ ἀποφαντικῶς, σεμνόν.* Dubitanter dicere et haeſitanter moratam orationem facit, aſſeveranter, gravem. Non di-

cit φημὶ, quod aſſeverationis eſt, ſed οἶμαι, puto. Sed quia hoc verbum nonnihil diffidentiae prae ſe fert, bonam ſpem, quae ſequuntur, oſtendunt, καὶ πεπεικῶς ἐμαυτὸν ἀνέϛηκα. Non temere enim, tali prudentia cognitus, quicquam ſibi perſuaſerit.

ὡς ὑπὲρ πόλεως βȣλευομένοις προσήκει) Ut pro patria conſultantes decet. Sic Cicero ſupra, διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμεῖν, patriae gloria ſplendorem aſſequi. Euripides [Ione 261.], πατρὶς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις. Chryſoſtomus [Ser. 11. in Euang. Jo.] de Joanne Euangeliſta, ποίας ἐν ἦν πατρίδος; πατρίδος μὲν ὀδεμιᾶς, κώμης δὲ εὐτελȣς, καὶ χώρας φαυλοτέρας καὶ ὀδὲν φερȣσης ἀγαθόν. Nihil enim ex Galilaea boni. Erat autem Joannes de Bethſaida Galilaeae. Xenophon de Corinthiis, quorum Argivi civitatem occupaverant, αἰσθόμενοι δὲ ἀφανιζομένην τὴν πόλιν, διὰ τὸ καὶ ὅρȣς ἀνασπᾶσθαι, καὶ Ἄργος ἀντὶ Κορίνθου τὴν πατρίδα αὐτῶν ὀνομάζεσθαι [Rerum Graecarum IV. c. 4. §. 6.]. Idem ibidem mox [§. 6. p. 207. Schneid.], πειρωμένȣς δὲ τὴν πατρίδα, ὥσπερ ἦν ἐξ ἀρχῆς, Κόρινθον ποιῆσαι. M. Tullius [de legibus II. c. 2.], *Sed illud tamen quale eſt, quod paulo ante dixiſti, hunc locum (idem ego te accipio dicere Arpinum) germanam patriam eſſe veſtram? numquid vos duas habetis patrias? anne eſt illa una patria communis? niſi forte ſapienti illi Catoni fuit patria, non Roma, ſed Tuſculum. M. Ego mehercule et illi et omnibus municipibus duas eſſe cenſeo pa-*

trias, unam naturae, alteram civitatis. Ut ille Cato, cum eſſet Tuſculi natus, in populi Ro. civitatem ſusceptus eſt. Itaque quum ortu
p. 36. *Tuſculanus eſſet, civitate Romanus, habuit alteram loci patriam, alteram civitatis.* Hinc Euripides Ione [294.], Εὔβοι' Ἀθήναις ἐςί τις γειτων πόλις. πολίτης eſt ἐπιχώριος, ut Strabo, quem conterraneum dicimus. Lucas [Euang. XV, 15.], πορευθεὶς ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης. Non dicit τῆς πόλεως. χώρα producit χωρίον, quod et oppidum eſt et rus. A quo χωρίτης apud Xenophontem [Hell. III, 2, 22.], ruſticus, agreſtis. ἀπὸ τȣ̃ χωρίον κατὰ μετάθεσιν καὶ ἐπένθεσιν τȣ̃ τ countrey, countryman. ſic ruſticum et civem dicimus. χωρίτην καὶ πολίτην. Cic. ad Atticum [lib. II. ep. i. p. 167. ed. Graev.], *quod in eis orationibus, quae Philippicae nominantur, enituerat civis ille tuus Demoſthenes.* Erat enim Atticus Athenienſium civitate donatus, et inde cognomen hoc deportavit. Proximum in lege Graeci nonnunquam vertunt πολίτην.

ἕξειν καὶ λέγειν καὶ συμβȣλεύειν) His verbis erigit auditorum animos, et ſpe meliore permulcet. Nam illa anceps atque difficilis conſilii capiendi ratio, quam propoſuit, abiicere et debilitare potuit.

τὰ προειμένα σωθήσεται) amiſſa recuperentur. Dem. [de ementita Legatione p. 348. ed. Reisk.] πολλάκις συμβαίνει πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ γίγνεσθαι, ὃν ἐάν

τις καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, πάλιν οἷόν τ' ἔσται σῶσαι. Occaſionem (quae velox eſt, ut inquit Hippocrates [Praedict. II. 29, 117. Aph. I, 1.]) ſiquis oblatam dimiſerit hoſtibus et prodiderit, ne ſi quidvis quidem fecerit, rurſus poterit reciperare. Idem ille medicorum Princeps, χρόνος ἐστὶν, ἐν ᾧ καιρὸς. καὶ καιρὸς, ἐν ᾧ χρόνος οὐ πολύς. ἄκεσις χρόνῳ, ἔστι δ' ἡνίκα καὶ καιρῷ. Quaedam enim curationes diuturnae ſunt: nonnunquam medicinam adiuvat ipſa opportunitas et occaſio. Sed hoc frequentius dicunt ἀνασώζειν καὶ ἀνακτᾶσθαι. M.p. 37.
Tullius [pro Milone, c. 37.], *me non potuiſſe Milonis ſalutem tueri per eosdem, per quos noſtram ille ſervaſſet?* at in exilium pulſus eſt, et per Milonem inter ceteros reſtitutus. Idem [pro Rabirio Poſtumo, c. 10.], *Nam ut ventum eſt Alexandriam ad Auletem, haec una ratio a Rege propoſita Poſtumo eſt ſervandae pecuniae, ſi curationem et quaſi diſpenſationem regiam ſuscepiſſet.* Grandem pecuniam regi crediderat Poſtumus. Hinc σωτὴρ Dominus, qui ſervavit nos, cum eramus perditi. Itaque huius vim vocabuli contra Verrem [II, 63.] negat latine poſſe exprimi Cicero. Virg. Ecloga 9. [v. 7 — 10.]:

Certe equidem audieram, qua ſe ſubducere colles
Incipiunt, mollique iugum demittere clivo,
Uſque ad aquam et veteris iam fracta cacumina fagi,

Omnia carminibus veſtrum ſervaſſe Menalcam. id eſt, recuperaſſe, inquit Servius. Nam omnes poſſeſſiones ſuas bello civili Virgilius amiſerat, qui Menalcae nomine eſt intelligendus teſte Fabio [lib. VIII. Inſt. Or. c. 6. §. 46.]. Sic enim ille agens de allegoria ſive translatione, *Ut*, inquit, *in Bucolicis, Certe equidem audieram, et quae ſequuntur uſque ad finem quarti verſus. Hoc enim loco praeter nomen, cetera propriis deciſa ſunt verbis. Verum non paſtor Menalcas, ſed Virgilius eſt intelligendus.* Haec Fabius.

Πρεειμένα) Neglecta et prodita. De priore acceptione iam diximus. De proditione unum aut alterum addamus exemplum. Dem. [Philip. II. p. 68. ed. Reisk.] κέκρισθε γὰρ ἐκ τȣ́τω, τῶν ἔργων μόνοι τῶν πάντων, ȣ̓δενὸς ἂν κέρδȣς τὰ κοινὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων προέσθαι. Iſocrates [Panegyrico, c. 43. ed. Mor.], ἐκεῖνοι γὰρ ὑϛερήσαν-
P. 38. τες τῶν βαρβάρων, καὶ προέμενοί τινας τῶν συμμάχων, ἠναγκάσθησαν ὀλίγοι πρὸς πολλȣ̀ς κινδυνεύειν. Plutarchus [in Phocione. c. 26.] poſt victoriam Antipatri non magnam, αἴσχιϛα προήκαντο τὴν ἐλευθερίαν, poſtquam, inquit, ἡττήθησαν οἱ Ἕλληνες ȣ̓́τε μεγάλην ἧτταν, ȣ̓́τε πολλῶν πεσόντων. id quod Otho fecit magna cum laude, uno praelio victus ab aemulo [v. Tacitus, Hiſt. II, 47. ſ.].
P. 39. §. 5. ἀκριβῶς δὲ εἰδὼς) Προθεράπεια. Cum enim dicturus eſſet, quae ipſe aliquando dixiſſet in concionibus apud populum, quae recte quidem erant et veriſſime dicta, ſed a populo repudiata:

ea autem ipſum commemorare, et laudes ſuas praedicare, invidioſum et moleſtum auditoribus: ante illius orationis, quam habiturus eſt, invidiam mitigat. Quae quidem oratio nec ipſa ad cauſam pertinet, quamvis ſit neceſſaria: ſed extrinſecus aſſumpta eſt, ut προκατασκευὴ ſuaſionis illius, quam parat. Eſt igitur haec, quam nunc tractamus, quaſi praemunitio praemunitionis: ne, dum fidem et auctoritatem ſibi conciliare meditatur, odium atque invidiam quaerat.

περὶ ὧν αὐτὸς εἶπέ τις) Repetiturus eſt aliquot ſuaſiones ſuas, in quibus non eſt auditus: et tamen in iis ab ipſo rectum et verum ſtetit, quo nunc facilius audientiam conſequatur. Cum autem omnis iactatio moleſta et odioſa eſt, tum ingenii maxime. *πάντες γὰρ ἀμωςγέπως ἀντιποιοῦνται τῆς ἀρετῆς*, inquit Plato [Protagora]. Sed non omnes poſſunt eſſe ſapientes neque diſerti. Itaque in his major videtur eſſe excellentia, eo quod rara ſunt, nec mul- p. 40.
tis communia. Qui iuſtitiam et integritatem ſibi non aſſerit, fatuus eſt. Qui ſapientiam aut eloquentiam, arrogans.

καὶ περὶ αὑτοῦ) Hinc *περιαυτολογία*. Plutarchus [Quomodo ſe quis ſine invidia laudaverit, p. 133. T. VIII. Reisk.], *ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφανουμένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἕτεροι νικῶντας ἀναγορεύουσι, τὴν ἀηδίαν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιροῦντες.* Abſurdum eſt enim quemquam eſſe praeconem ſuae laudis.

παρ' ὑμῖν τῶν πάνυ λυσιτελούντων τοῖς τολμῶσιν ὂν) Hic et impudentiam eorum notat, qui caudam popello iactarent: et levitatem Athenienſium, qui talibus praeberent aures. Eſtque in his quaedam τραχύτης, ſed lenior, quum dicit παρ' ὑμῖν.

τῶν πάνυ λυσιτελούντων) ſi illi faciunt hoc cum aliquo ſuo compendio, dabitis veniam mihi, ſi id ego faciam nullo meo, ſed veſtro commodo. Nihil eſt enim, quod ſperem a vobis propter hoc ipſum amplius. τὸ λυσιτελοῦν autem eſt gratia, quam inibant apud populum, et beneficia ex gratia. Porro λυσιτελεῖν aliquid dicitur proprie, cum fructus aequat, aut etiam ſuperat ſumptum, et commodum penſat impenſam: aut ubi compendium maius eſt impendio. τέλος enim δαπάνη, ſumptus, et τελεῖν, δαπανᾷν, ſumptum facere. Unde eſt πολυτελὴς, ſumptuoſus, et εὐτελὴς, nullius pretii. λύειν, luere, ſolvere. Thucydides [lib. IV. c. 60.] κακῶς ἡμᾶς αὐτοὺς ποιούντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις. Scholiaſtes, τέλεσι, ταῖς δαπάναις, ὅθεν καὶ εὐτελὲς καὶ πολυτελές. Dem. [Philip. III. p. 73. ed. Reisk.] Χεῤῥόνησον δὲ τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξειν. Philippus pollicitus eſt Athenienſibus, ſe peninſulam hanc, quae ditionis eorum erat, ſuis ſumptibus perfoſſurum, atque effecturum in-
p. 41. ſulam, ut multi conati ſunt Iſthmum Corinthiacum perfodere. Xenophon [Rerum Graecarum V, c. 3. §. 21.], τοσοῦτον γὰρ ἐγκράτεια γαστρὸς διαφέρει, ὥστε οἱ Φλιάσιοι τὸν ἥμισυν συμψηφι-

σάμενοι σῖτον τελεῖν ἢ πρόσθεν, καὶ τοῦτο ποιοῦντες, τὸν διπλάσιον τοῦ εἰκότος χρόνον πολιορκούμενοι διήρκεσαν. Tantum continentia ventris praeſtat, ut Phliaſii, cum decreviſſent, dimidium eius, quod ſolebant ante, frumenti conſumere, idque feciſſent, duplo diutius, quam poſſe viderentur, obſeſſi durarent. διαρκεῖν eſt ἀντέχειν aliis; pro quo Thucydides ἀνταρκεῖν. hic igitur τελεῖν eſt δαπανᾷν, ut, quod Horatius dicit, fruges conſumere nati, σῖτον τελεῖν καὶ ἀναλίσκειν πεφυκότες. Varro primo de re ruſtica [c. 8.], *Vineam ſunt qui putent ſumptu fructum devorare.* Catullus [Carm. 114, 2. ſ.], Formianus ſaltus dives

Fertur, qui quot res in ſe habet egregias?
Aucupia omne genus, piſcis, prata, arva, ferasque.

Nequicquam. fructus ſumptibus exſuperat. Plato [de rep. II. p. 219. ſ. T. VI. ed. Bip.], λυσιτελέστερα δὲ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος λέγουσι, et ὡς λυσιτελεῖ τὸ ἀδικεῖν, ἐὰν λανθάνῃ. Strabo [lib. III. p. 221. ed. Almel.] ſcribit, naſci in quadam Hiſpaniae parte plumbum, cui aliquid argenti ſit admiſtum, non tantum tamen, ut expediat repurgare. παραμέμικται μέν τι καὶ ἀργυρίου μικρὸν, οὐχ ὥστε δὲ καὶ λυσιτελεῖν ἀποκαθαίρειν. Xenophon [ἐν τῷ περὶ προσόδων c. 4. §. 6.], καὶ ὅταν γε πολὺς σῖτός τε καὶ οἶνος γένηται, ἀξίων ὄντων τῶν καρπῶν, ἀλυσιτελεῖς αἱ γεωργίαι γίγνονται. Ariſtophanes [Eqq. 642.],

Nunquam vidimus *ἀφύας ἀξιωτέρους*, viliores piſciculos, minoris venire, quod enim bene
p. 42. emptum eſt, valet pecuniam. Apud Plinium legimus [lib. XVIII. Hiſt. Nat. Sect. 7 §. 4.], nihil minus expedire, quam optime colere agrum. *bene colere neceſſarium eſt, optime damnoſum. Domino aliquas meſſes colligere non expedit, ſi computetur impendium operae.* M. Tullius [actione in Verrem II, Lib. 1. c. 3.], *Ut ego hunc unum eiuſmodi reum poſt hominum memoriam fuiſſe arbitrer, cui damnari expediret.* Salluſtius [b. Iug. c. 77.], *Ita Iugurtha ratus, aut capta urbe operae pretium fore*, *ἢ πόλεως ἁλούσης λυσιτελήσειν.* Ariſt. [Politicorum II. cap. 5. p. 90. ſ. ed. Conring.] oſtendens, quantis opibus et copiis civitatem eſſe oportet, quam abundantem divitiis et reſertam, inquit, *ἴσως οὖν ἄριστος ὅρος, τὸ μὴ λυσιτελεῖν τοῖς κρείττοσι διὰ τὴν ὑπερβολὴν πολεμεῖν — οἷον Εὔβουλος Αὐτοφραδάτου μέλλοντος Ἀταρνέα πολιορκεῖν, ἐκέλευσεν αὐτὸν σκεψάμενον, ἐν πόσῳ χρόνῳ λήψεται τὸ χωρίον, λογίσασθαι τοῦ χρόνου τούτου τὴν δαπάνην. ἐθέλειν γὰρ ἔλαττον τούτου λαβὼν ἐκλιπεῖν ἤδη τὸν Ἀταρνέα.* Suetonius [Auguſto, c. 25.], *Proelium quidem aut bellum ſuſcipiendum omnino negabat Auguſtus, niſi quum maior emolumenti ſpes, quam damni metus oſtenderetur. Nam minima commoda non minimo ſectantes diſcrimine, ſimiles aiebat eſſe aureo hamo piſcantibus: cuius abrupti damnum nulla captura penſari poſſet.* Simile eſt huic

apud Thucydidem [lib. V, c. 16.] Laconicum illud proverbium, quod illis oraculo quodam editum fuit, Διὸς υἱοῦ ἡμιθέου τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας ἐς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν, εἰ δὲ μὴ, ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειν. Jovis filius ſemideus eſt Hercules, cuius Πλειστοάναξ, rex eorum, ἀπόγονος. Reges enim Lacedaemoniorum erant Hercule oriundi. Hunc reducendum in patriam Apollo monebat, aut famem expectandam. ἀναφέρειν γὰρ τὸ κατάγειν. εὐλάκαν δὲ τὴν ὕνιν Lacedaemonii dicunt, id eſt, vomerem. εὐλάξειν, p. 43.
ἀρόσειν. hoc igitur voluit oraculum, οὐ λυσιτελήσειν αὐτοῖς τὴν γῆν γεωργεῖν, ὥσπερ εἰ ἀργυροῖς ἐργαλείοις ἐχρῶντο, ait Scholiaſtes [p. 713. T. I. ed. Gottleb.]. ut igitur οὐ λυσιτελεῖ, ſi quis aureo piſcaretur hamo, ſic οὐ λύει τὰ τέλη, ſi vel aureo vel argenteo vomere fruges quaereret, ſed plus detrimenti quam emolumenti caperet. Sic enim Sophocles dixit [Oedipo Tyranno, v. 316. ſ.] διαλελυμένως, φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι. ubi Triclinius, ἔνθα τὸ φρονεῖν οὐ λυσιτελεῖ, non operae pretium eſt, non expedit, non eſt tanti. Iuvenalis [IX. Sat. v. 27. ſ.]:

Utile et hoc multis vitae genus. at mihi nullum
Inde operae pretium.

Cic. [ad Atticum II. ep. 13. extr.] *quare mihi crede,* φιλοσοφῶμεν. *Iuratus tibi poſſum dicere, nihil eſſe tanti,* id eſt, οὐδὲν εἶναι λυσιτελέστερον τοῦ φιλοσοφεῖν. Plinius iunior ad Traianum [Pane-

gyrico c. 6. §. 2.], *Si tamen haec ſola erat ratio, quae te publicae ſalutis gubernaculis admoveret, prope eſt ut exclamem, tanti fuiſſe.* λυσιτελῆσαι. Simile illud Lucani [lib. I. v. 33. ſ. 37. ſ.]:

Quod ſi non aliam venturo fata Neroni
Invenere viam, etc.
Iam nihil, o Superi, querimur. ſcelera iſta nefasque
Hac mercede placent. quaſi diceret, eſt tanti defunctos eſſe tot bellis civilibus. Euripides [in Alceſtide v. 630. ſ.] ſimplici verbo:

φημὶ τοιούτους γάμους
λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.

aut uxorem ducere non expedit. quanquam aliter Scholiaſtes ille exponit locum Sophoclis, εἴρηται, φησὶν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν φόροις ὑποκειμένων, ὡς εἴ τις τῶν φόρων ἐξέλοι, λυσιτελεῖ.
p. 44. Nam τὸ τέλος eſt etiam φόρος, vectigal, tributum. prodeſt hic quidem, et valde commodus eſt, ſi quis tributorum onera demat. Sed prior ſignificatio τοῦ τέλους huic verbo mihi videtur aptior. Sophocles [in Electra vſ. 1005.]:

λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπωφελεῖ.

quod utri ſit interpretationi propius, Lector iudicet. Athenaeus [lib. VI. p. 227. F. ed. Caſaub.], κἂν μὲν οὐσίαν ἔχῃ, ἧς αἱ πρόσοδοι λύουσι τ' ἀναλώματα, ſi rem habet, cuius reditus penſant impenſas. Poſtremo tanquam Colophonem illud Iuvenalis quoque addamus [Satura III. v. 21. ſ.]:

Hic tunc Umbritius, quando artibus, inquit, honeſtis
Nullus in urbe locus, nulla emolumenta laborum,

migremus ex urbe, id eſt, quando compendia atque emolumenta non compenſant labores, quos ſtudiis impendimus.

τοῖς τολμῶσιν ὂν) quaſi non omnes id auderent; ac ne multi quidem: nullus denique non audacia ſingulari praeditus. καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ λέγειν ἀποτεινόμενος πρὸς Αἰσχίνην· ὃς ἐκ Μακεδονίας ἐπανελθὼν ἀπὸ τῆς πρεσβείας, μακροὺς διεξῆλθεν ἐν τῷ δήμῳ πρὸς τὸν Φίλιππον εἰρημένους αὐτῷ ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως λόγους, ut ipſe iactat φιλοτιμούμενος ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς παραπρεσβείας, ſaepe hac arte promeritus populum.

οὕτως ἡγοῦμαι φορτικὸν καὶ ἐπαχθές) haec duo nomina, quae ſaepe ut συνώνυμα copulantur, Seneca ad verbum expreſſit [de beneficiis II. c. 2.], *Moleſtum verbum eſt, onerofum, et demiſſo vultu dicendum, Rogo.* φορτίον enim onus, ἐπαχθὲς moleſtum. ἄχθομαι, moleſte fero. Dem. [pro Corona p. 226.], τοῖς ἐπικινοῦσι δ' ἑαυτοὺς ἄχθεσθαι. Laërtius [Vit. Philoſ. VII, 112.], ἄχθος λύπη βαρύνουσα. Cic. aegritudo premens, vel potius gravans. ἄχθος etiam eſt onus; ut ἐτώ- p. 45.
σιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. Sophocles de Diis [Aiace Lorario. vſ. 951.], καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν· qui interemerant Aiacem, et Mineruam innuit. Eſt etiam ἄχος, λύπη, moleſtia, unde ἄχθος, ut μαλακὸς

μαλθακὸς addita litera. Cic. [pro Rabirio Poſt. c. 10.], *odioſum negotium Poſtumo videbatur.* φορτικὸν πρᾶγμα. *moleſtum etiam nomen ipſum.* ἐπαχθὲς καὶ τοὔνομα. Terentius [Heautont. III. 3, 6.], vel heri in convivio quam immodeſtus fuiſti? quam moleſtus? φορτικὸν enim fuit καὶ ἄκοσμον, manum non abſtinere, amicam amici ſubagitare *) in convivio, ut Comicus loquitur. Iam ſi moleſtum et grave eſt ab alio laudari nimis, ut inquit Euripides [Oreſt. 1162.], βάρος τι κἀν τῷδ' ἔστιν αἰνεῖσθαι λίαν, quanto magis, ſi te ipſum importune laudaveris. *Antonius mihi*, inquit Cicero [ad Atticum X, ep. 8.], *praemiſit odioſas literas*, in quibus erat, *Quia te nimio plus diligo, non poſſum diſſimulare, mihi famam quoque, quamvis ſit falſa, magni eſſe.* φορτικὰ γράμματα. Veruntamen Pindarus affirmans [Olymp. IX, 59.], τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισιν ὑποκρέκειν, id eſt, συνᾴδειν, concinere inſaniis, tempus eſſe indicat, cum id ἐμμελῶς fiat. nam et Plutarchi libellus eſt περὶ τοῦ ἀνεπιφθόνως ἐπαινεῖν ἑαυτόν. Xenophontis eſt [Mem. II, 1, 31.], cuique laudem ex ore alieno τῶν ἀκουσμάτων ἥδιστον εἶναι, ſed ex ſuo de ſe τοῖς ἑτέροις λυπηρότατον. quod eſt etiam in proverbiis Salomonis. Suarum laudum praeconi-

---

*) Vel *ſubigitare*, ut ed. Bentlei. qui et in loco antea laudato dedit: vel heri in vino —.

bus ait Demoſthenes [de Corona p. 270.], τὸ τὺς ἀκέοντας ἀλγεῖν ποιεῖν, ὅταν λέγωσιν, ὃ δοκεῖν τοιότυς εἶναι περίεστι. Plutarchus [T. VIII. p. 132. f. Reisk.], τὸ περὶ ἑαυτῦ λέγειν, ὥς τι ὄντος ἢ δυναμένυ, λόγῳ μὲν ἐπαχθὲς ἀποφαίνυσι πάντες, καὶ ἀνελεύθερον· ἔργῳ δὲ ὀ πολλοὶ τὴν ἀηδίαν αὐτῦ διαπεφεύγασιν. et mox, φορτικωτάτῃ κέχρηται με- p. 46.
γαλαυχίᾳ. Philoſophus [Ariſtot. Eth. I. c. IIII.], οἱ μὲν πολλοὶ καὶ φορτικώτατοι τὴν ἡδονὴν ſummum bonum ponunt: οἱ δὲ χαρίεντες καὶ πρακτικοὶ τιμήν. Notanda eſt antitheſis. χαρίεντες homines ſunt elegantes et urbani, ut ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης. Sed interdum tamen eſt φορτικὸς, ut Chryſoſtomus dixit τὴν φορτικὴν κωμῳδίαν. Caeterum omnia ſic ad tenue elimare, μήποτε φορτικὸν ᾖ. Sed hoc a principio videndum fuit. Nunc, quoniam coepimus, danda nimirum vela ſunt ventis.

ὥστε ἀνάγκην ἔσαν ἐρῶν ὕμας ἀποκνῶ) Venia danda eſt neceſſitati, quae nulla tenetur lege: et tamen hoc ſe refugere dicit, tantum ſupereſt illi modeſtiae. Pro Corona autem et hanc cauſam complectitur, et quicquid eſt in re vitii vel odii, mirifice transfert in adverſarium. ὅ, τι δ' ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀναγκάζῃ, τύτυ τὴν αἰτίαν ὗτός ἐστι δίκαιος ἔχειν, ὁ τοιῦτον ἀγῶνα ἐνστησάμενος. Hoc imitatur Tullius in Salluſtium [c. 1.], εἰ γνήσιος ὁ λόγος. *Id vos, ſi forte offendimini, iuſtius huic, quam mihi ſuccenſere debetis, qui initium introduxit.* Hermog. [Methodo δεινότητος, p. 60.], Demoſthenes

inquit, pro Corona, quum ſe laudaturus eſſet, καὶ τὴν ἑαυτȣ̃ πολιτείαν, πολλάκις χρῆται τῇ ἀνάγκῃ λέγων, ἐὰν δὲ ἐφ' ἃ πεποίηκα καὶ πεπολίτευμαι βαδίζω, πολλάκις λέγειν ἀναγκασθήσομαι περὶ ἐμαυτȣ̃. Tres autem ſunt methodi, inquit, quum hoc ἀνεπαχθῶς facere poſſumus, κοινότης λόγȣ, ἀνάγκης προσποίησις, προσώπȣ ὑπαλλαγή. De neceſſitatis ſimulatione iam diximus. τῆς κοινότητος exemplum praebet Iſocratis ad Demonicum παραίνεσις. Hoc enim voluit dicere: Ego ſum vir optimus, mi Demonice, et ſolus amicus fidelis tui patris mortui, tibique ipſi benevolus.
p. 47 Sed ſi palam ita dixiſſet, nimis ἐπαχθὲς eſſet καὶ εὐμίσητον. πῶς ἂν ἀνεπαχθῶς ἐμεθόδευσε τὸν λόγον; inde a principio ſtatim κοινῷ τῷ λόγῳ χρῆται, περί τε σπουδαίων ἀνδρῶν καὶ φαύλων λέγων, καὶ διακρίνων τὰ ἤθη τῶν ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν φίλων. οὕτως δὲ αὐτὸς ὢν φαίνεται τῶν ἀγαθῶν. Haec Hermogenes. Vide principium orationis. Idem mox, ἐπεὶ δὲ τῇ ἀνάγκῃ πολλάκις χρώμενος Δημοσθένης ὕποπτος ἦν, καὶ τῇ τοῦ προσώπȣ ὑπαλλαγῇ χρῆται, commutatione perſonae. Hoc autem eſt, ὅταν τι μέτριον λέγῃ, τότε πρὸς τȣ̀ς Ἀθηναίȣς λέγει. ὅταν δὲ ὑπερήφανον καὶ ἐπαχθὲς, πρὸς Αἰσχίνην. ut [de Corona. p. 325.], ȣ̓ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν, ȣ̓δὲ πλίνθοις ἐγὼ, ἀλλὰ τὸν ἐμὸν τειχισμὸν εἰ βȣ́λει σκοπεῖν, εὑρήσεις ὅπλα, καὶ πόλεις, καὶ συμμάχȣς. Haec enim habita ad Athenienſes oratio ferenda non erat: converſa ad Aeſchinem nullam habet invidiam. Rurſus, inquit, quae de ſuo largitus eſt populo, ſi dixiſſet ad populum, gra-

vis fuiſſet oratio. *λέγει δὲ πῶς; ὧν μέντοι ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἐπέδωκα, οὐδεμίαν ἡμέραν ὑπεύθυνός εἶναί φημι. ἀκούεις Αἰσχίνη; κατ᾽ ἀποστροφὴν*, ad Aeſchinem avertit orationem, *ἵνα δοκοίη τὸν ἐχθρὸν λυπεῖν, καὶ μὴ τοὺς Ἀθηναίους ὀνειδίζειν* [de Corona. p. 263. ed. R.]. Dicit, audin' Aeſchine? quaſi aurem vellicans.

νομίζω δ᾽ ἄμεινον ἂν ὑμᾶς περὶ ὧν νῦν ἐρῶ, κρῖναι) Eſt igitur hoc concedendum, in loco ſi feceris, et quum eſt neceſſarium atque utile audientibus. Nam inanis gloriae cauſa facere ineptum eſt, et non ferendum. Non ergo ſui gratia nunc ſua praedicat, ſed illorum, quo melius de re praeſente iudicent. Plutarchus [T. VIII, p. 135. Reisk.], *ἔστιν ᾗ παρακινδυνεύσειεν ἂν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ, ἅψασθαι τῆς καλουμένης περιαυτολογίας, πρὸς οὐδεμίαν αὐτοῦ δόξαν καὶ χάριν, ἀλλὰ καιροῦ καὶ πράξεως ἀπαιτούσης.* Ut Pericles apud Thucydidem [Lib. II. de b. Pelop. c. 60.], *καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων* p. 48.
οἴομαι εἶναι, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα, φιλόπολίς τε καὶ χρημάτων κρείσσων. Quae omnia fuere in noſtro Demoſthene. Nam et populus illi fortaſſe ſuccenſuit, quod, cum Philippo ſemper adverſatus eſſet, nunc pro Philippo diceret: et quis illo vel intelligendo vel eloquendo promptior? quis amantior patriae, aut qui minus pecunia capi poſſet? contra ſalutem reip. duntaxat. Nam ſi privatim minime ſprevit, non fuit vituperandus. Con-

ſer cum his, quae ſupra retulimus e prooemio pro Corona de excuſatione τῆς περιαυτολογίας. Ideo namque integrum locum adſcripſimus.

Cap. II.

1. Πρῶτον μὲν ἡνίκ᾽ ἐπειδὰν τινες ὑμᾶς) προκα- p. 49.
τασκευὴ, qua fidem praeſtruit iis, quae dicenda
ſunt, ex ante dictis in concione Athenienſium,
in quibus ſagacitatem ſuam eventus compro-
bavit. Itaque hanc Tertullianus praeſtructio-
nem, alii praemunitionem vocant. Ulpianus, p. 50.
εἰδὼς τὸ χαλεπὸν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ὅτι δυσχερῶς
προσήσονται, σύστασιν ποιεῖται τῶν οἰκείων λόγων, ὡς
μὴ ἁμαρτόντων μηδέποτε, μηδὲ διαπιπτόντων περὶ
τὰς ὑποθέσεις: ut errata ſua priſtina agnoſcentes,
cum illi bene monenti non obtemperarent,
nunc in idem peccatum non incidant. Notan-
dum in Ulpiano verbum προσήσονται, contra-
rium fere τῷ προέσθαι, de quo diximus. προσ-
ίεσθαι admittere, ad ſe recipere. Nonnunquam
admittere in ſe facinus. Xenophon [Κυρ. παιδ.
VII, 1, 13.], ἐγὼ γὰρ κακὸν οὐδὲν οὐδ᾽ αἰσχρὸν ἑκὼν
εἶναι προσήσομαι. Horatius:

Tu nihil admittis in te formidine poenae.

ταραττομένων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων) Tacitus
[lib. II. Ann. c. 1.], *Siſenna Statilio Tauro,*

L. Libone Coſſ. motae orientis res, provinciaeque Romanae. Res et πράγματα Graecis Latinisque eodem modo πληθυντικῶς uſurpantur. Virg. [Aeneid. III. vſ. 1. 2.]:

Poſtquam res Aſiae Priamique evertere gentem
Immeritam viſum ſuperis.

Servius, *Res quamvis multa, prout locus exegerit, ſignificet, modo tamen imperium: aut res hic pro univerſo ſtatu Aſiae.* nam Priami regnum comprehendebat totam minorem Aſiam, ut Euſtathius docet. hinc Romanos rerum dominos dixit. item, rerumque reliquit habenas. Idem de apibus [Georg. IV. vſ. 449.]:

Venimus huc lapſis quaeſitum oracula rebus. Eſt enim apis civile animal, ut docet Ariſtoteles [Polit. I, c. 2. p. 6. Conring.]. Regem habent et πολιτείαν. διότι δὲ πολιτικὸν ὁ ἄνθρωπος ζῶον, πάσης μελίττης καὶ παντὸς ἀγελαίȣ ζώȣ μᾶλλον, δῆλον. Ovidius [IX. Metam. v. 19. ſ.]:

p. 51. *Nec gener externis hoſpes tibi miſſus ab oris,*
Sed popularis ero, rerum pars una tuarum.

Hinc dicimus rerum potitus, ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων. interdum ſingulariter. Ennius [Fragm. p. 127. ed. Heſſel.]: *Moribus antiqueis res ſtat Romana vireisque.* Dem. [Philipp. IV. p. 142. ed. R.], τὸ τῶν ἀναγκαίων τινὰς ἀποςερεῖν, κόινῇ κακόνȣς ἐςὶ ποιεῖν πολλȣ̀ς ἀνθρώπȣς τοῖς πράγμασιν. illwillers to the ſtate. M. Tullius [pro lege Manil. c. 7.], *Erit igitur humanitatis veſtrae,*

magnum eorum civium numerum calamitate prohibere: ſapientiae, videre multorum civium calamitatem a repub. ſeiunctam eſſe non poſſe.

ταραττομένων) Proprie dicitur hoc verbum de aqua limo turbida. Joannes [Euang. V, 4.]; ἄγγελος ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ, καὶ ὁ πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο. mox, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ. Ariſtophanes [Equitibus, v. 860. ff.]:

ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι, πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδὲν,
ὅταν δ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι, καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.

Quod iis, qui captant anguillas, hoc tibi uſu venit etc. Vides opponi ταράττειν καὶ κατασῆναι. τὸ κυκᾶν καὶ ταράττειν, miſcere, turbare, verba ſunt συνώνυμα. Plutarchus [in Pyrrho, c. 7. p. 728. T. II. R.], τῷ δ᾽ Ἀλεξάνδρῳ τῶν πραγμάτων ἤδη κατάστασιν ἐχόντων. Cui contrarium hic ταραττομένων τῶν πραγμάτων. Dem. [contra Leptinem. p. 460. ed. R. (p. 17. ed. Wolf.)]. ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις εἰς ἓν ἦλθε, καὶ τὰ πράγματα κατέστη. κατασῆναι ſidere, κατασῆσαι ſedare. Paulus [I. Cor. XIV, 33.], ὁ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ θεὸς, ἀλλ᾽ εἰρήνης. Chryſoſtomus ἀκαταστασίαν exponit σύγχυσιν, ταραχήν. κατάστασις ſtatus, ἀπὸ τοῦ κατασῆναι. Sed a ſignificatione τοῦ κατασῆσαι conſtitutio, ſedatio. Comicus [Terent. Adelph. V, 1, 12. ff.]:

In ipſa turba, atque in peccato maximo, p. 52.
Quod vix ſedatum ſatis eſt, potaſti, ſcelus,

Quaſi re bene geſta.
ἐν αὐτῇ τῇ ταραχῇ, ὦ μιαρὲ, ᾗ μόλις ἤδη κατέστη, πέπωκατε. Sic μετάστασις τῆς αἰτίας translatio criminis, et μετάστασις ceſſio.

βοηθεῖν Πλουτάρχῳ) Hiſtoria eſt apud Plutarchum in Phocione [c. 12. p. 313. T. IV. R.], nusquam, opinor, clarius expoſita. παραδυομένου δὲ εἰς Εὔβοιαν Φιλίππου, καὶ δύναμιν ἐκ Μακεδονίας διαβιβάζοντος, καὶ τὰς πόλεις οἰκειουμένου διὰ τυράννων, Πλουτάρχου δὲ τοῦ Ἐρετριέως καλοῦντος τοὺς Ἀθηναίους, καὶ δεομένου τὴν νῆσον ἐξελέσθαι καταλαμβανομένην ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος, ἀπεστάλη στρατηγὸς Φωκίων, ἔχων δύναμιν οὐ πολλὴν, ὡς τῶν ἐκεῖ συστησομένων ἑτοίμως πρὸς αὐτόν. Cum penetraſſet in Euboeam Philippus, copiisque e Macedonia traiectis civitates ſibi per tyrannos adiungeret: Plutarchus autem Eretrienſis advocaret Athenienſes, atque oraret inſulam a Macedone occupatam liberarent, parvo cum exercitu dux miſſus eſt Phocion, quaſi qui illic erant cito ſe ei coniungerent. Meminit huius expeditionis Aeſchines quoque contra Cteſiphontem [p. 480. T. III. ed. Reisk.], ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τάχιστα διέβητε εἰς Εὔβοιαν Πλουτάρχῳ βοηθήσοντες, τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ἀλλ᾽ οὖν προσεποιοῦνθ᾽ ὑμῖν εἶναι φίλοι, primis temporibus ſaltem ſimulabant, ſe vobis eſſe amicos, nempe Chalcidenſes. βοηθεῖν, ſuccurrere ad verbum. Qui laborant enim et in periculo ſunt, invocant et inclamant opem implorantes, quibus confeſtim ab auxiliantibus ſubvenitur. παρὰ τὴν βοὴν καὶ θεῖν. Dem. [con-

tra Midiam. p. 586.] *ἡ δὲ τῶν νόμων ἰσχὺς, τίς ἐστιν; ἄρ' ἄν τις ὑμῶν ἀδικούμενος ἀνακράγῃ, προσδραμοῦνται καὶ παρέσονται βοηθοῦντες; οὔ. γράμματα* p. 53.
γὰρ γεγραμμένα ἐστὶ, καὶ οὐχὶ δύναιτ' ἂν τοῦτο ποιῆσαι. Sic, opinor, Paulus ait legem ſine ſpiritu non eſſe vitalem, ſed literam occidentem [2. Cor. III, 6.]. Et hinc Auguſtini liber de ſpiritu et litera. Pergit orator: *τίς οὖν αὐτῶν δύναμίς ἐστιν; ὑμεῖς, ἐὰν βεβαιῶτε αὐτοὺς, καὶ παρέχητε κυρίους ἀεὶ τῷ δεομένῳ.* Ut igitur legum vis Athenienſium in ipſis Athenienſibus erat, qui illas ſibi firmarent: ſic Dei lex vitalis eſt illis, qui in ſe habent legem ſpiritus vitae: caeteris omnibus lethalis. Scholiaſtes Thucydidis [I, 107.]; *βοηδρομεῖν*, quod idem eſt, *μετὰ βοῆς δραμεῖν*, ut qui latrones perſequuntur, with hu and cry. *βοηθοῦσι γὰρ τοῖς νόμοις.*

καὶ πόλεμον ἄδοξον καὶ δαπανηρὸν ἄρασθαι) Diſſuaſit hanc expeditionem Demoſthenes, quia videbat et ſumptus non parvi futuram, et praeter dignitatem eſſe Athenienſium tyrannum tueri. Tyrannum enim fuiſſe Plutarchum, docent haec Dem. [Philipp. III. p. 125.] *ἀλλ' ἐν Ἐρετρίᾳ, ἐπειδή γ' ἀπαλλαγέντες τοῦ Πλουτάρχου, καὶ τῶν ξένων, ὁ δῆμος εἶχε τὴν πόλιν, οἱ μὲν ἐφ' ἡμᾶς ἦγον τὰ πράγματα, οἱ δ' ἐπὶ Φίλιππον.* Tyrannorum erat peregrinos milites contra cives alere. Porro ignominioſum bellum vocat, quia inde diſceſſum eſt magno cum periculo exercitus, ut Aeſchines teſtatur, et ſimul quid turpius eſſe potuit, quam populum Athenienſem,

qui ſemper Graecorum omnium libertatis aſſertor et vindex erat, νῦν ἀναφαίνεσθαι τοὺς τυράννους δορυφοροῦντα? Nam ſi vellent hoc bellum ſuſcipere, debebant ſibi Euboeam aſſerere, quam majores eorum habuiſſent, non ſic inde expellere Philippum, ut ſordidum tyrannum in maxima civitate illius inſulae relinquerent.
P. 54. Nulla autem hic Phocionis mentio, cuius auſpiciis res illa geſta eſt, quia non admodum amicus fertur fuiſſe Demoſtheni. ἄδοξον ἀντὶ τοῦ κακόδοξον, infame, ut Lycophron [Caſſ. 102.] Helenam ἄνυμφον nuncupat, τουτέστι κακόνυμφον, male nuptam, aut infelicem ſponſam. Apud Virg. [Aen. II, 23. IV, 8.] contra male ſanus, male fidus pro eo quod eſt inſanus, infidus. Sic Iſocrates [περὶ τῆς εἰρήνης. p. 190. T. II. Aug.] dixit κακῶς εἰδότες ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες. Cicero vertit εὐδοξίαν bonam famam, ἀδοξίαν infamiam.

δαπανηρὸν) Ulpianus, ἀναλωτικὸν χρημάτων πολλῶν. δαπανᾶν, nimis omnia profundere, effuſos ſumptus facere, prodigere.

πόλεμον ἄρασθαι) bellum ſuſcipere. Dem. [ad Philippi epiſtolam. p. 156.] ὃ νῦν εἰκὸς παθεῖν ἐκεῖνον, μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὐτὸν ἀράμενον, qui gravius ſuis humeris onus ſuſtulit. αἴρομαι, tollo vel tollor. ἀροῦμαι, ἠράμην, ἄρασθαι. Xenophon [Anab. V, 7, 16.] dixit, πόλεμον ἀναιρεῖσθαι. Cic. [Tuſcul. I, 35.] *Non imparatus arma ſumpſiſſet.* Salluſtius [Bell. Iug. c. 79.], *Omne bellum ſumi facile: caeterum aegerrime*

deſinere: non in eiuſdem poteſtate initium eius et finem eſſe. Incipere cuivis etiam ignavo licere (malim ſuscipere), *deponi non niſi cum victores velint.* In eandem ſententiam Thucydides [Lib. VI. c. 18.], οὐκ ἔϛιν, inquit, ταμιεύεσθαι (τὸν πόλεμον), tantum eius promere, quantum volumus, quaſi in cella conditum haberemus.

πρῶτος καὶ μόνος) Huic diſſimile eſt, quod convertit Demonax apud Lucianum [c. 29. T. II. p. 386. ed. Reitz.], Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐϛι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος· εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος. B. Hieronymus de Cicerone et Demoſthene, ad Ciceronem dirigens ſermonem, *Tibi ille prae-* p. 55. *ripuit, ne primus orator eſſes, tu illi, ne ſolus.* [ad Nepotianum.] Quaſi, ſi Cicero poſt Demoſthenem non extitiſſet, ſolus orator fuiſſet Demoſthenes: ſi Demoſthenes non antegreſſus eſſet, Cicero primus. Reliqui rhetores nullo in numero. An potuit quisquam duos ſummos oratores aequiore iudicio ſuspendere? Sed de comparatione illorum dicam alio loco, ſi Deus voluerit. Iſocrates [Or. contra Euthyn. p. 340. T. III. Aug.], οὐ μόνος οὐδὲ πρῶτος Εὐθύνους τοιαῦτα πεποίηκε. Dem. [de falſa legatione. p. 438.] ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιϛούντων εἶναι Φιλίππῳ, καὶ μόνος καὶ πρῶτος ἰδὼν, ὅτι κοινὸς ἐχθρὸς ἐκεῖνός ἐϛιν ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐπολέμησε καὶ προὔδωκε καὶ γέγονεν ἐξαίφνης ὑπὲρ

Φίλιππε, πῶς οὐχὶ πολλάκις ἐσθ' οὗτος ἄξιος ἀπολωλέναι; Obiicit illi: τὴν ἐμπληξίαν πολιτείας. Hoc enim verbo utitur Aeſchines, et praeclare reſpondet huic crimini [in defenſione falſae legationis p. 327. T. III. R.]: τοῖς γὰρ καιροῖς συμπεριφέρεσθαι ἀνάγκη καὶ ἄνδρα καὶ πόλιν πρὸς τὸ κράτιστον. *Nunquam praeſtantibus in rep. gubernanda viris laudata eſt in una ſententia perpetua permanſio.* Vide totam illam Ciceronis ad Lentulum epiſtolam [lib. I, ep. 9. ad Famm.]. Quod Aeſchines ait, πρὸς τὸ κράτιστον, ſignificat Philippi magnitudinem fuiſſe tantam, cui non poſſet obſiſti. Lucas [Act. I, 1.], ὦ κράτιστε Θεόφιλε. Videtur, inquit Theophylactus, hic Theophilus tum magiſtratum habuiſſe: ſic enim Paulus, ὦ κράτιστε Φῆστε. κράτος imperium. Cic. *Quod me, ut ſcribam aliquid, hortaris, creſcit mihi quidem materies, ſed tota res etiam nunc fluctuat: quae ſi deſederit, magis erunt iudicata, quae ſcribam. Quae ſi ſtatim a me ferre non potueris, primus habebis tamen, et aliquandiu ſolus* [ad Attic. II, ep. 12. p. 235. Graev.]. Quae ſi deſederint, ἃ ἐὰν καταστῇ. De quo verbo paulo ante dictum eſt. Opponuntur deſidere et fluctuare.

p. 56. παρελθὼν ἀντεῖπον) Plutarchus hoc plene. παρελθὼν εἰς μέσον Σόλων ἔλεγεν. Livius [Lib. III, c. 67.], *Etſi mihi nullius noxae conſcius, Quirites, ſum, tamen cum pudore ſummo in concionem veſtram proceſſi.* παρελήλυθα. quo ver-

bo noſter poſt pauca utitur. Haec T. Quintius Capitolinus. παρελθεῖν dicuntur oratores, quum roſtra conſcendunt, quum ad dicendum accedunt. Iſocrates [de Pace, p. 168. T. II. Aug.], ἅπαντες μὲν εἰώθασιν οἱ παριόντες ἐνθάδε, ταῦτα μέγιστα φάσκειν εἶναι καὶ μάλιστα σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει, περὶ ὧν ἂν αὐτοὶ μέλλωσι συμβουλεύειν. Dem. [Olynth. III. p. 29.] πέπεισμαι γὰρ ἐξ ὧν παρὼν καὶ ἀκούων σύνοιδα, τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐκπεφευγέναι, τῷ μὴ βούλεσθαι τὰ δέοντα ποιεῖν, οὐ τῷ μὴ συνιέναι. Videtur legendum παριών. Non enim Demoſthenes ſemper auditor tantum, ſed ſuas quoque dicendi vices habuit: hoc igitur dicit, ſibi compertum eſſe ex iis, quae vel ipſe in concionibus dixerat, vel alios audiverat, plura negotia vos fugiſſe, eo quod nolitis facere, non quod, quae facto opus ſunt, non intelligatis. Non ſemper aderat mutus. Idem Iſocrates in eadem [p. 178.], παρελήλυθα γὰρ οὐ χαριούμενος, οὐδὲ χειροτονίαν μνηστεύσων, ἀλλ᾽ ἀποφανούμενος ἃ τυγχάνω γιγνώσκων. Ad dicendum ſurrexi, non ut, quae grata vobis ſint, dicerem, aut veſtra ſuffragia ambiendi ſtudio, ſed ut, quae ſentiam, ederem. Notabis τὸ μνηστεύειν ſic dictum, ut Latini dicunt ambire, unde ambitus, iniuſta petitio magiſtratus. Syneſius: νόμος ἀνατείνεται πολλὰ καὶ χαλεπὰ τοῖς μνηστεύουσι τὴν τῆς ἐνεγκούσης ἀρχήν. Lex minatur multa atque acerba ambientibus imperium patriae. ἡ θρεψαμένη, patria, quae nos aluit. ἡ ἐνεγκοῦσα, quae tulit. Thucydides [Lib. IV. c. 86.], αὐ-

τός τε οὐκ ἐπὶ τῷ κακῷ, ἐπ' ἐλευθερώσει δὲ τῶν Ἑλλή-
p. 57. νων παρελήλυθα. Dicit Braſidas, ſe veniſſe in Thraciam, ut liberaret Graecos, non ut eis aliquid mali crearet. Hic παρὰ ſignificat ad. Iulianus, ἥξεις φίλος παρὰ φίλον.

καὶ μονονοὺ διεσπάσθην) i. niſi quod non ſum diſcerptus ab eis, caetera paſſus ſum omnia: nihil aliud in me praetermiſerunt ad ſummam iniuriam. Sic apud Thucydidem ὅσονοὺ, ὅσονέπω. mox, αὐτίκα δὴ μάλα. Athenaeus [Lib. VI. p. 224. med. Caſaub.], μονονουχὶ γὰρ καὶ τὰς Νηρηΐδας ὀψωνήκει. De lautis obſonatoribus dici ſolitum, ipſas Nereides obſonati ſunt. Dem. [Olynth. I. p. 13.] ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς λέγει, μονονουχὶ φωνὴν ἀφιεὶς, ὅτι τῶν πραγμάτων ὑμῖν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτέον ἐστί. γλυκύτης eſt Hermogeni [in methodo δεινότητος], quum rebus inanimis ſermo vel ſenſus tribuitur. Et eſt προσωποποιΐα τις. Porro τὸ μονονουχὶ φωνὴν ἀφιεὶς, eſt apud eundem βραχεῖα προσθήκη, quae mollit τὴν αὐθάδειαν τοῦ διανοήματος. Praeſens, inquit, occaſio clamat, tantum non voce miſſa, res illas vobis eſſe ipſis capeſſendas. Xenocrates [Axiocho, qui Aeſchini Socr. fere tribuitur, c. 3. §. 3. Fiſch.], ὅτι δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας, εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Non enim Platonis eſt dialogus ille, ſed nothus habetur. Eſt autem de contemptione mortis. τὸ χρεὼν, fatum. Pauſanias [I, 11. 4. Deſcr. Gr.], τὸ χρεὼν ἐπέλαβε, ſupremus dies corripuit. Oportet, inquit, quum

moderate vixeris, hilariter tantum non canentem io paean, ad naturae neceſſitatem abire, ut cygni cum cantu et voluptate moriuntur. Erat autem duplex paean, quem Marti canebant ante proelium, et quem Apollini poſt victoriam. Suetonius [Tiberio, c. 11.], *Sed increbreſcente rumore, quaſi ad occaſionem majoris ſpei commoraretur, tantum non adverſis tempeſtatibus Rhodum enavigavit, amoenitate et ſalubritate inſulae iam inde captus,* p. 58.
quum ad eam ab Armenia rediens appuliſſet. Dem. [Philipp. IV. p. 136. ed. R.] μὴ τοίνυν ζητεῖτε ὅν τινα, ἀνθ' ὧν Φίλιππος ἐξαμαρτάνει, μισήσετε, καὶ τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνοῦσι διασπάσεσθαι παραβαλεῖτε, et tanquam canibus, mercenariis ejus dilacerandum obiiciatis. διασπᾶσθαι proprie divelli, diſtrahi: σπᾶν trahere, vellere.

ἐπὶ μικροῖς λήμμασι) parva mercede vel lucro. λῆμμα a bribe, or fee. παρὰ τὸ λαμβάνειν, quod eſt κατ' ἐξοχὴν καὶ ἰδίως, δωροδοκεῖν. Paulus [II. Cor. XI, 20.], ἀνέχεσθε γὰρ, εἴ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ, εἴ τις κατεσθίει, εἴ τις λαμβάνει· fuerunt enim praedicatores, qui non ſolum pretium a Corinthiis praedicationis acciperent, ſed etiam παραδύντες εἰς οἰκείας, ipſos exederent. ipſe autem gratis praedicavit, ἀδάπανον θέμενος τὸ εὐαγγέλιον, ut gloriatur, Dem. [περὶ παραπρ. p. 380.] οὕτως ὅλος ἦν πρὸς τῷ λήμματι. tam penitus lucro fuit intentus. Varro [lib. IV. de L. L. p. 29. ed. Gothofr.], *lucrum a luendo,*

ſi amplius exſolveris, quam quanti eſſet ceptum, a mancipe ſcilicet. Mancipes enim et redemptores conducebant opera publica atque etiam privata faciunda, quos Graeci vocant ἐργολάβους. quod ſi cenſor qui locaverat, plus pacto daret, in lucro putabatur. Sic emendamus et interpretamur, una vocula traiecta, Varronis locum a Scaligero praetermiſſum [lib. IV. extr.], *Lucrum eſt amplius ſolutum, quam quanti eſſet ceptum*, id eſt conductum. Nam et manceps a capiendo dicitur, quod eſt ἐργολαβεῖν. Auguſtinus [de ſermone Domini in monte], *Mammona apud Hebraeos divitiae appellari dicuntur. Congruit et punicum nomen. Nam lucrum punice mammon dicitur.* Porro Poeni ſunt Phoenices de terra Canaan, et Auguſtino punica lingua erat ver-
p. 59. nacula. Lucellum vocabatur, id eſt, λημμάτιον, quod in provincia milites capiebant beneficio Praetoris, maxime qui erant de cohorte Praetoria, quod Joſephus Scaliger ex Cicerone nos docuit. Liberalis, inquit Philoſophus [Ethic. IV.], verſatur περὶ δόσιν χρημάτων καὶ λῆψιν· μᾶλλον δ' ἐν τῇ δόσει cernitur. Sed ut illiberale eſt aliquando non dare: ſic ſordidum interdum accipere. Eidem Ariſtoteli λήμματα ſunt, major et minor propoſitiones ſyllogiſmi.

§. 2. μετὰ τοῦ προσόφλειν αἰσχύνην) cum eo quod ignominiae nota vobis inuſta eſt, ſupra damnum quod accepiſtis, praeter labores et

periculа: dixit enim illos bellum ſuſcepiſſe ἄδοξον καὶ δαπανηρόν. Ultra pecuniae iacturam et ſanguinis, ingens etiam dedecus ſuſcepiſtis. Dem. [περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ. p. 93.] ὑςερίζοντας δὲ τῶν ἔργων αἰσχύνην προσοφλισκάνειν ὑμῖν συμβαίνει. Dionyſius Hal. [lib. V. c. 64.] φθάσαι τε τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ τὸν δῆμον προσοικειωσαμένȣς παρῄνει, ὅτε πρώτȣς τὸ πολίτευμα τȣ͂το καθιςαμένȣς, ὅτε αἰσχύνην δι᾽ αὐτὸ μεγάλην ὀφλήσοντας. Auctor fuit patribus conſul Valerius ſubvenire egentibus τῇ τῶν χρεῶν ἀποκοπῇ, novis tabulis. nam neque novum hoc inſtitutum eſſe, nec ipſis dedecori fore. quippe idem feciſſe civitates nobiliſſimas. ὄφλοντες ſunt iudicio damnati. poenam enim debent ſive ſit capitis, ſeu pecuniae tantiſper dum exſolverint. ὄφλημα γὰρ ἐπὶ τῶν καταδίκων λέγεται, inquit Iulius Pollux, ὀφείλημα de pecunia credita. Quanquam apud Platonem in Legibus, μετὰ τὴν ὄφλησιν poſt damnationem eſt aeſtimatio poenae, ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. ſed ante aeſtimationem poena debetur, licet incerta. Cic. *quae eſt igitur eius oratio, qua facit eum Plato uſum apud iudices iam* p. 60. *morte multatum?* θάνατον ὠφληκότα, non enim potuit morte affectus loqui iudicibus. Iam ſi laus et gloria virtutis iuſtiſſimum eſt praemium, vitiorum et peccatorum ignominia et dedecus poena eſt, et quidem graviſſima ingenuis hominibus. quare bene dicuntur αἰσχύνην ὀφλισκάνειν, probrum debere aut luere. Sic etiam ὀφλίσκειν μωρίαν ἢ ἀμαθίαν. grave eſt enim κα-

ταγνωσθῆναι μωρίας, ſtultitiae damnari. dicunt etiam καταγιγνώσκω σου πολλὴν εὐήθειαν. καταγνώσκειν eſt condemnare. Item ὄφλει νγέλωτα. nam derideri turpiſſimum eſt. Horatius de navi ſua [Od. I, 14, 15.], *tu niſi ventis debes ludibrium cave.* Tertullianus [Apologetico c. 2. p. 9. T. V. ed. Seml.], *Debito poenae nocens expungendus eſt, non eximendus.* translatum a creditoribus, qui nomina expungunt de tabulis, pecunia ſoluta. Plautus [Milite Glor.], *ut nomen expungatur, nequid debeam.* vel ab iis, qui capitali ſupplicio afficiuntur, et de his magnus ille auctor. vel, ut quibusdam placet, a militibus, qui de catalogo delentur. Danielis [1. v. 10.], וחיבתם ראשי למלך Theodotion, καὶ καταδικάσητε τὴν κεφαλήν μου τῷ βασιλεῖ. apud Rabbinos מחויבים ὄφλοντες. nam Chaldaeis חוב peccatum. ad verbum ὀφείλημα debitum, quia peccato poena debetur. ὀφείλω, contractum ὄφλω, ὀφλίσκω, ὀφλισκάνω. προσόφλειν ſic dicitur, ut μισθὸν ἐντελῆ σοι τελέσω, καὶ χάριν προσείσομαι. I will pay well, and thancke yow too. Chryſ. [de Sacerdotio IV. p. 212. ed. Bengel.] ἐξὸν γὰρ αὐτῷ σώζεσθαι καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἑτέρους προσαπόλλυσι μεθ' ἑαυτοῦ, ſi ſit indoctus ſacerdos vel indignus. Dem. [Olynth. III. p. 37.] καὶ τὸ πάντων ἀνανδρότατον, τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. veſtra accipitis, p. 61. et quod ignaviſſimum eſt, gratiam inſuper habetis. hic πρὸς eſt ultro. Livius [lib. V, c. 37.], *Interim Galli, poſtquam accepere, ultro ho-*

norem habitum violatoribus iuris humani. id eſt, praeterquam quod poenas non dederunt, inſuper honorem habitum. His addatur cumulus. Euripides [in Oreſte 1245.], ἢ ζῆν ἅπασιν ἢ θανεῖν ὀφείλεται. Scholiaſtes ἀπόκειται. Heb. IX. [v. 27.] καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀποθανεῖν. ſumptum a debitoribus, qui ubi nomen expungunt, ἀναιροῦνται τὰς συγγραφὰς, ut eſt in Dem. [ad Phormion. p. 916.] privatis orationibus: quod dum debetur, ἡ συγγραφὴ κεῖται [Demoſth. pag. laud.] παρὰ τῷ δανείζοντι. vel ἀπὸ τῶν κειμένων νόμων, ut vet. omnibus ſtatutum eſt mori, poena enim legibus conſtituta eſt ſontibus. et mors ὄφλημα, ἐκ τῆς παλαιᾶς καταδίκης: *morte morieris*, Idem Scholiaſtes, χρὴ, ἀπόκειται, unde τὸ χρεὼν mors. Aeſchines [contra Cteſiphontem. p. 395.], κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκότες. peculatus in reddenda ratione damnati.

πάντες ὑμεῖς ἔγνωτε) hoc illud eſt pervulgatum Heſiodi, παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω, praeceſſit enim μετὰ τοῦ προσόφλειν καὶ παθεῖν οἷα τῶν ὄντων ἀνθρώπων οὐδένες πεπόνθασι. Sic alibi παραφράζει πῆμα κακὸς γείτων eiusdem. οὐκ ἦν ἄρα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χαλεπώτερον οὐδὲν, ἢ γείτονος πονηροῦ καὶ πλεονέκτου τυχεῖν, ὅπερ ἐμοὶ νυνὶ συμβέβηκεν. [ad Calliclem. p. 1272.] Hinc Herodotus, παθήματα, μαθήματα: et Livius, ſtultorum uſus magiſter. Adagia ſunt, Ictus piſcator ſapit, et, Sero ſapiunt Phryges. Feſtus, *Proverbium eſt natum a Troianis, qui decimo demum anno*

velle coeperunt, Helenam, quaeque cum ea rapta erant, reddere Achivis, ut eſt apud Homerum. Alii cenſent ab equo, quem temere intra muros receperant.

p. 62. τήν τε τῶν ταῦτα πεισάντων κακίαν, καὶ τὸν τὰ βέλτιστα εἰρηκότα ἐμὲ) ἑαυτὸν ἀντεξετάζει πρὸς τοὺς ἄλλους ῥήτορας, a quibus paene discerptus eſt, cum illis contradiceret ſolus: et culpam omnem in eos transfert. Populum hic quidem non accuſat. Itaque οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι, quod Homerus de Tireſia apud inferos [Odyſſ. K, 495.]. κακίαν vitioſitatem Cicero vertit [Tuſc. IV, 15.]. Malitia enim eſt πανουργία. Sed illud proverbiale [Matth. VI, 34], ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς, aliud eſt, κάκωσις, vexatio.

p. 64. § 3. κατιδὼν Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκριτὴν) Hiſtoria eſt in argumento τοῦ περὶ τῆς παραπρεσβείας Demoſthenis, non Libanii, ſed alterius cuiusdam ἀνωνύμου [p. 335. T. I. Reisk.]. Quum enim, inquit, diu belligeraſſent Athenienſes et Philippus περὶ τῆς Ἀμφιπόλεως, et uterque pacem cuperet, ſed neuter prae pudore vellet petere, forte evenit tale quid. Ariſtodemus et Neoptolemus tragoediarum actores erant. Hi propter artificium licentiam atque impunitatem habebant eundi quo vellent, vel ipſos ad hoſtes. Et quum in Macedoniam perveniſſent, ἐπεδείξαντο τὴν οἰκείαν τέχνην. Quos tam comiter excepit rex, ut praeter artificii quaeſtum, magnam inſuper a ſe pecuniam adderet. Hac oc-

caſione arrepta Philippus, cum eos domum dimitteret, dixit, ὅτι φίλος εἰμὶ τοῖς Ἀθηναίοις· Quod quum illi ad ſuos renuntiaſſent uberius, et multa, ut fit, addidiſſent praeterea, Philippum eſſe φιλέλληνα καὶ φιλαθηναῖον, humaniſſimum τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον, beneficentiſſimum, expetere amicitiam populi, velle, ſi detur occaſio, civitati benefacere, et plura huiuscemodi, οὕτω διέθηκαν τὸν δῆμον, ut nihil magis quam pacem atque amicitiam regis cuperent. Tum Demoſthenes, cui Philippus merito ſemper ſuſpectus eſſet, et qui belli tuba, non pacis p. 65. auctor omni tempore fuiſſet, ac fraudem aliquam ſubeſſe ſuſpicaretur, monuit populum, ne leviſſimis auctoribus crederent, neu quid temere de re tanta ſtatuerent: ſed non eſt auditus. Quod illi magno dolori fuit, hiſtriones audiri, ſe deſpici, cum ſaluberrimum conſilium dediſſet, ut ipſe mox dicit. Aeſchines [περὶ παραπρ. p. 200. T. III. Reisk. Oratt.], πέμπουσι πρεσβευτὴν Ἀριστόδημον τὸν ὑποκριτὴν πρὸς Φίλιππον διὰ τὴν γνῶσιν καὶ φιλανθρωπίαν τῆς τέχνης. Ob notitiam et artis gratiam, ſic Hieronymus Wolfius: grata enim plerisque eſt hiſtrionum ars. Aeſchines φιλανθρωπίαν, quod Demoſthenes πρόσχημα. Nam quod humanitatem prae ſe fert, honeſtam habet ſpeciem. Etſi nunc non valde honeſtum eſt, hanc artem factitare.

τὸν ὑποκριτὴν) Hiſtrionem, ludium, ludionem. His enim nominibus appellat Livius

[Lib. VII, c. 2.], ſic ſcribens: *Ceterum parva quoque (ut ferme principia omnia) et ea ipſa peregrina res fuit. Sine carmine ullo, ſine imitandorum carminum actu, ludiones ex Hetruria acciti, ad tibicinis modos ſaltantes, haud indecoros motus more Tuſco dabant. Imitari deinde eos iuventus, ſimul inconditis inter ſe iocularia fundentes verſibus coepere. Nec abſoni a voce motus erant. Vernaculis artificibus, quia hiſter Tuſco verbo ludius vocabatur, nomen hiſtrionibus inditum.* ἀγωνίζεσθαι, certare, agere: idem κρίνεσθαι verbum medium. Aelianus [de animalibus lib. XVII. cap. XXXIV.], κάμηλοι δ' ἀριθμοῦνται πλείους αἱ μέγισαι κατὰ τοὺς ἵππους τοὺς μεγίσους, εὔτριχες ἄγαν. ἁπαλαὶ γὰρ σφόδρα εἰσὶν αἱ τούτων τρίχες, ὡς καὶ τοῖς Μιλησίοις ἐρίοις ἀντικρίνεσθαι, ut lanis Mileſiis certent. non, ut interpretes, comparentur. Virg.

p. 66. *Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus*

Laudibus Italiae certent [Georg. II, 136.]. Addit μελίγλωσσος, ὅκουν ἐκ τούτων οἱ ἱερεῖς ἐσθῆτα ἀμφιέννυνται, καὶ οἱ τῶν Κασπίων πλουσιώτατοι καὶ δυνατώτατοι. Quo minus mirum, his amictum fuiſſe Baptiſtam. Nam Dominus, quum dixit [Matth. XI. 8.], quid viſum exiiſtis in deſertum? ἄνθρωπον μαλακοῖς ἠμφιεσμένον; non negat Joannem mollibus veſtitum fuiſſe, affirmat potius: ſed ſi talia vos delectant, viſuntur, inquit, in regiis molliores. Neque haec mea

ſolius ſententia eſt, ſed aliis idem video videri compluribus. De locuſtis etiam, quibus veſcebatur vir ſanctus, habeo quod dicam contra communem opinionem, ſed hoc alias, nunc quod agimus, ſi prius unum illud ejusdem Aeliani protulero [Lib. VI. ca. LXI.], quod evidentius, hoc quod docemus, oſtendit: πῶς δὲ ὁ γενναῖος ὁ τοῦ Εὐνόμου δύναιτο τοῖς τῆς φύσεως νόμοις ἁμιλλᾶσθαί τε καὶ ἀντικρίνεσθαι. Ubi ille poteſt egregius Lycurgus cum naturae legibus certare et contendere? Irriſio Lycurgi, quaſi ſuis legibus naturae leges aequare contendiſſet. Hor. [Epp. I, 18, 29.], meae (contendere noli,) ſtultitiam patiuntur opes. ac ſi diceret: Tu pauper es, ego dives. noli mecum certare victu cultuque, aut reliquo vitae ſplendore. ἅμιλλα certamen. ἐφάμιλλος, aemulus et pene par, atque inde ductus. Itaque illud huius auctoris loco ſuperiore dici potuit, ἁπαλαὶ σφόδρα αἱ τούτων τρίχες, ὥστε τοῖς Μιλησίοις ἐρίοις ἐφαμίλλους γενέσθαι. Nunc ad propoſitum revertamur. Idem κρίνεσθαι plane quod ἀγωνίζεσθαι ſive in ſcena, ſive in foro, ſive in acie. Lyſias, οὐ γὰρ μόνον περὶ τῆς οὐσίας ἀγωνιζόμεθα, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς πολιτείας. Non ſolum de fortunis om- p. 67.
nibus, verum etiam de civitate certamus. Idem eſſet, ſi dixiſſet κρινόμεθα. Certabant poëtae, certabant hiſtriones, quis meliorem dediſſet, aut melius egiſſet fabulam: et qui viciſſet (iudices enim erant certaminis, ut ex Demoſthenis contra Midiam novimus) aliquid

praemii capiebat. Horatius [in Arte poët. v. 220.]:

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum.

Cernere et certare a graeco κρίνεσθαι. Hinc ὑποκριτὴς idem quod ἀγωνιςὴς, actor. ὑποκρίνεσθαι agere partem in fabula, ſed ſub perſona. Ex quo illud, *Fletus haeredis ſub perſona riſus eſt.* Dem. de Aeſchine [de Corona. p. 288.], Οἰνόμαον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας. Actitavit enim Aeſchines tragoedias, antequam orator evaſit. Themiſtius; πρόσωπον Αγαμέμνονος ὑποκρίνεται, Μύθακός τις ὢν ἢ Θεαρίων. Hinc in ſacris ὑποκριτὴς, ſimulator, quae ſignificatio recentioris eſt uſus, ſed Themiſtio [Or. XXI. p. 251. Hard.] quoque cognita. Ait enim, ὃ καλεῖται ὑπὸ τῶν νῦν ἀνθρώπων ὑπόκρισις, nempe ſimulatio. Appianus, δεινὸς δὲ ὢν ὁ Καῖσαρ ὑποκρίνεσθαι, ſimulare et diſſimulare, quod Attici dicunt εἰρωνεύεσθαι. Ariſt. [Rhet. III. cap. XII. p. 461. T. II. Col.] oratoriam actionem ὑπόκρισιν vocat, cuius eſt, ἔςι δὲ λέξις, γραφικὴ μὲν ἡ ἀκριβεςάτη, ἀγωνιςικὴ δὲ ἡ ὑποκριτικωτάτη. λέξιν dicit oratoriam dictionem ſive eloquutionem. Lucian. [Pſeudol. 7 T. III. p. 169. Reitz.] ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτής. Iam quod ait Ulpianus veteres appellaſſe ὑποκριτὰς ipſos poëtas, (fabulas enim agebant ipſi) τὰς δὲ νῦν ὑποκριτὰς, τὸν μὲν δευτεραγωνιςὴν, τὸν δὲ τριταγωνιςὴν, primum confirmat id quod diximus, ὑποκριτὴν dici παρὰ τὸ κρίνεσθαι, quod eſt certare,

non κρίνειν: deinde idem in uſu fuit veteri more Romanis teſte Livio. ſcribit enim loco ſupra citato, *Livius* (cognomine Andronicus) *poſt aliquot annos idem (ſcilicet id quod tum omnes erant) ſuorum carminum actor.* ſic ſemel explicanda erat huius vocabuli ratio, quam pauci intelligebant. p. 68.

τῷ μὲν προσχήματι τῆς τέχνης) Tacitus [Annal. IV, 3.], *Sumitur in conſcientiam Eudemus, amicus ac medicus Liviae, ſpecie artis frequens ſecretis.* Plutarchus [in Lycurgo. c. 4. §. 1. ed. Leop.], ἀπέστειλεν εἰς τὴν Σπάρτην Θάλητα, ποιητὴν μὲν δοκοῦντα εἶναι λυρικῶν μελῶν, καὶ πρόσχημα τὴν τέχνην ταύτην πεποιημένον. Et nos hic artificii ſpeciem interpretamur, vide ſi recte. Sophocles [Electra. vſ. 681. ſ.]:

> Κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
> Πρόσχημ' ἀγῶνος.

Triclinius, εἶδος, καλλώπισμα, λέγει δε τοὺς Δελφοὺς, καὶ τὰ Πύθια. Si deſunt oratori, quae ſunt in ſpecie poſita, utpote vox, geſtus, os decorum, non poteſt excellere [Cic. de Oratore]. haec ſunt enim τὸ πρόσχημα τοῦ ῥήτορος. καλλώπισμα, ſpecioſus ornatus. Perſius [Sat. III, 30.], *Ad populum phaleras, ego te intus et in cute novi.* Phalerae μεταφορικῶς καλλώπισμα. Clemens Alex. [προτρεπτικῷ p. 23. ed. Potter.] ἐθέλω δ' ὑμῖν ἐν χρῷ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς ἐπιδεῖξαι, ὁποῖοί τινες καὶ οἵτινες, ἵνα ἤδη ποτὲ τῆς πλάνης λήξητε. M. Tullius [de claris oratoribus, c. 91.], *Nunc*

quoniam totum me non naevo aliquo aut crepundiis, ſed corpore omni videris velle cognoſcere, complectar nonnulla, etiam quae fortaſſe videantur minus neceſſaria. In ſabulis agnitiones, id eſt, ἀναγνωρίσεις fere fiunt per naevos corporis aut crepundia, quae cum infantibus exponi ſolebant. Gloſſarium: crepundia, γνωρίσματα. Cicero dicit corpore omni, pro eo quod Clemens ἐν χρῷ, Perſius in cute.
p. 69 unde apud Lucianum ἐν χρῷ κείρεσθαι. Lucretius ſummum corpus appellat [lib. IV, 46. ſ.]:

Dico igitur rerum effigies, tenuesque ſiguras
Mittier ab rebus ſummo de corpore earum.

Sophocles, ut et Strabo, ſic dixit Delphos πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος, quemadmodum Ariſtides Athenas [Panathenaico p. 170. ed. Canter. T. I.], τὸ τῆς Ἑλλάδος πρόσχημα καθαρῶς ἀνῄρηται. quomodo Athenaeus eandem urbem Ἑλλάδα τῆς Ἑλλάδος nuncupat, ut Romam ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης [Dipnoſ. VI. p. 254. I. p. 20.]. Plutarchus [Camillo, c. 2. T. I. p. 504. Reisk.] de Veiis urbe Tuſcorum, ἦν δὲ πρόσχημα τῆς Τυῤῥηνίας ἡ πόλις. Euripides epiſtola quadam ad Archelaum [Epiſt. I, 6.]. Alii calumniabantur, ὡς ἐπίδειξιν ἔσαν τὸ πρᾶγμα, καὶ πρόσχημα μᾶλλον εἰς τὰς πολλάς. Dem. [pro Corona p. 287. ſq.] ἵνα ἐὰν μὲν δέξωνται ταῦτα, καὶ πεισθῶσιν ἡμῖν, καὶ ἃ βουλόμεθα, ὦμεν διῳκημένοι, καὶ μετὰ προσχήματος ἀξίυ τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν. cum honeſta ſpecie, nempe ne ſupplices illis fuiſſe

videamur, aut illorum eguiſſe auxilio plus quam illi noſtro. Ariſtides [Sicilienſi I. p. 11. T. II. ed. Cant.], οἷς οὐκ εἴ τι πεισόμεθα εἰς πλείω λόγον ἥκει σκοπεῖν, ἀλλὰ τί πράξαντες ἐν καλῷ τοῦ σχήματος εἴημεν ἄν. Clemens Alexandrinus [προτρεπτικῷ, p. 3. ſ. Pott.], ἄνδρες τινὲς οὐκ ἄνδρες, ἀπατηλοὶ, προσχήματι μουσικῆς λυμηνάμενοι τὸν βίον. βίος eſt, quod nos mundum. Paulus [I. Cor. VII, v. 31], παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, praeterit mundi huius ſpecies, non figura, ut Vetus. Speciem vero nominat, quam Lucas in Actis φαντασίαν, Joannes Apoſtolus ἀλαζόνειαν τοῦ βίου. Tacitus [Hiſt. I. c. 13.], *mox ſuſpectum Othonem in eadem Poppaea, in provinciam Luſitaniam ſpecie legationis ſepoſuit*, προσχήματι πρεσβείας. quod ſaepius eſt πρόφασις. Herodotus [lib. VII, 157. p. 577 Weſſ.], πρόσχημα μὲν ποιεύμενος ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνων, ἐν νόῳ δ' ἔχων πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ὑπ' ἑωϋτῷ ποιήσασθαι. nos dicimus countenance or ſemblance. So- p. 70.
phocles [Electra vſ. 525.]:

Πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ,
ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν.

Tacitus [Hiſtor. I. c. 19.], *Cenſuerant patres, mittendos ad Germanicum exercitum legatos. agitatum ſecreto, num et Piſo proficiſceretur, majore praetextu.* ἐπὶ μείζονι προσχήματι. ſequitur enim, *illi auctoritatem Senatus, hic dignationem Caeſaris laturus.* Erat enim Piſo Caeſar iam adoptione factus a Galba, hoc legationi dignationem addidit, ἀξίωσιν καὶ πρό-

σχῆμα, quod praetextum vocat, qui vulgatius πρόφασις. neque erat, quod Lipſius ſuſpectum haberet hunc locum, quem ego praeſtabo ſanum. Sed nemo melius explicat vim huius vocabuli, quam Plato [de Republ. II, p. 365. T. II. ed. Steph. ſ. T. VI. p. 222. Bip.]: πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν, σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. πρόθυρον eſt πρόσχημα τῆς οἰκίας, frontiſpicium vocant. Seneca de rebus externis [ad Helviam, c. 5.], *Intra nihil habentia fronti ſimile.* ἐντὸς οὐδὲν ὅμοιον ἔχοντα τῷ προσχήματι. Aeſchines [Epiſt. XI. p. 78. ed. Sammet.], τὴν ὑπὸ πρόσχημα παῤῥησίας ὁδὸν τοῦ κολακεύειν ἑλόμενοι. quod callidiſſimum genus eſt adulationis. Plutarchus [in Caeſare, c. 30.], Caeſaris, inquit, poſtulatio, τὸ πρόσχημα τῆς δικαιολογίας λαμπρὸν εἶχε. Chryſoſt. πρόσχημα τὴν εὐσέβειαν ποιούμενοι χρηματισμοῦ. quod non magis olim quam hodie factitatum eſt.

τυγχάνοντα ἀδείας) nos ſalvum conductum dicimus. M. Tullius [in Cat. III. c. 4.], *Introduxi Vulturcium ſine Gallis. fidem ei publicam iuſſu ſenatus dedi. hortatus ſum, ut ea, quae ſciret, ſine timore indicaret*, id eſt, ἀδεῶς. δέος enim timor, a quo περιδεὴς, ψοφοδεὴς, quod
p. 71. Cicero exprimens, *quicquid increpuerit, timeri Catilinam* [in Cat. I, 7.]. Fides publica eſt ἄδεια. Dem. quid eſt quod domum e foro ſecure reditis? ὅτι τῇ ψυχῇ τοῦθ' ἕκαστος οἶδε καὶ

θαῤῥεῖ καὶ πεπίστευκε τῇ πολιτείᾳ, μηδένα αὐτὸν ἕλξειν, μήθ' ὑβριεῖν, μήτε τυπτήσειν. εἶτ' ἐφ' ἣν ἄδειαν αὐτοὶ πορεύεσθε, ταύτην ὑ βεβαιώσαντες ἐμοὶ βαδιεῖσθε. [contra Midiam. p. 585.] Seneca [Hercule furente, v. 651. ſ.]: vix adhuc tuta eſt fides vitalis aurae. cum ab inferis in lucem rediit. Appianus [Bell. Civ. I, c. 77. p. 108. T. II. ed. Schweigh.]: Senatus legatos miſit ad Sullam, qui illum reconciliarent inimicis ac dicerent, εἴ τινος ἀσφαλείας δέοιτο, τῇ βουλῇ τάχιστα ἐπιστεῖλαι. ſi ſibi timeret, ac ſecuritatem aliquam requireret, quam primum faceret ſenatum certiorem. quibus Sulla reſpondet, ἀσφάλειαν αὐτὸς μᾶλλον αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἐς αὐτὸν καταφυγοῦσιν ἐς ἀεὶ παρέξειν, στρατὸν ἔχων εὔνουν [l. l. c. 79.]. Vos mihi ſecuritatem? ego vobis potius, omnibusque ad me confugientibus in ſempiternum praeſtabo, qui mihi fidelem atque amicum habeam exercitum. quo verbo non obſcure ſignificabat, inquit auctor, ſe militum, quam habebat, manum non dimiſſurum, ſed in animo habere regnum. Vides, publicam fidem dici etiam ἀσφάλειαν. Euripides [Phoeniſſis, v. 274. ſ.]:

ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.

id eſt, τὴν πίστιν, fidem publicam, τὴν ἄδειαν. Venit quidem Polynices in urbem ὑπόσπονδος καὶ ξιφήρης, ſed dextra armata plus ei ſecuritatis dedit, quam fides matris. Thucydides [lib. IV, c. 92.], νικήσαντες αὐτὸς ἐν Κορωνείᾳ, πολλὴν

ἄδειαν μέχρι τοῦδε τῇ Βοιωτίᾳ κατεστήσαμεν. Lyſias [Epitaphio, p. 75. T. V. ed. Reisk.], καὶ τῶν παίδων τὰ μὲν σώματα εἰς ἄδειαν κατέστησαν, ἀπαλλάξαντες δὲ τοῦ δέους καὶ τὰς ψυχὰς ἠλευθέρωσαν.
p. 72. Licentiam quoque poëticam vocat Euſtathius ἄδειαν. Sed haec potius eſt ἐξουσία. Dem. [περὶ τῆς παραπρ.] ἐπὶ τῇ τῆς εἰρήνης ἐξουσίᾳ βαδίζοντες ἐκεῖσε διεφθείροντο. Nonnunquam impunitatem vertimus. Hor. [Lib. I. Od. 17, 5.] *Impune tutum per nemus arbutos quaerunt latentes.* De capellis ſuis.

καὶ διοικοῦντα Φιλίππῳ τὰ παρ' ὑμῖν) Hoc eſt πράττοντα. Sic enim Thucydides: idem τὸ πρυτανεύειν· niſi quod hoc translatum a rep. Athenienſium. Tribus Athenis erant decem. οἱ πεντακόσιοι (οἵτινες ἦσαν βουλὴ ἐνιαύσιος ἔξω τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς, quae perpetua erat) lecti quinquaginta de ſingulis tribubus, ſic annuum imperium inter ſe dividebant, ut ſinguli quinquaginta in dies quinque et triginta remp. adminiſtrarent. Haec enim eſt decima pars anni, qui apud Athenienſes erat dierum quatuor et quadraginta ſupra trecentos, quoniam menſes ſuos totumque annum ad curſum lunae, non ſolis, ſicut Aegyptii, metiebantur: a quibus Plato et Eudoxus rationem anni ſolaris magno labore didicerunt, ut Strabo ſcribit. Porro numerus hic dierum annum apud eos efficit lunarem: qui ut eſſet ſolari congruus, menſes habebant ἐμβολιμαίους, ut Romani quoque eadem ratione menſes intercalabant, anteaquam Ju-

lius Caeſar omnia in hunc ordinem redegiſſet,
quem nos retinemus etiamnum, Iam illi quin-
quaginta, qui per menſem et paulo plus im-
perium obtinebant, dicti ſunt *πρυτάνεις*, et tri-
bus ex qua erant, *πρυτανεύουσα*. Aeſchines
[contra Cteſiphontem. p. 387. ed. Reisk.], *οὐδ'
ἡ προεδρεύουσα (πρυτανεύουσα) φυλὴ, τὸ δέκατον μέρος
τῆς πόλεως.* Vide plura ad illam *κατ' Ἀνδροτίωνος*,
quae ſcripſimus *). Harpocration, *τὸ δέκατον
μέρος τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων πρυτάνεις ἐλέγον-* p. 73.
*το, πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦν-
τες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς τασσόμενα.* Idem
hunc ipſum locum deſignans, *πρυτανεύοντα, κυ-
ρίως μὲν ἀντὶ τοῦ πρυτανέα ὄντα· ἀντὶ δὲ τοῦ διοι-
κοῦντα, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.* Ulpianus, *εἰσὶ
δὲ ἄρχοντες τῆς βουλῆς οἱ πρυτάνεις.* Hinc *πρυτανεύ-
ειν μεταφορικῶς*, regere atque adminiſtrare quo-
vis modo. Nam et Graeci theologi Deum *τὸν
πρύτανιν τοῦ κόσμου καὶ τῶν ὅλων* memorant. So-
phocles Trachiniis [vſ. 26.], *τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς
ἀγώνιος καλῶς.* Scholiaſtes, *ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος.*

διοικοῦντα Φιλίππῳ καὶ πρυτανεύοντα) Ad Phi-
lippi commodum omnia regentem et moderan-
tem. Ut hodieque reges habent ſuos agentes,
quos vocant, apud exteras nationes., Dem.
[*περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων ἐλευθερίας*. p. 191. ed. Reisk.]

---

*) Haec, quantum ſcimus, non ſunt in lu-
cem edita.

φανήσεται δὲ ὁ πρυτανεύσας ταῦτα καὶ πείσας Μαύσωλος, φίλος εἶναι φάσκων Ῥοδίων, τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν ἀφῃρημένος. Baſilius, πάντως πȣ τȣ ἐν σοφίᾳ τὰ ἡμέτερα διοικȣ̃ντος Θεȣ̃, κατὰ τὰ ἀθεώρητα τῆς αὐτȣ̃ δικαιοσύνης κρίματα, πλείονι χρόνῳ παραταθῆναι ἡμᾶς ἐν τοῖς πειρασμοῖς τȣ́τοις οἰκονομήσαντος. Idem, διοικεῖν καὶ οἰκονομεῖν. παρατείνεσθαι, torqueri. Gregorius [in epiſt. contra Iulianum], τυχὸν κἀκεῖνον ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας διὰ τȣ́των ἐπρυτανεύετο, per haec agebatur. Syneſius, ἐῤῥωμένως διαβιῴης φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευȣ́σης ἀκύμονα. Strenue totum vitae curſum conficias philoſophia ſecuritatem animi procurante tranquillam.

ὅτε τῆς συκοφαντίας ἰδίας) Athenaeus [Lib. III. c. 2. p. 74. Caſaub.], Ἴστρος ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, οὐδ' ἐξάγεσθαί φησι τῆς Ἀττικῆς, τὰς ἀπ' αὐτῶν γινομένας ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύοιεν οἱ κατοικȣ̃ντες· καὶ ἐπεὶ πολλοὶ ἐνεφανίζοντο διακλέπτοντες, οἱ τȣ́τȣς
P. 74. μηνύοντες τοῖς δικασταῖς, ἐκλήθησαν τότε πρῶτον συκοφάνται. σῦκον enim ficus. φαίνειν, μηνύειν, indicare, deferre. συκοφάντης, delator, quadruplator, qui quartam partem praemii loco capiebat: tres in fiſcum redactae ſunt. Feſtus aliter [p. 459. Gothofr. Auct. l. l.]: *Sycophantas quidam ex hac cauſa dictos putant. Atticos quondam iuvenes ſolitos aiunt in hortos quorundam irrumpere, ficosque deligere. Quam ob cauſam legem factam, qui id feciſſet, capitale eſſet ei, quam poenam qui perſequerentur ob parvula detrimenta, ſycophantas*

appellatos. Magna in his diverſitas. Sed res eodem redit. Cur autem Scaliger hic Feſtum Iſtro, Latinos Graecis anteferret, non video. Mihi quidem probabilius eſt quod Iſter tradit. Nam et apud nos poena eſt exportantibus frumentum in annonae caritate: nec veriſimile eſt capitalem poenam conſtitutam tam levem ob noxam. Comicus Alexis more comoediae ludit in hoc vocabulo [Athen. III, c. 3. p. 74.]:

Ὁ συκοφάντης οὐ δικαίως τοὔνομα
ἐν τοῖσι μοχθηροῖσίν ἐστι κείμενον.
ἔδει γὰρ ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ,
τὰ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν τρόπον.
νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν
ἀπορεῖν πεποίηκε, διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει.
εἰ γὰρ ἐν Διονύσου τραγῳδοὺς ἐθεάσασθε) *τραχύτης,*

ſed non nimis aſpera, vt illa, *εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε.* [*περὶ τῆς Ἀλοννήσου.* p. 88.] Si quidem vos cerebrum in capite, non in calcibus conculcatum geritis. Quis hoc diceret ad populum, penes quem erat imperii majeſtas et ſumma rerum? Certe non Demoſthenes. Itaque opinantur illam orationem p. 75.
non eſſe Demoſthenis, ſed vel Hegeſippi, ſicut Libanius ſentit, vel alterius cuiuſpiam. Novimus in *δημοκρατίᾳ παῤῥησίαν* libertatemque concedi, (itaque hanc formam Cornificius [ad Herenn. IV, 36. ſ.] licentiam appellat) qua ſaepe Demoſthenes utitur, et multa perquam

aſpere dicit obiurgans populum. Sed haec eſt immodica ὕβρις καὶ λοιδορία. εὐτέλειά τε δεινὴ πρόσεστι περὶ τὴν ἑρμήνειαν, inquit Libanius. Denique ſtilus et eloquutio noſtri non eſſe arguunt. Hermog. δυσχερὲς παρὰ Δημοσθένει καθαρὰν εὑρεῖν τραχύτητα. Fere enim ſemper acerbitatem eius ſuavitate aliqua temperat. Sed ſi usquam ulla eſt, haec certe eſt καθαρὰ, qua nunc utitur. Nec eſt quod quisquam reprehendat. Suam enim ulciſcitur perquam gravem iniuriam. Inclementius dictum et perſimile eſt hoc eiusdem, ſed non ἀπαραμύθητον, εἰ γὰρ ἀνδραπόδων πόλις, ἀλλὰ μὴ τῶν ἄρχειν ἑτέρων ἀξιούντων, ὁμολογεῖται εἶναι, ὀκ ἂν οὕτως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰς ὕβρεις ἠνέσχεσθε τὰς τέτε. [κατ' Ἀνδροτίωνος. p. 614.] Acerbum eſt, mancipiorum civitas, ſed παραμυθία, quod ſequitur, non eorum, qui ſe dignos cenſent aliis imperare. Alibi [Phil. IV. p. 133.] ſegnitiem eorum, et gravem quaſi veternum ac ſoporem increpans, ait ſimiles eſſe hominibus μανδραγόραν πεπωκόσι. De cuius vi ſoporifera vide Dioscoridem. [Mat. Med. IV, 76.] Quid aſperius dici potuit?

ἐν Διονύσου τραγῳδὸς) Hoc dicit propter Neoptolemum ὑποκριτήν. Nam niſi eius mentionem ante feciſſet, frigidum eſſet hoc dicere. Nunc eſt δριμύτης πρὸς τῇ τραχύτητι διὰ τὴν ἀναφορὰν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῶν προῤῥηθέντων, inquit Hermogenes [ἐν τῷ περὶ δριμύτητος].

p. 76. ἐν Διονύσου) ἐκλειπτικῶς, ſubaudiendum theatro; ut, ventum erat ad veſtae, ubi ad Dia-

nae veneris, Hectoris Andromache. Sic apud Homerum [Iliad. ζ, 47.],

πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται.

Subaudis οἴκῳ. Et opportune Διονύσου meminit. Hiſtriones enim, quod erat Neoptolemus, appellatos Athenaeus affirmat, τὺς περὶ Διόνυσον τεχνίτας, maxime tragoedos. Διόνυσος dictus eſt ἀπὸ τῦ Διὸς καὶ Νύσης, monte Indiae, ubi verſatus eſt. Iovis eſt enim et Semeles filius. Lucanus [Lib. I, 63. ff.]:

nec ſi te pectore vates
Accipiam, Cirrhaea velim ſecreta moventem
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nyſa.
Tu ſatis ad vires Romana in carmina dandas.

Invocat neſcio quem, vice Apollinis et Liberi, quod unum numen eſt, ſi Macrobio credimus. Cirrha civitas Phocenſis prope Delphos. Porro Baccho tragoedias actitabant, et victori dabatur hircus, qui τράγος. nomen inde, ut ex Horatio iam diximus. Caper autem immolabatur Baccho, quod vites roderet, ut Cereri porca, quae pando roſtro ſegetes eruit. Unde Epigramma [Eveni Parii] τῆς ἀμπέλυ πρὸς τράγον [Schol. in Plutum Ariſt. 1130. Anthol. Brunck. T. I. p. 165. Iacobs. I. p. 97.]:

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως δέ τι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

Feſtus, *Caprae dictae, quod omne virgultum carpant, et maxime vitem.* Virg. [Georg. II, 375. ſſ.]:

Frigora nec tantum cana concreta pruina,
Aut gravis incumbens ſcopulis arentibus aeſtas,
Quantum illi nocuere greges, durique venenum
Dentis, et admorſo ſignata in ſtirpe cicatrix.
p. 77. *Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris*
Caeditur, et veteres ineunt proſcenia ludi.

Hinc τραγῳδός. ἀοιδὴ, ᾠδὴ cantio. Sed ἀείδειν veteribus eſt φράζειν, inquit Strabo. [Geogr. I. p. 34. Almel.] Contra dicere Latinis canere, ut, Quantum ſat erit tua dicere facta.

οὐκ ἂν οὕτως οὔτ᾽ ἐκείνου πρὸς χάριν οὔτ᾽ ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἡκούετε) dolenter hoc dicit ſuam illis exprobrans iniuriam. Et eſt hic βαρύτης πρὸς τῇ τραχύτητι καὶ δριμύτητι. Sic enim ſolet noſter συμπλέκειν τὰς ἰδέας. Hermogenes [ἐν τῷ περὶ βαρύτητος], ἡ βαρύτης ἐννοίας μὲν ἔχει τὰς ὀνειδιστικὰς ἁπάσας, ὅταν τὰς εὐεργεσίας τις ἑαυτοῦ λέγων, τὸ μηδενὸς, ἢ ἐλαττόνων ἠξιῶσθαι, ἢ καὶ τἀναντίων, ὅτι καὶ τιμωρίας ἀντὶ τιμῆς ἠξίωται, ὀνειδίζῃ. οὕτω γὰρ καὶ μάλιστα βαρὺς ὁ λόγος γίνεται, εἰ παρατιθείη τις τοὺς οὐδὲν ἢ μικρὰ εὐεργετήσαντας, ἢ καὶ τἀναντίον ἠδικηκότας, εἶτα τυχόντας ὧν αὐτὸς οὐκ ἠξιώθη. Nonne hoc nunc evidenter conqueritur Demoſthenes, ſe talem virum, tam bene de rep. meritum, non potuiſſe apud ſuos cives λόγου

τυχεῖν, praeſertim quum de eorum commodis diceret: hiſtriones et leviſſimos homines, qui multum nocuerant, potuiſſe. Itaque addit Hermog. ταὐτὸν δὲ συμβαίνει, κᾂν εἰ λέγοι τις, ὅτι τὸν δεῖνα μὲν φαῦλον ὄντα τούτων ἠξιώσατε, ἐμὲ δὲ ὡς ἑτέρως προαιρέμενον τῶν ἐναντίων. *Spernitur orator bonus, horridus miles amatur*, magna cum indignatione Ennius dixit. quid? audiri ludionem, amari: oratorem optimum ſperni, nonne multo eſt indignius? Pharnabazus ſatrapa regis Perſarum, quum apud Xenophontem exprobraſſet Ageſilao πάνυ βαρέως ſua in Graecos merita, ad ultimum, quo magis illos oneraret, haec addit: εἰ οὖν ἐγὼ μὴ γιγνώσκω μήτε p. 78
τὰ δίκαια, μήτε τὰ ὅσια, ὑμεῖς διδάξατέ με, ὅπως ταῦτ' ἐστὶν ἀνδρῶν ἐπισταμένων χάριτας ἀποδιδόναι. [Rerum Graecarum, IV, 1, 14.] ſibi detrahit, quod illis tribuat admodum oneroſe. D. Paulus ταύτῃ βαρύτητι multum utitur, praeſertim ad Corinthios, ut χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε. [I. Cor. IV, 8.] Chryſoſtomus, πολλῆς γέμει βαρύτητος ὁ λόγος. quare? διὰ τὴν εἰρωνείαν videlicet, quam Hermog. μέθοδον εἶναι λέγει τῆς βαρύτητος. tale eſt et illud [1. Cor. IV. 10.], ἡμεῖς μὲν μωροὶ διὰ Χριστόν· ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ. Herm. γίγνονται μέντοι βαρύτητες κᾀκ τῶν ἐπιεικῶν πως εἶναι δοκουσῶν ἐννοιῶν μεθοδευθεῖσαί πως. quae ſit autem methodus illa, his quae ſequuntur, docet, ὅταν μειονεκτῇ τις ἑκὼν, ἢ συγχωρῇ πλεονεκτεῖν τῷ ἐχθρῷ. (quod nunc Paulus facit.) ſic Pharnabazus ſupra λίαν εἰρωνικῶς. ἢ καὶ τῶν ἐναν-

τίων φαίνηται ἢ ἑαυτὸν ἢ τὸν ἐχθρὸν ἀξιῶν καὶ ὀνο-
μάτων καὶ πραγμάτων. cuius exemplum ponit
illud Dem. [pro Corona. p. 288. ed. Reisk.]
τότε δ᾽ Παιανιεὺς ἐγὼ βάταλος, Οἰνομάου τοῦ Κοθοκίδου
σοῦ πλείονος ἄξιος ὢν ἐφάνην τῇ πόλει. Chryſoſto-
mus tamen ad hunc Pauli locum, πάλιν καὶ
τοῦτο ἐντρεπτικῶς εἴρηκε, quod magis eſt τῆς τρα-
χύτητος, ut diximus. Sed qui iſta olim in
ſcholis rhetorum didiciſſet, neque perfecte
poſt longum tempus meminiſſet, confuudit in-
terdum vel parum explicat. Nam et illud [II.
Cor. XI, 19.], ἡδέως ἀνέχεσθε τῶν ἀφρόνων φρόνι-
μοι ὄντες, quis non videt graviſſimam eſſe εἰρω-
νείαν καὶ πολλῆς γέμειν βαρύτητος; magis quam
ſuperior locus prioris Epiſtolae, quem citavi-
mus. tamen hoc ibi Chryſ. notavit, hic non
obſervat. Eſt autem tale prorſus, quale illud
Dem. [contra Midiam p. 536.] εἴτε τις βούλεται
νομίσαι μανίαν. μανία γὰρ ἴσως ἐστὶ τὸ ὑπὲρ δύναμίν
p. 79 τι ποιεῖν. Herm. πάνυ γὰρ βαρέως ἐνταῦθα τὴν φι-
λοτιμίαν ἑαυτοῦ, μανίαν ὠνόμασε, quum ſua ſponte,
non iuſſus choragi munus ſubiit. ſicuti Paulus
ἀφροσύνην τὴν ἑαυτοῦ καύχησιν· τὸ καυχᾶσθαι γὰρ
ἐστι φιλοτιμεῖσθαι. Velut, ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι,
οὐκ ἔστι μοι καύχημα. Quid igitur? ἵνα εὐαγγελιζό-
μενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον, gratis praedi-
cans. [I. Cor. IX, 18.] ἐπὶ τούτῳ γὰρ Παῦλος ἐφι-
λοτιμεῖτο. Et mori me ſatius, inquit, quam
ut quis mihi auferat hanc φιλοτιμίαν. ἀλλὰ κέντει
τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν, φαίη τις ἄν. καὶ δὴ
ποιήσω. [Proverbium.] Paulus a Corinthiis nihil

ceperat. κατενάρκησα γὰρ οὐδενὸς, inquit. Eius aemuli multum ceperant: et quidem nonnullos eorum compilaverant. Et tamen illos audiebant πρὸς χάριν: Paulum non illi quidem πρὸς ἀπέχθειαν, ut Athenienſes Dem. ſed tamen non ita libenter. Cum igitur ait [II. Cor. XI, 20.], ἀνέχεσθε γὰρ, εἴ τις λαμβάνει, εἴ τις κατεσθίει, εἴ τις ἐπαίρεται, εἴ τις ὑμᾶς ἐπὶ πρόσωπον δαίρει, nonne id ipſum eſt quod Herm. τεθεώρηκε ſcribens: μάλιστα μὲν βαρὺς ὁ λόγος γίνεται, εἰ παρατιθείη τις τὰς οὐδὲν ἢ μικρὰ εὐεργετήσαντας, ἢ καὶ τοὐναντίον ἠδικηκότας, εἶτα τυχόντας ὧν αὐτὸς οὐκ ἠξιώθη. Ad quem Pauli locum Chryſoſtomus, ὁρᾷς ὅτι οὐ δεικνύσιν αὐτοὺς λαμβάνοντας, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὑπερβολῆς. τὸ γὰρ κατεσθίειν τοῦτο δηλοῖ. Quod notandum ad eum locum, ubi λῆμμα quid eſſet diximus. Poſtremo quod ait Apoſtolus: Quid eſt enim quod minus habuiſtis prae caeteris eccleſiis? niſi quod ego ipſe non gravavi vos. donate mihi hanc iniuriam [2. Cor. XII, 13.]: ἀντικρύς ἐστι δεινὴ βαρύτης. Iam haec ut placitura ſint, vereor. Certe meliora ſunt τῶν ἀναλύσεων, quae ſcribi ſolent in epiſtolas Pauli, ſi quis omnia exequi poſſet, quod experiundum eſt. Nam aureum illud os maioribus intentum, oſcitanter atque alucinans hoc p. 80. facit ἐκ περιουσίας. At haec parvi momenti ſunt, inquis. Si inutilia ſunt, prorſus relinquenda erant. Sin fructum aliquem afferunt, ἀκριβέστερον tractanda. Haec quidem vetus diſciplina eſt, quae tot egregios peperit: non

ἡ ἀναλυτικὴ nuper exorta. πρὸς χάριν valet κεχαρισμένως: πρὸς ἀπέχθειαν idem quod ἀπεχθῶς. Ut πρὸς βίαν, βιαίως, πρὸς ὀργὴν, ὀργίλως, πρὸς ἡδονὴν, ἡδέως. Chryſoſt. [de ſacerdotio IV. p. 214. ed. Beng.] non oportet, inquit, ἐγκρίνειν τοὺς ἐπισκόπους πρὸς χάριν ἢ πρὸς ἀπέχθειαν, legere epiſcopos vel gratia vel odio.

§. 5. ὑπὲρ τοῦ τὰ ἐκεῖ χρήματα ὀφειλόμενα, ὥς ἔφη, κομίσας δεῦρο λειτουργεῖν) χρῶμα, quo ſuam profectionem honeſta ſpecie defendit. Potuit argui ſuſpicioſe profectum eſſe in Macedoniam οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πόλεως, non bono patriae. Hic igitur eſt color honeſtus, quem obtendit ſuae profectioni. Ulpianus [ad illam περὶ τῆς παραπρ.], ἐπισημήνασθαι δὲ ἄξιον, ὃ περὶ τῶν ἐμπιπτόντων στοχασμῶν εἰώθασιν αἱ τέχναι λέγειν. λέγουσι γὰρ, ὅτι τὸ χρῶμα ποιεῖ τὸ δεύτερον ζήτημα. Velut in accuſatione Aeſchinis, prima quaeſtio coniecturalis eſt, ceperitne Aeſchines a Philippo pecuniam ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς πατρίδος. Quod probatur τοῖς ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, falſa enim ad populum renuntiaſſe, facturum eſſe omnia Philippum, ſupra quam poſtularent, et aequa eſſe cenſerent. et cum miſſus eſſet iterum legatus ad conſtringendum Philippum, poſtquam pax compoſita eſt, iure iurando, moram in itinere traxiſſe, quo regi locum daret occupandi quae cuperet. *Dic aliquem nobis, dic Quintiliane colorem.* At ego deceptus ſum a
p. 81. Philippo [p. 373. ed. Reisk.], γοητευθεὶς καὶ φενακισθεὶς τῇ περὶ τὰ ἄλλα αὐτοῦ φιλανθρωπίᾳ. Hinc

oritur nova quaeſtio, quam *χρῶμα* dicunt, an veriſimile ſit potuiſſe eum tam facile a rege circumveniri. Similiter nunc, ſi reus eſſet Neoptolemus profectionis in Macedoniam, et multis ſuſpicionibus argueretur, diceret eo ſe profectum eſſe, ut pecuniam illic ſibi debitam reciperet, qui color ſecundam quaeſtionem pareret.

κομίσας δεῦρο λειτουργεῖν) Hoc eſt *τὸ χρῶμα πάντων πλουσίων*, quo ſuam auaritiam defendunt, tantas opes ſe accumulare et coacervare, ut ſit, quo ſubveniatur publicis neceſſitatibus. Quid ſi forte regi opus ſit pecunia? nonne ad divites reditur? onera denique inclinantur in divites. Cic. [pro Sextio, c. 48.] *Cum locupletes poſſeſſionibus diuturnis moverentur, ſpoliari remp. propugnatoribus arbitrabantur.* Heſychius, *λειτουργεῖν* quaſi *ληϊτουργεῖν. λήϊτον γὰρ τὸ δημόσιον.* Ulpianus, *λεῖτον δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ δημόσιον, ὅθεν λειτουργεῖν, τὸ εἰς τὸ δημόσιον ἐργάζεσθαι, ὅθεν καὶ λεία λέγεται, ἡ παρὰ τῶν πολεμίων εἰς τὸ κοινὸν τῶν διαρπαζόντων ὠφέλεια*: praeda. Plutarchus [in Romulo, c. 25. extr.]: *εἰκὸς δὲ λικτώρεις ἐντιθεμένου τοῦ κ νῦν ὀνομάζεσθαι. πρότερον γὰρ λιτώρεις, ἑλληνιστὶ λειτουργοὺς ὄντας. λήϊτον γὰρ τὸν δῆμον ἔτι καὶ νῦν Ἕλληνες, καὶ λαὸν τὸ πλῆθος ὀνομάζουσι.* Sic *αὐτὸς*, auctor, auctoritas, *ἀπὸ τοῦ αὐτὸς ἔφα.* Nam *αὐκτωριτὰς* apud Dionem expreſſe legimus. Sic Quinctius, Quinctilianus. Sed melior ſuae linguae ſcilicet auctor eſt Feſtus. *Lictores dicun-*

tur, inquit, quod faſces virgarum ligatos ferunt. Hi parentes magiſtratibus, delinquentibus plagas ingerunt. Unde etiam apparitores dicti, ſed et ab hoc officio dici potuerunt
p. 82. eadem notatione. Unde illud apud Cic. et Livium, *i lictor, colliga manus, caput obnubito, arbore infelici ſuspendito.* eſt igitur λειτουργεῖν, publico munere fungi. λειτουργία, munus, miniſterium. Sane ſciendum eſt, ſpecies quinque τῆς λειτουργίας fuiſſe Athenienſibus, τριηραρχίαν, χορηγίαν, γυμνασιαρχίαν, ἑστιατορίαν, εἰσφοράν. quae munera pro ſuis facultatibus obibant, ſed in claſſes diviſi pro ſuo cuiusque cenſu, quas illi συμμορίας. Dem. [Olynth. II. p. 26.] πρότερον μὲν γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰσεφέρετε κατὰ συμμορίας. νυνὶ δὲ πολιτεύεσθε κατὰ συμμορίας. Ulpianus: cum decem tribus eſſent Athenis, neceſſe habebant ἀφ' ἑκάστης προβάλλεσθαι τοὺς πλουσιωτέρους αὐτῆς, ἑκατὸν εἴκοσι ἄνδρας τοὺς λειτουργήσοντας ὑπὲρ τῆς πόλεως. εἶτα οἱ ἑκατὸν εἴκοσι οὗτοι ἐμέριζον ἑαυτοὺς εἰς δύο μερίδας, ἵνα ἑξήκοντα αὐτῶν ἔσονται οἱ πάνυ πλούσιοι, οἱ δὲ ἄλλοι ἑξήκοντα ἧττον πλούσιοι. ἐλέγετο δὲ τὸ σύστημα αὐτῶν τῶν ἑξήκοντα, συμμορία, οἱονεὶ παρὰ τὸ μέρος εἶναι τῆς πόλεως. Cum igitur decem eſſent tribus, et quaeque ederet centum viginti viros, συνέβη τοὺς πάντας εἶναι λειτουργοὺς mille ducentos. Sed hi graviora munia ſubibant. Hoc inſtitutum imitatus eſt Servius Tullius [Livius lib. I, c. 42.]. *Cenſum enim inſtituit rem ſaluberrimam tanto futuro imperio: ex quo belli pacisque mu-*

nia non viritim, ut ante, ſed pro habitu pecuniarum fierent. Tum claſſes centuriasque et hunc ordinem ex cenſu deſcripſit, vel paci decorum, vel bello. Salluſtius [Bell. Iug. c. 82.], *Ipſe interea milites ſcribere, non more maiorum, neque ex claſſibus, ſed uti cuiusque libido erat, capite cenſos plerosque.* hi rem non habebant. itaque immunes erant. Nam ut dici ſolet, ubi non eſt quod exigas, rex quoque ipſe ius ſuum amittit. Feſtus, *Munem ſignificare certum eſt officioſum, unde e contrario immunis dicitur, qui nullo fungitur officio.* Plautus [Trinummo. Act. I, ſc. 1. v. 1. p. 83. ſ.], *Amicum caſtigare ob meritam noxiam, Immune eſt facinus, verum in aetate utile et conducibile.* quod dicunt ἐν τῷ βίῳ. Sed ad quinque illas λειτουργίας redeamus. Dem. πόσοι δήποτ᾽ εἰσὶν οἱ κατ᾽ ἐνιαυτὸν τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας λειτουργοῦντες ὑμῖν, χορηγοὶ, καὶ γυμνασιάρχαι, καὶ ἑστιάτορες [ad Leptinem p. 463. ed. Reisk. p. 26. ed. Wolf.]. Ergo τριηραρχία non erat ἐγκύκλιος λειτουργία, ſed maior et ampliorem cenſum requirebat. et nulla erat τῆς τριηραρχίας immunitas, ut Dem. ibidem teſtatur. οἱ πλουσιώτατοι τριηραρχοῦντες ἀεὶ, τῶν χορηγιῶν ἀτελεῖς ὑπάρχουσι. Porro τριήραρχοι ſunt, (Athenienſes enim re nautica plurimum utebantur) qui ſua pecunia triremem inſtruebant armamentis et nautis, quos πληρώματα vocabant, nihil admodum de publico accipientes, ut ditiores apud nos equum cataphractum exhibent. Choragus et

gymnaſiarchus ludos, ille ſcenicos, ut Romanus aedilis, hic gymnicos edebat: oleum atque alias res neceſſarias palaeſtrae praebuit. *ἑςιάτωρ*, epulum populo dabat, quem nos epulonem dicimus. Dem. [contra Midiam p. 565.] *εἱςίακα τὴν φυλὴν ἐγὼ, καὶ Παναθηναίοις κεχορήγηκα.* Quod etiam in more Romanis erat. Cic. [de offic. II, 17, 3.] *Oreſti nuper prandia in ſemitis decumae nomine magno honori fuerunt.* decumas autem Herculi conſecrabant. *εἰςφορὰ*, tributum, quod nos ſubſidium. *προειςφορὰ δὲ*, a privie ſeale. Ulpianus [in Olynth. II.], *ἵνα μὴ ἐξαίφνης ὁ πόλεμος αὐτοὺς ἐπείξῃ, καὶ τύχῃ πρὸς τὸ παρὸν μὴ ἔχειν χρήματα τοὺς ἧττον πλουσίους, εἰςέφερον οἱ πλουσιώτεροι ὑπὲρ αὐτῶν. καὶ προετέλουν, καὶ ἐδέχοντο ταῦτα ὕςερον κατὰ σχολήν. ἐπίδοσις* a benevolence. Sed cur noſter appellat tria haec munera *τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας?* nempe ut Philoſophus *ἐγκυκλίους τινὰς διακονίας.* Ariſt.
p. 84. *ἐπιστήμη δ' ἂν εἴη καὶ δεσποτικὴ καὶ δουλική. δουλικὴ μὲν οἵανπερ ὁ ἐν Συρακούσαις ἐπαίδευεν. ἐκεῖ γὰρ λαμβάνων τις μισθὸν, ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια διακονήματα τοὺς παῖδας* [Polit. I. cap. IV.]. cuiuſmodi ſunt ſtare ad menſam, et miniſtrare: equitare cum domino, ſi peregre proficiſcitur. *εἴη δ' ἂν καὶ ἐπὶ πλεῖον τῶν τοιούτων μάθησις, οἷον ὀψοποιῆσαι, καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα γένη τῆς διακονίας.* ut enim leviora ſunt haec, miniſteria, ſic illa, munera. Ulpianus, *ἐγκύκλια καὶ κοινά.* quemadmodum leviores diſciplinas appellamus *ἐγκύκλια μαθήματα*, quas omnes liberaliter inſtituti

tenebant, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν μαθηματικῶν, quae κατ' ἐξοχὴν dicebantur μαθήματα. Strabo de Tarſo civitate Ciliciae loquens, in qua d. Paulus eſt natus [lib. XIV. p. 991. ed. Almel.], τοσαύτη δὲ τοῖς ἐνθάδε ἀνθρώποις σπουδὴ, πρός τε φιλοσοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἐγκύκλιον ἅπασαν παιδείαν γέγονεν, ὥστ' ὑπερβέβληνται καὶ Ἀθήνας καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ εἴ τινα ἄλλον τόπον δυνατὸν εἰπεῖν, ἐν ᾧ σχολαὶ καὶ διατριβαὶ τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν λόγων γεγόνασι. quibus eruditum fuiſſe ab ineunte aetate in ſua patria Paulum, antequam Hieroſolymis ad pedes Gamalielis ſedit, pro certo habendum eſt. Sed ex hoc loco probabis, philoſophiam eſſe παιδείαν, non ἐγκύκλιον παιδείαν, ut τὴν τριηραρχίαν, λειτουργίαν, non ἐγκύκλιον λειτουργίαν. Clemens Alexandrinus [στρωματέων II.]: conſequenter autem καὶ περὶ τῆς ἐγκυκλίου καλουμένης παιδείας, εἰς ὅσα εὔχρηστος, (ſic lego, non ἄχρηστος) περί τε ἀστρολογικῆς καὶ μαθηματικῆς καὶ μαγικῆς γοητείας ἐπιδραμητέον. Vides eum ſeparare aſtrologiam et mathematicas artes ἀπὸ τῆς ἐγκυκλίου παιδείας. niſi forte hae ſolum, quas enumerat, ſunt ἐγκύκλιοι, aut magica pars earundem. nam de philoſophia ſeorſim egit. Quinctilianus [A.p. 85.
dial. de cauſ. corr. eloq. c. 2.], *Aper communi eruditione imbutus, contemnebat potius literas, quam neſciebat.* Communem eruditionem vocat τὴν ἐγκύκλιον. Cic. communes literas, politiorem humanitatem. Hoc eo dico, ne quis putet, quam ἐγκυκλοπαιδείαν vocant, omnes

ſcientias complecti. In quo video quosdam vehementer errare. Certe ſi ſcirent, quid eſſet κύκλος Graecis, non philoſophiam in ſuum orbem includerent, nedum theologiam: de quo Syneſius [in Dionem], καὶ οὕτω μειονεκτεῖν ἀνάγκη τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὃς οὐ προετελέσθη τῷ κύκλῳ, καὶ τὰ τῶν Μουσῶν οὐκ ὠργίασε. Qui non prius, inquit, initiatus fuerit circulo, quo verbo ſignificat τὸν κύκλον εἶναι προπαιδείαν τινα, non ἐντελῆ παιδείαν. Horatius [in arte poët.]:

Nec ſic incipias, ut ſcriptor cyclicus olim.

Is eſt Staſimus auctor τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος, qui recto ordine ab initio ad finem contexuit ſuum opus. Item:

Nec circa vilem patulumque morabitur orbem. (τὸν κύκλον.)

Didymus, quum narraſſet, ut Achilles occultatus fuit inter virgines apud Lycomedem, addit, ἡ δ' ἱστορία παρὰ τοῖς κυκλικοῖς. Haec enim fabula incredibilis non eſt apud Homerum. Cic. de eo, qui futurus ſit orator [de Oratore II, 20, 85.], *Sit mihi literis tinctus*, inquit, *audierit aliquid, legerit* etc. Hic eſt ὁ προτετελεσμένος τῷ κύκλῳ. Multa perdocte Caſaubonus de epico κύκλῳ ad Athenaeum, quem multum Sophoclem ſequutum ait: a quo nos nihil hic mutuati ſumus. Aeſchines contra Cteſiph. [p. 637. ed. R.] εὖ γὰρ ἴστε ὅτι οὐχ αἱ παλαῖστραι, οὐδὲ τὰ διδασκαλεῖα, οὐδ' ἡ μουσικὴ μόνον παιδεύει τοὺς νεωτέρους, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὰ δημό-
p. 86. σια κηρύγματα. Terentius [Eunucho, III, 2,

23. ſ.], *Fac periculum in literis, fac in palaeſtra, in muſicis. Quae liberum ſcire aequum eſt adoleſcentem, ſolertem dabo.* Hae ſunt αἱ ἐγκύκλιοι μαθήσεις, γραμματικὴ δηλονότι, γυμναστική, μουσική, queis imbuebantur omnes, ut nunc fere, ingenui: quibus et Plato vult inſtitui ſuos cives. Diog. Laërtius [Zenone], εὐχρηστεῖν δὲ καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματά φησιν ὁ Χρύσιππος. An philoſophia ſit utilis, nulla erat apud eos quaeſtio. Ariſt. [Meteor. cap. I. lib. I.] ἔτι δὲ περὶ κεραυνῶν πτώσεως, καὶ πρηστήρων, καὶ τυφώνων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα διὰ τὴν πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν τούτων σωμάτων, quae ſcilicet quotidie cernimus, in uſuque communi ſunt. Apud Aeſchinem [contra Timarchum. p. 35. ed. Reisk.] legimus χοροὺς ἐγκυκλίους. ἀλλ' ἵνα μὴ πλείω γένηται τὰ πάρεργα τῶν ἔργων, ad inceptum. Gloſſarium, defunctus, ἀπολειτουργήσας, τελευτήσας. Act. XIII. [v. 36.]: Δαβὶδ μὲν γὰρ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ θεοῦ βουλῇ, ἐκοιμήθη καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ. ὑπηρετεῖν eſt λειτουργεῖν. Reges enim ſunt διάκονοι καὶ λειτουργοὶ τοῦ θεοῦ. [Rom. XIII, 1.] Plato, χρὴ δὲ τῆς ἀειγενοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι, τῷ παῖδας παίδων καταλιπόντα, ἀεὶ τῷ θεῷ ὑπηρέτας ἀνθ' αὐτοῦ παραδιδόναι. [Legum VI.] Oportet perennem naturam aſſerere, et filios filiorum relinquentem, Deo miniſtros pro ſe tradere. ἀντέχεσθαι τῆς ἀειγενοῦς φύσεως, eſt, quod Phocylides praecipit:

Δός τι φύσει καὐτὸς, τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.

Quin et vita cuiusque noſtrum militia eſt ſuper

terram [Iob. VII, 1.]. Militia antem λειτουργία τις, ſervitium nos vocamus. Unde in Eccleſiis λειτουργία, divine ſervice. M. Tullius [de ſenectute, c. 21.], *Dum ſumus in his incluſi compagibus corporis, munere quodam neceſſitatis, et gravi opere perfungimur. Eſt enim animus coeleſtis, ex altiſſimo domicilio*
p. 87 *depreſſus et quaſi demerſus in terram, locum divinae naturae aeternitatique contrarium.* Syneſius [de providentia], καταπέμπεται γὰρ, ἐφ' ᾧ κοσμῆσαι τὴν περίγειον λῆξιν. Nempe anima. Platonicum dogma, fuiſſe animos et viguiſſe ante corpus in coelo, non hauſtos e mente divina, ut Pythagoras cenſuit, ἀλλὰ καθ' ἑαυτοὺς ὑφεστῶτας. Mox Cicero, *Sed credo, deos immortales ſparſiſſe animos in corpora humana, ut eſſent, qui terras tuerentur.* Hoc eſt, quod Syneſius ait, ἐπὶ τῷ κοσμῆσαι τὴν περίγειον λῆξιν. Quae pars infima eſt rerum naturae, quam ſortiti ſunt homines. *Terram dedit filiis hominum.* Plinius [lib. XVII. H. N. cap. XIII. (XXI. ed. Hard.)], *Rubi repleturi omnia, ni reſiſtat cultura: prorſus ut videri poſſint homines terrae cauſa geniti.* ἀτέλεια vacatio eſt τῆς λειτουργίας, immunitas: ἀτελεῖς, immunes, παρὰ τὸ μὴ τελεῖν τι, quod nihil impendant. Hanc dabant civibus: ἰσοτέλειαν μετοίκοις, incolis, ut non plus quam cives reip. penderent. Harpocration, ἰσοτέλεια, τιμή τις πολλάκις διδομένη τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν μετοίκων, καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ μετοικίου ἄφεσις αὐτοῖς ἐγίγνετο. μετοίκιον eſt, quod

qui in civitate habitabant, ſed ius civium non habebant, aerario pendebant. Ulpianus aliter explicat, ſed ſenſus eſt unus utriusque: ἰσοτελεῖς λέγει τοὺς τετυχηκότας τῆς ἴσης τιμῆς τοῖς πολίταις· τέλος γὰρ καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων τιμὴν ὀνομάζουσιν. [ad Or. contra Leptinem, p. 35. ed. Wolf.] Ut Thucydides [VI, 88.] τῶν Λακεδαιμονίων τὰ τέλη τοὺς ἄρχοντας λέγει. Tales erat municipes Romanis, quos Appianus ἰσοπολίτας nominat. Quamobrem ſic dicti ſunt a muneribus ſeu muniis capiundis, i. honoribus.

ἣν ἐκέκτητο φανερὰν οὐσίαν) Quicquid in fundis, pecore, aut mobilibus poſſederat. Quantum enim quisque nummorum ſervet in arca, nemo ſcit. Dem. [πρὸς Πολυκλέα p. 1208.] καὶ προσαπηνέχθη τοὔνομά μου ἐν τριττοῖς δήμοις, διὰ τὸ φανερὰν εἶναι μου τὴν οὐσίαν. Delatum eſt nomen meum tribus in municipiis, eo quod, quam rem haberem, in oculis erat omnium. p. 88.

ταύτην ἐξαργυρίσας) διαπράσας. Thucydides alia coniugatione [VIII, 81.], οὐδ' ἢν τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι. Neque licebat morienti ſuam veſtem ſtragulam vendere. Vel potius, neque erat poſtremo veſtem illam auctionari. Iſaeus [de Dicaeog. hered. p. 116. T. VII. Oratt. Gr. Reisk.], τὸν οἶκον σὺ τούτου παραλαβὼν, κακῶς καὶ αἰσχρῶς διολώλεκας, καὶ ἐξαργυρισάμενος πενίαν ὀδύρῃ. Cum haeres tu domum iſtius acceperas, flagitioſe disperdidiſti, et cum argento permutaſſes, deploras egeſtatem.

πρὸς αὐτὸν ἀπάγων ᾤχετο) Sic plerumque hoc verbum alicui participio connectitur. Quod enim Cicero dixit in Catilinam [II, 1.], *abiit, exceſſit, evaſit, erupit*, graece brevius diceretur, *ᾤχετο ἀπιών*. Lucianus [Somn. 6. p. 711. T. II. Reitz.], *οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὕπνον αὖθις κατασπώμενα.* Saepe etiam de morientibus uſurpatur. *θεὸς γάρ ἐκσώζει με. τᾷδε δ' οἴχομαι.* [Soph in Aiace. vſ. 1128.] Huic perii. Idem, *πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χ' οὗτος οἴχεται θανών;* [in Philoctete. vſ. 415] Diſcamus hinc, quid ſit, quod Dominus ait [Lucae XIII, 32.]: *ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον καὶ αὔριον καὶ τῇ τρίτῃ τελειοῦμαι. πλὴν δεῖ με σήμερον καὶ αὔριον καὶ τῇ ἐχομένῃ πορεύεσθαι.* Beza, *Veruntamen oportet me hodie et cras et perendie iter facere.* At Syrus, abire, ex hac vita videlicet, quod veriſſimum eſt, ut ſit id ipſum, quod priore verſu *τελειοῦσθαι*, quod verbum de mortuis dici ſolet. Quaſi diceret, quid dico, me triduo conſummatum iri?
p. 89. Imo vero id hodie et cras et perendie fit. Ut Paulus [I. Cor. XV, 31.], *καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω, νὴ τὴν ὑμετέραν καύχησιν*, id eſt, in quotidianis vitae periculis verſamur. Sic accipiendum eſſe hoc verbum, evincit illud eiusdem Euangeliſtae [cap. XXII, 22.], *ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ὡρισμένον.* pro quo Matthaeus *ὑπάγει*, i. *οἴχεται.* Sed *οἴχεσθαι* quum perire vel interire reddi ſolet, Chriſto non con-

veniebat. Tale eſt et illud, ἰδοὺ ἐγὼ πορεύομαι τελευτᾷν. [Gen. XXV. v. 32.] De morte autem ſua loqui Dominum, quae continuo ſequuntur, oſtendunt [cap. XIII. Luc. v. 33.], *Quia non capit prophetam perire extra Jeruſalem.* Nam qui iter facere vertunt, aut ambulare, his aptare non poſſunt. Et eſt hic ſermo non Graecorum proprius, ſed communis quoque Hebraeis, ut ἐγὼ δ' ἀπολύομαι ἄτεκνος עריריאנבי תולך [Gen. XV, 2.] Hier. Ego vadam absque liberis, non, ut Iunius, Cum ego incedam liberis carens, i. inquit, vitam transigam. atqui verbum tam Heb. quam G. non de curſu vitae, ſed de exitu dicitur. Et eſt praeſens pro futuro. νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα [Luc. II, 29.], καὶ, ἀπόλυσον τὸν ὄχλον [id. IX, 12.], fac populo discedendi copiam. ἀπολύεσθαι discedere. Eccleſiaſtae, i. γενεὰ πορεύεται, καὶ γενεὰ ἔρχεται. [cap. I, 4.]. Verbum hic idem Heb. דור תולך ודור בא

§. 6. Δύο μὲν δὴ ταῦτα, ὧν προεῖπον ἐγὼ, μαρ- p. 91.
τυρεῖ τοῖς τότε γεγενημένοις λόγοις) Semper Dem. his transitionibus utitur. Hermogenes autem ait, τὰς τοιαύτας συμπληρωτικὰς ἐννοίας ποιεῖν εὐκρίνειαν, efficere dilucidam orationem.

ἀποφανθέντα) Hinc ἀπόφανσις pronuntiatum Ariſtoteli, quod effatum Cicero.

τρίτον δ' ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μόνον τοῦτ' εἰπὼν ἔτι) Figuram hanc Hermogenes ὑποστροφὴν, nos regreſſionem. Herm. ἐξαιρεῖται τοίνυν ὑπτιότητα λόγου σχῆμα τὸ καθ' ὑποστροφήν. Ut [de Co-

rona. p. 230.], τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου, οὐ δι' ἐμέ· οὐ γὰρ ἐπολιτευόμην τότ' ἐγώ. καὶ ἔστιγε inquit, σφόδρα χρήσιμον τοῦτο ἐν ταῖς ἀφηγήσεσιν, in narrationibus, ut hic. narrationes enim ſua natura, ſi rerum ordinem ſequimur, ſupinae ſunt. Greg. Nazianz. [in Apologetico] πρὸς δὲ τούτοις πρᾶγμα ἔπαθον (ἐκλαλήσω γὰρ πρὸς ὑμᾶς πᾶν τὸ ἀπόῤῥητον) εἴτε ἄγροικον, εἴτε ἐλεύθερον, ἔπαθον δ' οὖν. Si ſic incepiſſet, ἐκλαλήσω πρὸς ὑμᾶς πᾶν τὸ ἀπόῤῥητον, πρᾶγμα ἔπαθον, rectum quidem ordinem ſervaſſet, ſed ſupina eſſet ac languida oratio. Nunc de tarditate
p. 92 incitata eſt, κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς γοργότητος, quam efficit ἡ ἐπεμβολὴ διακόπτουσα τὸν λόγον. Talia ſunt illa Dem. [adv. Leptinem, p. 488. ed. Reisk.] εἰρήσεται γὰρ πρὸς ὑμᾶς ἡ ἀλήθεια. καὶ πρὸς θεῶν μηδὲν ὀργισθῇς. οὐδὲν γὰρ ἐρῶ σε φλαῦρον. Vocatur autem regreſſio, quia poſt inceptum ſermonem reditur ad id, quod prius dicendum fuit: vel quod poſt interiectam ἐπεμβολὴν repetit abruptam orationem. Interdum ἡ διακοπὴ plura habet membra. Idem Greg. [eodem Apol.] ὃ δὲ τελευταῖον καὶ μεῖζον τῶν εἰρημένων· εἶμι γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἤδη τὸν κολοφῶνα τοῦ λόγου, καὶ οὐ ψεύσομαι· οὐ γὰρ θέμις τοῖς περὶ τηλικούτων ποιουμένοις τὸν λόγον· οὐκ ᾤμην ἴσον εἶναι, καὶ τὰ ἑξῆς. Virg. [Aeneid. I. 198. ſq.].

O ſocii (neque enim ignari ſumus ante malorum)

O paſſi graviora.

Item [ib. 65. ſſ.]:

Aeole (namque tibi divum pater atque hominum rex
Et mulcere dedit fluctus, et tollere ventos)
Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat aequor.

Quanquam hoc Hermogenes ἐν τῷ μεθόδῳ δεινότητος [p. 32.] ὑπέρβατον vocat. Quod eſt, inquit, non ſolum honeſta figura, verum etiam neceſſaria. γίνεται δὲ, ὅταν τὴν αἰτίαν τοῦ λεγομένου, ἣν μέλλει ποθεῖν ὁ ἀκροατὴς, μέσην ὁ λέγων τάξῃ. Et hoc Homeri ponit exemplum [Od. κ. 190. ſſ.]:

ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠὼς,
οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται, ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον.

Huius generis innumera ſunt apud Herodotum, ut illud in primis [Lib. I. c. 4. p. 5.]: χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος (χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς) ἔλεγε πρὸς τὸν Γύγην τοιάδε, ὦ Γύγη, οὐ γάρ σε δοκέω πείθεσθαί μοι λέγοντι περὶ τοῦ εἴδεος τῆς γυναικός· ὦτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώποισι ἐόντα ἀπιστότερα τῶν ὀφθαλμῶν· ποίεε ὅκως ἐκείνην p. 93. θεήσεαι γυμνήν. Haec figura historicis admodum utilis eſt. Tollit enim, inquit Herm. τὴν ὑπτιότητα τῶν ἀφηγήσεων. Itaque permulta eiusmodi quoque apud Thucydidem reperies. Syneſius non in medio poſuit cauſam, ſed praepoſuit. Sic enim epiſtolam orditur, Σὺ γὰρ δὴ καὶ φιλόσοφος εἶ καὶ φιλάνθρωπος. σοί με δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεγκούσης συμφορὰς, patriae calamitates. Hoc eſt apud Her-

mogenem [περὶ περιβολῆς]: ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν. εἶτα ἀναγκάζεσθαι ἐπεμβάλλειν τὰ πρῶτα, καὶ τῷ σχήματι τῷ κατ' ἐπεμβολὴν χρῆσθαι. Horatius [Carm. III, 28, 1. ff.]:

Feſto quid potius die
Neptuni faciam? prome reconditum,
Lyde ſtrenua caecubum,
Munitaeque adhibe vim ſapientiae.

Fabius inter tropos ὑπέρβατον numerat. Sed aliud eſt eius atque Hermogenis. *Fit ſaepe,* inquit [lib. VIII. c. 6. §. 62. p. 750. ed. Burm.], *aſpera et dura et diſſoluta et hians oratio, ſi ad neceſſitatem ordinis ſui verba redigantur. Differenda igitur quaedam et praeſumenda: atque ut in ſtructuris lapidum impolitiorum, loco quo convenit quicque ponendum. at quum decoris gratia longius distrahitur verbum, proprie hyperbati tenet nomen, ut* [Cic. pro Cluentio, c. 1.], *Animadverti, iudices, omnem accuſatoris orationem in duas diviſam eſſe partes.*

καὶ δὴ καὶ περὶ ὧν παρελήλυθα, ἐρῶ) Budaeus, καὶ δὴ ſignificat protinus, continuo, mox, ideo. Dem. [de Corona. p. 318. Reisk.] δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων ἐμέ· ὡς, ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόνθ' ἑαυτῷ περὶ ἄλλου, καὶ δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχοντα. Quaſi vero, ſi quis de altero dicere occupaverit, quae ſibi ineſſe vitia novit, continuo verum ſit. Greg. Naz. [in Baſilium
p. 94. magnum] ἐν ᾗ δύο τῶν ἐξαρχῆς ὑπαρχόντων αὐτῷ

εἰπὼν, ἐπ' αὐτὸν καὶ δὴ τρέψομαι. Continuo ad ipſum me convertam. Ariſtides [*παναθηναϊκῷ*], *ἀλλ' ἵνα μὴ πολλὰ τοιαῦτα λέγων, πόῤῥω τȣ καιρȣ γίνωμαι, παρεὶς ἅπαν τὸ μέτρον, καὶ δὴ πρὸς αὐτὰ τὰ κύρια τȣ λόγȣ τρέψομαι.* Iam iam veniam ad ea, quae capita ſunt orationis. Lucianus: *ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.* Ariſt. [Mag. Mor. lib. I. cap. XI.] *ὃ γὰρ, ἄν τις βȣληται ἐπιμελεῖσθαι τȣ σώματος, καὶ δὴ πάντων ἄριστον ἕξει σῶμα.* Continuo praeſtantiſſimum habebit corpus. Tale eſt et illud Maronis [Georg. lib. I. vſ. 202 à 204.]:

Non aliter quam qui adverſo vix flumine lembum
Remigiis ſubigit, ſi brachia forte remiſit,
Atque illum in praeceps prono rapit alueus amni.

Haec particula, inquit Gellius [Noct. Att. X, 29.], *quasdam poteſtates habet, non ſatis notas, niſi in veterum literarum tractatione curaque exercitis. Nam et pro adverbio quam valet, quum dicimus, aliter ego feci atque tu. Significat enim aliter quam tu. Et praeterea pro alio quoque adverbio dicitur, id eſt ſtatim.* Quod ut probet, affert integrum hunc poëtae locum. Utitur autem hac praefatiuncula Dem. ad vitandam ſatietatem atque odium, eo quod nimium ſuis laudibus immorari videtur.

περὶ ὧν παρελήλυθα) Supra in Olynthiacis *παριὼν καὶ ἀκέων* emendavimus pro *παρών.* Nunc ſecunda cogitatione, ut ſolida ſit illa emenda-

tio, vereor. Quare, ſi cui diſplicet, non repugno. Illud quidem Aeſchinis certum eſt [περὶ τῆς παραπρ. p. 199. ed. Reisk.], παρελθὼν δ' ὁ μισοφίλιππος Δημοσθένης κατέτριψεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπολογούμενος. Totum diem exemit oran-
p. 95 do. Hoc Iſocratis an huc pertineat, docti iudicent. ὑμεῖς μὲν εὖ οἶδ' ὅτι τούτῳ χρώμενοι τῷ λογισμῷ, τῆς ἐμῆς προσόδου καταφρονεῖτε, ἣν περὶ σωτηρίας πεποίημαι. [Areopagitica, p. 98. T. II. Aug.] Dein paulo poſt, ὑπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, acceſſionem hanc ad dicendum profeſſus ſum. τὸ παρὰ γὰρ καὶ τὸ πρὸς hic idem valent, ut diximus. ſic dicunt, adire ad populum, προσελθεῖν τῷ δήμῳ, καὶ λόγου τυχεῖν. Xenophon [Cyrop. I, 2, 2.], ἢ βίᾳ εἰς οἰκίας παριέναι, aut vi in aedes irrumpere. Plenius eſt illud Aeſchinis; παρελθὼν, Δημόσθενες, ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐν τῷ ἐμῷ λόγῳ εἰπέ. Hoc conſcenſo ſuggeſto.

§. 7. τότε Θεσπιάς τινων καὶ Πλαταιὰς ὑπισχνουμένων οἰκισθήσεσθαι) Hic erat Aeſchines, ſed de uno ſic loqui ſolemus plurali numero. quod cognovimus ex illa Dem. περὶ τῆς παραπρεσβείας, ubi cum haec hiſtoria, tum aliae, quas hic refert, exprimuntur plenius.

τὴν δὲ Θηβαίων πόλιν διοικιεῖν) Dem. de Aeſchine in eadem [περὶ παραπρ. p. 347. ed. R.], καὶ διεξῆλθε λόγον μακρὸν ὑμῖν, ὃν κατὰ Θηβαίων εἰπεῖν πρὸς Φίλιππον ἔφη, δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν ὑμᾶς μένοντας οἴκοι καὶ οὐ στρατευομένους, οὐδ' ἐνοχλουμένους, Θήβας μὲν πολιορκουμένας αὐτὰς χωρὶς τῆς ἄλλης

Βοιωτίας ἀκούσεσθαι, Θεσπιὰς δὲ καὶ Πλαταιὰς οἰκιζομένας. Quae dirutae fuerant, quia nolebant συντελεῖν αὐτοῖς cum reliqua Boeotia, ſed δημοκρατεῖσθαι. Quamobrem erant Athenienſibus amici, quod apud Iſocratem ἐν τῷ Πλαταϊκῷ legimus.

διοικιεῖν) διοικίζειν contrarium τῷ συνοικίζειν. illud diſpergere incolas, hoc in unum congregare. M. Tullius [pro Sextio, c. 42.], *Tum res ad communem utilitatem, quas publicas appellamus, tum conventicula hominum, quae poſtea civitates nominatae ſunt, tum domicilia* p. 96. *coniuncta, quas urbes dicimus, invento et divino et humano iure moenibus ſepſerunt.* Domicilia coniuncta συνοικισμός. Dem. in ea quam memoravimus [p. 445.], τὰ τῶν συμμάχων τῶν ὑμετέρων τείχη κατεσκάπτετο, Θηβαῖοι δὲ ἦσαν οἱ κατασκάψαντες, οἱ διοικισθέντες ὑπ' Αἰσχίνου τῷ λόγῳ. Iſocrates [de pace T. II. p. 236. Auger.], οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Μαντινέας διῴκισαν. Mantinenſes distrahebant.

καὶ τὴν Εὔβοιαν ἀντ' Ἀμφιπόλεως ἀποδοθήσεσθαι) In eadem illa Dem. οὐκ ἀγνοοῦμεν, ὅτι ὑμεῖς μὲν Ἀμφίπολιν δεδώκατε ἐκείνῳ, Φίλιππος δ' ὑμῖν Εὔβοιαν ὡμολόγηκε παραδώσειν. Ex quibus apparet, Aeſchinem his omnibus deſignari. καὶ τὸν Ὠρωπον ὑμῖν ὑπάρξειν) Oppidum eſt ἐν τοῖς μεθορίοις Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, i. confiniis, inquit Strabo. De quo diu certatum eſt inter Thebanos et Athenienſes. Sed tum in ditione erat Thebanorum. Miſſi ſunt ab Athenienſibus Romam

ad Senatum legati, Carneades ex Academia, Diogenes Stoicus, Critolaus Peripateticus. Cauſa mittendi fuit, ut multam irrogatam (tum enim Graecia Romanis paruit) ob vaſtationem Oropi deprecarentur. Grata autem erat Senatui legatio, veniſſe tres trium diſciplinarum principes, ſumma eloquentia, qui per celeberrima Urbis loca de rebus graviſſimis diſſerentes, ingentem multitudinem excitabant εἰς τὴν ἀκρόασιν. auctor Macrobius [Saturn. I. cap. v.]. Cauſa vaſtationis videtur fuiſſe, quod, cum ambigui iuris eſſet, ſubinde ad Thebanos deficerent.

καὶ φενακισμὸς) fucos ac fallacias. Cic. [I. ad Atticum epiſt. I.] *Petitionis noſtrae, quam tibi ſummae curae eſſe ſcio, huiusmodi ratio eſt, quod adhuc coniectura provideri poſſit. Pren-*
p. 97 *ſat unus P. Galba, ſine fuco ac fallaciis more maiorum. negatur.* φενακή, fucatus capillus, vel appoſititius, πρόσθετος κόμη, Schol. Ariſt. φενακίζειν, fucum facere. ἀπὸ τοῦ φαίνομαι. De quo verbo, quod frequens eſt apud noſtrum, plura dicemus in alteram orationem, quam huic adiunctam voluimus *).

οἷς ὑπαχθέντες ὑμεῖς) ὑπάγειν, in fraudem illicere. Terentius [Andria IV, I, 20. ubi tamen in optt. edd. *ducere*], *Etiam nunc me ſubdu-*

---

*) Non tamen alia ei adiuncta fuit.

cere iſtis dictis poſtulas? Fortaſſe hoc verbum apud Menandrum invenerat. Nam Latinis ſimplex hoc ſenſu magis in uſu eſt. Nonius Marcellus, *Ducere, illicere, inducere*, deinde haec adducit exempla. M. Tullius I. Offic. *poſtremo pretio aut mercede ducuntur.* Idem de ſenectute, *Sic adoleſcentes ſenum praeceptis ad virtutis ſtudia ducuntur.* Quibus addi poteſt illud eiusdem [de Oratore III, 4.]: *Quod ſi quis eſt, qui inductus opinione vulgi, aut Antonium ieiuniorem, aut Craſſum pleniorem fuiſſe putet, vehementer erat.* τῇ δόξῃ τῶν πολλῶν ὑπαχθείς. Cornificius [ad Herenn. IV, 17.], *Qui fortunis alicuius inducti, amicitiam eius ſequuti ſunt; hi ſimul ac fortuna delapſa eſt, devolant.* Caeſar, *Is regni cupiditate inductus, coniurationem nobilitatis fecit*, ὑπαχθείς. Cic. [in Catil. IV. c. 1. extr.] *Si P. Lentulus ſuum nomen inductus a vatibus, fatale ad perniciem reipub. fore putavit.* Tibullus [I, 6, 1. ſ.]:

Semper ut inducas, blandos offers mihi vultus.
Poſt tamen es miſero triſtis et aſper amor.

Cyprianus [de vanitate idolorum p. 450. ed. Baluz.]: *Horum omnium ratio eſt illa, quae fallit et decipit, et praeſtigiis caecantibus veritatem, ſtultum et credulum vulgus inducit.* Eſt et ἐνάγειν, incitare, perſuadere, ἐρεθίζειν. Synefius: ταῦτα ἐνῆγεν αὐτὲς πρὸς τὸ καταδικάσαι με. Herodotus [IV. 145.]: μάλιστα δ' ἐνῆγε σφέας ὥστε ποιέειν ταῦτα τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν p. 98.
Ἄργοῖ. Dem. [pro Phorm. p. 955.] ὅταν δὲ ὑπὸ

τῶν τούτου ὑποσχέσεων ὑπάγεσθαι φῇ. Idem [Philipp. II. p. 73.], οὕτω τελέως ὑπήχθητε, ita prorſus ducti fuiſtis. Herodianus active [libr. II. c. 14. §. 8.], τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν ὧν ὑπισχνεῖτο. Idem [lib. II. 9. 17.], μεγάλαις δὲ πάντας ὑποσχέσεσι καὶ ἐλπίσιν ἀναπείθων ὑπηγάγετο. Politianus, magnis illexit praemiis. Joſephus de filiis Eli, τὰς γυναῖκας διέφθειραν, ταῖς μὲν βίαν προσφέροντες, τὰς δὲ δώροις ὑπαγόμενοι. Appianus [τῶν ἐμφυλίων α. c. 22. p. 31. T. II. ed. Schweighäuſ.], ὑπήγετο δὲ τοὺς καλουμένους ἱππέας διὰ τοιοῦδε πολιτεύματος, perducebat ad ſe C. Gracchus equeſtrem ordinem. Sed hoc potius eſt προσήγετο. Xenophon [Ageſilao, c. 1. §. 20.], ἐπεμέλετο δὲ οὐ μόνον τῷ βίᾳ χειροῦσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ καὶ τοῦ πρᾳότητι προσάγεσθαι. Studuit non ſolum vi ſubigere hoſtes, ſed etiam manſuetudine allicere. Verbum enim ſuperius eſt illicere, id eſt in fraudem inducere. Aeſchines, ὑπερθεραπεύσας αὐτὸν καὶ προσαγόμενος. Plutarchus [in Sulla, c. 5. §. 1.], ἐνιαυτῷ γὰρ κατόπιν ἔτυχε τῆς στρατηγίας, τὸν δῆμον, τὸ μὲν θεραπείαις, τὸ δὲ χρήμασι προσαγόμενος. Anno poſt praeturam adeptus eſt, populum partim obſequiis, partim largitione promeritus. Iſocrates [Nicocle, p. 116. T. I. Aug.], καὶ τοὺς μὲν πεῖσαι, τοὺς δὲ βιάσασθαι, τοὺς δ' ἐκπρίασθαι, τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι. Salluſtius [Iugurth. b. c. 76.], *Regis Bocchi proximos magnis muneribus et promiſſis ad ſtudium ſui perduxit.* Caeſar [Bell. Gall. VI, c. 12.],

Sequani Germanos atque Arioviſtum ſibi adiunxerant, eosque ad ſe magnis iacturis pollicitationibusque perduxerant. Seneca [ad Lucilium Epp.], *Difficile eſt animum ad contemptum animae perducere.* Horatius de Penelopa [Serm. II, 5, 77.], Putasne, perduci poterit tam frugi tamque pudica. Suetonius [in Caligula, c. 25.], *Lolliam Paullinam Memmii perductam a marito ſibi coniunxit.* Terentius [Andria I, 1, 54.], *Qui tum illam amabant, forte* p. 99.
ita ut fit, filium perduxere illuc ſecum, ut una eſſet, meum. Dem. ἦσαν ἀπιςοῦντές τινες Φιλίππῳ, καὶ νοῦν ἔχοντες. οὗτοι πιςεύειν ὑπήχθησαν. Quorſum haec tam multa? Quia in hoc verbo fraus occulta ineſt, ut praepoſitio declarat: in illo bona fides. Itaque illud vertimus, allicere, perducere in partes, ubi nihil dolo malo fit, hoc illicere. Sed illud in Terent. Phormione [I, 2, 18.], *is ſenem per epiſtolas pellexit*, eſt ἐπηγάγετο. Sic Tacitus [Ann. IV. c. 3.], *Hanc, ut amore incenſus, adulterio pellexit.* Pro eo quod eſt in adulterium octavus caſus, εἰς μοιχείαν ἐπηγάγετο. Lucianus [in vit. auct. To. I. p. 540. ed. Reitz.], ἀλλὰ κόσμησον πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῶνται, καὶ ὅτι πλείςους ἐπάξονται. Quum enim obiecta eſt ſpecies formoſa, aut res iucunda, nos commoveri neceſſe eſt. Hinc ἐπαγωγὸς, πιθανὸς, blandus, pellax, illecebroſus. ἐπαγωγὴ, lenocinium, pellacia. Plato [de repub. II. Vol. VI. p. 220. ed. Bip.] de circulatoribus loquens et maleficis, ἐπαγω-

γαῖς τισι καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πείθοντες σφίσιν ὑπηρετεῖν. At Syneſius [de divinat.], ὅσον ἔξω τοῦ κόσμου θεῖόν ἐστιν, ἅπαν ἐστὶν ἀγοήτευτον. eoque adducit illud poëtae de Ioue, ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται. ἡ γὰρ νοῦ φύσις ἀμείλικτος. τὸ δὲ παθητικὸν ἐστι τὸ θελγόμενον. cuiusmodi ſunt daemones, qui mundo continentur, ut docet Auguſtinus [de civitate dei VIII.]. Et hi, ſi forte, capiuntur illis, quas Plato memorat, allectationibus. Nam vana ſpe lactare amantem eſt apud Terentium, Budaeo teſte, ἐπάγεσθαι καὶ διαβουκολεῖν. Feſtus, *Lacit, inducit fraudem, unde lactat, illectat, delectat, oblectat.* Hinc ἐπαγωγὴ *) forma argumentationis, cum ſenſim et pedetentim interrogando de ſingulis eo ducimus adverſarium, ut univerſa'e concedat invitus. Quod aperte
p.100. Philoſophus ostendit his verbis [Ariſtot. τῶν ὑστέρων ἀναλ. I. cap. XIV]: ἐπαχθῆναι δὲ μὴ ἔχοντας αἴσθησιν ἀδύνατον. Senſus enim eſt, quo percipimus res ſingulas. Itaque eſt ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, non ἐπάγειν. Cic. [Phil. II. c. 32] *Nihil queror de Dolabella, qui tum eſt impulſus, eluſus, inductus.* Feſtus, *Inlex producta ſequenti ſyllaba ſignificat, qui legi non paret. Inlex correpta ſyllaba ſequenti ſignificat inductorem ab inliciendo.* Plautus [Aſin. I. 3. 68.]: *Eſca eſt meretrix, lectus inlex*, ἐπαγωγός. Euripides Andromacha [225.]:

*) Itaque inductio latine dicitur.

καὶ ταῦτα δρῶσα τῇ ʼρετῇ προσηγόμην πόσιν.
Hic vides nullam fraudem ſubeſſe, aut lenocinium, ſed bonam mentem. Dem. uſus eſt ſimplici verbo [de Corona p. 228. ed. R.]: ἵνα μηδεὶς ὑμῶν τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος, ἀλλοτριώτερον τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς λόγων ἀκούῃ μου. Ne quis veſtrum ductus orationibus extra cauſam habitis, alieniore animo me audiat de cauſa perorantem. Haec tam multa annotavimus, ne quis putet uſum horum verborum eſſe promiſcuum, et non proprium. Ante omnia enim, ſi volumus proficere, quam diligentiſſime proprietates verborum obſervare debemus. Sed longius imprudenter elati ſumus, χαίρειν εἰπόντες τῷ Δημοσθένει. Domum redeamus.

ὅτι ταῦτα οὔτε οἶδα, οὔτε προσδοκῶ, νομίζω δὲ τὸν λέγοντα ληρεῖν) Doctiſſimus Camerarius ad illud Sophoclis in Aiace Lorario, ἔγνων, Ὀδυσσεῦ: Sic loqui ſolemus ἐν ἤθει, confirmantes aut approbantes dictum. Et hoc igitur nunc dicit orator, improbans vel refutans Aeſchinis dictum. Hic certe manifeſtum eſt ἦθος, multoque evidentius eadem de re [Dem. ἐν τῷ περὶ παραπρ. p. 355.], ἀναστὰς καὶ παρελθὼν ἐπειρώμην ἀντιλέγειν· ὡς δὲ ἀκούειν οὐκ ἠθέλετε, ἡσυχίαν ἔσχον, τοσοῦτον μόνον διαμαρτυράμενος, ὅτι ταῦτα οὔτε 101.
οἶδα, οὔτε κοινωνῶ, προσέθηκα δ' ὅτι οὐδὲ προσδοκῶ. hoc enim tertium tempus fuit, quo de nunc agit, cum non eſt auditus malo civitatis. Thucydides [I, 86.], τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω. Aeſchines [contra

Cteſiphontem, p. 461. R.], οὐδὲ γιγνώσκειν ἔφη τὴν εἰρήνην ἀπούσης συμμαχίας. eodem ſenſu Paulus [Rom. VII, 15.], ὃ γὰρ κατεργάζομαι, οὐ γιγνώσκω. Auguſtinus, *ignoro, non approbo, non conſentio.* B. Hieronymus [ad Ageruchiam de monogamia], *obſecro te, religioſa in Chriſto filia, ut teſtimonia iſta non noveris, quibus incontinentibus et miſeris ſubvenitur, ſed illa potius lectites, quibus pudicitia coronatur.*

p. 102. §. 8. Ταῦτα τοίνυν πάντα, ὅσα φαίνομαι βέλτιον
τῶν ἄλλων προορῶν) λύσις ἀντιπίπτοντος, ad arro-
gantiae crimen ſuſpicionemque vitandam.
Qualis eſt illa Ciceronis [pro Roſcio Amerino.
c. 1.], *Quid ergo? audaciſſimus ego ex omni-
bus? minime. at tanto officioſior quam caeteri.*
p. 103. *ne iſtius quidem laudis ita ſum cupidus, ut
eam aliis praereptam velim.* niſi quod hic
aperte ponitur ἡ ἀντίθεσις κατ' ἀνθυποφορὰν καὶ ὑπο-
φοράν. apud noſtrum occupatur obiectio, non
obiicientis nomine infertur. Sic enim diſtin-
guunt λύσιν ἀντιπίπτοντος, ἀντίθεσιν, ἀνθυποφορὰν
καὶ ὑποφοράν. Nam et hic dici potuit, Quid igi-
tur? tu prudentiſſimus omnium? nemo prae-
ter te quicquam intelligit? minime. tum fuiſſet
ἀντίθεσις κατ' ἀνθυποφορὰν καὶ ὑποφοράν. nunc
occurritur obiectioni tacitae, quod λύσιν ἀντι-
πίπτοντος appellant, quum, quod nobis adver-
ſum erat, praeoccupamus. Dicit ergo ſe prae-
dixiſſe haec nulla dexteritate ingenii, aut
quia plus aliis viderit: ſed partim felicitate
quadam, partim integritate. Sic enim ſum-

miſſe de te ipſo loqui prodeſt admodum, in quo eſt ἦθος καὶ ἐπιείκεια. atque hic rurſus, inquit Ulpianus, ποιεῖται τοῦ ἰδίου προσώπου σύστασιν, ut prius τῶν οἰκείων λέγων ἐποιήσατο. Eſtque haec ſecunda pars τῆς προκατασκευῆς, γενναίως ἐπιφερομένη τῷ προτέρῳ μέρει.

εἰς οὐδεμίαν οὔτε δεινότητα, οὔτε ἀλαζόνειαν ἐπανοίσω) M. Tullius [in divinatione in Verrem. c. 11.], *Cum omnis arrogantia odioſa eſt, tum illa ingenii atque eloquentiae multo moleſtiſſima. quamobrem nihil dico de meo ingenio: neque eſt quod poſſim dicere: neque, ſi eſſet, dicerem. aut enim id mihi ſatis eſt, quod eſt de me opinionis: aut ſi id parum eſt, ego maius id commemorando facere non poſſum.*

οὔτε δεινότητα) dexteritatem ingenii vel ſolertiam. Dem. [pro Corona] καὶ ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ, θεάσασθε. Idem [Olynth. 1. p. 10.], δεινὸς ἦν Φίλιππος πράγμασι χρῆσθαι. quam Ariſtoteles definit: ἔστι δέ τις δύναμις, ἣν καλοῦσι δεινότητα. αὕτη δέ ἐστι τοιαύτη, ὥστε τὰ πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα, δύνασθαι ταῦτα p.104.
πράττειν, καὶ τυγχάνειν αὐτοῦ. [Ethic. VI. cap. 13. p. 62. B. ed. Colon. T. II.] ſic lego, non αὐτῶν. poſſe haec agere ac conſequi finem illum. non enim quis dicitur media conſequi, ſed dirigere atque invenire. Pergit Philoſophus, ἂν μὲν οὖν ὁ σκοπὸς ᾖ καλὸς, ἐπαινετή ἐστιν· ἂν δὲ φαῦλος, πανουργία. διὸ καὶ τοὺς φρονίμους, δεινοὺς καὶ οἱ πανούργους φαμὲν εἶναι. Cic. [Offic. III, 17.] *malitia autem vult illa quidem videri ſe eſſe*

prudentiam, ſed diſtat ab ea plurimum, malitiam τὴν πανουργίαν interpretatur. Idem [Offic. I, 19.], Praeclarum igitur illud Platonis, *Non ſolum, inquit, ſcientia, quae eſt remota a iuſtitia, calliditas potius, quam ſapientia eſt appellanda: verum etiam animus paratus ad periculum, ſi ſua cupiditate, non utilitate communi impellitur, audaciae potius nomen habeat, quam fortitudinis.* Apud Platonem [Menexeno, Vol. V. p. 300. ed. Bipont.] eſt, ὁ μόνον ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης, πανουργία νομίζεται. Ante haec Tullius, *Quocirca nemo, qui fortitudinis gloriam conſequutus eſt, inſidiis et malitia laudem eſt adeptus.* Eadem eſt igitur malitia et calliditas. Sed alia eſt δεινότης Demoſthenis, videre, quae facienda ſunt, aut providere futura: alia ad extremum exequi, quae fuit in Philippo, et quam Ariſtoteles definit. δεινότης ſaepe eſt eloquentia, quae ſignificatio non aliena eſt huius loci. Plutarchus [in vita Ciceronis, c. 26. p. 796. T. IV. Reisk.], ὁ Κικέρων τοῦ Μετέλλου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὅτι πλείονας καταμαρτυρῶν ἀνῄρηκε, ἢ συνηγορῶν σέσωκε, ὁμολογῶ γὰρ, ἔφη, πίστεως ἐν ἐμοὶ πλέον ἢ δεινότητος εἶναι. Aeſchines in quadam epiſtola [12. p. 90. Sammet.], καὶ οὐδὲν θαυμαστὸς, εἰ καὶ τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων, καὶ τῶν ἐμῶν λόγων ἡ τοῦ Δημοσθένους δεινότης κρείσσων ἐγένετο. amara inimici laudatio. Dem. [contra Ariſtocratem. p. 622.] οἱ δεινοὶ μὲν ὄντες λέγειν, ἄνδρες δὲ βελτίονες τῶν δεινῶν.

οὔτε ἀλαζόνειαν) ἀλαζὼν, ὡς ὁ γεώγραφος φησὶ, p. 105. πᾶς ὁ πλάνην ἑαυτῦ ἀφηγέμενος. ἄλη γὰρ πλάνη, καὶ ἀλήτης, πλανήτης. Illis enim licet, qui multas regiones peragrarunt, impune mentiri, et mirabilia narrare ſe multa vidiſſe. ἀλαζόνειαν Ariſtoteles [Ethic. IV, c. 13.] et Theophraſtus definiunt προσποίησιν μὴ προσόντων ἀγαθῶν. Bene igitur noſter, ὐδὲ προσποιήσομαι, neque aſſimulabo. Thucydides [lib. II, 62.] autem cum ſcriberet, ὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην αὐτῷ κομπωδεστέραν ἔχοντι προσποίησιν, uſus eſt genere pro ſpecie. vel eſt λόγος ἀντ' ὀνόματος.

πλὴν δι' ἃ ἂν ὑμῖν εἴπω δύο) Figuram hanc Hermogenes appellat τὸ κατ' ἄθροισιν ὡρισμένον. [ἐν τῷ περὶ περιβολῆς.] Definiens enim in primis duo, dilucidam facit orationem, καὶ προδιευκρινεῖ τὸν λόγον. Nam neque plura poſcit auditor duobus, et ſecundum ante cognovit mox ſubſequuturum. Sic Dem. alibi [de Corona, p. 226.], πολλὰ μὲν ἂν ἔγωγ' ἐλαττῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνϑ. δύο δὲ καὶ μεγάλα. ἓν μὲν καὶ τὸ ἑξῆς. ἕτερον δὲ, καὶ τὸ ἑξῆς, ut hic: ubi diſtributio quoque, quam μερισμὸν vocat, lucem addit orationi. καὶ ποιοῦσι τὰ ξυναμφότερα σχήματα maiorem εὐκρίνειαν: quae mixta τῇ περιβολῇ tollunt eius obſcuritatem, naturale et neceſſarium longioris ambitus vitium. Hic autem atque ibi pro corona longior eſt circumductio, quam περιβολὴν vocat. Et hoc eſt Ciceroni diſtincte dicere [de Oratore III, 14.], τὸ διευκρινεῖν τὸν λόγον, Idem ad Atticum [lib.

VII. ep. 9. p. 692. Graev.], et ſimul hoc διευκρινήσεις πρόβλημα ſane πολιτικόν. ediſſeres, explicabis liquido. Item [ad Att. VII, 8.], ſed id φιλοσοφώτερον διευκρινήσομεν, *cum ſciemus, quantum quaſi ſit in trientis triente.* δι' εὐτυχίαν) Modeſte fortuitum videri vult, quod ipſius ſapientia invenit.

ὅτι προῖκα τὰ πράγματα κρίνω) προῖξ dos. προῖκα, δωρεὰν, gratis, adverbium. Sed nonne ar-
p. 106.
rogans eſt haec gloriatio? nequaquam. ἄκουσμα μὲν γὰρ οὐδὲν οὕτω φορτικὸν καὶ ἐπαχθὲς, ὡς ὁ καθ' ἑαυτοῦ ἔπαινος, inquit Themiſtius. Sed non in omnibus, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ καὶ σοφίᾳ, ἐφ' οἷς καὶ ἄλλων ἐπαινούντων, ἐρυθριᾷν χρεὼν τοὺς ἀληθινῶς αὐτῶν ἐπηβόλους. De quibus etiam aliis laudantibus erubeſcere oportet, qui vere ſunt eruditionis ac ſapientiae compotes. Aeſchines, πολὺς δ' ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Sed integritatem noſtram atque innocentiam tueri debemus contra calumniatores, in eoque nulla eſt arrogantiae culpa. Nam et Pericles ille apud Thucyd. quem noſter imitatus eſt, magna ſiducia ſe praedicat, καθαρὸν παντὸς λήμματος καὶ ἀδωροδόκητον δημηγορεῖν. Itaque maiore utitur libertate dicendi, ſpectans utilitatem patriae ſolum, atque integritate ſubnixus. Sum, inquit [lib. II, 60.], φιλόπολίς τε καὶ χρημάτων κρείσσων. χρήμασι γὰρ νικωμένου τοῦ λέγοντος, τὰ ξύμπαντα τούτου ἑνὸς ἂν πωλοῖτο. Ego ſum, inquit, amans patriae, pecunia maior: qua ſi victus ſit, qui

ſuadet aliquid, omnia hac una re veneunt, et peſſum eunt.

καὶ ὀυδὲν λῆμμα ὀυδεὶς ἂν ἔχοι) Quid hoc ſit, iam diximus, improbum lucrum et pretium. Sed eſt etiam legitimum, et quicquid praemii loco capitur. Dem. de Theorica pecunia, quam populus accipiebat vice congiarii aut ſportulae [Olynth. III. p. 37. Reisk.], ἴσως ἂν ἴσως τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν διδομένοις σιτίοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ᾽ ἀποθνήσκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα, ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς, οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὔτ᾽ ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ. Fortaſſis ſingularem aliquam et p.107. magnam utilitatem conſequi poteritis, his largitionibus liberati, quae cibis, quos medici dant aegris, ſunt ſimiles, qui neque vires redintegrant, neque emori ſinunt. Similis fuit Eubuli vel Periclis legi περὶ τῶν θεωρικῶν frumentaria lex apud Romanos; quam C. Gracchus tulit. Cic. [Tuſc. III, c. 20.] *Piſo ille Frugi ſemper contra legem frumentariam dixerat. is, lege lata, conſularis ad frumentum accipiendum venerat.* (hoc erat λῆμμα λαμβάνειν.) *animadvertit Gracchus Piſonem in concione ſtantem. Quaerit audiente populo Ro. qui ſibi conſtet, quum ea lege frumentum petat, quam diſſuaſerat. Nolim, inquit, mea bona, Gracche, tibi viritim dividere libeat. ſed ſi facias, partem petam.* οὐκ ἂν ἠβουλόμην, φησὶν, ἐξεῖναι

σοι νέμειν τἀμὰ κατ' ἄνδρα. ἐὰν δὲ σὺ νέμῃς, ἐγὼ νεμοῦμαι. νέμειν tribuere, dividere. νέμεσθαι partem accipere, ut Dem. ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς. Praeterea notandum, divites accepiſſe partes ſuas cum tenuioribus. Ait enim, *is lege lata conſularis ad accipiendum venerat.* Quod etiam in more erat Athenienſibus. Dem. [Phil. IV. p. 141. Reisk.] ȣ̓δενὸς ȣ̓δὲν ζημιȣμένου τῶν τὰς ȣ̓σίας ἐχόντων, ἀλλὰ καὶ προσλαμβανόντων. οἱ γὰρ εὔποροι πάντες ἔρχονται μεθέξοντες τȣ́τȣ, καὶ καλῶς ποιοῦσι. Sic enitimur, quantum poſſumus, Demoſthenem et Ciceronem ἐκ παραλλήλȣ componere.

δεῖξαι προσηρτημένον) Appenſum vel adiunctum. Greg. Naz. [in Eccleſiaſt.] ȣ̓δὲ γὰρ ἔχει τις εἰπεῖν ὄφελός τι τȣ́τοις προσηρτημένον. Nempe his ſecularibus commodis. Et bene ὄφελος. Sunt enim in his quidem λήμματα ἄττα, ſed non ὠφέλεια διαρκὴς, ut Dem. dixit de ſuorum civium lucellis. Dem. [Phil. I. p. 43. R.] ἴσθ'
p. 108. ὅτι πλησίον μὲν ὄντες, ἅπασιν ἂν τοῖς πράγμασι τεταραγμένοις ἐπιςάντες, ὅπως βȣ́λεσθε, διοικήσαισθε. ὡς δὲ νῦν ἔχετε, ȣ̓δὲ διδόντων ὑμῖν τῶν καιρῶν Ἀμφίπολιν, δέξασθαι δύναισθ' ἂν, ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμαις. Vides hic ἀντίθεσιν τȣ̃ πλησίον ὄντες, καὶ τȣ̃ ἀπηρτημένοι. Quod Ulpianus κεχωρισμένοι, κρεμάμενοι: quo ſignificat, ambiguum eſſe hoc verbum. Nam et ſic poſſe intelligi, ſuspenſos eſſe eorum animos: dubios et incertos apparatus atque ſententias. κεχωρισμένοι, disiuncti, quod huic qui-

dem loco melius congruit. Chryſ. πάλιν καὶ τῦτο δοκεῖ ἀπηρτῆσθαι τῶν ἔμπροσθεν, πολλὴν δὲ καὶ αὐτὸ τὴν συνάφειαν ἔχει. Ariſt. [de partibus li. II. ca. XI.] τὰ μὲν γὰρ τετράποδα ἀπηρτημένα ἔχει τὰ ὦτα, καὶ ἄνωθεν τῶν ὀμμάτων, ὡς δόξειεν ἄν. ὐκ ἔχει δὲ, ἀλλὰ φαίνεται, διὰ τὸ μὴ ὀρθὰ εἶναι τὰ ζῶα, ἀλλὰ κύπτειν. erectis enim eſſent, ut hominibus, ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιφανείᾳ τοῖς ὀφθαλμοῖς. Ubi Gaza ſuspenſas auriculas. Sed poteſt etiam reddi, remotas et abiunctas. Dem. [pro Corona. p. 244.] καί με μηδεὶς ὑπολάβῃ ἀπαρτᾷν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Nemo me putet orationem ſeiungere a cauſa. Lucianus ait eſſe amuleta quaedam, quae ſoleant ἐνεργεῖν καὶ ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. [ἐν τῷ Φιλοψευδεῖ c. 8. T. III. p. 37.] Quae etiam appellat προσαρτήματα. Sed haec in mendaciis ponit. Ariſt. ἐκ τοιαύτης ἄρα ἀρχῆς ἤρτηται ὁ ὐρανὸς καὶ ἡ φύσις. [Metaph. XII. ca. VII. p. 742. T. II. Colon.] Nihil tam pie dictum eſt unquam ab hoc philoſopho, qui dicit, caelum ipſamque adeo naturam pendere ex uno principio, quod eſt Deus. Melius quam Seneca, qui vult Deum eſſe naturam teſte Lactantio. [lib. II. Inſt. div. c. 8. p. 122. ed. Bipont.] ἀρτᾷν péndere, ἀρτᾶσθαι pendére.

§. 9. ὀρθὸν ἓν τὸ συμφέρον φαίνεταί μοι) παρὰ τὸ Θυκυδίδειον τόδε, Καὶ τὸν ἐμὸν λόγον ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἀσθενεῖ τῆς γνώμης μὴ ὀρθὸν φαίνεσθαι. [II, p. 109. 61.] translatum ab oculis perverſe tuentibus, ut remus ceteroqui rectus, ſub aqua videtur

inflexus, aut etiam infractus, ut eſt apud Ciceronem in Academicis. Sic avaritia et munera obcaecant aciem mentis atque distorquent, ne poſſit, quae recta ſunt, cernere. Sed notandum, τὸ ὀρθὸν non hoc loco ſic accipi, ut in illo ſuperiore Ariſtotelis. hic enim eſt εὐθύ. ſupra, quod Ovidius dixit, *erectos ad ſidera tollere vultus.* παρὰ τὸ ὄρω, ὄρσω, quod eſt excito.

ὅταν δ' ἐπὶ θάτερα, ὥσπερ εἰς τρυτάνην ἀργύριον προσενέγκῃς) Sacoma Vitruvio [de Archit. IX. praef], quod lanci impoſitum facit aequilibrium, vel inclinat trutinam. σήκωμα Pollux. Euripides [Hecuba 57. ſ.]:

ἀντισηκώσας δέ σε

φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

σῆκος eſt σταθμὸς, pondus. ſuperius illud λῆμμα προσηρτημένον evocavit hanc imaginem, quae eſt ἐξήγησις ſuperioris, de quo diximus. nemo poteſt dicere meis dictis aut factis appenſum vel appoſitum fuiſſe turpe aliquod lucrum, quod mentem ut lancem impelleret. nam illud quoque translatum fuit a lancibus.

ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ) εἰκὼν, imago. Ariſt. [Rhet. III. cap. IV.] ἔστι δὲ καὶ ἡ εἰκὼν μεταφορά. διαφέρει δὲ μικρόν. ὅταν μὲν γὰρ εἴπῃ τὸν Ἀχιλλέα,

ὡς δὲ λέων ἐπόρουσεν,

εἰκών ἐστιν. ὅταν δὲ, λέων ἐπόρουσε, μεταφορά. ſic cum dixit λῆμμα προσηρτημένον, translatio fuit, quae peperit hanc imaginem, ὅταν ὡς ἐν τρυτάνῃ ἀργύριον προσενέγκῃς. προσενεγκεῖν pro-

prium, προσαρτῆσαι metaphoricum. λῆμμα, ἀργύριον. Lycophron [Caſſ. 270. ſ.]:

> λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνο,
> σκεθρῷ ταλάντῳ τρυτάνης ἠρτημένον. p. 110.

σκεθρὸν τάλαντον Iſidoro Campana eſt trutina. quae conſtat ſcapo punctis discrimina librarum notantibus diſtincto, quam Ariſtoteles ἡμιζύγιον; eo quod unicam lancem habet: qualem in σιδηρουργείοις vidimus, qua ponderibus maſſarum fuſilium utuntur examinandis, ſues noſtri vocant. hinc illud Perſii [Satyr. V, 101. ſ.]:

> *Diluis elleborum certo compeſcere puncto*
> *Neſcius examen.*

Lycophron igitur notat avaritiam herois et ſordidam μικρολογίαν, qui in Hectoris corpore pendendo uſus eſt exactiſſima trutina, Troy weightes. Nam aurificum ſtateram idem Hiſpalenſis momentanam appellat trutinam, quod quovis momento facile impellitur. Taurus interſectus eſt apud Lycophronem Hector. δάνος donum, pretium. σκεθρῷ ταλάντῳ, ἀκριβεῖ, σκεθρῶς, ἀκριβῶς apud Aeſchylum. σκεθρὰ δίαιτα, ἀκριβὴς medicis. Iam ἠρτημένος verbum eſt Demoſthenis, ſuſpenſus. Iuvenalis [Sat. VI, 435. ſ.]:

> *Committit vates, et comparat; inde Maronem,*
> *Atque alia parte in trutina ſuſpendit Homerum.*

Denique hic τάλαντον Lycophroni non eſt pon-

dus, ſed iugum. itaque additur τρυτάνης. ſic apud poëtam [Iliados XXII. 209. ſ.]:

> καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
> ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε.

Duo fata, Hectoris atque Achillis nimirum, uter in praelio caderet. Atque eandem utraque vox habet notationem. Euſtathius, γίνεται τὸ τάλαντον ὁ σταθμὸς, παρὰ τὸ τάλας, ὃ δηλοῖ τὸν καρτερικόν. τοιοῦτον γὰρ ὁ σταθμὸς, ὡς φορτιζόμενος καὶ διὰ τὰ βάρη ἐπινοηθείς. σταθμὸς γὰρ καὶ τάλαν-
p. 111. τον utrumque pondus et iugum, τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, ut libra Latinis. Hom. δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Iam de altera voce idem Euſtathius, τρυτάνη λέγεται, διότι τοῖς ὄγκοις τρύεται, ἤγουν καταπονεῖται. Aeſchylus [Prometheo, 26.], ἀεί σε τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει, τουτέστι καταπονήσει. nullum aptius verbum addi potuit. ἄχθος enim onus. Dem. [de Corona, p. 325.] ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα. qui locus huic gemellus. ſic Hom. ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, cum duae ſortes coniectae ſunt in trutinam, de quo diximus. M. Tullius [de Oratore II, c. 38.], *Sed haec noſtra oratio multitudinis eſt auribus accommodanda, ad oblectandos animos, ad impellendos, ad ea probanda, quae non aurificis ſtatera, ſed quadam populari trutina ſunt examinanda.* Perſius [Sat. I, 5. ſſ.]:

> *non ſiquid turbida Roma*
> *Elevet, accedas, examenve improbum in illa*
> *Caſtiges trutina.*

Ariſtophanes [in Ranis, 797.], ὁ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ ϛαθμᾶται, muſicae non eſt examen τάλαντον, quod trutina eſt illa popularis, et verbum Ciceronis aptiſſime poſitum vides. vetat enim poëta iudicio populi acquieſcere, quae Lesbia eſt regula καὶ οὐκ ἀσφαλὴς ὁ κανών, inquit Philoſophus. Porro locus Perſii declarat, iudicia rerum atque aeſtimationes trutinarum examinationibus comparari: ut nihil poſſet accommodatius excogitari hac imagine Demoſthenis. Vetus Scholiaſtes ad Perſium, *Examen eſt lingua, vel lignum, quod mediam haſtam* *) *ad pondera adaequanda tenet. Caſtigare autem eſt digito libram percutere, ut temperetur, et prae agitatione poſt aequum conquieſcat. Trutina vero eſt foramen, intra quod eſt lingula, de qua examinatio eſt.* Quae ſi vera ſunt, Euſtathii ἐτυμολογίᾳ p. 112. labat. Eſt enim ἀπὸ τοῦ τρυπᾶν forare, et τρύπανον terebrum, ἡ τρυπάνη. Sed et haec verba derivari poſſunt ἀπὸ τοῦ τρύειν. Multa ad hunc locum Perſii Caſaubonus, quem vide, ſi placet. Nos enim nimis hic multa ὑπὸ μίαν Μύκονον, quod aiunt. De quo proverbio vide Stephanum.

ὅταν ἀργύριον προσενέγκῃς) Figura honeſta, inquit Servius, σχῆμα εὐειδὲς ἀντὶ τοῦ προσενέγκῃ

*) Haſtam alii ſcapum vocant, quod Lycophronis eſt, ut videtur, τάλαντον. *Doun.*

τις. Sed hoc rarius apud Graecos, Latinis frequens. (Argentum facit, ne ſimus aequi rerum aeſtimatores.)

ᾤχετο φέρον) Saepius participio cohaeret hoc verbum, ut ante ἀπάγων ᾤχετο. Plato, ποίαν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν νομίζεις, μὴ ὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαίνου, οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν, ᾗ ἂν αὐτὸς φέρῃ; [de repub. VI] Non enim minus ſaepe declarat perire, interire. Baſilius, οἴχεται ἡ σεμνότης ἱερατική. Periit dignitas vel gravitas ſacerdotalis. Plautus [Trinummo], *ratio conſtat, argentum* οἴχεται. Cic. [ad Atticum VI. epiſt. I. init.] *Quare non* οἴχεται *tua induſtria, quod vereris, ſed praeclare ponitur: ſi quidem id egiſti, ut ego delectarer. Nam nulla re ſum delectatus magis.*

καὶ καθείλκυσε τὸν λογισμὸν) Perſeverat in eadem translatione. ἕλκειν γὰρ καὶ ἄγειν ἐπὶ τῶν σταθμῶν λέγονται, de libramentis ponderum, Ariſtoteles [Rhet. III. ca. IV.] ait, laudatiſſimas illas eſſe εἰκόνας, quae ducuntur ἐκ τοῦ ἀνάλογον, quod hic videmus. λογισμὸς eſt trutina, quae rerum momenta perpendit. Quod eſt igitur in trutina momentum, hoc in animo lucrum. Utrumque enim inclinat. Salluſtius [in coniurat. Catil.], *Omneis homines, qui de rebus dubiis conſultant, ab odio, amicitia, ira, atque miſericordia vacuos eſſe decet.*
p.113. *Haud facile animus verum providet, ubi illa*

officiunt. Potuiſſet Caeſar his addere in primis avaritiam, ſed ad negotium non pertinebat, quod tum agebatur. verum providere eſt λογίζεσθαι, officere ἐπισκοτεῖν. Chryſoſtomus ['Ομιλία ιγ. εἰς Ἰωάννην], οὕτω γὰρ καὶ τῶν προκειμένων ἡμῖν λόγων εἰς αὐτὸ τὸ βάθος καταθεῖναι δυνήσεσθε τὰ νοήματα, ἂν μηδεμία πονηρίας λήμη τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπισκοτῇ τῆς διανοίας, καὶ τὸ διορατικὸν αὐτῆς καὶ ὀξὺ συνταράσσῃ. Hic ego cenſeo legendum καθεῖναι. demittere poteſtis intelligentias in profundos ſenſus. Nam τὸ καταθεῖναι τὰ νοήματα, quod eſt deponere, non magis convenit, quam κατορύξαι, defodere. Hoc boni correctores, quorum hic uſus eſt opera D. Henricus Savilius, non viderunt. Et ego ſi addubitavi, poſſetne αὐτοπαθῶς accipi τὸ καθιέναι propter inſolentiam ſermonis, id omnibus in locis exagitatum eſt: ſi idem καθεῖναι pro καταθεῖναι non ſemel repoſui, nulla commemoratione dignum fuit. καίτοι τί τοῦτ' ἄπεστι τῆς ἐσχάτης βασκανίας καὶ κακοηθείας; Sed ad Joannem regredior. e cuius verbis aliam imaginem elicere poſſumus ἐκ τοῦ ἀνάλογον, ὅπερ λήμη τῷ ὄμματι, τοῦτο καὶ λῆμμα τῇ διανοίᾳ. Utrumque enim officit et praeſtringit aciem oculorum atque animi. Unde illud, *Non accipies munera, quae etiam excaecant prudentes, et ſubvertunt verba iuſtorum.* [Exodi XX. III, 8.] λήμη, lippitudo, humor in oculo concretus. λημᾶν, lippire. λῆμα, generoſa indoles, praeſens et praeſtans animus, παράστημα τῆς ψυχῆς. λῆμμα, lucrum, quaeſtus.

ᾤχετο φέρον, καὶ καθείλκυσε τὸν λογισμὸν) Praeterita pro praeſentibus, ut Servius, ad ſignificandam actionis celeritatem.

Nec longum tempus, et ingens
Exiit ad coelum ramis felicibus arbor. [Georg. II, 80.]

p. 114 quaſi non gerenda, ſed iam geſta res ſit. Cic. *Terram mihi crede, ea lanx et maria deprimet,* καθελκύσει. [de finibus III.] Videlicet cui virtus impoſita expenditur contra bona externa et corporis. Videtur fuiſſe dicendum, non deprimet, ſed attollet. Sed quod gravius eſt, per ſe praegravat: quod levius, per accidens elevatur. Hoc igitur vult dicere, plus valet quaeſtus, plus habet ponderis, quam recta ratio.

Cap. III.

§. 1. Hactenus ἡ προκατασκευὴ, qua fidem at- p.115.
que auctoritatem ſibi praeſtruxit orator, integritatis ac prudentiae nomine. M. Tullius [Offic. II, c. 9.], *Fides autem ut habeatur, duabus rebus effici poteſt; ſi exiſtimabimur adepti coniunctam cum iuſtitia prudentiam. Nam et iis fidem habemus, quos plus intelligere quam nos arbitramur, quosque et futura proſpicere credimus, et cum res agatur, in discrimenque ventum ſit, expedire rem, et conſilium ex tempore capere poſſe. Hanc enim utilem omnes exiſtimant veramque prudentiam. Iuſtis autem et fidis hominibus, id eſt, viris bonis, ita fides habetur, ut nulla ſit in his fraudis iniuriaeve ſuſpicio. Itaque his ſalutem noſtram, his fortunas, his liberos rectiſſime committi arbitramur.* Recte igitur in praemunitione commendavit, primum prudentiam ſuam, quod iterum ac tertio plus ceteris intellexit, et melius futura proſpexit, tametſi p.116.
id modeſtiae cauſa, non tam ingenio ſuo tri-

buit, quam felicitati cuidam vel ſuae vel reipub. deinde integritatem, hoc eſt iuſtitiam, quod ſincere ſemper ſine ulla corruptela, verſatus eſt in rep. quam cauſſam etiam fuiſſe ait, cur perſpicacius cerneret, quid in re quaque verum eſſet, quia nihil erat, quod aciem mentis caeca cupiditate praeſtringeret. Atque etiam alia de cauſa ſuam innocentiam probare contendit, quod ſemper ſolitus contra Philippum dicere, nunc pro Philippo dicturus ex ſubita mutatione ſuſpectus eſſe potuit.

ἓν μὲν οὖν ἔγωγε πρῶτον ὑπάρχειν φημὶ δεῖν) *πρότασις* ſive *ὑπόθεσις*, *καὶ τὸ κρινόμενον* totius deliberationis. et hoc quaſi fundamentum ſubſternit, quo ſuper cetera extruat, pacem hanc, qualiscunque ſit, omni ratione retinendam eſſe, nec committendum, ut ipſorum culpa violata et abrupta videatur.

εἴτε συντάξεις, εἴτε συμμάχους) Ulpianus, *συντάξεις, φόρους, τέλη.* Thucydides [lib. I, c. 96.], *παραλαβόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν τούτῳ τῷ τρόπῳ, ἑκόντων τῶν συμμάχων διὰ τὸ Παυσανίου μῖσος, ἔταξαν ἅς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον, καὶ ἅς, ναῦς. πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι, ὧν ἔπαθον, δηοῦντας τὴν βασιλέως χώραν. καὶ ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχὴ, οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον. οὕτω γὰρ ὠνομάσθη τῶν χρημάτων ἡ φορά. ἦν δὲ ὁ πρῶτος φόρος ταχθεὶς, τετρακόσια τάλαντα καὶ ἑξήκοντα, ταμιεῖόν τε Δῆλος ἦν αὐτοῖς, καὶ αἱ σύνοδοι εἰς τὸ ἱερὸν ἐγίγνοντο. ταμιεῖον*, aerarium, *ταμίας*, quaeſtor. *πρό-*

σχῆμα Schol. πρόφασις, ut ſupra docuimus. Iam vides, haec vocabula σύνταξιν καὶ φόρον eſſe affinia, ait enim, ἦν δὲ ὁ πρῶτος φόρος ταχθείς. p. 117. Neque ſolum conſtitutum erat, quantam quique pecuniam penderent, ſed etiam quot naves aut milites exhiberent. ἔταξαν ἅς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα, καὶ ἃς, ναῦς. hinc nos negotium hoc opinor taxationem vocamus. Aeſchines [contra Cteſiphontem, p. 486. T. III. Reisk.], εἶπε γὰρ, ὡς ἥκοι ἐκ Πελοποννήσου νεωστὶ, σύνταγμα συντάξας εἰς ἑκατὸν ταλάντων πρόσοδον ἐπὶ Φίλιππον, καὶ διελογίζετο, ὅσον ἑκάστους ἔδει συντελεῖν. idem [ib. p. 484.], ὥστε μὴ τελεῖν τὰς συντάξεις. Iſocrates [Areopagitica], ἔτι δὲ συμμάχους ἐχούσης, πολλοὺς μὲν τοὺς ἑτοίμως ἡμῖν, ἤν τι δέῃ, βοηθήσοντας, πολὺ δὲ πλείους τοὺς τὰς συντάξεις ὑποτελοῦντας. haec de civitate Athenienſium, cum floreret. τελεῖν pendere. et φόροι ſunt etiam τέλη, aut parum eſt discriminis. Plutarchus [in Solone, c. 15. p. 344. T. I. R.], ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι, τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις, φυλακὰς δὲ τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων, οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας, πρῶτον Σόλωνος ἦν, ὡς ἔοικε, τὸ σόφισμα, τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν σεισάχθειαν ὀνομάσαντος, qui novas tabulas levationem oneris nominavit, ad verbum excuſſionem. Dem. οἱ δυστυχεῖς αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν, καὶ φιλίαν, καὶ ἑταιρίαν καὶ τὰ τοι-

κῦθ' ὑποκοριζόμενοι. [de ementita legatione. p. 424.] Ulpianus, τὸ ὑποκορίζεσθαι, ἐστι κυρίως, τὸ τοῖς παισὶ πρὸς ψυχαγωγίαν λέγειν τινὰ ὀνόματα, οἷον, ὡς Διόνυσός ἐστιν, ὡς βασιλεὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ τοῖς εὐφήμοις ὀνόμασι κλέπτειν τὴν ἀτοπίαν, ut in hoc Dem. (quod puerum blande Διόνυσον appellabant, confirmat illud, quod ex Macrobio retuli, Bacchum atque Apollinem unum numen eſſe. Orpheus [Fragm. IV, 1. Geſn.]:

ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέουσι.

p. 118 quare Phaëthon, cuius forma erat inſignior, Solis eſt filius.) propriae ſignificationis exemplum eſt illud Perſii [Satyra II, 37. ſ.]:

Hunc generum exoptent rex et regina: puellae
Hunc rapiant: quicquid calcaverit hic, roſa fiat.

Sic alloqui ſolent κόρας καὶ κούρους, unde nomen (ὑποκορισμός). abuſiuae hoc Ciceronis [Offic. I, c. 12.]: *Equidem illud animadverto, quod, qui proprio nomine perduellis eſſet, is hoſtis vocaretur, lenitate verbi triſtitiam rei mitigante.* (hoc eſt εὐφήμοις ὀνόμασι κλέπτειν τὴν ἀτοπίαν.) *hoſtis enim apud maiores noſtros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus.* Ariſt. [Rhet. III, 2.] ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν. ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀντὶ μὲν χρυσίου, χρυσιδάριον, ἀντὶ δὲ ἱματίου, ἱματιδάριον, ἀντὶ δὲ λοιδορίας λοιδορημάτιον, καὶ νοσημάτιον. hoc

Grammaticis noſtris eſt deminutiuum. Eſt oratio Dem. περὶ συντάξεως inſcripta, in qua ſunt haec, φημὶ δεῖν ὑμᾶς συντετάχθαι, καὶ τὴν αὐτὴν τȣ͂ τε λαβεῖν, καὶ τȣ͂ ποιεῖν ἃ προσήκει, σύνταξιν εἶναι. quibus αἰνίττεται τὰ θεωρικὰ, quam pecuniam e publico qui capiebant, militiam et cetera non obibant munera. Aeſchines [περὶ τῆς παραπρ. p. 250. Reisk.], καὶ τȣ̀ς μὲν ταλαιπώρȣς νησιώτας καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἑξήκοντα τάλαντα εἰσέπραττον σύνταξιν. Harpocration, ἔλεγον δὲ τȣ̀ς φόρȣς, συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα. denique haec addo colophonis loco: διὰ τί ȣ̓ συνετελέσατε τὰς συντάξεις ὑμῶν τῆς πλινθείας. [Exodi V, 14.] Illis enim iniunctum fuit, exhibere eandem quotidie ſummam laterum. item: ȣ̓ γὰρ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῆς συντάξεως ὑμῶν ȣ̓θέν.

εἰρήνην) quoniam inſcribitur oratio περὶ τῆς εἰρήνης, non debemus praetermittere notationem nominis. Sic igitur Plutarchus [in Numa, p. 119. c. 12. §. 3.], οἱ μὲν γὰρ φιτιάλιοι, εἰρηνοφύλακές τινες ὄντες, ὥς δ' ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τȣ͂νομα λαβόντες ἀπὸ τῆς πράξεως, λόγῳ τὰ νείκη κατέπαυον, ȣ̓κ ἐῶντες στρατεύειν πρότερον ἢ πᾶσαν ἐλπίδα δίκης ἀποκοπῆναι. Quod ait feciales ab actione nomen accepiſſe, et tamen lites ſermone ſedare, ne cui mirum forte videatur, agere apud Latinos eſt διαλέγεσθαι. Cic. [in Epiſt. fam. ad Lucceium V, 12.] *Eadem haec coram me tecum agere ſaepe cupientem deterruit pudor quidam pene ſubruſticus.* addit Plut. καὶ γὰρ εἰρήνην Ἕλληνες

καλȢσιν, ὅταν λόγῳ καὶ μὴ βίᾳ πρὸς ἀλλήλȢς χρώμενοι, λύσωσι τὰς διαφοράς. ἀπὸ τȢ εἴρω videlicet quod eſt apud Homerum *λέγειν*. et inde *Ἶρις καὶ Ἑρμῆς* nuntii Deorum atque interpretes, ut vult Euſtathius. Eſt etiam *εἴρω* necto, quae prior eſt ſignificatio. Virg. [Aen. VI, 160.] ut ſaepe *ἐτυμολογικῶς*:

Illi haec inter ſe longo ſermone ſerebant.

praefixa litera ſibilante, ut in multis, unde et manus conſerere. Nec multum diverſa Varro [de L. L. IV. 16. Gothofr.], *feciales, quod fidei publicae inter populos praeerant. Nam per hos fiebat, ut iuſtum conciperetur bellum* (ut Plutarchus a faciendo dictos cenſet) *et ut foedere fides pacis conſtitueretur.* a fide et foedere dictos autumat feciales. Cic. [Offic. I, 7.] fides nominata eſt, quia fit quod dicitur.

ȣ̓χ ὡς θαυμαςὴν) *λύσις ἀντιπίπτοντος.* Quid igitur? tu probas hanc pacem? ego vero, inquit, minime. *ἀλλ' ὁποία ποτ' ἐςὶ*) qualis qualis eſt, honeſta an turpis, commoda an incommoda. Hinc diſcimus interpretari locum Pauli melius quam vulgo ſolet. [Gal. II. 5. 6.] *ὁποῖοί ποτ' ἦσαν, ȣ̓δὲν ἐμοὶ διαφέρει.* Beza, *qua-*
p.120. *les olim fuerint, nihil mea refert.* Vetus, *quales aliquando fuerint, nihil mea intereſt.* at neque aliquando neque olim hic locum habet. Vertendum, *Qualescumque erant.* nec obſtat verbum praeteriti temporis. Apoſtolus enim de re praeterita loquitur, de congreſſu ſuo cum inſignioribus apoſtolorum Hieroſoly-

mis ante aliquot annos hábito. Baſilius [in epiſt.], πλὴν ὁποῖά ποτ᾽ ἂν ᾖ, οὐκ ἐξουδενωτέον ἡμῖν. niſi quod qualiacunque ſint, non ſunt contemnenda nobis.

μᾶλλον εἶχε τοῖς πράγμασι καιρὸν) utilius fuit vel magis opportunum reip. opportunitatem enim Cicero τὴν εὐκαιρίαν interpretatur. Idem [de natura deum I, c. 33.]: *ne hoc quidem vos movet conſiderantes, quae ſit utilitas, quaeque opportunitas in homine membrorum, ut iudicetis membris humanis deos non egere.* Idem [in Laelio, c. 6]: *Tales igitur inter viros amicitia tantas opportunitates habet, quantas vix queo dicere* Et mox: *Denique caeterae res, quae expetuntur, opportunae ſunt ſingulae rebus fere ſingulis: divitiae, ut utare, opes, ut colare — Amicitia res plurimas continet. Quoquo te verteris, praeſto eſt. Nullo loco excluditur, nunquam intempeſtiva, nunquam moleſta eſt. Itaque non aqua, non igni, ut aiunt, pluribus locis utimur, quam amicitia.* Problema Plutarchi eſt [Opp. T. IX. p. 761. Reisk.], πότερον τῶν στοιχείων χρησιμώτερον, ὕδωρ ἢ πῦρ. Quod eruditiſſime diſſertavit. Idem de Philippo [Apophth. p. 678. T. VI. Reisk.]: Cum caſtra poſiturus eſſet, commodo quidem loco, ſed qui iumentis pabulum non haberet, Qualis eſt, inquit, haec vita noſtra, εἰ καὶ πρὸς τὸν τῶν ὄνων καιρὸν ὀφείλομεν ζῆν; Pindarus [Olymp. II, 98], τὸ πλουτεῖν φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρόν· Pericles apud Thucydidem in Epitaphio [lib. II.

40.], πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον ἐν καιρῷ, ἢ λόγου
p. 121 κόμπῳ χρώμεθα. Divitiis utimur magis ad opportunitatem operum, quam verborum iactantiam.

πολλὰ γὰρ προείμεθα) κατασκευὴ τῆς προτέρας προτάσεως, ſed breviſſima ex comparatione. Non ii ſumus, qui fuimus, inquit. Multa amiſimus, quibus ſalvis atque integris, bellum non timeremus. Nunc ex commutatione rerum metuenda ſunt omnia.

§. 2. δεύτερον δ' ὁρᾶν) ἡ δευτέρα πρότασις, cui ſua mox ſubiicitur κατασκευὴ, non eſſe irritandos Amphictyones, neque praebendam illis occaſionem aut belli faciendi neceſſitatem.

ὅπως μὴ προαξάμεθα εἰς ἀνάγκην) Theognis [v. 377. ſ. Brunk. Poët. Gnom.]:

μητέρ' ἀμηχανίην ἔλαβον τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἥ τ' ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

Qui iuſtitiam colunt, matrem habent inopiam tam rei quam conſilii, quae mentes hominum ad peccandum prolicit vel invitat. Ariſtot. [Politic. II, c. 7. p. 109. ed. Couring.] βουλόμενος ὁ νομοθέτης ὡς πλείστους εἶναι τοὺς Σπαρτιάτας, προάγεται τοὺς πολίτας ὅτι πλείστους ποιῆσαι παῖδας. Xenophon [de Off. Mag. Equ. c. 5. §. 15.], τοῦτο γὰρ τοὺς πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἁμαρτάνειν, haec enim res hoſtes elicit per indiligentiam cuſtodiendi magis peccare. Aeſchines [in defenſione τῆς παραπρ.], τελευτῶντες εἰς τοῦτο τὴν πόλιν προήγαγον. huc denique

remp. provexerunt. Dem. [κατ' Ἀνδροτίωνος. p. 618.] ὑμεῖς δ' εἰς τοῦτο προήχθητε εὐηθείας καὶ ῥαθυμίας, eo provecti eſtis ſtultitiae et ſocordiae. Idem, ἐπειδήπερ εἰς τούτους προήχθην τοὺς λόγους. Item, οὔτε ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν οὔτε προαχθήσομαι. Athenaeus [Lib. V. p. 188. D. Caſaub.], τίς τῶν νέων ἐντυχὼν τούτοις, οὐκ ἐπιτριβήσεται μᾶλλον, ἤπερ εἰς ἀρετὴν προαχθείη. Qui adoleſcens haec legens, non perdetur citius, quam ad virtutem gradum promoverit? Nempe Xenophontis et Platonis Convivia. De quibus idem Athenaeus [l. l. p. 187.], οὔτε ἐκ θύμ p.122.
βρας λόγχη, οὔτ' ἐκ τῶν τοιούτων λόγων ἀνὴρ ἀγαθός. Ariſtoteles [de mundo c. 6. §. 3. p. 203. ed. Kapp.], διὸ καὶ τῶν παλαιῶν εἰπεῖν τινες προήχθησαν. Idem [Phyſ. II. c. 2. p. 264. E.], διὸ καὶ ὁ ποιητὴς γελοίως προήχθη εἰπεῖν. Cornificius [ad Herenn. IV, 58.], *In his igitur generibus expoſitio verſatur, de qua producti ſumus, ut plura diceremus.* Hinc et nos auſi ſumus interpretari τὸ ὅπως μὴ προαξώμεθα, ne produxerimus.

τοὺς συνεληλυθότας τούτους, καὶ φάσκοντας Ἀμφικτύονας εἶναι) Erat enim hoc totius Graeciae concilium, et quaſi Parlamentum. Plato [de repub. VI. p. 80. T. VII. Bip.], πολὺ δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ γίνεται φιλοσοφίας, διὰ τοὺς τοιαῦτα φάσκοντας ἐπιτηδεύειν. Paulus [Rom. I, 22.], φάσκοντες εἶναι σοφοὶ, ἐμωράνθησαν. Multi multa de Amphictyonibus, ſed in primis haec Strabo [Lib. IX. p. 643. Almel.]: τοιαύτης δὲ τῆς εὐκαι-

ρίας οὔσης τῆς περὶ τοὺς Δελφοὺς, συνῄεσάν τε ῥᾳδίως ἐκεῖσε, μάλιστα δὲ οἱ ἐγγύθεν. καὶ δὴ καὶ τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα ἐκ τούτων συνετάχθη, περί τε τῶν κοινῶν βουλευσόμενον, καὶ τοῦ ἱεροῦ τὴν ἐπιμέλειαν ἕξον κοινοτέραν, ἅτε καὶ χρημάτων ἀποκειμένων πολλῶν, καὶ ἀναθημάτων, φυλακῆς καὶ ἁγιστείας δεομένου μεγάλης. Sed nihil eſt tam ſanctum atque munitum, quod non hominum avaritia atque audacia expuguet et violet. Hoc ipſum enim templum Apollinis Delphici quoties expilatum fuit? Primum ab Euboënſi neſcio quo latrone, ut refert Pauſanias. [in rebus Phocenſium, X, 7.] deinde a gente Phlegyarum, tum a Neoptolemo Achillis filio, qui propterea a Delphis occiſus eſt. Hoc enim probabilius, quam quod Euripides [Andromacha, v. 51. ff.] tradidit, quia poenas ab Apolline expetitum venerat ob caedem patris. Longo poſt tempore Perſae, qui Xerxem ſequuti ſunt, cum caetera Graeciae delubra incendiſſent, hoc
p.123. quoque fanum ſpoliaverunt. Tum Philomelus, ducesque Phocenſium penitus compilarunt. Poſtremo Brennus cum Gallis poſt Romam captam et auro redemtam, ſe contulit in Graeciam, et huic fano vim attulit. ἔμελλε δὲ ἄρα οὐδὲ τῆς Νέρωνος ἐς πάντα ὀλιγωρίας ἀπειράτως ἔχειν, inquit Pauſanias, qui quingentas Apollini Deum atque hominum imagines aeneas abstulit. Bene igitur Geographus: ἐπίφθονος ὢν ὁ πλοῦτος δυσφύλακτός ἐστι, κἂν ἱερὸς ᾖ. νῦν γέ τοι πενέστατόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν. πρότερον δὲ πολυχρήμα-

τον ἦν. [lib. IX. p. 644. Alm.] Vixit autem
Strabo ſub Auguſto et Tiberio. Non igitur
Amphictyonum collegio, qui bis in anno for-
taſſe eo conveniebant, ſed militum praeſidio
tutandi erant Apollinis theſauri. Et illa erat
daemonum religio. Qui ſancta Eccleſia? quon-
dam et ipſa erat ubique opulenta: nunc inops
et miſera eſt πολλαχῆ. De qua dici ſolitum,
Eccleſia copias peperit: filia exitio fuit matri.
Ius et poteſtatem Amphictyonum Strabo ſatis
his verbis indicat. Conveniebat, inquit, hoc
collegium de rebus communibus conſulturum.
Sed Tacitus clarius [Annalium IV, 14.]. *Samii
decreto Amphictyonum nitebantur, queis prae-
cipuum fuit rerum omnium iudicium, qua tem-
peſtate Graeci, conditis per Aſiam urbibus, ora
maris potiebantur.* Samus autem una erat
ex illis civitatibus. Tum autem a Caeſare
petebant, ut vetuſtum aſyli ius ſibi firmare-
tur, quod olim Amphictyones decreverant.
Origo diverſe traditur. Strabo [loc. laud.],
Ἀκρίσιος (Acriſius eſt Danaës pater) δὲ τῶν μνη-
μονευομένων πρῶτος, διατάξαι δοκεῖ τὰ περὶ τοὺς Ἀμ-
φικτύονας, καὶ πόλεις ἀφορίσαι τὰς μετασχούσας τοῦ
συνεδρίου· ἀποδεῖξαι δὲ καὶ τὰς ἀμφικτυονικὰς δίκας,
ὅσαι πόλεσι πρὸς πόλεις εἰσί. Lites enim civita-
tum et controverſias componebant, iniurias cor- p. 124.
rigebant. at Pauſanias [de rebus Phocenſium,
X, 8.], κατασῆσασθαι δὲ συνέδριον ἐνταῦθα Ἑλλή-
νων, οἱ μὲν Ἀμφικτύονα τὸν Δευκαλίωνος νομίζουσι,
καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῖς συνελθοῦσιν ἐπίκλησιν Ἀμφικτύο-

νας γενέσθαι· Ἀνδροτίων δὲ, ὡς τοἐξαρχῆς ἀφίκοντο εἰς Δελφοὺς παρὰ τῶν προσοικούντων συνεδρεύσοντες; et inde cognominatos; quod ſane veriſimilius. nam poſt diluvium ad longum tempus Graecia non potuit non eſſe deſerta. Unde igitur Deucalionis filius potuit hunc inſtituiſſe conventum. at vicinos et finitimos περικτίονας vocat Homerus [Od. II, 65. etc.], quos Euſtathius interpretatur, τοὺς πέριξ κτίσαντας οἰκήσεις· et περικτίται ſunt, inquit, περίοικοι. conſentit Geographus, συνῄεσάν τε ῥᾳδίως ἐκεῖσε· μάλιστα δὲ οἱ ἐγγύθεν. et collegium hoc ex his inſtitutum, finitimis ſcilicet. inde Ἀμφικτύονας appellabant, tanquam περικτίονας. nam ι et υ vocales ſunt commutabiles. Itaque apud Herodotum nomen eſt appellativum [lib. VIII, 104. p. 667. ed. Weſſ.]: ἐπεὰν τοῖσι ἀμφικτύοσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι πόλιος, τι ἐντὸς χρόνου ἔσεσθαι χαλεπὸν, τότε ἡ ἱρείη αὐτόθι τῆς Ἀθηναίης φύει πώγωνα μέγαν. hoc videtur unum eſſe e ſplendidioribus Herodoti mendaciis. ſed Pedaſus, de qua loquitur, eſt civitas in Aſia procul a Delphis et Thermopylis. Euripides [Oreſte, 1621.]:

ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται.

Scholiaſtes, οἰκήτορες. unde apud Homerum ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, oppidum bene repletum incolis. ταῦτ' ἐπισφραγίζεται Harpocration priore enim ſententia repudiata, quam ex Theopompo retulerat, addit auctorem adumbrans
p. 125. meliorem, ἢ ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν

τὺς συναχθέντας, ὡς Ἀναξιμένης ἐν πρώτῃ τῶν Ἑλληνικῶν, dicti ſunt ſcilicet Amphictyones.

§. 3. Summa haec eſt huius orationis. Non p.127.
eſſe cuiusquam unius populi, neque ipſius Philippi vim per ſe metuendam. Illud horribile eſſe et pertimeſcendum, ſi in nos univerſi, inquit, infeſti velut agmine facto cooriantur. id eventurum, ſi decreto Amphictyonum intercedimus. ut hic opportunum ſit exclamare id, quod Noſter alicubi [pro Corona. p. 275.], πόλεμον εἰσάγεις εἰς Ἀττικὴν, Αἰσχίνη, πόλεμον ἀμφικτυονικόν. Neque eſſe, ut ſocios atque amicos hoſtium formidemus. Illas enim ſocietates valere, et firmiſſimas eſſe, quas συμμαχίας dicimus: quae τοῖς ἀδικουμένοις adſunt. ad bellum aliis inferendum nulli ſunt ſocii neque amici fideles.

ἤ τι τοιοῦτον ἔγκλημα ἴδιον) non debemus hic crimen vertere. ſed id eſt, quod nos dicimus a private quarrell. Cic. [contra Vatinium, c. 5.] *teneasne memoria, tibi in conventu Puteolis manus eſſe allatas? ad me conſulem Puteolanorum querelas eſſe delatas?* τὰ ἐγκλήματα, Martialis [lib. VI, 19.]:

Non de vi, neque caede, nec veneno,
Sed lis eſt mihi de tribus capellis.
Vicini queror has abeſſe furto. (ἐγκαλῶ.)

Quod verbum ſignificat non ſolum crimen inferre, verum etiam pecuniam aut rem aliam iudicio petere, unde et calumniam dici Feſto

p.128.placet. Dem. τί ἔχοντες ἔγκλημα, καὶ τί μεμφόμενοι. ἐγκαλῶν non accuſator, ſed petitor.

καί μοι μὴ θορυβήσῃ μηδεὶς, πρὶν ἂν ἀκούσῃ) ὑποστροφὴ, qualem iam ante obſervavimus. Cicero deprecationem vocat. Ariſtides, ἀλλ' ἔγωγε, καὶ μηδεὶς δυσχεραίνῃ τὴν ἀτοπίαν. hic videmus, oratoribus obſtrepi ſolitum in concionibus, ſi quid dicerent, quod minus placeret. Cic. [pro C. Rabirio Perd. reo, c. 6.] *Utinam hanc mihi facultatem cauſa concederet, ut poſſem hoc praedicare, C. Rabirii manu L. Saturninum hoſtem populi Romani interfectum. Nihil me clamor iſte commovet, ſed conſolatur, quum indicat, eſſe quosdam cives imperitos, ſed non multos. Nunquam, mihi credite, populus Rom. hic, qui ſilet, conſulem me feciſſet, ſi veſtro clamore perturbatum iri arbitraretur. quanto iam levior eſt acclamatio? quin continetis vocem, indicem ſtultitiae veſtrae, teſtem paucitatis.* perturbatum iri, θορυβηθήσεσθαι. Sed Ciceroni reclamatum eſt in hoc iudicio, quum id dixiſſet, quod nefas videbatur. Demoſthenes dicturus, quod aures audientium reſpuerent, antevertit et ſupprimit ſtrepitum concionis. Baſilius, πολὺν ὄχλον τὲν ἑαυτῷ θηρίων ἔχεις καὶ μὴ ὕβριν νομίσῃς εἶναι τὸ λεγόμενον. haec eadem oratio ſic interciſa multo fuiſſet acrior, πολὺν ὄχλον, καὶ μὴ ὕβριν νομίσῃς εἶναι τὸ λεγόμενον, ἐν ἑαυτῷ θηρίων ἔχεις. porro θηρία dicit τὰ πάθη τῆς ψυχῆς. utitur autem deprecatione propter invidiam nominis.

οὐχ ὡς ἡδέως ἔχουσιν ἡμῖν) id eſt, ἐπιτηδείως. Etymologus, ἐπιτήδειος, φίλος καὶ συνήθης, ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἡδὴς, ἐπιτηδὴς καὶ ἐπιτήδειος, πλεονασμῷ τοῦ τ. amicus enim amico carus eſt atque iucundus. unde hoc apud Plutarchum:

εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ. p.129.

Dem. [c. Leptin. p. 500. ed. Reisk.] ἵνα Λεπτίνης ἰδίᾳ τισὶν, οἷς ἀηδῶς ἔχει, ἐπηρεάσῃ. Cic. [pro Sextio,] *qui imperitae et concitatae multitudini iucundi eſſe voluerunt.* Idem, *carus utrisque eſt atque iucundus.* Item, *Erat temporibus illis iucundus Metello illi Numidico, et Pio eius filio.* Dem. [in prooemiis p. 1438.] ἔστι μὲν ἓν τὸ κοινὸν ἔθος τῶν πλείστων, τοὺς μὲν συνεπαινοῦντας ἑαυτοῖς ὅ τι ἂν πράττωσι, φιλεῖν, πρὸς δὲ τοὺς ἐπιτιμῶντας ἀηδῶς ἔχειν. hinc ἀηδίαν dicimus offenſionem et ſimultatem inter amicos ortam. Dem. [de ementita legatione. p. 411.] ἴστε δήπου Πυθοκλέα τουτονὶ τὸν Πυθοδώρου. τούτῳ πάνυ φιλανθρώπως ἐκεχρήμην ἐγώ. καὶ ἀηδὲς ἐμοὶ καὶ τούτῳ γέγονεν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην οὐδέν. οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἀπαντῶν, ἀφ' οὗ πρὸς Φίλιππον ἀφῖκται. Pauſanias [in rebus Phocenſium, X, 2.], λέγων καὶ ἄλλα ἐπαγωγὰ, καὶ ὡς τὰ Ἀθηναίων καὶ ἐκ Λακεδαίμονος ἐπιτήδεια ἐξ ἀρχῆς ἐστὶν αὐτοῖς, id eſt, ὡς ἡδέως ἔχουσιν αὐτοῖς tam Lacedaemonii quam Athenienſes.

εἰ καὶ πάνυ φήσειέ τις αὐτοὺς ἀναισθήτους εἶναι) Boeotii ſemper habiti ſunt tardiores. Ariſtides [Leuctrica], οἶμαι δὲ καὶ Θηβαίους μὴ εἰς τοσοῦτον ἀναισθήτους εἶναι, μηδὲ φαύλους, καίπερ ὄντας Θη-

βαίους, ὥστε πλείω μέμψιν ποιεῖσθαι νῦν ἡμῖν, ἐὰν, *καὶ τὰ ἑξῆς.* Dem. [pro Cteſiphonte. p. 237.] *συμφέρει δὲ Φιλίππῳ, καὶ Φωκεῦσι καὶ ὑμῖν ὁμοίως ἅπασι, τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων.* quamquam fortaſſe haec *ἀναλγησία* Thebanorum non eſt *ἀναισθησία*, ſed maior ſtupiditas, de qua Pauſanias, *ἀντὶ τούτου μὲν ἅπαντα τὰ ἀνάλγητα βουλεύματα, ἀπόνοια ὑπὸ Ἑλλήνων ὀνομάζεται Φωκική.* *ἀνάλγητα βουλεύματα* ſunt perdita conſilia et ſine remorſu conſcientiae, *ἀπόνοια* perdita audacia. M. Tullius [Tuſc. III. c. 6. §. 12], *Nec abſurde Crantor ille, qui in noſtra Academia vel in primis fuit nobilis. Minime, inquit, aſſentior iis, qui iſtam*
p. 130.*neſcio quam indolentiam magnopere laudant: quae nec poteſt eſſe ulla, nec debet. Ne aegrotus ſim, inquit: ſed ſi fuerim, ſenſus adſit, ſive ſecetur quid, ſive avellatur a corpore. nam iſtud nihil dolere, non ſine magna mercede contingit, immanitatis in animo, ſtuporis in corpore.* *ἡ βαρύτης* Thebanorum non eſt illa idea, de qua diximus, Hermogenis: ſed arrogantiam potius atque faſtidium declarat: tales enim graves ſunt omnibus. Iſocrates quibus bene inſtitutos vereque eruditos laudat, haec addit [Panathenaico p. 444. T. II. ed. Aug.], *ἔπειτα τοὺς πρεπόντως καὶ δικαίως ὁμιλοῦντας τοῖς ἀεὶ πλησιάζουσι, καὶ τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτέρους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας.* hic *ἀηδία καὶ βαρύτης* eſt

acerbitas naturae atque importunitas, vel potius ſuperbia atque elatio. Ariſt. [Rhet. II.] ἔςι δὲ ἡ σεμνότης, μαλακὴ καὶ εὐσχήμων βαρύτης. ſic Theophraſtus magiſtrum imitans, αὐςηρότητα definit ςρυφνότητά τινα ἠρεμαίαν καὶ μαλακήν. Notum illud Horatii [lib. II. Epiſt. I. v. 244.]:

Boeotum in craſſo iurares aëre natum.

M. Tullius [de fato, c. 4.], *Multaque ſunt alia, quae inter locum et locum plurimum differunt. Athenis tenue coelum, ex quo acutiores putantur Attici: craſſum Thebis. Itaque pingues Thebani et valentes.* pingues ait ingenio, non corpore, ni fallor. *Ingenia hominum*, inquit Curtius, *ubique locorum ſitus format.* ſed inſigniſſimus eſt Polybii locus ſuper hac re. Contemplantes, inquit [lib. IV, 21, 1. ſ.], τὴν τῶν ἠθῶν αὐςηρίαν, ἥτις αὐτοῖς παρέπεται διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος ψυχρότητα, καὶ συγνότητα τὴν κατὰ τὸ πλεῖςον ἐν τοῖς τόποις ὑπάρχουσαν, ᾧ συνεξομοιοῦσθαι πεφύκαμεν πάντες ἄνθρωποι κατ' ἀνάγκην. οὐ γὰρ δι' ἄλλην, διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν, κατὰ τὰς p. 131.
ἐθνικὰς καὶ τὰς ὁλοσχερεῖς διαςάσεις, πλεῖςον ἀλλήλων διαφέρομεν, ἤθεσί τε καὶ μορφαῖς καὶ χρώμασιν, ἔτι δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς πλείςοις. haec de ſuis Arcadicus auctor, quorum duritiem indolis propter regionis ſitum atque naturam et montium altitudinem aſperitatemque, ſapientes viri bonis legibus inſtitutisque, et in primis muſica temberabant. M. Tullius [Agraria II. c. 35.], *Non ingenerantur hominibus mores tam a ſtirpe generis ac ſeminis, quam ex iis*

rebus, quae ab ipſa natura loci, et a vitae conſuetudine ſuppeditantur, quibus alimur et vivimus. Carthaginenſes fraudulenti et mendaces, non genere, ſed natura loci, quod propter portus ſuos multis et variis mercatorum et advenarum ſermonibus, ad ſtudium fallendi ſtudio quaeſtus vocabantur. Ligures montani, duri atque agreſtes. docuit ipſe ager, nihil ferendo niſi multa cultura, et magno labore quaeſitum. Campani ſemper ſuperbi bonitate agrorum et fructuum magnitudine, urbis ſalubritate, deſcriptione, pulchritudine. Ex hac copia atque omnium rerum affluentia primum illa nata ſunt, arrogantia, quae a maioribus noſtris alterum conſulem poſtulavit: deinde ea luxuries, quae ipſum Annibalem armis etiam tum invictum, voluptate vicit. Sic *ληκυθίζειν τὰς θέσεις*, locos tractare communes, interdum iuvat.

τοῖς δ' ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων ἕτερος καθεδεῖται) nempe Philippus. Polybius [lib. III, c. 90. §. 2.] de Fabio Maximo cunctatore, *ἀθρόους δ' ἀεὶ στρατιώτας καὶ συνεστραμμένους τηρῶν, ἐφήδρευσε τοῖς τόποις καὶ τοῖς καιροῖς.* aſſidue milites in unum continens, captabat occaſiones ex locis et tem-
p.132. poribus. Idem [III, 12, 6.], *ἵνα τοὺς μὲν ἐφέδρους εἶναι νομίζοντες τῶν καιρῶν, ἀεὶ φυλάττωνται.* Idem de regibus Aegypti [V, 34, 8.], *ἐφήδρευον δὲ τοῖς ἐν Θράκῃ καὶ τοῖς ἐν Μακεδονίᾳ πράγμασιν*, imminebant ex inſidiis. Philotas apud Curtium [lib. V.], *Sic ego imperio, quod de-*

dignor, immineo? Idem ἐφορμεῖν, niſi quod hoc translatum a navibus. ὅρμος enim navium ſtatio. Dem. [Olynth. III. p. 30.] ἐν τῦτῳ ὥσπερ ἐμπόδισμά τι καὶ δυσχερὲς, πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτῦ καιροῖς, διηλλαγμένην πρὸς ἡμᾶς. Dem. [π. τ. ἐν Χεῤῥον. πρ. p. 100. et Philipp. IV. p. 135.] ὀκοῦν βόλεται τοῖς αὐτῦ καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν. Bonus interpres, *Non vult veſtram libertatem ſibi in rebus adverſis eſſe formidini.* Quos Paulus χαλεπὸς καιρὸς vocat: ut Tullius ad Lentulum ſua tempora appellat, quibus in exilio fuit, et quum vexatus eſt ab inimicis ante exilium. Eſt ἐφεδρεύειν, inquit Budaeus, imminere in occaſionem, et calamitatem, et res afflictas alterius. Ariſt. [Polit. II.], ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς Λάκωσιν οἱ εἵλωτες, ὥσπερ ἐφεδρεύοντες τοῖς ἀτυχήμασι διατελῦσιν, ut ſcilicet, ſi quod proelium adverſum fecerint, in libertatem ſe vindicent: et poſt terrae motum, quae magna erat calamitas (magnam enim urbis partem deleverat) defecerunt. Ovidius [Met. I, 146.]: Imminet exitio vir coniugis, illa mariti. Euripides [Oreſte 1627.]:

σύ θ', ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ.

Oreſtes gladium tenebat furibundus, intentum Hermiones Menelai filiae iugulo. Triclinius in Lorarium Sophoclis [Aiac. 610.]: ἔφεδρος κυρίως, ὁ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίσωσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Pindarus [Nem. IV, 156.]: τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος. Schol. προκεκληρωμένοις καὶ προκεκμηκόσι τοῖς προηγουμένοις πρὸς ἀλ-

λῆλους, ἀκονίατος ἐφέστηκε. Tranſlatum eſt igitur a certaminibus gymnicis. Cui non obvenerat
p.133. par, quieſcebat aliis certantibus, cum depugnaſſent, victorem adorturus. Sophocles apud Ariſtophanem ἔμελλεν ἔφεδρος καθεδεῖσθαι, ſi viciſſet Aeſchylus in certamine muſico, quieturus: ſin Euripides, περὶ τῆς τέχνης

Διαγωνιεῖσθ᾽ ἔφασκε πρός γ᾽ Εὐριπίδην. [in Ranis, 793. ſ.]

Sic bene ab oratore iunguntur haec verba. ἔφεδροι, milites in ſubſidiis collocati. ἐφεδρεῖαι, ſubſidia. Diodorus [l. XVI.], ὁ δὲ βασιλεὺς τοὺς μὲν προμάχους τῶν Μακεδόνων πρώτους ἔστησε, τοὺς δὲ ἐφέδρους ἔταξε, τοὺς ἐπιλέκτους. Ut Romani triarios, qui fortiſſimi fuerant, in poſtrema acie locabant. Unde proverbium: res ad triarios rediit. Idem Diodorus [XVII, 12.], προσέταξε τοὺς ἐπὶ τῆς ἐφεδρείας τεταγμένους, διαδέξασθαι τὸν ἀγῶνα, praelium excipere. l'arriere garde, ſubſidium. Virgilius [lib. XI. Aen. 266. ſ.]:

Ipſe Mycenaeus magnorum ductor Achivum
Coniugis infandae prima intra limina dextra
Oppetiit: devictam Aſiam ſubſedit adulter.

Aegiſthus ex inſidiis obtruncavit Agamemnonem. Verbum hoc Latinum comprehendit utrumque Graecum ὑφορμεῖν καὶ ἐφεδρεύειν. καθεδεῖται futurum II. medium. καθέζομαι, infinitum II. ἐκαθεδόμην. fut. II. καθεδοῦμαι.

§. 4. τοὺς βοηθήσοντας ἂν οἴομαι, εἰς τὴν οἰκείαν εἴ τις ἐμβάλῃ, βοηθεῖν) Haec enim humanitas

ſemper fuit in omnibus Graecis, maxime Athenienſibus, ut, ſi qui laborarent aut periclitarentur, illis ſuccurrerent, nullam opem ferrent alios laceſſentibus. Certe teſtimonium Athenis Ariſtides perhibet, quod veriſſimum eſt. [Leuctrica I. pro Lacedaemoniis. p. 408. T. I. Jebb.] *οὕτως ὁ παλαιὸς λόγος ἐςʼ ἀληθὴς, ὅτι τοῖς καθεκάςους ἀτυχοῦσι κοινὴ πᾶσιν ὕπεςιν εὐτυχία, τὸ τῆς πόλεως ταύτης ἦθος, ὑφʼ οὗ σώζονται.* Nam et Thebanos de ſe non optime meritos iuverunt p. 134.
contra Lacedaemonios, a quibus Thebani magnam iniuriam acceperant, cum arcem Cadmeam Phobidas occupaſſet. Et rurſus Leuctrica calamitate fractis opibus Lacedaemoniorum, illos viciſſim, quamvis ab illis debellati fuiſſent, contra vim Thebanorum tuebantur, non veriti *δόξαν ἐμπληξίας ὀφλισκάνειν παρὰ τοῖς πολλοῖς*, inquit idem auctor. id eſt, opinionem levitatis et inconſtantiae, quod eſſent modo harum, modo illarum partium. Homerus [Odyſſ. *υ*, 131. ſſ.]:

τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ πινυτή περ ἐοῦσα,
ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
χείρονα, τὸν δέ τʼ ἀρείονʼ ἀτιμήσασʼ ἀποπέμπει.

Euſt. *ἐμπλήγδην παρὰ τὸ ἐμπλήσσειν ἤτοι ἐμπίπτειν ὅπως ἂν τύχοι τοῖς πράγμασι.* Nec vituperat matrem Telemachus, ſed ſtudium atque amorem eius ingentem erga virum demonſtrat, quod recentiſſimum quemque, quamvis vanum, in honore haberet nuntium. Obiicit Aeſchini Demoſthenes *τὴν ἐμπληξίαν τῆς πολιτείας*, de quo

iam ſupra diximus. Cic. non ſentire idem ſemper de rep. ſed idem ſpectare debemus.

εἰς τὴν οἰκείαν) Subaudis γῆν ἢ χώραν, terram aut agrum ſuum. ἐμβάλλειν eſt invadere, et fines aliorum ingredi. Idem εἰσβάλλειν, et ἐσβολὴ Thucyd.

οὐ συνεπιστρατεύσειν οὐδετέροις) i. neutris adiutores fore ad inferendam iniuriam. Denique ἐπιμαχίαν οὐ ποιήσονται πρὸς οὐδετέρους, ἀλλ' εἴπερ, συμμαχίαν. Hoc eſt enim οὐ συνεπιστρατεύειν. Sed explicemus hunc locum ex Thucydide, eademque opera Thucydidem emendemus. Sic enim editum eſt [lib. I. c. 44.]: Poſtridie mutarunt
p.135 ſententiam Athenienſes, Κερκυραίοις συμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν, (εἰ γὰρ ἐπὶ Κόρινθον ἐκέλευον σφίσιν οἱ Κερκυραῖοι ξυμπλεῖν, ἐλύοντ' ἂν αὐτοῖς αἱ πρὸς τοὺς Πελοποννησίους σπονδαὶ) ἐπιμαχίαν δ' ἐποιήσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν, ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἴῃ, ἢ Ἀθήνας, ἢ τοὺς τούτων ξυμμάχους. Illum Thucydidis locum ut intelligerem, fecit hic Demoſthenis. Nam etſi Scholiaſtes hanc probat lectionem, neque ullum in ea ſcrupulum invenit, mihi tamen nunquam ſatisfecit. Non dubito, permutatam eſſe ſedem duum vocabulorum, atque ita legendum, Κερκυραίοις ἐπιμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι. Et mox, συμμαχίαν δ' ἐποιήσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν *). Quod perſpicuum eſt ex verbis ipſius auctoris, primum his, εἰ γὰρ ἐπὶ Κόρινθον ἐκέ-

*) Adverſantur Dounaeo Abreſch. Dilucidd.

λευον σφίσιν οἱ Κερκυραῖοι ξυμπλεῖν. Haec enim certe eſt ἐπιμαχία. Deinde ex eo, quod ſequitur, ἐπιμαχίαν δ' ἐποιήσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. quae profecto eſt ξυμμαχία, quum bellum defenditur, ut, cum infertur, ἐπιμαχία, quod confirmat hoc ipſum, quod nunc tractamus Demoſthenis, καὶ γὰρ αἱ συμμαχίαι τȣ̃τον ἔχουσι τὸν τρόπον. quo modo? εἰς τὴν οἰκείαν εἴ τις ἐμβάλοι, βοηθεῖν, ȣ̓ συνεπιςρατεύειν, quae eſt ἐπιμαχία. Praeterea teſtimonio eſt, quod adiicitur, ὧν καὶ φροντίσειεν ἄν τις. Illae enim ſocietates fidae ſunt et firmae, quibus ſe invicem defendunt: leves, quibus adiutores fiunt ad bellum aliis inferendum, et cito deſeruntur. Poſtremo Thucydides ipſe poſt pauca [c. 53.] rem ponit extra controverſiam. Cum enim Corinthii dixiſſent, ἀδικεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολέμȣ ἄρχοντες, καὶ σπονδὰς λύοντες, reſpondent, οὔτε ἄρχομεν πολέμȣ, ὦ ἄνδρες Πελοποννήσιοι, οὔτε σπονδὰς λύομεν, Κερκυραίοις δὲ τοῖσδε ξυμμάχοις οὖσι, βοηθοὶ p.136.
ἤλθομεν. Ecce, quos in tutelam receperant, ξυμμάχȣς appellat. At loco ſuperiore ſcriptum eſt, ἐπιμαχίαν δ' ἐποιήσαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. Itaque hic Scholiaſtes coactus eſt dicere, τὴν ἐπιμαχίαν, συμμαχίαν λέγει. Sed cur commutaret haec nomina? imo ſupra commutata ſunt vitio librariorum, ut iam luce ipſa clarius luſcere

---

Thucc. p. 49. et Gottleber. ad Thuc. T. I. p. 95. *B.*

exiſtimo. Unus adhuc reſtat ſcrupulus, quod ait magnus hic auctor, ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν, quod foedus offenſivum et defenſivum vocatur. Hoc igitur geminum foedus eſt ἐπιμαχία, non, ut vulgo creditur, συμμαχία. Qui enim amicorum oppugnat inimicos, hic amicos facilius defendet laceſſitos. Aeſchines [contra Cteſiphontem. p. 482. ed. Reisk], ἀπορῶν δ' ὅ, τι χρήσαιτο αὑτῷ (Καλλίας ὁ Χαλκιδεὺς), καὶ παραγγελλομένης ἐπ' αὐτὸν ἤδη στρατείας, μίαν ἐλπίδα λοιπὴν κατεῖδε τῆς σωτηρίας, ἔνορκον λαβεῖν τὸν Ἀθηναίων δῆμον, σύμμαχον ὀνομασθέντα, βοηθήσειν, ἐάν τις ἐπ' αὐτὸν ἴῃ. Poſtrema verba declarant, συμμαχίαν foedus eſſe ſolummodo defenſivum. Erant Athenienſes Lacedaemoniorum ſocii atque amici: erant Arcadum inimici: quibuscum hactenus foedus inierunt, ne Lacedaemonios offenderent. Haec eſt συμμαχία. De qua Xenophontem audiamus [rerum Graecarum VII, 4, 6.]: τοῖς μέντοι Ἀρκάσιν ἠναγκάζοντο πέμπειν τοὺς ἱππέας ἐπικούρους διὰ τὴν ξυμμαχίαν, εἴ τις στρατεύοιτο ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν· τῆς δὲ Λακωνικῆς οὐκ ἐπέβαινον ἐπὶ πολέμῳ.

§. 5. οὐκ ἄχρι τῆς ἴσης) Ulpianus ſubaudit ψήφου: ego μοίρας potius, ut ἐπίσης ὑφ' ἕν, ex aequo. Comicus [Ter. Eunucho, I, 2, 11. ff.], *O Thais, Thais, utinam eſſet mihi pars aequa amoris tecum.* ὤφελον ἐπίσης φιλεῖν καὶ φιλεῖσθαι. Herodotus, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίῃ, pari conditione.

ὥϛε εἶναι καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων) M. Tullius hunc p.137.
locum adumbravit. [Offic. I, 12] *Sed ea bella, quibus imperii gloria propoſita eſt, minus acerbe gerenda ſunt. Ut enim quum civiliter contendimus, aliter* *), *ſi eſt inimicus, aliter, ſi competitor: cum altero certamen honoris et dignitatis eſt, cum altero capitis et famae: ſic cum Celtiberis, cum Cimbris bellum ut cum inimicis gerebatur, uter eſſet, non uter imperaret: cum Latinis, Sabinis, Samnitibus, Poenis, Pyrrho de imperio dimicabatur.* Haec ille. De Poenis dubitari poteſt. Videntur enim Punica bella, praeſertim ſecundum, internecinum fuiſſe. Sed hoc etiam confirmat alio loco. [pro Sextio, c. 68.] *Quis Carthaginienſium pluris fuit Annibale conſilio, virtute, rebus geſtis? qui unus cum tot imperatoribus noſtris tot annos de imperio et gloria decertavit.* Atque hoc ſic fieri ſolet et debet in rep. non minus in privatis hominibus atque iniuriis obſervandum. Themiſtocles, cum falſae proditionis accuſatus patriam fugeret, urgentibus a tergo qui perſequebantur, coactus eſt ad Admetum regem Moloſſorum, hominem non amicum, confugere, utpote cui reſtitiſſet

*) Hanc antiquam lectionem etiam Heuſing. praetulit. Nam poſt Lamb. editum: *cum civi aliter* contend. ſi eſt etc. *B.*

aliquando, cum neſcio quid ab Athenienſibus peteret. [ad finem I. Thucyd. c. 136.] Ad regem igitur cum ſupplex accederet, quem laeſerat, ingenue confeſſus eſt, ſe de eo non optime meritum eſſe: ſed tamen aequum cenſere et poſtulare, ſi contra rem illius quodam tempore veniſſet, non id tum in tanta ſua calamitate meminiſſe. Non enim hoc eſſe par pari referre, cum ſalus agitur, ultum ire eum in caput, a quo laeſus es, cum mediocre commodum quaereretur. *γενναῖον γὰρ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ*
p. 138 *ἴσου τιμωρεῖσθαι*, ait Thucydides. *ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς, καὶ οὐκ εἰς τὸ σῶμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι. ἐκεῖνον δ' ἂν, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, (εἰπὼν ὑφ' ὧν καὶ ἐφ' ᾧ διώκεται) σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι.* Hac oratione victus rex veniam dedit, et clam emiſit ſummum virum, quo tendebat, ad Perſas. Similis moderatio Graecorum fuit erga Lacedaemonios, quum inſoleſcere imperium adepti coeperant. Id enim agebant, ut inſolentia eorum comprimeretur adempto imperio, non ut perirent et funditus tollerentur. Ariſtides [Leuctrica III. p. 450. T. I. ed. Jebb.], *καὶ νὴ Δί' ἴσως εἰσὶν οἱ πλείους διὰ τοὺς ἁρμοστὰς καὶ τὴν ἀπὸ Λυσάνδρου τότ' ἐπήρειαν, μέχρι μὲν τοῦ μὴ τὴν τοῦ ταῦτα ποιεῖν ἔχειν δύναμιν, μισοῦσιν ἴσως αὐτοὺς τῆς αὑτῶν ἕνεκ' ἀσφαλείας ἕκαστοι. ὡς δὲ καὶ ἀπολωλότας καθάπαξ ἰδεῖν, οὔ μοι δοκοῦσιν κ. τ. λ.* Harmoſtae ſunt, quos Lacedaemonii bello Peloponneſiaco devictis Athenienſibus, cum ab armis diſceſſum eſt, civitatibus impo-

ſuerunt, qui res ubique ad morem et diſciplinam Spartae componerent, καὶ πρὸς τὸν κόσμον τῆς αὐτῶν πολιτείας. Denique erant, quales apud Romanos conſtituendae reip. Triumviri teſte Budaeo. ἄρη, βλάβη. πλεονασμῷ τȣ̃ ει ἀρείη. Inde ἐπήρεια, quod hic quidem inſolentiam ſignificat. Euſtathius ἀπειλὴν exponens illud [Iliados ρ. 431.], πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ. Euſt. ἀντίκειvται δὲ τῇ ἀρειῇ πάντως μειλίχιοι λόγοι. Talis erat Lyſander minax, ſuperbus, inſolens.

Cap. IV.

p.140. §. 1. Τί οὖν ἡγοῦμαι φοβερὸν) Hermogenes, κατὰ σχῆμα εὐκρινὴς γίνεται ὁ λόγος, ὅταν ὁ λέγων οἷον ἑαυτὸν ἐρωτῶν, εἶτα ἀποκρίνηται, ut quum dicit orator, τίνος οὖν ἕνεκα τοῦτο λέγω; quorſum haec? iſta enim figura dilucidam orationem liquidamque reddit, frequens apud Rhetorem. Iam autem propius accedit ad cauſſam, atque auditoribus, quid illis maxime metuendum ſit, oſtendit ex comparatione.

§. 2. ὅσοι γε τὰ αὐτὰ τούτοις φρονοῦσι) Tum duae factiones erant in Peloponneſo: pars cum Lacedaemoniis ſentiebant, plerique contra. fa-
p.141. ctio eſt inter malos, quod inter bonos amicitia, inquit Salluſtius. [Bell. Cat. 16.] *Idem velle et idem nolle, ea demum habetur vera amicitia.* hoc eſt τὸ αὐτὸ φρονεῖν. Aeſchines [περὶ παραπρ. p. 212. R.], οὐχ ὁμονοούντων, ἀλλὰ τῶν πλείστων τὰ Παυσανίου φρονούντων. et apud Paulum τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς [Rom. VIII, 6.], quod vult caro, quod concupiſcit. Senſus carnis optime redditur. Nam, qui ſapientiam aut pru-

dentiam vertunt, ut Auguſtinus, errant. illud Ariſtotelis eſt [Ethic. cap. VIII.], ἀπὸ τȣ̃ μέγα φρονεῖν, χρὴ δὲ ὁ κατὰ τȣ̀ς παραινȣ̃ντας, ἀνθρώπινα φρονεῖν ἄνθρωπον ὄντα, θνητὰ τὸν θνητόν· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίζειν. quid hoc verbi eſt? ſequitur ἐξηγητικῶς, καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ, id eſt, ſecundum mentem atque intelligentiam: quod Cicero dicit, immortalitatem meditari vel aeterna moliri. [Tuſc. I. c. 15.] *Licuit eſſe otioſo Themiſtocli, licuit Epaminondae, licuit, ne et vetera et externa quaeram, mihi: ſedne ſcio quo modo inhaeret in mentibus quaſi ſeculorum quoddam augurium futurorum: idque in maximis ingeniis altiſſimiſque animis et exiſtit maxime, et apparet facillime.* Idem [de ſenect. c. 23.], *quod ni ita haberet, ut animi immortales eſſent, haud optimi cuiusque animus maxime ad immortalitatis gloriam niteretur.* Plato [Charmide, p. 113. T. V. ed. Bip.], ἔμαθον δὲ τὴν ἐπῳδὴν ἐγὼ ἐκεῖ ἐπὶ στρατιᾶς παρά τινος τῶν Θρᾳκῶν τῶν Ζαμόλξιδος ἰατρῶν, οἳ λέγονται καὶ ἀπαθανατίζειν. forte ἑταίρων. ſed et ἰατρῶν ferri poteſt. agitur enim de remedio quodam. Herodotus de Dario [Lib. IV. c. 93. p. 323. Weſſ.], πρώτȣς αἱρέει Γέτας τȣ̀ς ἀθανατίζοντας. ἀθανατίζȣσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον. ὅτε ἀποθνήσκειν ἑωϋτȣ̀ς νομίζȣσιν, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ Ζάμολξιν. erant igitur philoſophi τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς φρονȣ̃ντες. Zamolxis enim au- p. 142. ctor huius diſciplinae, fuit, ut Herodotus tra-

dit, Pythagorae Samii ſervulus, a quo quum quaedam accepiſſet de immortalitate animorum, et ſimul cum libertate magnam in Graecia atque Ionia pecuniam inveniſſet, domum ad ſuos homo magnificus rediit, et quae didiciſſet docere inſtituens ſectam in Getis condidit. perſuadere enim perſeveravit, qui ſe ei dedidiſſent, neque ipſos eſſe morituros, neque ex ipſis genitos: ſed in locum perventuros, ubi ſempiternis bonis generis cuiusque fruerentur. Sed et Druïdes noſtros, qui immortalitatem animae pariter aſſerebant [vide Caeſarem de b. Gall. VI, 14.], Pythagoreos fuiſſe ego non dubito, ſed diſciplinam eorum manaſſe a Pythagora *). quippe qui permutationem quoque animorum in alia atque alia corpora cum Pythagora tenebant. praeterea nihil diſciplinae ſuae literis mandabant, quod in primis Pythagoricum fuit et Platonicum. *Id mihi duabus de cauſſis inſtituiſſe videntur*, inquit Caeſar [lib. VI, c. 14.], *quod neque in vulgus diſciplinam efferri velint, neque eos, qui diſcant, literis confiſos, minus memoriae ſtudere: quod fere plerisque accidit, ut praeſidio literarum*

---

*) Non facile adſentietur, qui Britannlae nomen alias habere origines, et Pythagora probabiliter antiquiores eſſe Druidas, meminerit. *B.*

diligentiam in perdiſcendo, ac memoriam remittant. Suntque haec mihi quidem μεγάλα τεκμήρια, veniſſe eos ex ea parte Italiae, ubi Pythagoras fuit, et multis ſeculis Pythagoreorum nomen viguit. quam tum appellabant magnam Graeciam, nunc regnum eſt Neopolitanum. neque in totum repudianda eſt, ut pleroſque video facere, illa de Bruto fabula. Nam et in illa regione Italiae ſunt Brutii, quos Graeci Βρεττίȣς vocant, et Diodorus Sic. [XVI, 15.] p. 143. ſignificare illorum ſermone λῃςὰς [imo δραπέτας] ait, id eſt, praedones: quo facilius huc longius mare tentando pervenire potuerunt: et nos iidem Graeci Βρεττανȣ̀ς, patriam noſtram Βρεττανίαν appellant. Multa fabuloſa in noſtris originibus reperiri, non nego. ſed meminerimus, omnibus fere fabulis ſubeſſe aliquid veritatis, ut Strabo docet. [Lib. I. p. 37. X. p. 726. Almel.] Huc accedit, quod linguae veterum Britannorum, qui remanent hodieque, affinis eſt Brutiorum, qui fuerunt. quod ex Stephano probamus citante hunc Ariſtophanis:

μέλαινα δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν.

μέλαιναν δεινὴν γλῶσσαν appellat, quam difficile eſt pronuntiare aut omnino literarum notis comprehendere. Ἀντίοχος δέ φησι τὴν Ἰταλίαν κληθῆναι Βρεττίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν. quicquid ſit, ex Pythagorae diſciplina Druidas extitiſſe dubitandum non eſt. Sed ἅλις δρυός.

διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίȣς ἡμῖν ἐπικηρυκείαν ἐχθρῶς σχήσειν) ordo eſt ἡμῖν ἐχθρῶς, Harpo-

cration, ἐπικηρυκεία, τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πέμπειν, Δημοσθένης Φιλιππικῷ πέμπτῳ, quae eſt haec ipſa oratio. Dem. [ad Leptinem p. 472. ed. Reisk. p. 55. ed. Wolf.] τῶν ἐν τῇ πόλει βουλευσαμένων μετὰ τὴν μάχην μὴ δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, ἀλλὰ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθαι. Pauſanias, προϊούσης τῆς ἡμέρας ὑπὲρ ἀναιρέσεως τῶν νεκρῶν ἐπεκηρυκεύοντο. Poſt pugnam victores ſolebant cum victis aliquandiu facere inducias, ut interfectos ad ſepulturam tollerent. hinc πόλεμος ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος, bellum inexpiabile, quod nulla pace aut induciis dirimi poteſt vel ad tempus. et κηρύκειον, caduceus.
p.144. ut Chaldaeum קודם Latinis eſt Coram. Thucydides [I, 53.]: ἔδοξεν ἐν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας, ἄνευ κηρυκίου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις. ad quem locum Scholiaſtes inſigniter: κηρύκιόν ἐστι ξύλον ὀρθὸν, ἔχον ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις περιπεπλεγμένους, καὶ ἀντιπροσώπους, ὅπερ εἰώθασι φέρειν οἱ κήρυκες, καὶ ἐκ ἐξῆν ἀδικεῖν αὐτοὺς, παρ᾽ οὓς ἀπέρχονται. σύμβολον δὲ ἦν τὸ μὲν ὀρθὸν ξύλον τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τὸ δὲ τῶν ὄφεων εἶδος, τὰ ἀντιτασσόμενα στρατόπεδα. ὁ γὰρ ὀρθὸς λόγος δι᾽ ἀμφοτέρων χωρεῖ. unde εἰρήνη dicta eſt, ut ſupra docuimus. hoc ſymbolum videre eſt in codicibus, quos Frobenius excudit. Itaque hic caduceus Mercurio tribuitur. haec huius hieroglyphici ratio ſane probabilis eſt: quam Macrobius [Sat. I. cap. XIX.] tradidit, plane futilis. M. Tullius [De Oratore], *deinde qui poſſit non tam caduceo, quam nomine oratoris ornatus,*

incolumis vel inter hoſtium tela verſari. hic locus explicat Scholiaſtem Thucyd. Orator enim eſt ὀρθὸς λόγος, qui inter duos exercitus intercedit, quem non fas erat violare, hoc eſt ἀδικεῖν. oratores erant κήρυκες, quos caduceatores vocant. Virg. [lib. XI. Aen.]:

Iamque oratores aderant ex urbe Latina,
Velati ramis oleae, veniamque rogantes.

poſt victoriam Aeneae ſcilicet ὑπὲρ τῆς τῶν νεκρῶν ἀναιρέσεως, ut apud Pauſaniam ſupra. Livius [lib. XXXVI. 27.], *Aetoli paucos poſt dies quam ad bellum renovandum, acciendumque regem in Aſiam legatos miſerant, abiectis belli conſiliis, pacis petendae oratores ad conſulem miſerunt.* Cum his Feſtus facit, qui vult oratores ex Graeco dictos, tanquam ἀρητῆρας, quod miſſi ad reges et gentes, deos ſolerent ἀρᾶσθαι, id eſt teſtari. *hi modo*, inquit, *appellantur legati.* Poſtremo notandum, quod Ulpianus ſcribit ad illam contra Timocratem [p.p.145. 265. ed. Aurel.], ἰστέον δὲ, ὅτι ἄλλος ἦν ὁ κῆρυξ τοῦ δήμου, καὶ ἄλλος ὁ τοῦ πολέμου, ὁ προηγούμενος τῶν πρέσβεων, πρὸς τὸ αὐτοῖς σπείσασθαι εἰρήνην πρὸς τοὺς πολεμίους, βαστάζων καὶ σύμβολον τὸ κηρύκιον. hi ſunt caduceatores, Romanis feciales. κῆρυξ τοῦ δήμου quis ſit, Aeſchines his verbis docet [contra Cteſiphontem, p. 386. ſ. Reisk.], πεποίηται δὲ τὸ κάλλιστον καὶ σωφρονέστατον κήρυγμα τῶν ἐν τῇ πόλει, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότων, καὶ πάλιν ἐν μέρει τῶν ἄλλων Ἀθηναίων. Iam huic verbo vocis ſimilitudine

finitimum eſt, ſed longe ſignificatione diverſum, τὸ ἐπικηρύττειν. Dem. [de perperam obita legatione p. 347.] καὶ διὰ ταῦτα, χρήματα αὐτῷ Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναι. quod eſt proſcribere, ut Triumviri Romae magna praemia proponebant iis voce praeconis, qui proſcriptotum capita attuliſſent. ſic Aeſchines Thebanos aiebat pronuntiaſſe ei magnam mercedem, qui ſe interfeciſſet.

καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαί τι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων) hic ἀντὶ τοῦ ἀποδέχεσθαι, quod eſt approbare, ut Ulpianus quoque obſervat. proprie enim excipere, expectare. Themiſtius, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μὲν τὸ ἔπος, ὡς πάνυ κομψὸν ἐκδέχομαι. Thucydides [lib. IV, 122.]. καὶ ἐδέξαντο πάντες οἱ ἐπὶ Θράκης ξύμμαχοι Λακεδαιμονίων τὰ πεπραγμένα, omnes in Thracia ſocii Lacedaemoniorum acta probabant. excipere bellum, ἐκδέχεσθαι τὸν πόλεμον. ἐκφέρειν τὸν πόλεμον, inferre bellum.

ὅτι καλοῦμεν αὐτὸν κοινωνεῖν τῆς ἀμφικτυονίας) ἀμφικτυονία, commune Amphictyonum. de quibus multa iam attulimus ex Strabone et Pauſania: quibus haec addenda a Dionyſio Hal. [Arch. Rom. IV, 25.] πάντων μάλιστα τῶν τοιούτων ἔργων, τὴν Ἀμφικτύονος τοῦ Ἕλληνος ἐπίνοιαν
p.146. ἠγάσθη, (Servius Tullius ſcilicet, rex Romanorum) ὃς ἀσθενὲς ὁρῶν καὶ ῥᾴδιον ὑπὸ τῶν περιοικούντων βαρβάρων ἐξαναλωθῆναι τὸ ἑλληνικὸν γένος, εἰς τὴν ἀπ' [Hudſ. et R. ἐπ'] ἐκείνου κληθεῖσαν ἀμφικτυονικὴν σύνοδον καὶ πανήγυριν αὐτοὺς συνήγαγε (ſic lego, non αὐτὸς [in Hudſ. et Reisk. αὐτὸ]) νό-

μους καταστησάμενος, ἔξω τῶν ἰδίων, ὃς ἑκάστη πόλις εἶχε τοὺς κοινοὺς ἅπασιν, οὓς καλοῦσιν ἀμφικτυονικοὺς, ἐξ ὧν φίλοι μὲν ὄντες ἀλλήλοις διετέλουν, καὶ τὸ συγγενὲς φυλάττοντες ἔργοις μᾶλλον ἢ λόγοις, λυπηροὶ δὲ τοῖς βαρβάροις καὶ φοβεροί. Quibus conſentit cum Pauſania Dionyſius, inſtitutorem huiusce conventus affirmans Amphictyonem quendam, niſi quod ille Deucalionis filium facit hunc Amphyctionem, hic nepotem. Hellen enim, a quo Graeci *Ἕλληνες*, eiusdem fuit filius. ſed illam traditionem iam ſatis refutavimus. Illius exemplum, inquit Dionyſius, quisquis inſtitutor fuit, Iones ſequuti, qui in oram maritimam Aſiae colonias deduxerant, nec non Aeoles, qui in eadem Aſia conſederant ad Hellespontum et Troadem, templa ſtruxerunt, illi in Epheſo Dianae, hi alio quodam in loco, quem delegerant, Apollini. Quo cum coniugibus et liberis convenientes ſtatis temporibus res divinas faciebant, feſtivitatesque celebrabant in honorem deorum. Quibus rite procuratis, quum ſe comiter invicem invitaſſent, ſi quid controverſiae vel offenſiunculae civitati cum civitate intercederet, erant iudices, qui lites deciderent: et ſimul de bello cum Barbaris, et mutua inter ſe concordia conſilia agitabant. Praeterea Panionium fuit duodecim Ioniae civitatibus, inſtar huius in Graecia Amphictyonici conventus, ut refert Herodotus. *Ἴωνες δὲ* p 147.
πυνθανόμενοι ταῦτα, ἔπεμπον προβούλους σφέων αὐτέων ἐς Πανιώνιον. [lib. VI, c. 7. p. 441. Weſſ.] Ho-

R 2

rum inſtituta porro quum Servius rex Romanus imitari vellet, ſtuduit in primis et ipſe civitates Latinorum benevolentia atque amicitia coniungere, ac in unum ut conſpirarent, efficere. id quod eius virtute perfectum eſt, cum docuiſſet, aequum eſſe, ut Latini finitimis imperarent, et iura barbaris darent, quum ſe prognatos origine Graeca ſcirent: Romani principatum inter Latinos tenerent, ut qui magnitudine urbis et rerum geſtarum gloria praecellerent; ad haec Dis magis propitiis uterentur, unde ad dignitatem et decus pervenerant: pertuliſſet denique, ut in urbe Roma Dianae commune delubrum, inſtar illius apud Epheſum, communi pecunia ponerent: ubi frequentes cum conveniſſent, controverſias et ipſi inter ſe componerent: et aliis civitatibus compromitterent. haec fere Dionyſius, cui conſentiens Livius [lib. I. c. 45.]: *Aucta civitate magnitudine urbis, formatis omnibus domi et ad belli et ad pacis uſus, ne ſemper armis opes acquirerentur, conſilio augere imperium conatus eſt, ſimul et aliquod addere urbi decus. Iam tum erat inclytum Dianae Epheſiae fanum. id communiter a civitatibus Aſiae factum fama ferebat. Cum conſenſum deosque conſociatos laudaret mire Servius inter proceres Latinorum, cum quibus publice privatimque hoſpitia amicitiasque de induſtria iunxerat, ſaepe iterando eadem perpulit tandem, ut Romae fanum Dianae populi Latini cum*

populo Romano facerent. Hinc tantus Epheſi tumultus eſt excitatus, quum Dianae numen et religio Pauli praedicatione in diſcrimen ad- p.148.
ducta eſt, *magnae Dianae templum in nihilum reputabitur, et deſtrui incipiet maieſtas eius, quam tota Aſia et orbis colit.* [Act. XIX, 27.] Hoc ſalubre inſtitutum, ut inventum atque ſervatum Graecis ac Romanis ſaluti, ſic veteribus Britannis neglectum exitio fuit. de quibus haec Tacitus [in vita Agricolae, c. 12.], *Olim regibus parebant, nunc per principes factionibus et ſtudiis trahuntur. Nec aliud adverſus validiſſimas gentes nobis utilius, quam quod in commune non conſulunt. Rarus duabus tribusve civitatibus ad populſandum commune periculum conventus. ita dum ſinguli pugnant, univerſi vincuntur.* conventus eſt συνέδριον, quod aliud quoque Graecis fuit, praeter antiquum illud Amphictyonicum, de quo iam diximus. Aeſchines [περὶ παραπρ. p. 247. ed. Reisk.], συνέβαινε δ' ἡμῶν τὸν ϛρατηγὸν ἐν τῷ πολέμῳ ἑβδομήκοντα μὲν καὶ πέντε πόλεις συμμαχίδας ἀποβεβληκέναι, ἃς ἐκτήσατο Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, καὶ κατέϛησεν εἰς τὸ συνέδριον. ex hoc apparet, commune Athenienſibus concilium fuiſſe cum ſociis omnibus ex illo Demoſthenis cum Graecis omnibus [Philipp. IV. p. 133.], οὕτω διαβεβλήμεθα καὶ καταπεφρονήμεθα ἐκ τούτων, ὥϛε τῶν ἐν αὐτῷ τῷ κινδυνεύειν ὄντων, οἱ μὲν, ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας ἡμῖν ἀντιλέγουσιν, οἱ δ' ὑπὲρ τοῦ, ποῦ συνεδρεύσουσι. ſaepius enim Athenas, aliquando Co-

rinthum aut Sicyonem conveniebant, ubi de communibus negotiis agerent. Sed hoc non videtur perpetuum fuiſſe, ac tantummodo neceſſariis reip. temporibus, cum bellum aliquod grave impenderet, ut quondam a Medis, nunc cum Philippo. Haec nos et plura collegimus ἐν τῇ Συμπολιτείᾳ, quam compoſui, quum de Unione agebatur.

p. 149. τὰ τῶν ἀμφικτυόνων δόγματα προστησάμενοι) Bellum grave et pium videretur horum auctoritate ſusceptum. [pro Cteſiphonte.]

προστησάμενοι) praeferentes: quaſi dicerent, nos magnis auctoribus hoc bellum ſuscepimus, eorum auctoritas, quorum decretis paruimus, nos tutabitur. Dem. [contra Timocratem. p. 708 ſeq.] ἐνθυμήθητε ἀναγιγνωσκομένου τοῦ ψηφίσματος, ὡς τεχνικῶς ὁ γράφων αὐτὸ, τὴν διοίκησιν, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς προστησάμενος κατέπειγεν, ἀνελὼν τὸν ἐκ τῶν νόμων χρόνον, αὐτὸς ἔγραψεν αὔριον νομοθετεῖν. Paulo ante, ἐπὶ τῇ τῶν Παναθηναίων προφάσει. Quinquatrus enim inſtabant, ob eamque cauſam feſtinabat Timocrates legem ſuam perferre, etiam ſine promulgatione ante feſtivitatem. ut enim Romani tribus nundinis leges ſuas ante proponebant, quam ferebantur ad populum, ut omnibus foret cognoſcendi poteſtas, eſſentne idoneae, quas acciperent, necne: ſic Athenienſes in ſuis legibus ferendis certum tempus praefinitum habebant, quo proponerentur in ſcripto πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων, i. ante effigies et ſtatuas Heroum, a quibus cognominatae ſunt

decem tribus, quod Timocrates praepropera feſtinatione praecidit. Macrobius [Sat. I. cap. XVI. p. 291. ed. Zeun.], *Rutilius ſcribit, Romanos inſtituiſſe nundinas, ut octo quidem diebus in agris ruſtici opus facerent: nono autem die intermiſſo rure, ad mercatum legesque accipiendas Romam venirent: et ut ſcita atque conſulta frequentiore populo referrentur, quae trinundino die propoſita, a ſingulis, atque univerſis facile noſcebantur* *). Vides, τῷ προστήσασθαι ſignificari πρόφασιν. ἡ γὰρ τῶν Παναθηναίων πρόφασις, demonſtrat quid ſit, τὸ τῆς ἑορτῆς προστησάμενος κατεπεῖγον. κατεπείγειν, eſt urgere, p. 150.
inſtare. et τὸ κατεπεῖγον, urgens neceſſitas, negotium, quod nullam dilationem patitur. διοίκησις, feſtis diebus procuratio religionis, impenſa, quae publice fiebat ad feſti temporis celebritatem.

εἶτα ἐπισπασθῶσιν ἕκαστοι πέρα τοῦ συμφέροντος ἑαυτοῖς, ἡμῖν πολεμῆσαι) ἐφελκυσθῶσιν, attrahantur. Hom. [Odyſſ. XVIII, 72.] ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει. concitabimus in nos, inquit, unumquemque eorum, quos enumeravi.

ἑαυτοῖς ἡμῖν) Ulp. ἀντὶ τοῦ ἡμῖν ἁπλῶς. Sed disiunctim legitur. Alioquin Attici ὑμᾶς ἑαυτοὺς et ἡμᾶς ἑαυτοὺς dicunt pro αὐτοὺς, ut Budaeus do-

*) Hinc lex, quod in ſcripto legebatur, antequam lata eſt. *Doun.*

cet. Ariſt. [Problematum ſect. XXX.] ὅτι ὁ θεὸς ὄργανα ἐν ἡμῖν ἑαυτοῖς δέδωκε δύο, ἐν οἷς χρησόμεθα τοῖς ἐκτὸς ὀργάνοις. χεῖρα καὶ νοῦν ſcilicet. ἔστι γὰρ ἡ χεὶρ, ὄργανον πρὸ ὀργάνων, ut Galenus ait. Xenophon [rerum Graecarum VII, 3, 6], ὥστε παρ' αὐτάς τε τὰς ἀρχὰς, καὶ παρ' ἑαυτοὺς ὑμᾶς, τοὺς κυρίους, οὕς τινας δεῖ ἀποθνήσκειν, καὶ οὕς τινας μὴ, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα. Praeter magiſtratuum veſtrasque ſententias, qui vitae necisque poteſtatem habetis, interfecerunt virum ſuo iudicio. ita τὸ ἑαυτοῖς καὶ τὸ ἡμῖν, utrumque de Athenienſibus, quamvis disiungantur, accipienda ſunt. nihil enim attinet quaerere utilitates aliorum. quid quod ἑαυτοῖς eſt trium perſonarum, quod paſſim obſervari licet. Sed et reciprocum pro relativo poni ſolet. Dem. ὡς ὁτιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, quaſi ſibi quidvis liceat facere, pro αὐτῷ, ipſi vel ei. Lucanus [V, 805. ſ.]:

quae nox ſibi proxima venit
Inſomnis, viduo tum primum frigida lecto,

et cetera.

p.151. Sic Graeci dicunt οἷ pro αὐτῷ. Gregorius contra, relativum pro reciproco poſuit: ὁρῶν οὖν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, δρασμὸν βουλεύεται, cum videret in ſe motum populi, fugam meditatur. ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἑαυτόν. Ariſt. [Ethic. X.] διὸ προτρέπονται τοὺς ξυνιέντας ζῆν κατ' αὐτοὺς, pro καθ' ἑαυτοὺς, ſolos. quare monent prudentes coelibes vivere. Dem. [πρὸς Λεωχάρην p. 1083.] Archiades negans, ſe velle uxorem ducere, ᾤκει κατ'

αὐτὸν ἐν τῇ Σαλαμῖνι, coelebs *καὶ μονότροπος*. Cic. [Philipp. II.] *Non igitur a te emit, ſed priusquam tu ſuum ſibi venderes, ipſe poſſedit.* pro ei. Sic loquutus eſt imitatione Graecorum: nec cauſa erat, cur eum Quintilianus [VII, 9, 12], et Laurentius Valla propter talia notarent. poteſt igitur hic *ἑαυτοῖς* poni pro *αὐτοῖς*, et ad Thebanos, Theſſalos, ac Philippum referri, per *ἀντωνομασίαν κατ᾽ εὐφημισμὸν*, quia noluit male ominari ſuis civibus dicendo, Plus quam nobis conducibile eſt. ſic idem noſter alibi [pro Corona. p. 295.], *εἰ ταῦτα πρόειτο ἀκονιτὶ, τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; μὴ γὰρ τῆς πόλεως, μηδ᾽ ἐμοῦ.* Hanc Hebraei quoque noverunt *εὐφημίαν* loco ponere, ut [I. Sam. cap. XXV, 22.], Haec faciat Deus inimicis David, et haec addat. ubi Cimchi Grammaticorum optimus, inimicis David, כנוי לדוד i. *ἀντωνομασία*, pro eo quod eſt, לדוד. ſic LXX. *τάδε ποιήσαι ὁ θεὸς τῷ Δαυὶδ, καὶ τάδε προσθείη.* ſolent enim illi interpretes in rectam ſaepe mutare orationem figuratam, ut obſervavimus. imprecamur enim inimicis. Nicander [in Theriacis v. 186.]:

ἐχθρῶν που τέρα κεῖνα καρήασιν ἐμπελάσειεν.

& Virg. [Georg. III, 513]:

Dii meliora piis, erroremque hoſtibus illum.

ὥσπερ καὶ περὶ Φωκέας) Hoc et luxatum eſt, ſuo loco motum, et praeterea corruptum. Legendum p. 152. igitur, *ὥσπερ καὶ ἐπὶ Φωκέας* (hae enim praepoſitiones propter abbreviationem ſaepiſſime

permutantur) et ſuo loco reſtituendum. nam hic quidem locum nullum habet. Legendum, inquam, *κοινὸν ἐφ' ἡμᾶς ἀγάγωσι τὸν πόλεμον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ Φωκέας, τὰ τῶν ἀμφικτυόνων δόγματα προσηστάμενοι* *). nam et bellum Phocenſe auctoritate Amphictyonum, ut diximus, conflatum eſt. de permutatione autem praepoſitionum hoc unum exemplum habetote. Dem. [*περὶ τῆς παραπρ.* p. 444] *καὶ ἐπιςῆσαι τὰ πράγματα ἀγαγόντας ἄφνω, ἵνα, μηδ' ἂν βέλησθε, δυνήσεσθε ἐξελθεῖν.* lego *καὶ περιςῆσαι.* ut *εἰς τῦτο περιέςη τὰ πρᾶγμα*, res eo rediit. atque in eadem illa, *ὁρᾶτε ἀφ' ὧν οὗτος εὐδοκιμεῖ, πηλίκα τῇ πόλει περιέςηκε τὰ πράγματα.* Videtis huius gloriam et claritudinem nominis, quanta negotia civitati confecerit.

p.153. §. 3. *Ἴσε γὰρ δήπε τῦθ', ὅτι Θηβαῖοι, καὶ Φίλιππος, καὶ Θετταλοὶ*) Probatio eſt ſuperiorum, ut particula cauſalis oſtendit. Hoc vult igitur dicere, quemadmodum vidimus praeterito tem-
p.154 pore Thebanos, Philippum, Theſſalos idem egiſſe omnes, ſed non eadem de cauſſa, neque eodem conſilio, ſed ſuum quemque deſtinatum finem ſibi propoſitum habuiſſe: ſic metuendum eſt de futuro, ne iſti cum rege infeſti in nos omnes alius aliam ob cauſam inſurgant.

---

*) Transpoſitio paullo audacior, inprimis cum ne ſic quidem ellipſi careamus, qua admiſſa vulgata ſe tueri poteſt lectio. *B.*

Illos enim omnes laeſimus, nec poſſumus dicere, nolle eos μνησικακῆσαι, aut occaſionem ulciſcendi non avide arrepturos. Argumentum a cauſis ducitur per ſimilitudinem, niſi quod illic cauſa finalis, hic efficiens attenditur.

. . ἐχὶ τὰ αὐτὰ μάλιςα ἕκαςοι ἐσπουδακότες, τὰ αὐτὰ ἔπραξαν) Sic homines non in repub. ſolum, ſed etiam privatos, communis utilitas devincit alienos quoque, ut ſibi invicem inſerviant, quo ſuum quisque commodum conſequantur. Et hoc faciunt in primis, quos politicos appellamus, odia diſſimulant, inimicitias pro tempore remittunt, amice conſentiunt, ut votorum compotes fiant. Caeſar, Pompeius, et Craſſus, quos facete Varro τρικάρηνον nominavit, non omnes idem, cum coirent, agebant: ſed ſuum quisque finem ſibi peculiarem habuit. De quibus Appianus [Civilium II, c. 9.], καὶ τρεῖς οἵδε τὸ μέγιςον ἐπὶ πᾶσι κράτος ἔχοντες, τὰς χρείας ἀλλήλοις συνηράνιζον, mutuas operas tradebant, ſua ſinguli gratia, non amicorum. συνερανίζειν eſt contribuere, ut ſodales ſolent. ἔρανος, quod in amicum egentem ſubſidii confertur, ἀπὸ τᾶ ἐρᾶν. Athenaeus.

τὸν μὲν Φίλιππον παρελθεῖν, καὶ λαβεῖν τὰς παρόδȣς) ὕςερον, πρότερον. Ante enim neceſſe erat occupare anguſtias, quam poſſet evadere. aut hic παρελθεῖν eſt accedere, ut pariter in nomine ac verbo praepoſitio ſignificet, ut ſaepius, p. 155. ad. Heſiodus [Ἔργ. κ. Ἡμ. 216. ſ.]:

ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν.

κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει. Via eſt alia commodior omnibus perveniendi ad ius ſuum. Sed et oratores, quum ad dicendum accedunt, ut ſupra demonſtravimus, dicuntur παρελθεῖν. Thucydides [lib. I, 67.], παρελθόντες δὲ τελευταῖοι Κορίνθιοι, καὶ τοὺς ἄλλους ἐάσαντες πρῶτον παροξύναι τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐπεῖπον τοιάδε. Idem ibidem [I, 72.], ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἶναι. Et de Themiſtocle, cum legatus ad Lacedaemonios veniſſet [I, 90.], καὶ ὁπότε τις αὐτὸν ἔροιτο τῶν ἐν τέλει ὄντων, ὅτι οὐκ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸ κοινὸν, ἔφη τοὺς ξυμπρέσβεις ἀναμένειν. Schol. ἐπέρχεται ὁ ξένος, παρέρχεται ὁ πολίτης. τέλη Spartani vocant omnes magiſtratus, quos Athenienſes ἀρχάς. ſupra τέλος vectigal.

καὶ λαβεῖν τὰς παρόδους) Ulpianus, πάροδος, ἡ ἄφιξις, ἡ εἴσοδος. παροδεία δὲ, ἡ παρέλευσις, praeteritio. ſic μέθοδος καὶ μεθοδεία. ἔφοδος καὶ ἐφοδεία. Polyb. Strabo [lib. IX, p. 655. Alm.], τὴν μὲν οὖν πάροδον, Πύλας καλοῦσι, καὶ στενὰ, καὶ Θερμοπύλας. ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα, τιμώμενα ὡς Ἡρακλέους ἱερά. Herodotus [lib. VII. 201. p. 599], καλέεται δὲ ὁ χῶρος οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν πλεόνων Ἑλλήνων, Θερμοπύλαι, ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιχωρίων καὶ περιοίκων Πύλαι. Ubi caeſus eſt Leonidas cum trecentis Laconibus, qui laterum obiectu Perſarum aditum intercludebant. Harpocration, ἐκλήθησαν Πύλαι, διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένοις. Cic. [Agraria II. c. 32. §. 87.] *Corinthi veſtigium vix relictum. erat enim in anguſtiis at-*

que in faucibus Graeciae. Idem [in Catilinam I. c. 2.], *Caſtra ſunt in Italia contra rempub. in Etruriae faucibus collocata. creſcit in dies ſingulos hoſtium numerus.* Fauces, εἰσβολή. Thucydides [lib. IV, c. 127.], καὶ τὴν εἰσβολὴν, ἥ ἐςι μεταξὺ δυοῖν λόφοιν ςενὴ εἰς τὴν Ἀῤῥιβαίε, φθάσαντες προκατέλαβον. p.156. Herodotus [lib. VIII, c. 15. p. 626.], ἦν δὲ πᾶς ὁ ἀγὼν τοῖσι κατὰ θάλασσαν περὶ τȣ̃ Εὐρίπȣ, ὥσπερ τοῖσι ἀμφὶ Λεωνίδεα τὴν εἰσβολὴν φυλάσσειν. qui Thermopylarum aditus eſt. Livius [lib. XXVIII, 7.], *Deiecto praeſidio, fuſisque Aetolis, qui ſaltum Thermopylarum inſidebant.* Apud quem vide, ſi placet, ſitum et deſcriptionem huius loci pleniorem. Cogat extremum agmen Dem. [Phil. III. p. 113.] καὶ παρ' ὑμῖν ἤριζον πολλοὶ, Θηβαίοις ὡ λυσιτελήσειν τὴν ἐκείνȣ πάροδον. quorum Aeſchines princeps erat, qui contendebat, ſi Philippus penetraſſet anguſtias, id Thebanis non profuturum, ut fuſius explicatur ἐν τῷ περὶ παραπρ.

ἐδέ γε τῶν αὐτοῖς πεπονημένων ὕςατον ἐλθόντα τὴν δόξαν ἔχειν) Thebani graviſſimam partem belli Phocenſis, quod et ſacrum eſt appellatum, ſuſtinuerant: bellum affecerant, hoſtem profligaverant, cum Philippus imperator accedens, delectus ab Amphictyonibus, belli confecti tulit honorem et gloriam: ut Pompeius bello Mithrid. τῶν Λευκόλλῳ πεπονημένων ὕςατος ἐλθὼν (nam et plures imperatores iam ante cum rege conflixerant) ἐκαρπώσατο τὴν δόξαν. Sic idem in Hi-

ſpania Metello ſuccedens contra Sertorium. id aegre ferre Thebanos neceſſe erat.

§. 4. καὶ κεκομίσθαι) recepiſſe et recuperaſſe. M. Tullius [in Catone, c. 4.], *Ego Qu. Maximum, eum qui Tarentum recepit, ſenem adoleſcens ita dilexi ut aequalem.* Idem de eodem: *Tarentum vero qua vigilantia, quo conſilio recepit?* (Τάραντα ἐκομίσατο) *quum quidem me audiente Salinatori, qui amiſſo oppido fugerat in arcem, glorianti atque dicenti, mea* p.157. *opera, Q. Fabi, Tarentum recepiſti: certe, inquit ridens. nam niſi tu amiſiſſes, nunquam recepiſſem.* Princeps Apoſtolorum [I. Epiſt. Petr. I. v. 9.], κομιζόμενοι τὸ τέλος τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν.

κάλλιστα πέπρακται) Adverbium, ut mox αἴσχιστα.

οὐδὲν ἂν αὐτοῖς ἐδόκει εἶναι) ἂν εἶναι, non ἂν ἐδόκει. ſi non tranſiſſet Philippus, nihil illis fore videbatur, id eſt, nihil erant habituri. ἂν εἶναι, fore. particula enim mutat praeſens in futurum non enim erat regis tranſitus Thebanis ἀδιάφορος. ſic dicimus, ἐὰν τοῦτο ποιήσω, τί μοι γενήσεται ἢ ἔσται; what ſhall I have for my paines. Dem. [contra Olympiodorum p. 1169.] διελεγόμεθα ἡμῖν αὐτοῖς περὶ ὧν οὔτος ἠξίου ἑαυτῷ εἶναι. docti iudicent, an hoc obſervatione dignum fuerit.

ταῦτα δὲ οὐκ ἐβούλοντο) lego ταυτά. non eadem volebant, quod ſupra dixit, οὐ τὰ αὐτὰ ἐσπουδακότες. quod ita eſſe, quae ſequuntur, evincunt. nam de tranſitu ſi accipias, τοῦτο δ' οὐκ ἐβούλοντο,

dicendum fuit. ſic ἀσαφὲς χωρίον illuſtravimus breviter: nec minus, ut arbitramur, recte.

τῷ τὸν Ὀρχόμενον καὶ τὴν Κορώνειαν λαβεῖν ἐπιθυμεῖν) Oppida Boeotiae ſunt, quae Thebani bello Phocenſi amiſerant. Eſt et Orchomenus Arcadiae: nec non alius in Theſſalia. Apollonius [lib. III, 265. ſ.], τί δέ κεν πόλιν Ὀρχομένοιο, ὅς τις ὅδ' Ὀρχόμενος; haec Medeae quidam, quae capta amore Iaſonis illum in Theſſaliam ſequebatur.

§. 5. Φίλιππον τοίνυν τινές μὲν τολμῶσι λέγειν) p. 159. Occupatio, πρόληψις. at enim Thebani non ſunt amici Philippo. non enim libens illis conceſſit Orchomenum et Coroneam, ſed invitus. itaque ei nullam opem contra nos ferent, ſi poſtulet. hanc ἀντίθεσιν Ulpianus ait eſſe ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ. poſſe enim Philippo reſiſti tanto facilius, ſi illum Thebani non iuverint. Sed fere tota oratio nititur τῷ συμφέροντι, quod praecipuum caput eſt in ſuaſoriis. non expedit bellum ſuſcipere cum Philippo tam levem ob cauſam. periculoſum eſt, ut dici ſolet, σφηκίαν ἐρεθίζειν, irritare crabrones. ſed admittetur etiam τὸ δυνατόν. non poſſumus illi reſiſtere, et tot civitatibus coniunctis, quarum offenſionem contrahemus.

Φίλιππόν τινες τολμῶσι λέγειν, ὡς οὐκ ἐβούλετο) frequens ἐναλλαγὴ poëtis et oratoribus: multoque eſt elegantius, quam ſi dixiſſet, τινὲς τολμῶσι λέγειν, ὡς οὐκ ἐβούλετο Φίλιππος. Sophocles p. 160.

[Aiace Lorario vſ. 838.], καλῶ δ' ἀρωγὰς τὰς σεμνὰς Ἐρινῦς — μαθεῖν ἐμὲ,

πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.

invoco opitulatrices diras ultrices me videre, ab Atridis ut disperii miſer. Aiax haec moriens, ſic comici loquuntur. Terentius [Eun. V, 9. 5.], *ſcin' me, in quibus ſim gaudiis?* et, *fac me, ut ſciam.* Plautus [in Poenulo, Act. II. v. 5. ſ.]:

Sex agnos immolavi, nec potui tamen
Propitiam Venerem facere, uti eſſet mihi.

et poſt pauca [v. 41. ſ.]:

Si Hercle iſtuc unquam factum eſt, tum me Iuppiter
Faciat, ut ſemper ſacruficent et nunquam litem.

litare eſt, quod Xenophon dicit καλλιερεῖν, ἀπὸ τῶν λιτῶν, a precibus, quae ſacrificiis adhibentur, ut Feſtus docet.

τούτοις μὲν ἐῤῥῶσθαι λέγω) ἀστεϊσμός. τινὲς τολμῶσι λέγειν. quid ego? τούτοις μὲν ἐῤῥῶσθαι λέγω, ἀντανάκλασις. Eſaias [cap. LXVI, 3. ſ], καὶ αὐτοὶ ἐξελέξαντο τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, καὶ τὰ βδελύγματα αὐτῶν ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἠθέλησε, καὶ ἐγὼ ἐκλέξομαι τὰ ἐμπαίγματα αὐτῶν. λύει δὲ τὴν ἀντίθεσιν, inquit Ulpianus, κατ' ἀγανάκτησιν, ὡς εὐήθει ἐπιτιμήσας, per indignationem, ut futilem increpans; non enim omnia refellere debemus, ſed quaedam eludere, ſi levia ſunt. et ſimul ipſa ἀντίθεσις continet in ſe ſolutionem, quod miratur illo-

rum audaciam, qui dicere hoc non verebantur. Dem. [de mala legatione. p. 419.] ἐῤῥῶσθαι πολλὰ φράσας τῷ σοφῷ Σοφοκλεῖ. Egerat Aeſchines, quum eſſet τριταγωνιςὴς, Creontem in Antigona Sophoclis, in qua ῥῆσις eſt egregia Creontis de patriae caritate. quam Demoſthenes p. 161. integram recitari iuſſit in illa accuſatione, quod vix unquam alias fecit: nec Cicero ſaepe: Aeſchines ἀπειροκάλως multum utitur hac oſtentatione eruditionis, praeſertim contra Timarchum. Sic autem Demoſthenes poſt recitationem illam [p. 419.], τούτων Αἰσχίνης οὐδὲν εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἐν τῇ πρεσβείᾳ, quamvis ſaepe actitaſſet Creontem: ſed patria Philippi hoſpitium atque amicitiam antiquiorem ſibi ducebat, et magis compendioſam, quae Sophocles ſcripſit et ipſe actitavit, oblitus, ac longum valere dicens Sophocli, in quo alia eſt urbanitas, ut, cur Fabius affirmaret, Demoſtheni facetias defuiſſe, equidem non intelligam, quo nihil Ciceroni videtur facetius. ſed facete dicta ſi quaerimus, Lucianum audiamus, qui multo ſale nos defricat. Sic igitur ille ſalſe ridens Homerum [in Gallo gallinaceo c. 2. T. II. p. 704.], ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ ξανθὸς, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἕστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν. Equus Achillis valedicens hinnitibus ſtat in media acie ſermocinans, integra contexens carmina. Sic enim auſus eſt Homerus poëtica licentia facere. ἔῤῥωσο, vale, quod in fine epiſtolarum adſcri-

bitur. ſed verbum hoc robuſtam atque athleticam declarat valetudinem.

καὶ τὴν δόξαν τοῦ πολέμου, τοῦ δοκεῖν δι᾽ αὐτὸν κρίσιν εἰληφέναι) non improbanda eſt haec lectio, ſi ſuppleas, quae uſitata eſt ἔλλειψις, ἕνεκα τοῦ δοκεῖν. ſed elegantius eſt, ſi legas, τὴν δόξαν τοῦ τὸν πόλεμον δοκεῖν δ. α. κ. εἰ. κρίσις πολέμου γίνεται, cum debellatum eſt, aut quum facile cernitur, qui victores futuri ſint. nos finem reddidimus. Tacitus [Hiſt. III.], *Ceteri duces, dum pera-*
p.162.*ctum bellum putant, finem eius inſignivere*, id eſt, inſigniorem reddidere. Thucyd. καὶ ὁ πόλεμος ταχεῖαν ἔλαβε κρίσιν. [add. I, 23.] Dem. [Epiſtola de reditu ſuo, p. 1163. T. II. Reisk.] τῆς δ᾽ ἀναγκαίας μὲν, ἀγνώμονος δὲ τύχης, οὐχ ὡς δίκαιον ἦν, ἀλλ᾽ ὡς ἐβούλετο, κρινάσης τὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα, ὃν ὑμεῖς ἠγωνίσασθε, οὐδ᾽ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἀπέστην τῆς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας. Pugna enim Chaeronenſis, in qua certatum eſt de Graeciae libertate, finem fecit certaminis. tum enim victi ſuccubuere Graeci Philippo. Sophocles [Aiac. Lorario. vſ. 485. ſ.]:

τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

eſt autem ἀναγκαία τύχη, neceſſitas eventuum vel caſuum, quibus hominum vita obnoxia eſt. Euripides [Helena, vſ. 521.], δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον. Hanc ſignificat Paulus [I. Cor. VII, 26.], νομίζω οὖν τοῦτο καλὸν ὑπάρχειν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀνάγκην, id eſt, διὰ τὸ τοῦ καιροῦ χαλεπόν. ut mox ſe ipſum explicans, τοῦτο δέ φημι, ὁ και-

ρὸς συνεσταλμένος ἐςί. non enim de ſeculi brevitate intelligendum eſt, ſed, ut Cicero dixit, neceſſariis reipub. temporibus. ἀνάγκη γὰρ καὶ συςολὴ, vox utraque anguſtiam ſignificat, ut apud Horatium contracta paupertas. male interpretes, *Tempus in collecto eſt*, ut Cyprianus. Ariſt. [Metaph. IV.] καὶ γὰρ τὸ βίαιον, ἀναγκαῖον λέγεται. Sed haec ἤδη πάρεργον. Livius [lib. III.], *Quin congrederentur acie, inclinandamque ſemel fortunae rem darent.* inclinare rem, κρίσιν ποιεῖν. Summus vates [Il. X, 173. ſ.]:

νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυρᾶ ἵςαται ἀκμῆς
ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.

in acie novaculae, pro eo quod eſt in ſummo vitae diſcrimine. Hector pridie ſic Graecos afflixerat, ut poſtridie κρίσις futura belli videretur. hanc enim his verſibus poëta innuit. et p. 163. hoc eſt, quod Plautus ait [Caſin. Adr. III, Sc. I, v. 2.], Nunc ſpecimen ſpecitur, nunc certamen cernitur, ἡ κρίσις κρίνεται. Sophocles [Trachiniis. vſ. 265. ſeq.]:

λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ᾽ ἔχων βέλη
τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξ᾽ κρίσιν.

Haec Eurytus Herculi, cuius ſagittae videbantur eſſe inevitabiles. Ennius, *Ferro, non auro, vitam cernamus utrique.* [p. 61. ed. Heſſ] ἐξήγησις ſequitur, *Vosne velit, an me regnare hera.* haec enim eſt κρίσις. hera, fortuna eſt domina rerum. Homerus [Illiados II, 385.]:

ςυγερῷ κρινώμεθ' ἄρηϊ.

Theocritus [Dioſcuris, ſ. Id. XXII, 175.]:

νῶϊ δ' ἐγὼ Κάςωρ τε διακρινώμεθ' ἄρηϊ.

ἄρης utroque verſu ferrum eſt, ut docet Euſtathius. Sed haec verba quid valeant, mox dicemus. Virg. [lib. XI. Aen. v. 218.]:

Ipſum armis, ipſumque iubent decernere
ferro.

Decernere eſt cernendi finem facere: ut deflere, fletum abſolvere, debellare, defungi. Idem ibidem [XI, 59.]:

Haec ubi deflevit, tolli miſerabile corpus
Imperat.

Horatius [I. Od. 18. v. 7. ſ.]:

At ne quis modici tranſiliat munera Liberi,
Centaurea monet cum Lapithis rixa ſuper mero
Debellata.

Interpres, armis diiudicata. Livius [lib. XVIII.], *Si iam ſatis eſt animi, decernique placet.*

κρίνω, cerno, factum a Graeco, κατὰ μετάθεσιν et mutationem vocalis. Themiſtius, νῦν δὲ γυναικὸς ὡραίας ἤδη τινὲς ἐπιθυμοῦντες, αἵματι τὸν ἔρωτα ἔκριναν. Hinc apud medicos κρίσις τῶν νοσημάτων, et ἡμέραι κρίσιμοι. Natura enim cum morbo dimicat. ſed certis diebus medici norunt, quis ſuperior futurus ſit. Tametſi Galenus a forenſibus iudiciis translatum vult,
p.164. quod mihi quidem non videtur. Nam pugna Cannenſis belli Punici κρίσιν fecerat, ſi in animo fuiſſet Annibali victoriam perſequi, vel potius uti victoria. Hoc igitur eſt τὸ κρίνειν,

finire certamen. at τὸ κρίνεσθαι, certare. Virg. [Aen. lib. II. v. 30.]:

Claſſibus hic locus, hic acies certare ſolebant. Quod Thomas Pharus vir doctus ſic anglice, Heere ſtood the ſhippes, and heere to trie were wont the armies ſtout. Hinc forenſe iudicium dicimus, quo res cernitur, a triall, κρίσις. Sed ἀντικρίνεσθαι quid eſſet apud Aelianum, diximus, ubi ſcribit, pilos camelorum quorundam mollitie velleribus certare Mileſiis. Hor. [II. Od. 6, 15. ſ.]:

Viridisque certat Bacca Venafro.

Matthäus [cap. V, vſ. 40.], καὶ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι, qui vult tecum iudicio contendere. Hebr. להשפט לך in Niphal. ſic enim in hac coniugatione utuntur hoc verbo. Sic accipiendum illud fuit [Pſal. L, 4.], ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε, non ut interpretes ἀντὶ τοῦ κρίνειν, quia ſic videtur eſſe in Hebraeo. ſed ſenſus eſt: cum cauſſam tuam quaſi apud iudicem dicis. Haec enim humanitus de Deo, ut multa dicuntur: et cum populo ſuo ſaepe aequa disceptatione contendit: ut loco Michaeae, quem poſt pauca ſubdemus. nam ut τὸ δικαιωθῇς καὶ τὸ νικήσῃς idem valent, (hic enim νικᾷν eſt cauſam obtinere in iudicio, quod etiam dicunt ἑλεῖν τὴν δίκην) ſic paria ſint oportet, ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ ἐν τῷ κρίνεσθαί σε, in disceptando te. eandem enim rem Hebraeorum more diverſis ſermonibus dicit, et pro νικᾷν verbum Chaldaeum הוכח ponitur, ſigni-

ficans idem quod iuſtificari. Quid quod Harpo-
p.165. cration hoc verbo ſic utitur? *εἰ γὰρ ἀρνοῖτο μὴ
ἔχειν ὁ ἀπογραφεὶς, ἐκρίνετο ὡς ἐκ ὀρθῶς γεγενημέ-
νης τῆς ἀπογραφῆς.* [p. 52. ed. Blanc.] ſi inficia-
batur, qui delatus eſſet, ſe nihil habere de
publico, contendebat, non recte factam eſſe de-
lationem. Ta'e eſt et illud [II. Reg. XIX, 9.],
*καὶ ἦν πᾶς ὁ λαὸς κρινόμενος ἐν πάσαις φυλαῖς Ἰσραὴλ,
λέγοντες, ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ ἐῤῥύσατο ἡμᾶς ἀπὸ πάν-
των τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.* Omnis populus certabat in
cunctis tribubus Iſrael. Sic B. Hieron. Tre-
melius disceptabat. *Duo genera ſunt decertan-
di*, inquit Cicero [de Off. I, 11, 34.], *unum
per disceptationem, alterum per vim.* Philip-
pus rex [in epiſt. ad Athenienſes, p. 163. T. I.
Reisk.], *καίτοι σκοπεῖσθε, πότερον κάλλιόν ἐστιν
ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι*, armis an verbis de-
certare. Hinc diſcamus interpretari locum
Scripturae non ſatis adhuc cognitum [Epiſt.
Iud. vſ. 7.]: *ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ
διαβόλῳ διακρινόμενος, διελέγετο περὶ τοῦ Μωϋσέως
σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας.*
Cuius vera interpretatio petenda erat ex par-
ticipio *διακρινόμενος*, non eſt auſus altercatio-
nem vel disceptationem inferre blasphemiae.
ἐκ τοῦ κρίνομαι κρίσις, concertatio vel discepta-
tio, ut vel hoc evidenter ostendit [Iob. XIII,
6.]: *ἀκούσατε δὲ ἔλεγχον τοῦ στόματός μου, κρίσιν δὲ
χειλέων μου προσέχετε.* Similis error atque in-
ſcitia in hoc [Act. XVIII 28.]: *εὐτόνως γὰρ τοῖς
Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσίᾳ.* Beza, *magna*

contentione Iudaeos magis ac magis redarguebat publice. Vetus, *Vehementer Iudaeos revincebat.* quae ſi vera eſſent, dicendum fuit τὺς Ἰυδαίυς. ſed vertendum erat, cum Iudaeis disputabat bonis lateribus, ſic ut convinceret *). eſt enim hic διακατελέγχεσθαι, refellere et refelli. Ariſtophanes, ἔλεγχ᾽ ἐλέγχου. quod confirmat cum σύνταξις, tum praepoſitio prima, et verbum medium. affine eſt enim τῷ διαλέγεσθαι. et eſt ſimile Iudae loco, ὅτε τῷ δια- p. 166.
βόλῳ διακρινόμενος διελέγετο. id ipſum praeterea cum locus Iob arguit ſupra citatus, tum hic Michae clarius luce convincit [cap. VI, 1. ſ.]: κύριος κύριος εἶπεν, ἀνάστηθι, κρίθητι πρὸς τὰ ὄρη, καὶ ἀκουσάτωσαν βουνοὶ τὴν φωνήν σου. ἀκούσατε ὄρη τὴν κρίσιν τοῦ κυρίου, καὶ αἱ φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ διελεγχθήσεται. Idem eſſet dicere, πρὸς τὸν Ἰσραὴλ, vel τῷ Ἰσραήλ. Verbum Heb. eſt hithpael יהוכת in hiphil הוכח ἐλέγχειν. Eſaias [cap. I, 18.], δεῦτε διελεγχθῶμεν, λέγει κύριος, venite, disceptemus, dicit dominus, arguamus. hic quoque verbum eſt idem Hebraeum. Ecquam gratiam apud eos inibit, haec qui flagitant, horum tam accurata enucleatio? ecquid erit pretii? Sed unum hoc additum Iu-

*) Quod altera praepoſitio declarat, ut ἐν τῷ καταγωνίζεσθαι. *Doun.*

dae locum faciet certiorem. Aeſchines [contra Cteſiphontem. p. 392.], οἱ μὲν πάρεισι καὶ ἐπακούουσι τῆσδε τῆς κρίσεως. adſunt et auſcultant hanc disceptationem rhetorum inter ſe velitantium. pro quo Dem. εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα, ad hoc iudicium. hic enim κρίσις eſt ἀγὼν, contentio. quare vetus interpres illud Iudae vertit non male, iudicium blasphemiae. Macrobius [Sat. I. cap. XVI. p. 290. Zeun.], *Trebatius in lib. I. Religionum ait nundinis magiſtratum poſſe manumittere, iudiciaque addicere*, id eſt, cauſſas liteſque, quod praetoris fuit. πολλαὶ δ' οἶμαι κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνον Δημοσθένει καὶ Αἰσχίνῃ πρὸς ἀλλήλους ἐγίγνοντο βλασφημίαι. Iam, opinor, intelligimus, quid ſit ἐπενεγκεῖν βλάσφημον κρίσιν. ſolent litigantes ἐν τοῖς δικαστηρίοις πλύνειν ἀλλήλους, id eſt, διαλοιδορεῖν. hoc non fecit Archangelus ne Satanae quidem, um in contentione de ſepultura Moſis multa ἀλάστωρ in virum ſanctiſſimum maledicta iecifſet,
p.167. ut harum rerum peritiſſimus Hugo Brochtonus e Talmudiſtis profert. tum Michael diabolo non reddidit λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας. Sed ἅλις τούτων. illuc, unde exorſus ſum, redeo. κρίνειν τὸν πόλεμον, diiudicare etiam Latini dicunt. Cic. [ad Attic. X, 8. p. 144. Graev.] *hoc vide, non eſſe iudicium de tota contentione in Hiſpaniis*. κρίσιν belli civilis. Tacitus [Hiſt. III. c. 70.], *Dum inter Veſpaſianum ac Vitellium praeliis legionum, captivitatibus urbium, deditionibus cohortium iudicatur*, id eſt, κρίνεται, cer-

nitur. apud Caeſarem ſic in concione ad milites Curio, vir eloquentiſſimus, cum eum erant relicturi [II. Belli civilis c. 32.]: *An qui incolumes reſiſtere non potuerunt, perditi reſiſtant? vos autem incerta victoria Caeſarem ſequuti, diiudicata iam belli fortuna, victum ſequamini?* κεκριμένης ἤδη τῆς τοῦ πολέμου τύχης. duo inſignia enthymemata, unum de adverſariis, de ipſis alterum. Cic. [in Cat. III. c. 10.] *Atque illae tamen omnes diſſenſiones, quarum nulla exitium reip. quaeſivit, eiusmodi fuerunt, ut non reconciliatione concordiae, ſed internecione civium diiudicatae ſint.* Velleius Paterculus [lib. II, c. 2. §. 3.], *Discordiae civium ante conditionibus ſanari ſolitae, ferro diiudicatae.* Pindarus [Nem. IV, 1. ſ.], ἄριστος εὐφροσύνη πόνων κεκριμένων ἰατρός. finito certamine. κέκριταί μοι, mihi certum eſt. cerno, crevi, cretum, cretus, certus. Dem. [pro Cteſiphonte, p. 231.] ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν Ἕλλησιν ἔρις καὶ ταραχή. acris contentio, quae diiudicari nequiret, id eſt, κρίσιν λαβεῖν, infinita. Xenophon [rerum Graecarum VII, 5, 27.], ἀκρισία δὲ καὶ ταραχὴ πλείων μετὰ τὴν μάχην ἐγένετο, ἢ πρόσθεν ἐν τῇ Ἑλλάδι. poſt Matinenſem pugnam, ubi caeſus eſt Epaminondas, quae bellum non diiudicavit. Sic enim auctor [§. 26.], ἀμφότεροι μὲν ὡς νενικηκότες τροπαῖον ἐστήσαντο, τοὺς δὲ ἱσταμένους οὐδέτεροι ἐκώλυον. νεκροὺς δὲ ἀμφότεροι μὲν ὡς νενικηκότες ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν, ἀμφότεροι δὲ ὡς ἡττη- p.168.

μένοι ὑποσπόνδους ἀπελάμβανον. adeo incerta erat victoria. Ariſt. [II. Meteor. IV.] *ἄκριτος καὶ χαλεπὸς Ὠρίων περὶ τὰς δυσμὰς καὶ τὰς ἀνατολάς.* acer et ſaevus eſt. *ἄκριτος*, acris. Sic Therſites apud Homerum eſt *ἀκριτόμυθος*, futilis *καὶ πολύλογος.*

καὶ τὰ Πύθια θεῖναι δι' ἑαυτοῦ) Pythios ludos per ſe facere. hic alter Philippi finis eſt. primus erat belli confecti gloria. Dem. [Philipp. III. p. 119.] *καίτοι τί τῆς ἐσχάτης ὕβρεως ἀπολείπει; οὐ πρὸς τῷ πόλεις Ἑλληνίδας ἀνῃρηκέναι, τίθησι μὲν τὰ Πύθια τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα; κἂν αὐτὸς μὴ παρῇ, τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει; κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων ἐστί;* Notandum, quod Antipatrum et Parmenionem ſervos appellat regios, quo magis ſuam libertatem ament ſui cives. *θεῖναι τοὺς ἀγῶνας*, ludos facere. *θεῖναι γὰρ τὸ ποιῆσαι.*

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί·
οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων.

hi ſunt Olympia, Pythia, Nemea, Iſthmia. Prima indignitas erat et *ὕβρις*, quod ipſe natione barbarus, ſacros Graecorum ludos facere vellet: altera, quod, quum adeſſe ipſe non poſſet, illud negotium ſervis ſuis daret. victis autem Phocenſibus iura eorum Philippo ceſſere: qui Pythia parabant, ut Olympia Elei. Greg. Naz. de martyribus [Apologetico], *ὁ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλπίδος, ὑπὸ τῷ αὐτῷ βραβευτῇ καὶ ἀγωνοθέτῃ, πρὸς τὸν αὐτὸν παρατασσόμεθα τὸν τύραννον τὸν πικρὸν, καὶ τότε καὶ νῦν τῶν ψυχῶν διωκτὴν, τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν καὶ πολέμιον.* Idem *βραβευτὴς*

καὶ ἀγωνοθέτης, ludorum moderator. Sophocles [in Aiace vſ. 572.] ἀγωνάρχας vocat. Ovidius [Met. I, 447.]:

Pythia de domitae ſerpentis nomine dictos. p.169.
vel potius ab urbe, quae Πυθὼ nominatur, aut ab Apolline Pythio.

καὶ ταῦτ' ἦν ὧν μάλιστα ἐγλίχετο) quae miſero cupiebat. Ariſt. [Polit. II. cap. III.] δῆλον δ' ὡς καρτεροῦσι πολλὴν κακοπάθειαν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων γλιχόμενοι τοῦ ζῆν, ὡς ἐνούσης τινὸς εὐημερίας αὐτῷ καὶ γλυκύτητος φυσικῆς. Putabam aliquando, dicta haec eſſe ἐτυμολογικῶς. dulcia enim appetuntur. Sed ut multis aliis in locis, ſic in hoc optimus Ariſtotelis interpres eſt Plato, cuius haec ſunt de Socrate, quum condemnatus eſſet, atque in carcere detentus ultimum ſupplicium exſpectans [Critone, c. 15. p. 212. Fiſch.], ὅτι δὲ γέρων ἀνὴρ μικροῦ χρόνου τῷ βίῳ λοιποῦ ὄντος, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐτόλμησας οὕτω γλίσχρως ἐπιθυμεῖν τοῦ ζῆν, νόμους τοὺς μεγίστους παραβὰς, οὐδεὶς ὃς ἐρεῖ; eſt igitur γλίχεσθαι τοῦ ζῆν vera notatione verbi γλίσχρως ἐπιθυμεῖν τοῦ ζῆν. Alter teſtis accedat. in ore enim duum aut trium teſtium omne verbum ſtabilietur. Ariſtophanes [Pac. 193.], ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες, ὦ γλίσχρων; Scholiaſtes, δειλακρίων, ἄκρως δειλὲ, γλίσχρων, ἐπιθυμητὰ ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι. γλίσχρωνας δὲ τοὺς ἀτυχεῖς εἰώθαμεν λέγειν, καὶ γλισχρίαν τὴν ἀτυχίαν. νῦν δὲ ἐπίπονε. recte igitur interpretamur τὸ γλίχεσθαι miſere cupere. ſed non ab hoc verbo γλίσχρων et γλίσχρος. verbum potius a nomine,

γλίσχρος enim parcus et tenax, quos miſeros dicimus, qui cupere nunquam deſinunt. *γλίχομαι*, miſere cupio, discupio, geſtio. Dem. [de Corona. p. 297. R.] *τῆς μὲν εἰς τὸ παρὸν τιμῆς ἐμὲ ἀποστερῆσαι γλίχεται.* me quidem in praeſens omni honore ſpoliare Aeſchines geſtit. Cic. [in Antonium IV. c. 6.] *Senatum, id eſt, orbis terrae conſilium delere geſtit. ἀνελεῖν γλίχεται.*

p.170. §. 6. *Θετταλοὶ δὲ οὐδέτερα τούτων ἐβούλοντο)* nunc docet, quid Theſſali voluerint et concupiverint. quod tertium eſt ex iis, quae propoſuit.

τῆς δὲ Πυλαίας ἐπεθύμουν) non enim Theſſali tum erant in communi *τῶν Ἀμφικτυόνων.* Strabo [lib. IX.], *αἱ μὲν ἐν πρῶται, δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις, ἑκάστη δ᾽ ἔπεμπε πυλαγόραν, δὶς κατ᾽ ἔτος οὔσης συνόδου, ἔαρός τε καὶ μετοπώρου.* bis quotannis conventus habebantur, vere et autumno. *ὕστερον δὲ καὶ πόλεις συνῆλθον πλείονες. τὴν δὲ σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν, τὴν μὲν ἐαρινὴν, τὴν δὲ μετοπωρινὴν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας ἐκάλουν.* Aeſchines [contra Cteſiphontem p. 517], *κωλύει γὰρ εἰς τὸν σύλλογον τὸν ἐν Πύλαις ἀπαντᾶν.* Pergit Geographus, *τὸ μὲν ἐν ἐξαρχῆς τοῖς ἐγγὺς μετῆν καὶ τῶν συλλόγων καὶ τοῦ μαντείου,* (unde Amphictyones dicti ſunt, ut diximus) *ὕστερον δὲ καὶ οἱ πόρρωθεν ἀφικνοῦντο.* Sed idem nomen evicit in omnes, ſcilicet *τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων.* Harpocration, *Πυλαία δ᾽ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων.* Ulpianus, *ἱερομνήμων δὲ ἐλέγετο ὁ πεμπόμενος σύνεδρος εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ὑπὲρ τῆς πόλεως.* at Geo-

graphus, *ἑκάστη δ' ἔπεμπε πυλαγόραν.* ex quo videtur Athenienſes ſuos appellaſſe *ἱερομνήμονας*, quos alii *πυλαγόρας.* nam *ὑπὲρ τῆς πόλεως* aliter intelligere non poſſumus, quam pro civitate Athenienſium propter articulum additum. id quod Aeſchines confirmat [contra Cteſiph p. 517.]: *τὸν δὲ ἱερομνήμονα τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοὺς πυλαγόρους τοὺς εἰσαεὶ πυλαγοροῦντας πορεύεσθαι εἰς Πύλας καὶ εἰς Δελφοὺς ἐν τοῖς τεταγμένοις χρόνοις.* quod ſi verum eſt, male Suidas confundit haec nomina, ut initio retulimus. at Harpocration, *οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἀφ' ἑκάστης πόλεως, ἱερομνήμονες ἐκαλοῦντο.* Sed ab Atticis ſolum, ni fallor, qui res multas aliter p.171. atque alii nominant. Iam *Πυλαία καὶ ὀχλαγωγία πυλαϊκὴ* pro triviali loquacitate ponitur, quod apud hunc locum colluvies hominum conflueret, quos Suidas *πυλαιασταί.* Plutarchus [in Pyrrho, c. 29. p. 788. T. II. R.], *ταῦτα μέν ἐστι πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας*, haec futilia ſunt. Idem, *Κτησίας μύθων ἀπιθάνων καὶ παραφόρων ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν.* [in Artaxerxe, c. 1. p. 447. T. V. R.] Hic enim fabuloſus et futilis eſt auctor, atque omnia pene de Perſarum imperio, contra quam Herodotus, ſcripſit.

καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς πλεονεκτημάτων, δυοῖν κύριοι γενέσθαι) Subaudi *ψήφων*, duum ſuffragiorum inter Amphictyones. Aeſchines duodecim enumerat nationes *ἀμφικτυονίδας*, in quibus primos omnium Theſſalos. [*ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρ.* p. 285. T. III. Reisk.] *δύο δὲ ψήφους ἕκαστον*

φέρει ἔθνος, inquit. Sed, quomodo Theſſali ius hoc amiſerant, quod recuperarent, quaerant alii: mihi enim hic tenebrae. Wolfius haec duo ſuffragia praetermiſit, quod hic illi fortaſſe, ut nobis, aqua haerebat. Illud etiam non minus in obſcuro latet quaerendum, ſi ſinguli binis erant ſuffragiis, quae praerogativa eſſet duum ſuffragiorum. Nam Geographus, Acriſius, inquit, primus videtur ἀφορίσαι πόλεις τὰς μετασχούσας τοῦ συνεδρίου, καὶ ψῆφον ἑκάστῃ δοῦναι, τῇ μὲν καθ᾽ αὑτὴν, τῇ δὲ μεθ᾽ ἑτέρας, ἢ μετὰ πλειόνων. nulli duas. At Libanius in argumento, τὴν τῶν Φωκέων ἐν Ἀμφικτύοσι χώραν, καὶ τὰς ἐκείνων ἐν τῷ συνεδρίῳ ψήφους, Φίλιππος παρὰ τῶν Ἑλλήνων εἴληφε. Phocenſes enim propter ſacrilegium ius ſuum amiſerant, et locum eorum Amphictyonum conſenſu Philippus tenuit, quia bellum confecerat, et Deo res ſuas vindicaſſet.

p.172. Sed hoc etiam Theſſali ſibi petebant, eo quod potentiſſima gens erant, et operam in bello ſtrenuam navaverant. at hos habuiſſe Aeſchines ait bina ſuffragia. hic mihi nodus inſolubilis: niſi quod certum eſt, multas circa concilium factas eſſe mutationes. Phocenſes tamen paulo poſt ſuam priſtinam dignitatem et locum recuperabant, ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ᾽ ἀπωθοῦντες ψόγον. Pauſanias [in rebus Phocenſium, X. c. 8. §. 2.], Βρέννου δὲ τὸν Γαλατῶν στρατὸν ἀγαγόντος ἐς Δελφοὺς, προθυμίαν ἐς τὸν πόλεμον οἱ Φωκεῖς πλείστην τοῦ Ἑλληνικοῦ παρέσχοντο. καὶ ἀπὸ τοῦ ἔργου τούτου μετασχεῖν Ἀμφικτυονίας αὖθις, καὶ ἐς τὰ

ἀλλὰ ἐγένετο ἀξίωμα αὐτοῖς ἀνασώσασθαι τὸ ἀρχαῖον. At quando factum eſt hoc? aut quo tempore Brennus exercitum in Graeciam traiecit? Gellius auctor eſt [lib. XVII. cap. XXI. p. 412. T. II. ed. Conrad.], *Romam praeter Capitolium a Senonibus captam, non longo poſt tempore, quam Socrates capitis damnatus eſt, et in carcere veneno necatus, qua tempeſtate nondum Philippus Amyntae filius regnum Macedoniae adeptus eſt.* Qui bello Phocenſi confecto, non ita multo poſt ſupremum diem obiit. regnavit autem annos viginti ſex. Hoc igitur accidiſſe Gallis neceſſe eſt regnante Alexandro. nam longius non poſſumus ſuſpicari. et tum quoque Brennum natu grandem fuiſſe oportet, cum pulſus eſt Delphis. Itaque quod vero proximum ſit, ut Phocenſes duobus ſuis privati ſunt ſuffragiis, haec primum Theſſalis, deinde Philippo ceſſerunt. quae Theſſali ſuis in regem obſequiis ſtuduerunt nunc recuperare. ob eamque cauſſam permittebant ei penetrare anguſtias. Atque hoc modo, ut potui, loco valde perplexo lucem aliquam attuli *).

---

*) Quae Doun. de Theſſalis, quibus a prima concilii origine fuit ius ſuffragii inter Amphictyones, et de Brenno diſputat, caſtigavit Weſſeling. ad Diod. S. T. II. p. 129, 25. *B.*

p. 173. §. 7. τῶν τοίνυν ἰδίων ἕνεκα ἕκαςον εὑρήσετε προηγμένον) Productum, ut Cornificius ad verbum interpretatur, ſicuti diximus. Eſt autem haec huius loci concluſio, qua propoſitio repetitur, illa nimirum, ὁ τὰ αὐτὰ ἕκαςοι ἐσπουδακότες, τὰ αὐτὰ πάντες ἔπραξαν. Eadem enim apud oratores propoſitio eſt atque concluſio. proponunt enim primo quod probent, deinde idem ad extremum colligunt, atque hoc modo quaſi in orbem redit oratio κυκλικῶς. Lucianus [ἐν Φιλοψεύδει, init. p. 29. T. III. Reiz.], ἔχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐςιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιςα προσέχειν τὸν νοῦν. Sed de hac ſignificatione huius verbi ſatis iam ſupra dictum. aliam nunc obſervemus. M. Tullius [de finibus III. c. 15. et 16.], *Itemque hinc eſſe illud exortum, quod Zeno* προηγμένον, *contraque quod* ἀποπροηγμένον *nominavit, quum uteretur in lingua copioſa factis tamen nominibus et novis: quod nobis in hac inopi lingua non conceditur. quanquam tu hanc copioſiorem etiam dicere ſoles. Sed non alienum eſt, quo facilius vis verbi intelligatur, rationem huius verbi faciendi Zenonis exponere. Ut enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipſum quaſi productum eſſe ad dignitatem, (id enim eſt* προηγμένον*) ſed eos, qui in aliquo ſunt honore, quorum ordo proxime accedit, ut ſecundus ſit ad regium principatum: ſic in vita non ea,*

quae primario ſunt loco, ſed quae ſecundum locum obtinent, προηγμένα, *id eſt, producta nominentur. quae vel ita appellemus licet (id erit verbum e verbo) vel promota* (hinc provectionem ad honores nos promotionem dicimus) *velut illa remota, nempe* ἀποπροηγμένα. p. 174.
vel, ut dudum diximus, praepoſita, vel praecipua: et illa reiecta. re enim intellecta in verborum uſu faciles eſſe debemus. haec altera eſt huius verbi ſignificatio, digna obſervatione in utraque lingua, quamvis non ſit huius loci. Cic. [pro domo, c. 9.] *quem tu non pro illius dignitate produxeras, ſed pro tuo ſcelere ſubduxeras.* de Catone hoc dicitur, quem Clodius in Cyprum per ſpeciem honoris ſummoverat, et Ptolemaei regis Cypri pecuniae deportandae praefecerat, qui P. R. haeredem fecerat. Iuvenalis de fortuna [Sat. I.], *atque ſuos ridens producit alumnos.* interpres, exaltat. Ariſt. Philippo [Epiſt. I.], ἐχ ὑπὸ τῆς τύχης, ἀλλ' ἐδ' ἀπὸ τῆς φύσεως προηγμένοι. extat epigramma quoddam εἰς ἄρχοντα ἀνάξιον τῆς τοιαύτης προαγωγῆς [T. III. p. 168. Anal. Brunk. T. IV. p. 135. n. 88. Anthol. Iacobs.]:

Οὐκ ἐθέλουσα τύχη σε προήγαγεν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ,
ὡς ὅτι καὶ μέχρι σοῦ πάντα ποιεῖν δύναται.

hoc Gallis *avancer.* Curtius [lib. VII. c. 1.], *Omnium Philotae amicorum hi cariſſimi fuerant, ad magna et honorata miniſteria eius ſuffragatione producti.* hinc emendamus Caeſaris locum initio poſitum [Belli Gall. VII.

c. 39.] : *Quem Caeſar ab Divitiaco traditum, ex humili loco ad ſummam dignitatem produxerat.* non, ut legitur, perduxerat. Athenaeus [lib. XI. p. 506.], *κακολογεῖ πάντας τοὺς ποιητὰς, ἔπειτα τοὺς ὑπὸ τοῦ δήμου προαγομένους.* haec de Platone. Plutarchus in Mario [c. 3. ubi tamen vulg. *προσήγετο*], *διὸ ταῖς τε ἄλλαις προήγετο τιμαῖς ὑπ' αὐτοῦ, καί ποτε.* Idem in Pompeio [c. 9. p. 721. T. III. R.]: *ὁ Σύλλας (δικτάτωρ ἀναγορευθεὶς) τοὺς ἡγεμόνας καὶ στρατηγοὺς ἠμείβετο, πλουσίους ποιῶν καὶ προάγων ἐπ' ἀρχάς.* Siracides [cap. XX.], *σοφὸς ἐν λόγοις προάξει ἑαυτόν.* Sapiens in ſermonibus ſe ipſum producet. ſic Lat. int. Seneca, *Alit livorem infelix inertia* *),
p.175. *et omnes deſtrui cupiunt, quia ſe non potuerunt provehere: et ex hac deinde averſatione alienorum proceſſuum, et ſuorum deſperatione, obiraſcens fortunae animus, et de ſeculo querens.* [de tranquillitat. c. 2. §. 9.] Iuvenalis mordacius [Sat. I, 38. ſ.]:

Optima ſummi
Nunc via proceſſus vetulae veſica beatae.

Has duas ſignificationes habemus huius verbi, quae maxime ſunt in uſu. tertia eſt Ariſtotelis: legumlatores quidam, inquit, cenſent, *δεῖν μὲν παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ προτρέπεσθαι τοῦ καλοῦ χάριν, ὡς ὑπακουσομένων τῶν ἐπιεικῶν*

---

*) Livor iners vitium. Ovid. III. ex Ponto ep. 3, 101. *Doun.*

τοῖς ἤθεσι προηγȣμένως. [Ethic. X. cap. 10. p. 105. T. II. ed. Genev. ſ. p. 342. ed. Rachel.] quod Plato facit diligenter in ſuis legum prooemiis. ſed hic locus mendi manifeſtus eſt. lego τοῖς ἤθεσι προηγμένων. firmabit, ſic legendum eſſe, idem Philoſophus eiusdem operis libro primo [cap. IV. p. 7. ed. Rachel. ſ. c. 2. p. 4. ed. Genev.], διὸ δεῖ τοῖς ἔθεσιν ἦχθαι καλῶς, τὸν περὶ τῶν καλῶν καὶ δικαίων καὶ ὅλως πολιτικῶν ἀκουσόμενον ἱκανῶς. ἦχθαι, probe educatum eſſe. inde ἀγωγή. illic igitur reponendum eſt Demoſthenis verbum τὸ προηγμένȣς, quod ſignificabit antea bene educatos, et τὸ προηγȣμένως, quod manifeſte mendoſum eſt apud Ariſtotelem, lege ἀντιδόσεως huc maioris evidentiae gratia transferendum, ὧν ἐδὲν ἐβέλοντο πράξαι προηγȣμένως, ſi quid praecipue quisque vellet, liceret.

Cap. V.

p.177. Τὰ κελευόμενα ἡμᾶς ἄρα δεῖ ποιεῖν; καὶ σὺ ταῦτα κελεύεις;) Occupatio, quam Orator anticipans ſibi opponit. ideo vocant etiam ἀντίθεσιν καὶ πρόληψιν, qualis eſt illa Ciceronis, atque huic profus ſimilis [pro Coelio. c. 17.]: *Haec igitur*
p.178. *tua eſt diſciplina? ſic tu inſtituis adoleſcentes?* Cum omnibus autem liberis populis iuſſa accipere et facere miſerum eſt et indignum, tum maxime Athenienſibus, quorum ingentes erant ſpiritus atque animi, quod φρόνημα perhibetur.

πολλοῦ γε καὶ δέω) λύσις per negationem. Aeſchylus [Prometheo, 969. 1014.], πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. poſt alteram paginam, τοῦ παντὸς δέω. ſed frequentius eſt πολλοῦ γε καὶ δεῖ, imperſonaliter.

ἀλλ᾽ ὡς οὔτε πράξομεν οὐδὲν ἀνάξιον ἡμῶν αὐτῶν) Sic agendum eſt, ut et dignitas conſervetur, neque ullo modo exiſtimatio noſtra minuatur, quod facietis, inquit, ſi mihi obtemperabitis.

nihil autem indignitatis habuit parere Amphictyonum decreto.

ὄτ' ἔϛαι πόλεμος) Hoc illud eſt, quo nihil optabilius aut beatius, cum dignitate otium. exiſtimatio poſita eſt in ſapientia iuſtitiaque, ut videamur, inquit, νοῦν τε ἔχειν, καὶ τὰ δίκαια λέγειν. at neque iuſtum erat acta Amphictyonum reſcindere: et omnium in ſe concitare odia, bellum denique movere tam levi de cauſa minime certe ſapientum.

§. 2. πρὸς δὲ τοὺς θρασέως ὁτιοῦν οἰομένους ὑπομένειν δεῖν) Hinc iam eſt peroratio ſive epilogus, quo comprimit ferocitatem atque audaciam quorundam πολεμοποιῶν, qui bellum non praevidentes, neque ullum ex eo periculum, praecipites et coeci ruebant.

ἐκεῖνα βούλομαι λογίσασθαι) κατάϛασις, quae erigit exſpectationem atque attentos facit.

ἡμεῖς Θηβαίους ἐῶμεν ἔχειν Ὠρωπὸν) ἀπόϛασις, quum ſermo eſt ἀσύνδετος, nulla convinctione cohaerens cum antecedentibus, atque, ut Hermogenes, ὅτε ὁ λόγος εἰς ἀρχὴν ἀνάγεται. Con- p. 179.
vinctiones ſunt ἀλλὰ, καὶ, μὲν, δὲ, et eiusmodi. Utraque autem eſt σχῆμα τῆς εὐκρινείας, frequens Dem. frequentius Herodoto, qui maxime perſpicuitati ſtudet. apud noſtrum multae ſunt ἀποϛάσεις ἄνευ καταϛάσεως, quae non perinde dilucidae ſunt.

πρὸς δὲ τοὺς θρασέως ὁτιοῦν οἰομένους ὑπομένειν δεῖν βούλομαι λογίσασθαι) Notandum, quod opponit λε-

γισμὸν τῇ θρασύτητι, ὡς ἐναντίον. Inſcitia confidentes facit, ratio bene ſubducta cunctantes. Thucyd. [lib. II. c. 40], θράσος ἀμαθία, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. θάρσος, fidentia, in laudem, θράσος, confidentia, in vitio ponitur, ut Cicero diſtinguit [Tuſc. III, 7.], et Greg. Naz. primo στηλιτευτικῷ contra Iulianum. oratores tam confidentes λίαν εἰρωνικῶς καὶ βαρέως Demoſthenes perſtringit, epiſt. 1. [p. 1463. R.] οὐχ ὡς ἀπορούντων δὲ ὑμῶν ῥητόρων, οὐδὲ τῶν ἄνευ λογισμοῦ ῥᾳδίως ὅ, τι ἂν τύχωσιν ἐρούντων, ἔδοξέ μοι τὴν ἐπιστολὴν πέμπειν. Tales enim libentius audiebant, et illorum ἀμαθίαν magis e repub. fuiſſe Athenienſium, quod mirum eſt, Xenophon docet. [in rep. Athen. c. 1. §. 7.] εἴποι τις ἄν, τί ἂν οὖν γνοίη ἀγαθὸν ἢ αὑτῷ ἢ τῷ δήμῳ τοιοῦτος ἄνθρωπος; οἱ δὲ γιγνώσκουσιν, ὅτι ἡ τούτου ἀμαθία καὶ πονηρία καὶ εὔνοια μᾶλλον λυσιτελεῖ, ἢ ἡ τοῦ χρηστοῦ ἀρετὴ καὶ σοφία καὶ κακόνοια. Illorum enim notaſſe remp. videtur philoſophus, quum diceret, τὰ δὲ ὄντα, οὐ βούλεται πολιτεύεσθαι κακῶς. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος. [Metaph. XII. ad finem.] quo ſignificat, unum eſſe, quo mundus regitur, Deum, πρὸς ἓν τὰ πάντα συντέτακται, ad unum omnia ordinata ſunt, ut idem eodem libro.

βούλομαι λογίσασθαι) Volo putare rationem vertimus. Terentius [Adelphis, V, 3, 10.], *Rem ipſam putemus*, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λογιζώμεθα.
p.180. Donatus, tractemus, purgemus. *Nam et hinc putamina, purgamenta dicta ſunt:* ut Plau-

tus ait [Captivis. Act. III. Sc. 4. v. 123.], *Nucleum amiſi, reliquit pigneri putamina.* et Virg. [Aen. VI, 332.] *Multa putans*, πολλὰ λογιζόμενος. *Putare eſt falſa et caſſa a veris et utilibus reſecare. Unde arborum purgatores, putatores dicuntur.* Apud Moſem legimus [Levit. XIX, 23.], ὅταν δὲ εἰσέλθητε εἰς τὴν γῆν, ἣν κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν δίδωσιν ὑμῖν, καὶ καταφυτεύσητε πᾶν ξύλον βρώσιμον, περικαθαριεῖτε τὴν ἀκαθαρσίαν αὐτοῦ. ὁ καρπὸς αὐτοῦ τρία ἔτη ἔσται ὑμῖν ἀπερικάθαρτος. B. Hieronymus Hebraeam retinens metaphoram, *Auferetis praeputia eorum.* ſic reliqui Graecorum interpretes, ἀκροβυστιεῖτε. quod enim ſupervacuum eſt et reſecandum, Hebraei praeputium appellant noto ſibi nomine. Feſtus [p. 388. Gothofr.], *Putus antiqui dicebant pro puro: unde putatae vites et arbores, quod deciſis impedimentis remanerent purae. aurum quoque putatum dici ſolet, id eſt purgatum* (quod illis χρυσὸς ἄπεφθος) *et ratio putata, id eſt, pura facta.* Dem. [pro Corona. p. 303.] εἶτα σοφίζεται, καί φησι προσήκειν, ἧς μὲν οἴκοθεν ἥκετ' ἔχοντες δόξης περὶ ἡμῶν, ἀμελῆσαι· ὥσπερ δ' ὅταν οἰόμενοι περιεῖναι χρήματά τῳ λογίζησθε, κἂν καθαραὶ ὦσιν αἱ ψῆφοι, καὶ μηδὲν περιῇ, συγχωρεῖτε, οὕτω καὶ νῦν τοῖς ἐκ τοῦ λόγου φαινομένοις προσθέσθαι. καθαραὶ ψῆφοι, puri calculi, i. puti, ex quo λογίζεσθαι, putare rationem. locum illuſtrem Demoſthenis appoſuimus, non fraudando Ioſephum Scaligerum debita primae obſervationis gloria. In

ſoedere antiquo ſcriptum fuit, ut Carthaginienſes quotannis populo Róm. darent certum pondus argenti puri puti, quae duo verba purgare putare pepererunt. Gellius [lib. VI. cap. V. Noct. Att.], *Veteres putare dixerunt, vacantia ex quaque re, ac non neceſſaria, aut*
p.181 *etiam obſtantia et aliena auferre et excidere: et quod eſſe utile ac ſine vitio videretur, relinquere.* Sic namque arbores et vites, et ſic etiam rationem putare dictum. Eſt in Euangelio S. Ioannis [cap. XV, 2.], *πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἴρει αὐτό· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτό.* Haec omnia apte cohaerent, et digna erant, opinor, animadverſione.

§. 4. *καὶ Φιλίππῳ νῦν Ἀμφιπόλεως παρακεχωρήκαμεν*) Verbum ſignificat cedere de iure, unde vult intelligi, iuris fuiſſe Athenienſium. quo autem iure Amphipolim vendicavit Philippus, ipſe declarat his verbis [ep. ad Athen. p. 164.]: *εἴτε γὰρ τῶν ἐξαρχῆς κρατησάντων γίγνεται, πῶς ȣ̓ δικαίως ἡμεῖς αὐτὴν ἔχομεν, Ἀλεξάνδρου τȣ̃ προγόνȣ πρώτȣ κατασχόντος τὸν τόπον; εἴτε τȣ́των μὲν ἀμφισβητήσειέ τις, ἀξιοῖ δὲ γίγνεσθαι τῶν ὕστερον γενομένων κυρίων, ὑπάρχει μοι καὶ τȣ̃το τὸ δίκαιον. ἐκπολιορκήσας γὰρ τȣ̀ς ὑμᾶς μὲν ἐκβαλόντας, ὑπὸ Λακεδαιμονίων δὲ κατοικισθέντας, ἔλαβον τὸ χωρίον.* de iure Athenienſium initio diximus. Aeſchines: *ἢ οὕτω ποιητέον ἢ παραχωρητέον τῆς πολιτείας*, aut ſic faciendum aut cedendum repub. Cic. [epiſt. ad Oct. inter epp. ad Brut. ep. 8.], *Cedam tibi in praeſentia foro, curia, et ſan-*

ctiſſimis deorum immortalium templis. Idem [pro Milone, c. 27. extr.], *quid enim de muliercula Scantia? quid de adoleſcente Apronio dicam? quorum utrique mortem eſt minitatus, niſi ſibi hortorum poſſeſſione ceſſiſſet.* Hor. [II. lib. III. Od. v. 17. ff.]:

Cedes coëmptis ſaltibus, et domo,
Villaque, flavus quam Tiberis lavit, — —
Cedes.

καὶ τὸς Καρδιανὸς ἐῶμεν ἔξω τῶν Χεῤῥονησιτῶν τῶν ἄλλων τετάχθαι) Diodorus Sic. [lib. XVI, c. 34.] Κερσοβλέπτυ δὲ τῦ Κότυος, διά τε τὴν πρὸς Φίλιππον ἀλλοτριότητα, καὶ τὴν πρὸς Ἀθηναίυς φιλίαν, ἐγχειρίσαντος τοῖς Ἀθηναίοις τὰς ἐν Χεῤῥονήσῳ πόλεις, πλὴν Καρδίας, ἀπέστειλεν ὁ δῆμος κληρόχυς εἰς p. 182.
τὰς πόλεις. Ex hac donatione Cerſobleptae poſtea tenuerunt Athenienſes hanc peninſulam, eisque ad multa utilis fuit propter vicinitatem, excepta Cardia, quae libera in medio relicta eſt. inde enim nomen, ut videtur, quod erat regionis illius meditullium: quam cum ſaepe tentaſſent Athenienſes in ſuam ditionem cogere, nunc, ut pax eſſet, illud inceptum omiſerunt. Eſt autem haec Cherroneſus Thraciae pars extrema, in mare Aegaeum prominens. Strabo, καὶ ἡ Θρᾳκία Χεῤῥόνησος ἀπολαμβάνει πρὸς τὸ Σούνιον τόν τε μέλανα κόλπον, καὶ τὸς ἐφεξῆς τὸς Μακεδονικός. [lib. II. p. 148. ed. Alm.] Eſt igitur promontorium ut Sunium, et κατ' ἐξοχὴν abſolute dicitur, ut Cherroneſus Taurica ad Pontum. χέρσος autem pro terra ponitur continente, ſed

proprie eſt incuita terra. per agrum hominis pigri tranſivi, inquit Salomon, καὶ ἰδοὺ ὅλος ἐχερσοῦτο. [Prov. XXIV, 31.] hinc χερσαῖα ζῶα, terreſtria animalia. Civis Χεῤῥονησίτης. at Xenophon habet Χεῤῥονησιώτας, ut νησιώτας, pleonaſmo magnae vocalis. ſic dicimus, πρὸς ὄγκον καὶ μέγεθος, ἡλικιώτης, ϛρατιώτης, Σικελιώτης, Ἰταλιώτης, non ἡλικίτης, ϛρατίτης, Σικελίτης, ἀπὸ τῆ ἡλικία, ϛρατιὰ, Σικελία. nimis enim exiliter haec ſonant.

καὶ τὸν Κᾶρα τὰς νήσους καταλαμβάνειν) αὔξησις ab indignitate perſonae. nihil enim Caribus vilius, qui mercenarii milites erant, et venales animas habebant. Hom. [Iliad. IX. v. 378.] τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ. Achilles hoc de Agamemnone, quem ſprevit cum muneribus. M. Tullius [pro Flacco, c. 27.], *utrum igitur noſtrum eſt, an veſtrum hoc vetus proverbium, Phrygem plagis fieri ſolere meliorem? quid de tota Caria? nonne hoc veſtra voce vulgatum*
p.183. *eſt, ſi quid cum periculo experiri velis, in Care id potiſſimum eſſe faciundum.* ἐν Καρὶ ὁ κίνδυνος. Carem autem non pro gente dixit, ut Livius Poenum, Romanum, ſed vult intelligi Mauſolum, ut quum Philippum nuncupat τὸν Μακεδόνα, et Livius Annibalem. Poenum. et per contemptum, gentis, non ſuo nomine appellat. Diodorus Sic. [lib. XVI, c. 36.] ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς, Μαύσωλος ὁ τῆς Καρίας δυνάϛης ἐτελεύτησεν, ἄρξας ἔτη εἰκοσιτέσσαρα. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξαμένη Ἀρτεμισία ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ, ἐδυνάϛευ-

σεν ἔτη δύο. quae magnificum extruxit monumentum marito, quod appellatum eſt ab eo Mauſoleum, numeratumque inter ſeptem orbis terrarum miracula. Martialis [lib. de Spectac. carm. 1.]:

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis,
Aſſiduus iactet nec Babylona labor. —
Aëre nec vacuo pendentia Mauſolea
Laudibus immodicis Cares in aſtra ferant.
Omnis Caeſareo cedat labor Amphitheatro.
Unum pro cunctis fama loquatur opus.

Hinc magnae moles ſepulchrorum Mauſolea dictae. Suetonius [Caligula, c. 15.], *Germanici cineres Mauſoleo Caeſarum illati.* nec non quodvis monimentum. Idem [in Vitellio, c. 10.], Lapidem memoriae Othonis inſcriptum intuens, dignum eo Mauſoleo ait. νήσους intellige τὰς Κυκλάδας καὶ Σποράδας, ſparſas in Aegaeo mari.

καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα) Athenienſes plurimo Graecorum omnium utebantur importato frumento propter ſoli ſterilitatem. deportabant autem e Ponto, atque de Taurica Cherroneſo, quae fertiliſſima erat frugum. [Dem. ad Leptinem, c. 27. ſ. p. 38. ſſ. Wolf.] quo ſaepe fiebat, ut Byzantii, quorum urbs ſita p. 184.
eſt ad Boſporum Thracium, quod fretum peranguſtum eſt, interciperent naves. πλοῖον enim mercatoria navis eſt ſive oneraria. nec ſolum erat piratarum κατάγειν τὰ πλοῖα, ſed pacati

quoque ſolebant cogere in medio curſu naves frumento onuſtas ad ſe appellere, frumentum vendere. Dem. [πρὸς Πολυκλέα. p. 1207.] ἔτι δὲ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ναυκλήρων περὶ τὸν ἔκπλȣν ὄντων ἐκ τȣ͂ Πόντȣ, καὶ Βυζαντίων καὶ Κυζικηνῶν καταγόντων τὰ πλοῖα τῆς ἰδίας ἕνεκα χρείας σίτȣ. mercatores intelligere debemus eos, qui frumentum advehebant Athenas. Idem in eadem [p. 1211. ſ.], εἰσαγγελθέντων δὲ, ὅτι Βυζάντιοι καὶ Χαλκηδόνιοι πάλιν κατάγȣσι τὰ πλοῖα, καὶ ἀναγκάζȣσι τὸν σῖτον ἐξαιρεῖσθαι. quod eſt exonerare, ſed frequentius κατάγειν τὰ πλοῖα praedonum eſt, aut eorum, quibus datur licentia impunitasque praedandi. Dem. [περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ. p. 96.], εἰ γὰρ δεινὰ ποιεῖ Διοπείθης, καὶ κατάγει τὰ πλοῖα, μικρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μικρὸν πινάκιον ταῦτα πάντα κωλῦσαι δύναιτ' ἄν. edictum ſcilicet tabella propoſitum, aut literae ad Diopithem datae. Eſt apud eundem in epiſtola quadam Philippi [pro Corona. p. 251.], διόπερ τὰ νῦν καταχθέντα πλοῖα πρὸς ἡμᾶς ἀφίημι ὑμῖν. Dem. ἐξελόμενοι ὅπȣ ἂν μὴ σῦλα ὦσιν Ἀθηναίοις, mercimonia eximentes vel exponentes, ubi non eſt praedandi licentia Athenienſibus, id eſt, τȣ͂ τὰ πλοῖα κατάγειν ἐξȣσία. id eſt, in pacato, non hoſtico. atque in eadem, σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τȣ́των Φασηλιωτῶν ὄντων, ὥσπερ δεδομένων σύλων Φασηλιώταις κατὰ Ἀθηναίων. [ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτȣ παραγραφήν. p. 927.] τὰ σῦλα, letters of marte. Quae fuit impunitas nobili Franciſco Draco, Reginae temporibus felicis memoriae conceſſa, cum Hiſpanis fuimus

non amici. Eſt in lexico Criſpini, ἡ σύλα, ης: quod falſum eſſe haec arguunt. hinc illud Apoſto- p.185. li: βλέπετε, μή τις ὑμᾶς ἔςαι ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης. [ad Col. II. v. 8.] non, ut interpretes, verbum eſt militare, quod ſignificet praedam abigere. hoc eſt enim ληλατεῖν. nec λαφυραγωγεῖν. id enim eſt ſpolia detrahere poſt proelium. ſed, ut ex his manifeſtum eſt, a praedonibus ſumptum. Dem. καὶ φανερῶς ἤδη τὰ πλοῖα ἐσεσύλητο. Aeſchines [περὶ τῆς παραπρ. p. 250.], κατῆγον δὲ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς κοινῆς θαλάττης. Praedones exceptabant, at quos homines? Graecos. unde? e mari, quod commune eſt omnibus. duae indignitates.

§. 5. ἐκεῖν εὔηθες καὶ σχέτλιον) Neque hic a ſolita libertate discesſit, quam alii παῤῥησίαν, auctor ad Herennium licentiam appellat, ut dixi. Polybius [IV, 17, 1.], εὔηθες καὶ παιδικὸν πρᾶγμα ποιεῖν. Plato [de repub. III. p. 290. ſ. T. VI. ed. Bip.], εὐλογία ἄρα, καὶ εὐαρμοςία, καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία, εὐηθεία ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν. atque hoc illud eſt, quod Perſius cecinit [Sat. II, 73. ſ.]:

Compoſitum ius faſque animi, ſanctosque receſſus
Mentis, et incoctum generoſo pectus honeſto.

Quanquam hoc alium quoque Platonis librum reſpicit: qui in IV. de repub. τοῦτον τῆς δικαιοσύ-

νης ὅρον [p. 355. 378. ſ. T. V. Bip.] eſſe ait, quum quaeque pars animi, ſicut et civitatis, *τὰ ἑαυτῦ πράττει*, ſuas res agit, nec, quod alterius eſt, appetit: quum ratio imperat, appetitus obtemperat. hoc namque eſt, *compoſitum ius fasque animi*, atque illa *εὐαρμοςία καὶ εὐρυθμία*, quam Philoſophns vult eſſe *εὐήθειαν*, id
p.186. eſt *τὴν εὖ καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν*: neque enim fas eſt appetitum non parere rationi, nec ſine nefario ſcelere ius hoc violari poteſt: in quo Plato ſummam iuſtitiae ponit. idem [in Legibus], ut haec quoque accommodet civitati, *τὰ πάθη τὸ πλῆθος εἶναι τῆς ψυχῆς* ait, affectus plebem animi dicit eſſe, *τὸ δ' ἡγεμονικὸν*, regis inſtar, qui regat et coërceat affectus. quod equidem miror doctiſſimum virum, qui tam diligenter et pererudite ſcripſit in Perſium, non animadvertiſſe. vult enim Plato [de rep. V.], *τὴν ἀδικίαν ἐπανάςασιν εἶναι μέρυς τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς*. conſtituit enim *ἐν τῇ ψυχῇ πολιτείαν* partium inter ſe, quae ſunt tres. conſtat autem, Perſium in multis imitari Platonem. Sed *τὴν ἄνοιαν*, *εὐήθειαν* dicimus, inquit, *ὑποκοριζόμενοι*, hoc eſt, ut diximus ex Ulpiano, *τοῖς εὐφήμοις ὀνόμασι κλέπτοντες τὴν ἀτοπίαν*. M. Tullius [ad Atticum lib. IX. ep. 10. p. 56. Graev.], *Et nunc ita video, bellum infinitum iunctum miſerrima fuga, quam tu peregrinationem* *ὑποκορίζῃ*. bellum infinitum eſt *πόλεμος ἄκριτος καὶ μὴ δυνάμενος κρίσιν λαβεῖν*, de quo ſatis dictum eſt. ambiguitas ex diverſa

ſignificatione τῦ εὖ, quod et facile et bene accipimus. inde εὐήθης, bene moratus: et εὐήθης, ſimplex, apertus, ὑπάφρων, ἄκακος, minime malus, halfe a foole, qui in Sacris parvulus, Heſiodo νήπιος, facilis, εὐεξαπάτητος, qui facile circumvenitur. Tacitus [Annal. III. c. 8.], *haec palam et vitato omni ſecreto: neque dubitabantur praeſcripta ei a Tiberio, quum incallidus alioqui et facilis iuventa, ſimilibus tum artibus uteretur.* de Druſo Tiberii F. εὐήθης ὢν τῇ νεότητι, γεροντικαῖς κακοηθείαις ἐχρήσατο. incallidus et facilis, εὐήθης. εὐήθειαν facilitatem reddimus, quae eſt etiam εὐκολία, p. 187. ſed diverſa ſignificatione, ut initio diximus. Cic. [in Laelio, c. 3.] *quid dicam de moribus facillimis?* cui contrarius δύσκολος, moroſus. Ariſtoteles [II. Rhetorices cap. XII. §. 14. ed. Schrad.] ait, omnes adoleſcentes eſſe εὐήθεις, καὶ εὐεξαπατήτους, διὰ τὸ μήπω τεθεωρηκέναι πολλὰς πονηρίας, quia nondum experti ſunt multas improbitates. Unde illud Thucydidis [lib. V. c. 105.], μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, ὀ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. *ut quisque eſt vir optimus, ita difficillime alios eſſe improbos ſuſpicatur.* Scitum hoc Ciceronis ad Brutum. [in epiſt.] Divinus Plato [de rep. III.], διὸ δὴ καὶ εὐήθεις, νέοι ὄντες οἱ ἐπιεικεῖς φαίνονται, καὶ εὐεξαπάτητοι ὑπὸ τῶν ἀδίκων, ἅτε μὴ ἔχοντες ἐν αὑτοῖς παραδείγματα ὁμοιοπαθῆ τοῖς πονηροῖς. Contra ſenes κακόηθεις, vaſri, veteratores. ἔστι γὰρ κακοήθεια, τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα.

quod quid ſit, manifeſtius docet Rhet. et philoſophus libro III. [Rhet. c. 15.] ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ ἐνδέχεται πλειόνων ἕνεκα πραχθῆναι, τῷ μὲν διαβάλλοντι κακοηθιςέον, ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκλαμβάνοντι· τῷ δὲ ἀπολυομένῳ ἐπὶ τὸ βέλτιον. ut Diomedes dicit ſe elegiſſe Ulyſſem potiſſimum rei gerendae ſocium, quia fortiſſimum iudicavit. [Iliad. X. v. 243. ſ.] alius dicet, ut ignavum et non aemulum gloriae. Dem. [de Corona. p. 228.] κακοήθης δὲ ὤν, Αἰσχίνη, τοῦτο παντελῶς εὔηθες ᾠήθης, ſi me crediditi tuum ordinem in dicendo, quem tu praeſcribis, ſequuturum.

σχέτλιον) Euſtathius παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι κατ᾽ ἀντίφρασιν. Dem. σχέτλιον γὰρ ἂν εἴη τοῦτόγε. τουτέςι δεινόν. Unde σχετλιασμὸς καὶ δείνωσις in perorationibus potiſſimum. Idem, σχέτλιος, ὁ ὀξὺς, καὶ ἰταμὸς, καὶ σφοδρὸς, vehemens, acer, impiger per contrarium. καὶ ἀκατάσχετος καὶ τολμητίας, ὁ μὴ εἰδὼς ἀνασχέσθαι καὶ τλῆναι, perferre et pati. recta
p.188. autem ſignificatione ὁ καρτερικὸς καὶ ἀνένδοτος, ἤγουν ὁ μὴ εἴκων, ἀλλ᾽ ἐπιμένων τλημόνως πράξει τινὶ δυσκόλῳ. ut σχέτλιος εἶ, Ὀδυσεῦ, et πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. Hor. [Epp. I, 7, 40.] proles patientis Ulyſſi, Telemachus. multa enim ſignificat hoc vocabulum, ſed omnia ex eadem origine, inquit, egregius ille artifex, quae ſingula invenies apud Homerum.

οὑτωσὶ ἤδη προσενηνεγμένους) Dem. [Philipp. IV. p. 149.] τί ποτ᾽ ἂν ἐκεῖνος τοῖς ἄλλοις καὶ ὑμῖν ὁ τὸν αὐτὸν τρόπον προσφέρεται; Hebr. XII. [v. 7.]

εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. ut cum filiis, vobiscum agit Deus: vel ut filiis, ſe vobis Deus offert. Plato [Charmide, p. 131. T. V. ed. Bip.], σὺ μὲν ὡς φάσκοντος ἐμοῦ εἰδέναι περὶ ὧν ἐρωτῶ, προσφέρῃ πρὸς ἐμέ. tu mecum agis, quaſi ego profiterer, me ſcire ea omnia, de quibus quaero. Secunda tabula legis divinae docet, πῶς δεῖ προσφέρεσθαι τῷ πλησίον. quomodo ſit agendum cum proximo.

περὶ τῶν οἰκείων) αἰνίττεται τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὸν Ὠρωπόν. haec enim oppida Athenienſes ſibi aſſerebant, et ſaepe vindiciis amiſſa repetebant: nec non inſulas, quae, poſtquam maris imperio potiti ſunt, in illorum erant ditione.

καὶ ἀναγκαιοτάτων) Quid enim tam neceſſarium, quam victus quotidianus? frumentum autem navigia deportabant, ut diximus: quae Byzantii, quum pacati non erant, exceptabant. Plinius [lib. VII. cap. XXX. ſ. XXXI. Hard.], *Sed quo te, M. Tulli, piaculo taceam? te dicente, legem agrariam, hoc eſt alimenta ſua abdicaverunt tribus.* ſic pop. Athenienſis, quo pacem conſervaret, alimentum abdicavit quodammodo.

πρὸς ἅπαντας) σύμπαντας, ἢ συναθροιστικόν.

περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς) Proverbium eſt περὶ p.189.
τῆς ὄνου σκιᾶς. ſed ſic ſolet Dem. nonnunquam μεταποιεῖν τὰς παροιμίας ἐπὶ τὸ σεμνότερον, ut diximus. per ſe enim ſaepe ſunt triviales et εὐτελεῖς. hic autem locus exponendus eſt ex ſuperiori, τῆς πυλαίας δὲ ἐπεδήμουν, καὶ τῶν ἐν Δελ-

φεῖς πλεονεκτημάτων, δυοῖν κύριοι γενέσθαι. quae duo ſuffragia Philippo conceſſa erant Amphictyonum conſenſu. ſed Theſſali reddi ſibi volebant, eoque multa indulgebant regi, quorum fuerant poſt ſacrilegium Phocenſium. Dem. [Philipp. IV. p. 149.] ἐκ ἦν ἀσφαλὲς λέγειν ἐν Θετταλίᾳ τὰ Φιλίππου, μὴ συνευπεπονθότος τοῦ πλήθους τῶν Θετταλῶν, τῷ τοὺς τυράννους ἐκβαλεῖν Φίλιππον αὐτοῖς, καὶ τὴν πυλαίαν ἀποδοῦναι. reddi non potuit, quod non ante habuerant *). Diodorus Sic. [lib. XVI. c. 60. ubi omnino vid. Weſſel.] ἔδοξεν οὖν τοῖς συνέδροις μεταδοῦναι Φιλίππῳ καὶ τοῖς ἀπογόνοις αὐτοῦ τῆς ἀμφικτυονίας, καὶ δύο ψήφους ἔχειν, ἃς πρότερον οἱ καταπολεμηθέντες Φωκεῖς εἶχον. et deinceps Theſſali. Hoc impedire aut velle reſcindere, perinde eſſe ait, ac ſi de umbra contenderent. nullius enim ad pacem atque concordiam eſſe momenti. τὴν ἀμφικτυονίαν commune Amphictyonum interpretatus ſum. Dem. [pro Corona. p. 278.] ἐπὶ ἱερέως Κλειναγόρου, ἐαρινῆς πυλαίας, ἔδοξε τοῖς πυλαγόραις, καὶ τοῖς συνέδροις τῶν ἀμφικτυόνων, καὶ τῷ κοινῷ τῶν ἀμφικτυόνων. Etymologus, ἐκαλεῖτο δὲ πυλαγόρας, παρὰ τὸ ἐν τῇ πυλαίᾳ ἀγορεύειν. idem ἱερο-

---

*) Imo Theſſali veteri poſſeſſione fuerant a Phocenſibus deiecti eamque recuperare nunc ſtudebant. v. Auctor argum. π. παραπρ. et Weſſeling. ad Diod. S. T. II. p. 129. *B.*

μνήμων. ἀγορεύειν enim dicere, μνημονεύειν memorare, mentionem facere. De aſini umbra nota eſt fabula. Sed nos referemus etiam ex Scholiaſte Ariſtophanis. [ad Veſp.] Demoſthenes noſter, quum cauſſam aliquando capitalem ageret, iudices autem dormitarent, neque p. 190.
attente ſatis audirent, quin vos, inquit, attenditis, o viri, rem vobis narrabo lepidam. Iuvenis quidam aſinum Athenis Megara conduxerat. ſed aeſtu magno dempta ſarcina, iumenti ſub umbra latebat. Exturbatus autem ab agaſone, cum diceret ſe aſinum locaſſe, non umbram, ego vero, inquit, utrumque conduxi. Umbra enim ſequitur corpus, eiusque individua eſt comes. quid multa? ex hac altercatione in ius itum eſt. Haec cum dixiſſet orator, arrectis iudicum auribus deſcendit. iudices autem huius narratiunculae lepore capti, revocabant eum et cauſam perorare iuſſerunt. Tum ille rurſus aſcendens, ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς ἀκούειν, ὦ ἄνδρες, ἐπιθυμεῖτε, ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος περὶ ψυχῆς, οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε. ſic ſuo more ἐνθυμηματικῶς. his addit Schol. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. ὅθεν, φασὶ, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς φησίν. Sed nos alluſum eſſe cenſemus ad proverbium, non ipſum directe poſitum. Haec divinatio noſtra erat, quam ab Harpocratione firmatam poſtea vidimus, cuius haec ſunt: Δίδυμός φησι τὴν περὶ τῆς ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος λέγον-

τος, περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. quod ſane veriſſimum eſt.

πρὸς ἑκάστους καθ' ἕνα) Ne quid ornatus huic oratiunculae deeſſet, mirifice concludit eam enthymemate inſigni: cuius quae vis et ratio ſit, quae gratia, exponam pluribus: ut ante oculos habeant adoleſcentes, quod obſervent in hoc oratore atque aliis cum maximo fructu. Dem. [c. Mid. p. 532. R. ſ. cap. 16. ed. Spalding.] εἶτα τὸν μὲν χορευτὴν οὐδ' ὁ προσκαλέσας κα-
p.191. τὰ τὸν νόμον ἀζήμιος ἔσται, τὸν δὲ χορηγὸν αὐτὸν οὐδ' ὁ συγκόψας παρὰ πάντας τοὺς νόμους οὕτω φανερῶς, οὐ δώσει δίκην; προσκαλεῖν in ius vocare. Eſt et hoc non minus inſigne enthymema rhetoricum, cui conſimile eſt, neque egregium minus illud Pauli [Act. XXIII, 3.]: καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι; καὶ ponitur ἀντὶ τοῦ εἶτα. Latina enim a Graeca ducitur coniunctio. Virg. [Georg. II. vſ. 433.]:

Et dubitant homines ſerere atque impendere curam?

εἶτα ἀμφιβάλλομεν; Haec enthymemata conſiciuntur ex contrariis. in Demoſthenis autem plura ſunt contraria. maiora enim et minora atque etiam relata praeſertim apud rhetores pro contrariis habentur. contraria ſunt κατὰ τὸν νόμον καὶ παρὰ πάντας τοὺς νόμους, relata χορευτὴς καὶ χορηγὸς, minora et maiora ὁ προσκαλέσας καὶ ὁ συγκόψας. Sic vides in hoc, quod habemus prae manibus, συχνὰ τὰ ἐναντία, videlicet τὸ πρὸς

ἑκάστȣς καθ' ἕνα, καὶ τὸ πρὸς ἅπαντας, τὸ περὶ τῶν οἰκείων καὶ ἀναγκαιοτάτων, καὶ τὸ περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. item τὸ ἤδη καὶ τὸ νῦν. illud enim praeteriti temporis eſt, ut grammatici docent. poſtremo τὸ ἑτωσὶ προσενηνέχθαι, id eſt, tam pacifice, καὶ πολεμῆσαι. Quintilianus [lib. VIII. cap. V. p. 721. ſ. ed. Burm.], *Enthymema quoque eſt omne quod mente concipitur: proprie tamen dicitur quae eſt ſententia ex contrariis, propterea quod eminere videtur inter caetera, ut Homerus poëta, urbs Roma. pro Ligario, Quorum igitur impunitas, Caeſar, clementiae tuae laus eſt, eorum te ipſorum ad crudelitatem acuet oratio?* haec Fabius. Atque eadem fere M. Tullius. [in Topicis c. 13.] *Ex hoc illa rhetorum ſunt ex contrariis concluſa, quae illi enthymemata appellant. non, quod non omnis ſententia proprio nomine enthymema dicatur: ſed ut Homerus propter excel-* p.192. *lentiam commune poëtarum nomen efficit apud Graecos ſuum; ſic quum omnis ſententia enthymema dicatur, quia videtur ea, quae ex contrariis conficiatur, acutiſſima, ſola proprie nomen commune poſſidet.* Bene acutiſſima. his enim, quum loco ponuntur, nihil feſtivius, nihil acutius. Hermog. [Invent. lib. III. cap. I. p. 68. ed Sturm.] καὶ μὴν καὶ τῶν ἐπὶ τȣ́τοις ἐνθυμημάτων ἐμοὶ παρευρεθέντων, ἐφ' ὧν τὸ ἀκρότατον τῆς δριμύτητος παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις εὑρίσκεται. ſic lego, non ἀφ' ὧν. δριμύτης acumen, acrimonia. Sed quum Cicero et Fabius ante

eum haec notarunt, quos conſtat antiquiores fuiſſe, quomodo gloriatur ſuum eſſe hoc παρεύρεμα? Non ipſa enthymemata Hermogenes apud oratores primus animadvertit. nam neque Ariſtoteles ea neſciebat, ut mox docebimus. ſed hoc Tarſenſis ille princeps omnium vidit, non eſſe haec ἐνθυμήματα, ἐπιχειρήματα (ſic enim appellant argumenta) ſed ἐπεξεργασίας τῶν ἐπιχειρημάτων, quae ducuntur vel ab exemplo, vel a maiore, vel minore, vel pari, vel ſimili, vel contrario. Quod verum eſſe, locus ille contra Midiam evidenter ostendit. τῷ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος ἐπιχειρήματι illud enthymema ſubiunxit. Sed Hermog. τὰ ἐπιχειρήματα ſumi vult ἐκ τῶν περιστάσεων, quae ſunt hae, τὶς, τὶ, ἕνεκα τίνος, πῶς, πότε, ποῦ. ἐργάζεσθαι δὲ ex illis locis, quos enumeravi. tum inferri τὰ ἐνθυμήματα. Sic enim ille artifex [III. de inv. p. 114. ed. Sturm.]: ἐργάζεται δὲ πᾶν ἐπιχείρημα ἀπὸ τούτων, ἃ δοκοῦσί τινες εἶναι ἐπιχειρήματα, οἷον ἀπὸ παραβολῆς, ἀπὸ παραδείγματος, ἀπὸ μικροτέρου, ἀπὸ μείζονος, ἀπὸ ἴσου, ἀπὸ ἐναντίου. Sed ſive haec argumenta dicenda ſint, ſive exornationes argumentorum, in re nihil intereſt, de
p.193.nomine omnis controverſia exiſtit. In illo quidem contra Midiam loco, ſi placet inquirere, nullum ex aliqua circumſtantia praeceſſiſſe argumentum reperies, cuius ἐργασία ſit ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος, ſed ex eo, quod minus erat, principale argumentum trahi. deinde ſubnecti tanquam ἐπεξεργασίαν, τὸ ἐνθύμημα, quod retulimus.

Noviſſe autem Ariſtotelem hoc quoque enthy-
mema, non ſolum illud, quod Fabius ex illo
rhetoricum ſyllogiſmum vocat, ex his lib. II.
Rhetorices [c. 23. §. 69. ed. Schrader.] mani-
feſtum eſt: οἷον τόδε τὸ ἐνθύμημα, εἰ φεύγοντες μὲν
μαχόμεθα, ὅπως κατέλθωμεν, κατελθόντες φευξόμε-
θα, ὅπως μὴ μαχώμεθα; nihil hoc fingi poteſt
δριμύτερον. κατελθεῖν eſt exſulum, qui in pa-
triam redeunt. κάθοδος reditus. Neque hic phi-
loſophus hoc in praeceptis modo notavit, ſed
ipſe etiam, ut eſt omnium elegantiarum ma-
giſter, concinnum et rotundum enthymema
confecit, loquens de iis, qui pretio magiſtra-
tum emunt [Polit. II. cap. X.]: ἐθίζεσθαι δὲ εὔλο-
γον κερδαίνειν τοὺς ὠνουμένους, ὅταν δαπανήσαντες ἄρ-
χωσιν. ἄτοπον γὰρ, εἰ πένης μὲν, ἐπιεικὴς δὲ, βου-
λήσεται κερδαίνειν, φαυλότερος δ' ὢν οὐ βουλήσεται δα-
πανήσας. hic primum eſt ἐπιχείρημα ἀπὸ τῶν ἐναν-
τίων. τὸ γὰρ κερδαίνειν καὶ τὸ δαπανᾷν ἐναντία. De-
inde ἐνθύμημα καὶ ἐξεργασία. Et hoc ſuum in-
ventum eſſe Hermogenes merito gloriatur.
hanc enim τεχνολογίαν ante eum nemo vidit, ne
Cicero quidem. Fabius certe τὰ ἐνθυμήματα
inter figuras et ornamenta dicendi retulit: et
ſane nullum eſt ornamentum orationis inſi-
gnius. Sed hoc ſciendum eſt, non omnia enthy-
memata eſſe ἐπεξεργασίας τῶν ἐπιχειρημάτων, ſed
quaedam abſoluta ſunt, ut ita dicam, quae
per ſe conſtant, neque ullam habent ad ante- p. 194.
cedentia relationem: cuiusmodi ſunt illa exem-
pla Ciceronis in Topicis [c. 13. extr.], *Hunc*

metuere: alterum in metu non ponere. Eam quam nihil accuſas, damnas: bene quam meritam eſſe autumas, dicis male mereri, hoc quod ſcis, prodeſt nihil: id quod neſcis, obeſt. et haec Pauli, quae, qui vir his quoque in literis fuerit apoſtolus, declarant. [Rom. VI, 2.] οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ; et [Gal. II, 14.], εἰ σὺ Ἰουδαῖος ὑπάρχων, ἐθνικῶς ζῇς καὶ οὐκ ἰουδαϊκῶς, πῶς τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις ἰουδαΐζειν; Sed agedum (hunc enim locum perpolire ad unguem ſtatuimus) hoc genus Cicero dicit tertium eſſe dialecticorum concludendi modum ſecundum Stoicos. ait enim [c. 13. §. 54.]: *Cum autem aliqua coniuncta negaveris, et his alia negatio rurſus adiungatur, et ex his primum ſumpſeris, ut quod relinquitur, tollendum ſit: is tertius appellatur concluſionis modus. Ex hoc illa rhetorum ſunt ex contrariis concluſa, quae illi enthymemata appellant.* Haec perobſcura ſunt: ſed appoſitione exemplorum fient illuſtriora. Utemur autem primum ipſius Ciceronis exemplis. *Cum aliqua coniuncta negaveris,* ut, Hunc metuis, alterum in metu non ponis. *et his alia negatio rurſus adiungatur,* ut non et hunc metuis, et alterum in metu non ponis. *et ex his primum ſumpſeris,* at hunc metuis. *ut quod relinquitur, tollendum ſit:* ergo et alterum in metu ponis. per affirmationem enim negatio tollitur. Non id quod ſcis, prodeſt, et quod neſcis, non obeſt. at quod

ſcis prodeſt. ergo quod neſcis, ſimul obeſt. vel ſic, Non quod et neſcis obeſt, et quod ſcis nihil prodeſt. at obeſt quod neſcis. ergo quod ſcis iuvat. contra Sophocleum illud [in Aiace, vſ. 554.] τὸ μηδὲν φρονεῖν ἥδιστος βίος. Tale P. 195
eſt illud Demoſthenis [pro Corona. p. 229.], ὃ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δ', εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸν, οὐκ ἂν ἐγράψατο. primo fuit ex contrariis enthymema, Κτησιφῶντα μὲν διώκει δι' ἐμέ, ἐμὲ δ' αὐτὸν οὐκ ἐγράψατο. τὸ γὰρ διώκειν καὶ τὸ γράφεσθαι ſunt idem, accuſare et perſequi. quare τὸ οὐκ ἐγράψατο, ἀντίφασις eſt τοῦ διώκει. erant igitur repugnantia et non conſentanea, neque eiusdem hominis, quae fecit Aeſchines. Sic autem hoc enthymema fit ſyllogiſmus tertio concludendi modo, ut Cicero docuit. non Cteſiphontem poteſt perſequi propter me: me ipſum autem ſi convincere ſe poſſe ſperaret, non accuſaſſet. at Cteſiphontem mei cauſſa perſequitur. ergo me quoque accuſaſſet, ſi reum peragere ſe poſſe confideret. Sic enim Cicero [in Topicis, c. 13. §. 53.], *Non et legatum argentum eſt, et non eſt legata numerata pecunia. legatum autem argentum eſt. legata igitur numerata pecunia.* Haec, ut locum Ciceronis involutum explicaremus. nunc redeamus ad id, quod agitur. Hermogenes argumenta ſumi docet ἀπὸ τῆς παραβολῆς, ἀπὸ παραδείγματος etc. tum addi enthymemata. noſter monet, pacem eſſe retinendam propter dulcedinem eius et commoda, exém-

plis Thebanorum, quibuscum de Oropo bellaverant, Philippi, quicum de Amphipoli contenderant, Cardianorum, Byzantiorum, Mauſoli, quorum omnium iniurias, ne pacem violarent, patienter tulerunt. tum infert: Nonne igitur ſtultum et miſerum eſt, *πρὸς ἑκάςυς ὅτωσὶ προσενηνεγμένυς περὶ τῶν οἰκείων καὶ ἀναγκαιοτάτων, πρὸς ἅπαντας περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς πολεμῆσαι.*

p.196. Vides in hoc enthymemate *ἐξεργασίαν* communem poſt quinque argumenta *ἀπὸ παραδείγματος.* Dominus quum a Iudaeis reprehenſus eſſet, quod aegrum curando ſabbatum polluiſſet, primum a re ſimili facinus purgat. Vos, inquit [Ioann. VII, 22. ſ.], ex lege hominem ſabbato circumciditis. tum addit *ἐνθυμηματικῶς: εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ, ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως, ἐμοὶ χολᾶτε, ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ;* Vides *τὴν ἀντίθεσιν.* Circumciſio vulnerat partem corporis: Chriſtus totum hominem ſanavit, atque integrum reddidit. Similiter poſt iniqui iudicis viduaeque importunae parabolam, qua docet, ſemper inſtandum eſſe orationibus, ſubinfert [Luc. XVIII, 6. ſ.], *ἀκούσατε, τί ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας λέγει; ὁ δὲ θεὸς οὐ μὴ ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ βοώντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτός;* Iniuſtus iudex vindicavit viduam propter eius importunitatem. Deus, qui ipſa eſt iuſtitia, non vindicabit ſuos ad ſe clamantes aſſidue. Multa eiusmodi reperiuntur in Chriſti ſermonibus. Dem. [pro Corona. p. 267.] *τὸ λαβεῖν οὖν τὰ διδόμενα*

ὁμολογῶν ἔννομον εἶναι, τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι παρανόμων γράφῃ; M. Tullius [pro Milone, c. 16.], *Quem igitur cum omnium gratia noluit, hunc voluit cum aliquorum querela? quem iure, quem loco, quem tempore, quem impune non eſt auſus, hunc iniuria, iniquo loco, alieno tempore, periculo capitis non dubitavit occidere?* Idem in eadem [c. 29.], *Fingite cogitatione imaginem huius conditionis meae: ſi poſſim efficere, ut Milonem abſolvatis, ſed ita, ſi P. Clodius revixerit. Quid vultu extimuiſtis? quonam modo ille vos vivus afficeret, qui mortuus inani cogitatione percuſſit?* Sed in primis hunc locum Ciceronis attende [pro A. Cae- p.197.
cina c. 15.]: *Quod ſi vi pulſos dicimus exercitus eſſe eos, qui metu ac tenui ſaepe ſuſpicione periculi fugerunt: et ſi non ſolum impulſu ſcutorum, neque conflictu corporum, neque ictu comminus, neque coniectione telorum eminus, ſed ſaepe clamore ipſo militum, aut inſtructione aſpectuque ſignorum magnas copias pulſas eſſe et vidimus et audivimus: quae vis in bello appellatur, ea in otio non appellabitur? et quod vehemens in re militari putatur, id leve in iure civili iudicabitur? et quod exercitus armatos movet, id advocationem togatorum non videbitur moviſſe? et vulnus corporis magis iſtam vim, quam terror animi declarabit? et ſauciatio quaeretur, quum fugam factam eſſe conſtabit?* Habes hic primo argumentum ἀπὸ παραβολῆς: deinde

exornationem crebris enthymematibus. ſuperiora enim videntur eſſe abſoluta. nec Hermogenes videtur ſenſiſſe, omnia enthymemata eſſe *ἐπεξεργασίας προλαβόντων ἐπιχειρημάτων*, quum ait, *καὶ μὴν καὶ τῶν ἐπὶ τούτοις ἐνθυμημάτων ἐμοὶ παρευρεθέντων.* ſuper his, inquit: ſcilicet argumentis, quaſi ſint alia, quae non ſequantur argumenta, quorum primam animadverſionem ſibi non tribuit. Dem. [ad Pantaenet. p. 983.] *καὶ τοῦθ' οὕτω τὸ δίκαιον ἐν πᾶσιν ἰσχύει, ὥστ' ἂν ἑλών τις τοῦ ἀκουσίου φόνου, καὶ φανερῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦτα αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, οὐκέτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτόν ἐστι.* hactenus argumentum a ſimilitudine. deinde haec ſequuntur: *εἶθ' ὑπὲρ μὲν ψυχῆς καὶ τῶν μεγίστων, οὕτως ἰσχύει καὶ μένει τὸ ἀφεῖναι· ὑπὲρ δὲ χρημάτων καὶ ἐλαττόνων ἐγκλημάτων ἄκυρον ἔσται; μηδαμῶς.* Sed quia priora verba obſcura ſunt, ex iure Athenienſium de-
p.198.prompta, egent interpretatione. Budaeus: et usque adeo hoc ius in omnes valet, ut, ſi quis ob caedem non voluntariam alium arceſſerit, atque adeo reum peregerit, manifeſtoque convicerit, deinde a reo placatus quoquo modo, culpam crimenque condonarit, ultra finibus patriae expellere eum non poſſit. quia iniuria remiſſa abolitaque exſuſcitari denuo nequit. haec poſtrema addidit a ſe, quae verba ſunt iuris. Idem: *αἴδεσις* eſt venia et miſericordia, et perſonae periclitantis reſpe-

ctus ac tuitio, ultionis animadverſionisque remiſſio. contra Cteſiphontem abſoluta ſunt illa Aeſchinis [p. 469. ſ. R.]: ὁ γὰρ μισότεκνος καὶ πατὴρ πονηρὸς, οὐκ ἄν ποτε γένοιτο δημαγωγὸς χρηστός. οὐδ᾽ ὁ τὰ φίλτατα καὶ οἰκειότατα σώματα μὴ στέργων, οὐδέποτε ὑμᾶς περὶ πλείονος ποιήσεται τοὺς ἀλλοτρίους. οὐδέ γε ὁ ἰδίᾳ πονηρὸς, οὐκ ἄν ποτε γένοιτο δημοσίᾳ χρηστός. οὐδ᾽ ὅστις ἐστὶν οἴκοι φαῦλος, οὐδέποτ᾽ ἦν ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὴν πρεσβείαν καλὸς κἀγαθός. Haec de Demoſthene, quum lugere unicam filiam poſt diem ſeptimum ab interitu deſierat: cuius tamen in hoc animi conſtantiam Cicero laudat. [Tuſc. III, 26. §. 63.] Atque haec hactenus. πρὸς μὲν τοῦ Λακωνικοῦ τρόπου, τὸ τὰ βραχύτερα ἀεὶ προτιμᾶν, inquit Plato. [Legum IV, p. 721. T. II. Steph. p. 197. T. VIII. Bip.] ἔστι μέντοι καὶ ὅπου τὰ μακρότερ᾽ ἂν ἕλοιτό τις. quod nos nunc neceſſario fecimus, quia ſemel voluimus hunc locum perpurgare, et ſtudioſis hanc doctrinam ostendere ac referare ſane quam utilem ac fructuoſam. atque haud ſcio an quicquam ſit in Rhetoricis praeclarius. haec enim ſunt illa Demoſthenis fulmina, de quibus accepimus. haſtas Tullius [de orat. I. 57.] amentatas vocat. haſta eſt ἐπιχείρημα. amentum, quo p.199.
torquetur fortius, ἐνθύμημα. Eſt quidem haec Ciceronis doctrina ſubtilis [in Topicis, c. 13. ſ.], quam videtur hauſiſſe a Stoicis, qui concluſionis formam atque rationem faciunt omnia

enthymemata, id eſt, ſyllogiſmum. Sed hac duntaxat in parte. *πολλῷ καλλίων ἡ τοῦ Ἑρμογένους τεχνολογία.*

INDEX

IN ARGVMENTA, ORATIONEM ET DOVNAEI PRAELECTIONES.

A

Acta App. illuſtr. 278. ſ. 308.

Ἀγαθός. ἀγαθὰ III, 3. V, 3. *bona, commoda.*

Ἄγειν *afferre* II, 5. *adducere*, cum ἐπὶ, h. e. *inferre* IV, 2.

Ἄγεσθαι *induci* p. 209.

Ἀγνοέω *ignoro*, Aug. 5.

Ἀγῶνες, ἀγωνοθέτης p. 282. ſ.

Ἄδεια II, 3. 5. p. 174. ſ. *libertas a metu; impunitas.*

Ἀδικεῖν et ἀδικεῖσθαι Aug. 2.

Ἄδοξος *qui dedecori eſt, inglorius* II, 1. p. 156.

Ἀδύνατον Liban. 2.

Ἀδωροδόκητος qui nulla capit dona; *incorruptus* L. 8. p. 116.

Aelianus illuſtr. p. 168. 169.

Ἀεὶ I, 5.

Ἀείδειν p. 181.

Ἀηδία p. 239.
Ἀθηναῖοι. Aug. 1.
Αἴρω. ἄρασθαι *ſuscipere in ſe, ſustinere* L. 6. Aug. 3. II, 1. p. 156.
Αἰσθάνεσθαι *ſentire, intelligere* II, 5.
Aeſchinis Socr. Axiochus p. 160.
Αἰσχίνης. L. 7. illuſtr. p. 167. 273.
Αἴσχιστα *turpiſſime* IV, 3.
Αἰσχύνη *dedecus* II, 2. p. 163.
Αἰτία (crimen) L. 6. *cauſa* III, 4. V, 3.
Αἰτίαι cauſae, crimina, L. 6.
Αἰτιᾶσθαι *accuſare, culpare* II, 4.
Ἀκαταστασία p. 153.
Ἀκμὴν p. 130. ſ.
Ἀκολουθία Aug. 7.
Ἀκούειν *audire* (animo aequo) I, 4. II, 4. III, 3.
Ἀκριβῶς diligenter, Aug. 4. bene I, 5. III, 3. cf. *Fiſcher.* Ind. Aeſch.
Ἄκριτος, ἀκρισία p. 241.
Ἀκροατὴς Aug. 8. *auditor.*
Ἀλαζονεία *arrogantia* II, 8. p. 213.
Ἀληθής. τἀληθῆ *vera* V, 2.
Aliter p. 201.
Ἀλλὰ *imo* V, 1.
Ἀλλάττω Aug. 5. muto, permuto.
Ἄλλοι (οἱ) *caeteri* oratores II, 8. reliqui populi III, 5. V, 3. cf. *Fiſcher.* Ind. Aeſch.
Ἀλλότριος ab alio profectus Aug. 4.
Ἁμαρτάνειν *perperam vel decernere vel facere* I, 3. II, 1.
Ἄμεινον I, 5.
Amittere p. 125.

'Αμφικτύονες. L. 4. 6. Aug. 1. III, 2. IV, 2. p. 233. 235. ſ. 259. ſ. 284. Add. *Ant. van Dale* Diſſ. VI. in Diſſertatt. antiqq. illuſtr. inſervientibus, et *de Valois* Mém. de l'Acad. d. Inſcr. III. 191. V. 405.

'Αμφικτυονία Aug. 1. 3. IV, 2. p. 258. ſſ. 306.

'Αμφίπολις L. 1. II, 7. III, 3. V, 3. p. 103. Urbs ab Athenn. incolis frequentata, ad Strymonem fluvium, olim Thraciae, poſt Macedoniae adſcripta, antiquitus 'Εννέα ὁδοὶ dicta. Intpp. Herod. VII, 117. Thucyd. IV, 102. ſſ.

"Αν bis in una enunciatione II, 9. v. *Fiſcher.* ad Plat. Apol. 24, 4. ἂν εἶναι *fore* p. 270.

'Αναγκάζεσθαι *cogi* IV, 5.

'Αναγκαία τύχη p. 274.

'Αναγκαιότατα res maxime neceſſariae V, 4. de victu, p. 305.

'Ανάγκη. ἀνάγκῃ neceſſario Aug. 2. ἀνάγκην I, 5. III, 2. add. p. 274.

'Αναιδὴς (impudens). ἀναιδεστάτου L. 7.

'Αναιρέω. ἀνελεῖν evertere, debellare Aug. 1. ἀναιρουμένης (ſublata) γνώμης ib. 3.

'Αναίσθητοι ſtupidi III, 3.

'Ανάλγητα p. 240.

'Ανάξιον *indignum* V, 1. (quid ſit? p. 100.).

'Αναπλήρωσις (ſupplementum) Aug. 1.

'Ανασκευάζειν p. 108.

'Ανάστατος, ἀνάστατον ποιεῖν L. 4. p. 107. (ubi et de ἀνάστασις, ἀναστατοῦν etc.)

"Ανδρες in compellatione civium II, 1, etc.

Animae in corpora detruſae p. 194.

Ἀνίστημι, ἀναστῆναι de oratore, ſurgere, prodire I, 4. ἀναστῆσαι *evertere, ſedibus eiicere,* p. 107.
Ἀντειπεῖν *contradicere* II, 1.
Ἀντέχειν in var. L. 5.
Ἀντὶ *pro*, loco, II; 7.
Ἀντίθεσις oratorum p. 210. 272. ſ. 292.
Ἄξιός τινος aliquem *decens* III, 1.
Ἀξιόω *(peto).* ἀξιῶν L. 4.
Ἀπαθανατίζειν p. 153.
Ἀπάγειν *abducere* II, 5. p. 116.
Ἅπας III, 5. IV, 1. V, 4. p. 305.
Apes p. 152.
Ἀπέχθεια II, 4. πρὸς ἀπέχθειαν *animo infeſto et inimico.*
Ἀπεχθῶς IV, 2.
Ἀποδίδοσθαι *reddi*, II. 7.
Ἀπόκειται p. 165.
Ἀποκνῶ *vereor, dubito* I, 5.
Ἀποκρούω. ἀπεκρούσθη L. 3. *repulſus eſt.*
Ἀπολαμβάνειν *accipere* II, 7.
Ἀπολύεσθαι *mori* p. 197.
Ἀπόστασις oratorum, p. 293.
Ἀποφαίνω. ἀποφανθέντα pronunciata, *dicta* II, 6. p. 197. ἀποφήνασθαι γνώμην ſuam *dicere* ſententiam, L. 8.
Appianus illuſtr. p. 267.
Ἆρα *num* V, 1. (ubi potius leg. ἄρα).
Ἀρείη p. 251.
Ἀργεῖοι III, 3. IV, 1. cum urbis, *Argos* dictae, tum regionis Peloponneſi incolae ita appellantur.

Ἀργύριον *pecunia* II, 9. *Fiſcher* Ind. Aeſch.
Ἄρης p. 276.
Ariſtoteles ill. p. 311. em. 211. 291.
Ἀρτᾶσθαι, ἀπαρτᾶσθαι p. 217.
Ἀρχὴ *initium* III, 3.
Ἀσφάλεια p. 157.
Ἀσφαλὴς de bello, quod *ſine periculo* ſuscipi poteſt III, 1.
Ἀσχολεῖν *occupari* Aug. 6.
Ἀτέλεια p. 194.
Athenienſes. Eorum tribus, annus, p. 176. ὑποκορισμὸς 228. humanitas p. 245. frumento importato utuntur p. 299. ſ. add. *Wolf.* ad Orat. Leptin. p. 251.
Αὐτὸς ipſe, ſponte ſua. I, 5. ubi et αὐτῷ. τὰ αὐτὰ *eadem* IV, 2. quod §. 3. ταὐτά. add. p. 270. αὐτῶν h. e. ἑαυτῶν III, 5. δι᾽ αὐτὸν per *ſe ipſum* IV, 5. αὐτὸς ὑμᾶς p. 93.
Ἄφιξις *abitus* II, 5.
Ἀφίστημι. ἀποστῆναι *deſiſtere*, omittere aliquid I, 4.
Ἀφορμὴ p. 125.
Ἄχθεσθαι, ἄχθος p. 145. ſ.
Ἄχρι *usque* III, 5.

B.

Βαρύτης oratorum p. 182. ſ.
Βασιλεὺς (ſimpl. Perſarum rex) I. 8. add. *Fiſcheri* Ind. Aeſch. h. v.
Baſilius Magnus ill. p. 238.
Bellum ſumtuoſum nec glorioſum p. 155. ſ.
Βέλτιον II, 8. βελτίω I, 5. βέλτιστα II, 2.

Βοηθεῖν *opem ferre* II, 1. 2. III, 4. p. 154. ſ.
Βοιωτία L. 2. Regio Graeciae mediae inter Euboicum mare, Atticam et Phocidem ſita.
Βοιωτοὶ (ſtupidi) III, 3. p. 239. ſſ.
Britanni p. 255.
Βούλεσθαι III, 1. V, 2. ἠβούλοντο IV, 4. 6. ἠβούλετο IV, 5. 7.
Βουλεύεσθαι *conſultare, conſilia inire* I, 2. 3. cum ὑπὲρ I, 4.
Βραχὺς *brevis* II, 2.
Βυζάντιοι V, 3. Incolae urbis *Byzantii* ad Hellespontum ſitae.

C.

C a Latinis inſertum vocabb. graecis p. 187. ſ.
Caduceus p. 256.
Caeſar B. G. VII, 38. em. p. 115. VII, 39. p. 289. ſ.
Caprae p. 181. ſ.
Cares p. 289. ſ.
Cedere p. 296. ſ.
Cernere p. 275.
Chryſoſtomus (Ioannes) emend. p. 223.
Cicero. Eius Or. p. Quintio p. 118. ſ. de Senect. 3. cum Plat. compar. p. 133. ſ. ſpuria in Salluſtium declam. p. 147. cum Demoſth. compar. p. 157. 216. 249. Locus in Brut. 91. p. 171. ſ. in Topicis c. 13. p. 312. ſ.
Clemens Alex. emend. p. 191.
Color orationis p. 186.

Complecti p. 126.
Confidentia p. 294.
Conſilium p. 110. Conſilia factis poſteriora p. 132.
Conventus p. 261.
Cteſias not. p. 285.

Γ.

Γε non ſine vi additur particulis etc. ubi verti recte nequit, III, 4. 5. IV, 3. 5. 6. V, 1.
Γε δὴ *certe quidem* IV, 2.
Γίνεσθαι. γέγονε δῆλον *apparuit* II, 3. γίνεσθαι *fieri*, iniri, de pace III, 1. de bello, *conflari* III, 3. μέγαν γίνεσθαι *potentia creſcere* IV, 6. Ibid. κύριον γενέσθαι *potiri*.
Γιγνώσκειν, *agnoſcere*, *dignoſcere* II, 2. 8. cognoſcere et probare, p. 209. ſ.
Γλίσχρος p. 284.
Γλίχεσθαι ſequ. inf. valde *appetere* aliquid IV, 5. 6. p. 283. ſ. *Fiſcher.* ad Theophr. Charr. 26, 1.
Γνώμη *ſententia*, *conſilium*, L. 8.

Δ.

Δ in Lat. *l* mutatum, p. 110.
Δαπανηρὸς *ſumtus multos poſtulans* II, 1. p. 92. 156.
Decernere, *deflere*, *debellare* p. 276. *decertare* 277. ſ.
Δείδω (timeo, vereor) δεδιέναι L. 5. ἔδεισε L. 8.

Δείκνυμι. δεῖξαι demonſtraſſe V, 1.

Δεῖν *oportere* III, 1. IV, 1. V, 1. 2. πολλȣ̃ δέω *longe abſum, multum abeſt* V, 1. p. 292.

Δεινός. δεινὸν *grave, non ferendum* II, 5. δεινὸς p. 211.

Δεινότης *ingenii vis* et ſollertia II, 8. (bis). p. 211. ſ.

Δελφοί. τὰ ἐν Δελφοῖς *opes Delphici templi.* IV, 6. ἡ ἐν Δελφοῖς σκιὰ, vid. σκιά. Delphi, cives, p. 109. De Delphico templo p. 243. ſ.

Demoſthenes. Utrum hanc orat. ſcripſerit, non habuerit? p. 111. φιλιππίζει 113. ſ. Non aſſentatur populo 122. ſe recte laudat 148. ſ. Olynth. III. emend. p. 159. coll. 201. ſ. Thucydidem imitatur p. 132. et Heſiodum p. 165. Or. de Haloneſo p. 179. Locus illuſtr. p. 262. 316. ſ. em. p. 266.

Δεσπότης. δεσπόται *domini* III, 5.

Δεῦρο *huc*, Athenas, II, 5.

Δεύτερον *ſecundo* III, 2.

Δῆλον II, 3. Δηλονότι *ſcilicet* V, 3. Δήπȣ *opinor, quippe, ſcilicet* IV, 3. 5.

Διὰ cum Accuſ. *per*, ope II, 8. III, 1. IV, 5. (ubi et cum Genit.) *propter* III, 4. V, 2.

Διαβάλλω (*criminor*, accuſo) L. 7. 8.

Διασπᾶσθαι Lat. *diſcerpi*, II, 1.

Δίδωμι. δώσομεν αἰτίαν L. 6.

Διελέγχεσθαι p. 279.

Διέρχεσθαι de tempore *praeterlabi* II, 2.

Διευκρινεῖν p. 213. ſ.

Diiudicare, p. 280. ſ.

Δίκαιος. δίκαιον *iuſtum* L. 5. δίκαια V, 1.

Δικαίως *iuſte*, vere, II, 6.

Διοικεῖν II, 3. p. 177. ſ. *adminiſtrare, moderari.*

Διοικίζειν *evertere*, II, 7. (Not.) p. 93. 203.

Διόνυσος *Bacchus*, cui ludi ſcenici ſacri erant II, 4. p. 181. Idem cum Apolline p. 228.

Dionyſius Halic. illuſtr. p. 125. 129. 163. em. 258.

Δόγματα *decreta* L. 6. IV, 2.

Δοκεῖν *videri*, de iis, quae ſtatuuntur I, 1. quae in opinione verſantur IV, 2. 4. 5. V, 1.

Δόξα *gloria* e rebus geſtis IV, 3. 5.

Druides p. 254.

Duci p. 205.

Δύνασθαι IV, 4. ἠδύναντο IV, 3.

Δυσκολία *difficultas*, δυσκολίαν ἔχοντα πράγματα I, 1. p. 89. 123. ſ.

Δύσκολος, I, 2. *moroſus.*

Δυσμένεια *malevolentia*, inimicitia, IV, 2.

Δύο II, 6. 8. IV, 6.

Δωροδοκεῖν et inde ducta p. 116. ſ.

E.

Ἑαυτῷ. ἑαυτοῖς συμφέρον id quod *ipſis* conducit, *ſua* utilitas IV, 2. ἑαυτοῖς ἡμῖν *nobis ipſis* IV, 2. p. 98. 263. ſſ.

Εάω. ἐῶμεν *patiamur* V, 2. *ſinimus* V, 3.

Ἐγκαλεῖν *incuſare*, reprehendere II, 5.

Ἔγκλημα *crimen*, *culpa*; *querela* III, 3. IV, 1. p. 237.

Ἐγκύκλιος p. 190. ſſ. ubi et ἐγκ. παιδεία. ἐγκύκλια μαθήματα p. 193.

Ἐγὼ cum vi quadam II, 6. 7. 8. IV, 5. (ἐγὼ δέ).

Ἔγωγε, III, 1.

Ἐθέλειν I, 4.

Εἰ *ſi* III, 4. IV, 4.

Εἴδω. οἶδα *ſcio* II, 7. IV, 5.

Εἰκὼν oratorum, p. 218.

Εἰμί. οἱ ὄντες ἄνδρ. II, 2. ubi ὄντες non, *qui nunc ſunt*, ſed redundat. ἔσαν ſubint. IV, 2. εἶναι ſeq. inf. *licere* III, 5. εἶναι ἐφ' ἑαυτὸς *contra ſe valere* IV, 6. ἔσαι πόλεμος bellum *exiſtet* V, 1.

Εἰπεῖν. V, 2. εἰς ὑμᾶς II, 3.

Εἰρήνη. L. 1. 4. 6. II, 5. III, 1. V, 3. De hoc vocab. p. 229. ſ.

Εἰρῆσθαι de oratione, *dici*, *haberi* L. 7. Simil. εἰρηκέναι II, 2. ἐρεῖν II, 6. ἔροιτο *interrogaverit* V, 2.

Εἰρωνεία p. 183. ſ.

Εἷς. II, 4. III, 5. καθ' ἓν uno modo I, 1. *ad unum* V, 4. ἓν unum II, 6. III, 1. ἓν ἕτερον II, 8.

Εἰς *apud* II, 3. *ad* II, 5. 8.

Εἰσβάλλειν L. 3. *invadere*.

Εἰσβολὴ *fauces* p. 269.

Εἰσηγεῖσθαι ſuadere L. 7.

Εἰσφορά. p. 190.

Εἴσω L. 4. 6.

Εἶτα deinde IV, 2.

Εἴτε *ſive* III, 1.

Ἕκαστος quisque IV, 2. 7. ἕκαστοι IV, 2. 3. V, 4.

Ἐκδέχεσθαι IV, 2. v. Not. p. 97. 258.

Ἐκεῖ· τἀκεῖ II, 5.

Ἐκεῖθεν II, 5.

Ἐκεῖνος Philippus Maced. rex II, 5. ἐκεῖνοι Lacedaemonii IV, 2. ἐκεῖνα *illa*, quae ſequuntur V, 2.

Ἐκφεύγειν *effugere*, *elabi* I, 3.

Ellipſes. p. 95. 96. 180. ſ. 246. 248. 266. 274. 283.

Ἕλληνες L. 4. 5. Hinc Ἑλληνικὸς L. 5.

Ἐλπίδες *ſpes* II, 7.

Ἐμβάλλειν *irrumpere* III, 4.

Ἐμπληξία p. 245.

Ἐν ſequ. genit. nominis II, 4. p. 180. ſ.

Ἐνάγειν p. 205.

Enallage p. 271. ſ.

Ἐνδείκνυσθαι (declarare, exſerere) δυσμένειαν IV, 2.

Ἕνεκα II, 3. III, 5. IV, 7.

Ἐνθάδε II, 5.

Enthymemata p. 308-318.

Ἐντρεπτικῶς p. 123.

Ἐξαπατᾷν decipere II, 7.

Ἐξαργυρίζειν *in pecuniam convertere* II, 5. p. 93. 195.
Exordii partes p. 121.
Expedire p. 142.
Expungi p. 164.
Ἐπάγεσθαι p. 207. ſ. (et inde ducta).
Ἐπαναφέρειν *referre* II, 8. (tribuere) p. 94.
Ἐπαχθὲς *oneroſum*, *moleſtum* I, 5. p. 145.
Ἐπεὶ *quandoquidem* L. 8.
Ἐπειδὴ *cum* II, 5.
Ἐπέρχομαι. ἐπελθεῖν τῇ Ἀττικῇ (irrumpere) L. 6.
Ἐπὶ cum dat. *propter* L. 8. II, 1. cum acc. *ad* II, 9. *contra* IV, 6.
Ἐπιθυμεῖν *cupere* IV, 4. 6.
Ἐπικηρυκεία IV, 2. p. 97. 255. ſ. (ubi etiam de v. ἐπικηρυκεύεσθαι).
Ἐπικηρύττειν p. 258.
Ἐπιμαχία p. 246. ſ.
Ἐπίσης p. 248.
Ἐπισπᾶσθαι *protrahi*, *attrahi* IV, 2. p. 98. 263.
Ἐπιτελέω. ἐπιτελέσαι *praeſtare*, *perficere* L. 1.
Ἐπιτιμᾷν τινι I, 2. reprehendere I, 3. p. 133.
Ἐπιχειρήματα oratorum p. 310. ſ.
Ἔρανος p. 267.
Ἐργάζεσθαι κακὰ τὴν πόλιν II, 3.
Ἐργολάβοι p. 162. add. *Ruhnken.* ad Tim. p. 212.
Ἔργον *factum* II, 3.

Ἔρχεσθαι. ἐλθὼν IV, 3.
Ἕτερος *alius* III, 3. οἱ ἕτεροι caeteri III, 5. ἕτερον opp. τῷ ἓν II, 8.
Ἔτι *amplius*, *etiam* I, 2. II, 6. p. 130. 132.
Etiam p. 131.
Εὖ *bene*, *recte* I, 1. 3. εὖ οἶδ' ὅτι II, 7.
Εὔβοια II, 1.
Εὐδοκιμεῖν *laudari* I, 3. p. 133.
Εὐήθεια bono et malo ſenſu p. 302. ſ.
Εὔηθες *ſtultum* V, 4. p. 301. add. *Ruhnken.* ad Tim. p. 131. *Fiſcher.* Ind. Palaeph.
Εὔκολος p. 124.
Εὔνους (benevolus) L. 8. III, 5.
Εὐπορίαι II, 5. *proventus*, *copiae.*
Εὑρίσκειν *invenire*, *intelligere* IV, 7.
Εὐτυχία *fortuna* II, 8.
Euphemia p. 265.
Ἐφάμιλλος p. 169.
Ἐφεδρεύειν III, 3. c. not. p. 96. 242. ſſ.
Ἔφεδροι, ἐφεδρεῖαι, p. 244.
Ἐφορμεῖν p. 243.
Ἔχειν. ὀρθῶς *recte ſe habere*, L. 5. οὕτως I, 4. (quod III, 5. ἔχειν τοῦτον τὸν τρόπον.) ἡδέως vid. hoc v. ἐχθρῶς (h. e. ἐχθρὸν εἶναι) IV, 2. Ita ibid. ἀπεχθῶς, ἐχθροτέρως ἔχειν. πόλεμον πρὸς L. 6. καιρὸν v. Καιρός. κακὰ III, 3. δόξαν IV, 3. νοῦν V, 1. *tenere* V, 2. *pertinere* p. 128. ſequ. infin. *poſſe* I, 4. II, 8.
Ἔχθρα *inimicitia* II, 3.
Ἐχθρός. ἐχθροτέρως IV, 2. ubi n.

Η.

Ἡγεῖσθαι *ſtatuere, exiſtimare* I, 1. IV, 6. *cenſere* I, 5. III. 4. IV, 1. vid. p. 129.
Ἡδέως (*benevole*) ἔχειν τινι, *favere* III, 3. p. 239.
Ἤδη *iam*, de tempore V, 4.
Ἦθος oratorum, ἐν ἤθει λέγειν p. 209.
Ἥκιστα πάντων *omnium minime* III, 3.
Ἥκειν *veniſſe* II, 7.
Ἡνίκα *quando* II, 1. 7.
Ἡσυχία *otium, tranquillitas*, quae iis eſt, qui bello non vexantur V, 3.

Θ.

Θἀτερα II, 9.
Θαυμαστὸς *admirabilis, eximius*, praeſtans III, 1.
Θεᾶσθαι de iis, qui ludos ſcenicos *ſpectant* II, 4. p. 93.
Themiſtocles ad Admetum fugere coactus p. 249. ſ.
Θερμοπύλαι L. 3. in regione Locrorum Epicnemidiorum, *Pylae* etiam ſimpl. dictae, quod per eas veluti portas aditus ex Theſſalia in Graeciam patebat.
Θετταλοὶ III, 3. IV, 2. 3. 6. Eorum locus inter Amphictyones p. 284. 286. ſſ. 306. *Theſſalia* Graeciae ſeptentrionalis regio inter mare Aegaeum, Oetam, Epirum et Macedoniam.

Θηβαῖοι III, 3. 4. IV, 2. 3. 5. Pr. incolae urbis Boeotiae primariae, ad Iſmenum fl. ſitae, interdum de omni Boeotorum gente.
Θορυβεῖν *tumultuari*, *ſtrepitum facere*, de concione I, 4. III, 3. (aliter aut cepit aut legit ſchol. Aug. p. 95. ſ.) p. 238.
Θουκυδίδης. *Thucydidis* loca illuſtr. p. 143.
Θρασέως *audacter*, fortiter V, 2.
Θράσος p. 294.

F.

Facilitas p. 124.
Factio p. 252.
Fauces p. 269.
Fetiales p. 229. ſ.
Fides quomodo efficitur? p. 225.
Frumentaria lex p. 215.
Fucus p. 204.

H.

Harmoſtae p. 250. ſ.
Haſtae amentatae ap. Cic. p. 317.
Hermogenes ſaepe illuſtr. p. 121. 134. 147. ſ. 182. ſ. 311. em. p. 309.
Heſiodi dicta Demoſthenes παραφράζει p. 165.
Hieromnemones p. 104. 284. ſ.
Hyperbaton figura oratorum p. 199. ſ.

I.

Ἰατρὸς *medicus*, trop. A. 7.
Ἴδιον *proprium*, peculiare nobis III, 3. ἴδια propria bona III, 4. IV, 2. 7.
Ἱερομνήμονες qui? p. 104. ſ. 285. ſ. add. *Ruhnken.* ad Tim. gl. Plat. p. 148.
Illex, illicere, p. 206. 208.
Immortalitatis ſpes p. 253. ſ.
Immunis p. 189.
Ἵνα μὴ V, 2.
Inducere p. 130. *induci* p. 205.
Interrogatio oratorum, p. 252.
Invidiae vis p. 126. ſ.
Joannes Baptiſta p. 168. ſ.
Joannes Euangeliſta p. 135. 314.
Ἵστημι. ἵστασιν III, 3. ἵστε IV, 3.
Iſocratis Or. ad Demonicum p. 130. ſ. de Pac. ill. p. 159.
Ἰσοδύναμα ἀντιστρόφως λεγόμενα p. 114.
Ἴσος. ἡ ἴση ſcil. μοῖρα III, 4. (Schol. p. 96. ψῆφος), p. 248.
Ἰσοτέλεια p. 194. ſ.
Ἵστημι. ἵστασθαι πρὸς *ſe opponere* L. 8. p. 114.
Ἴσως II, 7. (Not. p. 58.)
Iucundus p. 239.
Iudae Epiſt. locus illuſtr. p. 278. ſſ.

K.

Καθέζεσθαι *ſedere* (eſſe) III, 3. p. 96. 244.

Καθεῖναι p. 223.

Καθελκύειν *deprimere* (trahendo) II, 9. p. 224.

Καθίστημι. καταστῆναι, κατάστασις p. 153.

Καὶ - καὶ *cum - tum* I, 4.

Καὶ *etiam*, vel, III, 2.

Καὶ δὴ καὶ II, 6. καὶ δὴ *continuo* p. 200. ſ.

Καίτοι *atqui* II, 5.

Καιρός. μᾶλλον εἶχε καιρὸν, III, 1. *opportunius rebus noſtris ſuerit pacem non iniri.* p. 231. καιρὸς et χρόνος p. 136. ſ.

Κακία, *malitia*, improbitas, II, 2.

Κακοήθης p. 304.

Κακός. κακὰ *mala*, miſeriae III, 3.

Κακῶς φέρεσθαι *infelicem eſſe* L. 1.

Καλεῖσθαι *nominari* L. 3.

Καλῶς *honeſte* II, 7. κάλλιον *melius* L. 6. κάλλιστα IV, 3.

Κὰρ V, 3. (Not.) p. 298.

Καρδιανοὶ V, 3. p. 101. Cardiae, urbis Cherſoneſi Thrac. incolae.

Κατὰ *contra* L. 6. (cum gen.) *ſecundum* (cum acc.) V, 3. κατὰ ταυτὰ *eodem modo* I, 1. καθ' ἕνα *ad unum* V, 4.

Κατάγειν τὰ πλοῖα naves *deducere*, intercipere V, 3. p. 299. ſ. (pr. naves captas ſ. interceptas ad littus ſuum deducere. cf. *Schweighäuſer* Lex. Polyb. T. VIII. P. II. p. 326.)

Καταλαμβάνειν *occupare* V, 3.

Καταλύω. καταλύειν (finire) πόλεμον L. 2.

Καταναγκάζεσθαι *cogi* L. 5.

Κατασκευάζειν *comparare* III, 1.

Κατασκευὴ oratorum p, 232.

Κατάστασις in oratione p. 293.

Κατεπείγειν p. 263.

Κατηγορεῖν *accuſare* L. 7.

Κατιδεῖν i. q. ſimplex verbum ἰδεῖν II, 3. *contueri, videre.*

Κελεύω V, 1. 2. τὰ κελευόμενα *quae iubentur* V, 1.

Κηριμύντης p. 114.

Κῆρυξ, κηρύκειον, p. 256. ſ.

Κίνδυνος de *periculo* belli L. 6.

Κοινῇ una omnes L. 6.

Κοινὸς *communis* L. 5. A. 3. 5. III, 2. 3. IV, 2. quod ad remp. omnem ſpectat II, 4. ad omnes pertinens IV, 1.

Κοινωνεῖν *participem eſſe* IV, 2.

Κομιδῇ *valde* V, 4.

Κομίζειν *afferre* II, 5. κεκομίσθαι *accepiſſe, recepiſſe* IV, 2. p. 270.

Κορώνεια L. 2. IV, 4. 5. Boeotiae antiqua urbs. *Weſſeling.* ad Diod. S. XII, 6. Intpp. Thucyd. I, 114.

Κρατεῖν *dominari, ſuperiorem eſſe* II, 8. III, 4.

Κράτιστος p. 158.

Κρίνειν II, 8. ἂν κρῖναι *iudicaturos eſſe* I, 5. κρίνεσθαι *certare* p. 168. ſ. De aliis v. ſigniff. p. 276. ſ. 280. ſ.

Κρίσις. κρίσιν λαμβάνειν *exitum* (quo decernitur) *capere* IV, 5. p. 274. ſ. 280.
Κτᾶσθαι. ἐκέκτητο *poſſedit* II, 5.
Κύκλος, κυκλικὸς p. 192.
Κύριος. κύριον γίνεσθαι *ſuperiorem evadere* II, 7. *potiri* IV, 6.
Κωλύειν L. 2. IV, 2. 3. *prohibere*.
Κῶς V., 3.

Λ.

L pro gr. Λ p. 110.
Λακεδαιμόνιοι IV, 2. Non modo incolae urbis Lacedaemonis, ſed et univerſae Laconicae in Peloponneſo. Steph. Byz. v. Λακεδαίμων. *Fiſcher*. Ind. Palaeph.
Λαμβάνειν L. 4. *capere* IV, 1. 5. *occupare* IV, 3. 4.
Laudes propriae v. Περιαυτολογία.
Λέγειν L. 5. I, 4. II, 4. IV, 2. (Not.) 5. V, 1. λέγειν τινὰ κακῶς *maledicere* A. 5.
Λείπειν *deficere*, *deeſſe*, Aug. 1.
Λειτουργεῖν in publicum conferre II, 5. p. 187. ſſ. 194. ſ. (ubi etiam de vocc. λειτουργὸς, λειτουργία.) Add. *Wolf*. Prolegg. ad Dem. Or. Lept. p. LXXXVI. ſſ.
Λήϊτον p. 187.
Λήμη, λῆμα p. 223.
Λῆμμα *lucrum*, merces, quam quis accipit, II, 8. p. 161. ſ. 185. in utramque partem p. 215. 223. add. Ammon. de diff. vocabb. h. v.

Ληρεῖν *nugari* II, 7.
Licentia p. 121. 301.
Lictor p. 188.
Litare p. 272.
Λογίζομαι *cogito*, *reputo*, *perpendo* II, 8. 9. *ratiocinari*, rationem putare V, 2. p. 294. ſ.
Λογισμὸς *cogitatio*, ipſa mens II, 9. p. 222.
Λόγος *oratio* L. 7. 8. A. 4. λόγος ἦν agebatur II, 4. cauſa, quae praetenditur dicendo II, 5.
Locus p. 109.
Λοιπός. οἱ λοιποὶ IV, 2.
Λύσις ἀντιπίπτοντος apud oratores p. 210. 230. 292.
Λυσιτελεῖν *prodeſſe* I, 5. p. 140-144.
Λύω. λύων (*rumpens*) εἰρήνην III, 1. λυθῆναι *prodeſſe* p. 143. ſ.
Lucae Euang. illuſtr. p. 136. 314.
Lucrum p. 162.
Lycophron ill. p. 114. 156. 219.

M.

Macedones, olim contemti, p. 109. ſ.
Μάλιστα IV, 3. 6. μᾶλλον IV, 5.
Malitia p. 211. ſ.
Μαρτυρεῖν *teſtari* II, 6.
Mauſolus, Mauſoleum, p. 298. ſ.
Μεγαλοπολῖται IV, 2.
Μέγας *potens* IV, 6. μεγάλα II, 1. μέγιστα II, 3.

Μεθίστημι. μέταστῆναι *deſiſtere*, *deficere* A. 5.
Μέλει. ἔμελεν *curae fuerunt* IV, 5.
Μέλλειν ſeq. inf. aor. futuri periphraſin facit. A. 3. ὁ μέλλων *futurus* IV, 1.
Μὲν, ubi δὲ non ſequitur II, 1. μὲν δὴ II, 6. μὲν οὖν III, 1.
Μεσσήνιοι IV, 2.
Μετὰ τῶν ἄλλων *praeter* reliqua L. 7. add. II, 2. cum acc. *poſt* I, 2.
Μεταχειρίζεσθαι *tractare* A. 5.
Μετοικίζειν, μετοικεσία p. 108.
Μὴ i. q. οὐ V, 2.
Μηδὲ *ne quidem* L. 7.
Μηδεὶς L. 7. I, 1. III, 3.
Μηκύνω. μηκυνομένου πολέμου cum bellum *duceretur* L. 1.
Μικρός. II, 1. μικρὰ *paullulum* I, 5.
Μνημονεύειν *recordari* I, 5. II, 7.
Μνήμων p. 105.
Μόνον tantum I, 1. II, 6. μόνος cum πρῶτος jung. II, 1. p. 157.
Μονονοὺ propemodum II, 1. μονονουχὶ p. 160.
Moroſus p. 123. ſ.

N.

Ναῦς. ταῖς ναυσὶν redundat L. 3.
Νέμειν, νέμεσθαι p. 215. ſ.
Νεοπτόλεμος *hiſtrio*, II, 3. p. 166. ſ.

Νοθεύειν *ſpurium declarare* A. 4.
Νομίζειν *exiſtimare* II, 7. V, 3.
Νοῦς. νοῦν ἔχειν *ſapere* IV, 1.
Νῦν opp. τότε II, 5. III, 1. νυνὶ IV, 3. V, 3. 4. p. 101. Hoc praeſentis, ut νῦν trium eſt temporum. *Wolf.* ad Dem. Or. Lept. p. 242.

Ξ.

Xenophon illuſtr. p. 131.

O.

Ὁ artic. τῷ *eo, quod, propterea quod* I, 1. IV, 4. 6. οἷς pro τούτοις, ἃ I, 3. II, 8. Ita ὧν I, 5. τούτων, ἅ. ὅ τι ἂν II, 8. *quodcunque* II, 9. ὁτιοῦν V, 2. τὰ παρά τινι *res alicuius* II, 3. τὰ ἐν Δελφοῖς *Delph. templi opes* IV, 6.
Ὁ μὲν - ὁ δὲ I, 3.
Occupatio oratorum p. 271. 292.
Ὅδε. τάδε IV, 6.
Οἰκεία ſcil. γῆ *patria* III, 4. οἰκεῖα *res domeſticae* V, 4.
Οἰκίζεσθαι *incolis frequentari, coli* II, 7.
Οἶμαι. I, 4. (ubi not.) III, 3. V, 2. οἰομένους V, 2. ᾠήθησαν A. 4.
Οἷος. οἷα *qualia, quae* II, 2. οἷον *exempli gratia* IV, 3.
Οἴχεσθαι *(ire, abire)* cum partic. verbi II, 5.

9. p. 95. 196. ſ. (ubi et, quod ſignificat ἀποθνήσκειν) 222.

Ὅμως *tamen* I, 5.

Ὁποῖος. ὁποία ποτε *qualiscunque* III, 1.

Opportunitates habere p. 231.

Ὅπτεσθαι. ὤφθη ποιήσας apparuit, eum feciſſe. A. 4.

Ὅπως ſequ. coniunct. III, 1. 2. IV, 1.

Ὁπωςοῦν ἔχειν *quomodocunque ſe habere* A. 8.

Oratores ab initio difficultatem cauſae iactant p. 118. ſſ. augent eam, ut glorioſius ſit vincere p. 134. dubitanter dicunt ib. acerbe in populum p. 179. ſ.

Ὀργίζεσθαι *iraſci*, indignari A. 3. IV, 2.

Ὀρθὸν *rectum*, *verum* II, 8. p. 218.

Ὀρθῶς *recte* II, 6. 9.

Ὅρκοι iusiurandum, quo foedus ſancitur II, 7.

Ὀρχομενὸς L. 2. IV, 4. 5. p. 271. Antiqua Boeotiae urbs, ab incolis antiquiſſimis Μινύειος dicta.

Ὁρῶ I, 1. 5. III, 2. p. 95.

Ὅσος. ὅσα *quae* II, 8. ὅσοι IV, 2.

Ὅταν *quando*, cum, II, 9.

Ὅτι *quod* (Lat. infin. cum acc.) III, 3. IV, 5. *quia* IV, 7.

Οὐ μὴν ἀλλὰ I, 4.

Οὐδὲ poſt οὐκ III, 3. οὐδέ γε III, 4. IV, 3.

Οὐδεὶς (II, 4. οὐδὲ εἷς). οὐδένες II, 2. οὐδὲν ἄλλο II, 8. οὐδὲν IV, 3. c. not. *quidquam* V, 1.

Οὐδεπώποτε A. 4. nunquam, de praeterito tempore.

Οὐδέτεροι III, 4.

Οὐκέτι II, 4. 9.

Οὔκουν III, 3. οὐκοῦν V, 4. Grammatici ita diſtinguunt, ut οὔκουν ſit οὐδαμῶς, οὐκοῦν concludendi habeat vim, *igitur*, ſ. in interrogatione, *non igitur?* v. *Hoogeveen* doctr. partt. grr. ed. Schütz. p. 650. ſſ. Ammon. de diff. vocab. h. v.

Οὐσία *facultates*, *opes* II, 5. *Fiſcher.* Indd. Aeſch. et Palaeph.

Οὔτε praeced. negatione, *vel* II. 3. 4. 7. cum οὐδὲ mut. II, 7. iungitur cum οὐδὲ II, 8.

Οὗτος. ἐν τούτοις *in his rebus* II, 4.

Οὕτως *ſic*, I, 4. ſequ. ὥστε *adeo* I, 5.

Οὑτωσὶ, V, 4.

Ὀφείλεσθαι de pecunia, quae *debetur* II, 5.

Ὄφλειν, ὀφλισκάνειν, ὄφλημα p. 163. ſ.

Π.

Πάλιν *rurſus* A. 2. II, 3. III, 3. 4.

Πανουργία p. 212.

Πάνυ *omnino* I, 5.

Παρὰ cum gen. *a* L. 4. IV, 2.
 cum dat. *apud* I, 5. τὰ παρ' ὑμῖν res veſtras II, 3.
 cum acc. *praeter* A. 2. *per* I, 2. *contra* A. 7.

Παραδίδωμι, *trado*, *reddo*. παραδώσειν L. 2. παραδοῦναι IV, 5.

Παράδοξον parum exſpectatum aut probatum A. 7. ubi et Plur.

Παραινεῖν *ſuadere* L. 5.

Παραίνεσις *cohortatio* A. 7.

Παρασκευάζω. παρεσκευάσθη *compoſita eſt* L. 7.

Παραχωρεῖν *cedere*, ſeq. genit. V, 3. p. 296. ſ.

Πάρεδρος *adſeſſor* A. 1.

Πάρειμι. παρόντα *praeſentia* I, 1. 4.

Παρέρχομαι. παρελθὼν L. 4. add. 6. de oratore, *prodire* II, 1. 3. p. 158. ſ. 201. ſ. *praeterire* II, 6. *accedere* IV, 3. 4. p 267. ſ.

Πάροδοι *aditus*, *Päſſe* IV, 3. 5. p. 98. 268.

Πᾶς I, 3. πάντες I, 2. πάντα ταῦτα IV, 6.

Πάσχειν τι dicuntur, quibus aliquid accidit II, 2. III, 4.

Paulus Apoſtolus. eius βαρύτης p. 183. ſſ. Enthymemata p. 312. Ep. ad Gal. ill. p. 108. 230. Ep. ad Cor. II. em. p. 116. ill. p. 133. 184. ſ. ep. I. ad Cor. p. 173. 183. 184. 274. ad Rom. p. 252. ſ.

Πείθω. ἐμαυτὸν *mihi perſuadeo* I, 4. τινα *movere, impellere* II, 1. 2. πεισθεὶς χρήμασιν dicitur, qui *pecunia adducitur* ad aliquid L. 8.

Πελοποννήσιοι IV, 2. Incolae Peloponneſi, praeter Lacedaemonios, ut Argivi, Meſſenii.

Πέμπειν *mittere*. πέπομφε L. 4.

Πέρα *ultra* IV, 2.

Περί. cum gen. *propter* L. 6. II, 7. IV, 2.

V, 3. 4. *de* L. 8. A. 2. I, 1. 5. II, 4. cum Acc. *circa* A. 6. IV, 2.

Περιαυτολογία quando quis ſe laudat p. 94. 139. 146. ſ. 149. 211. 214.

Περιβολὴ circumductio oratorum p. 213.

Περικτίονες p. 236.

Περιπλεῖν *circumnavigare*. *περιπλευσάντων τ. ναυσὶν* L. 3. v. Tho. M. p. 687. cum intpp.

Περιστῆσαι p. 266.

Peroratio p. 293.

Petrus Epiſt. 1. ill. p. 124.

(Πλαταιαὶ) II, 7. Urbs Boeotiae. Nomen promiſcue in Sing. et Plur. ponitur. Thuc. II, 6. ſ.

Plato ill. p. 133. ſ.

Πλεονέκτημα *commodum*, *ornamentum*, IV, 6.

Πλούταρχος II, 1. p. 91. 154. ſ. Eretriae in Euboea inſula tum tyrannus, de quo multa ap. Demoſth. et Aeſch.

Ποιεῖν, *ἀνάστατον* (*reddere deſtructam*, h. e. deſtruere) L. 4. *facere* A. 4. I, 2. II, 9. V, 1.

πεποιημένα αὐτοῖς res ab iis geſtae IV, 3.

ποιεῖσθαι εἰρήνην πρὸς L. 4.

cum ſubſt. facit verbi inde ducti periphr. ut *ἄφιξιν ποιεῖσθαι* II, 4. pro *ἀφικνεῖσθαι*.

Πολεμεῖν *bellum gerere* A. 6. III, 3. 4. IV, 2. V, 2. 4.

Πολέμιοι *hoſtes* II, 5.

Πόλεμος. *περὶ Ἀμφιπόλεως* L. 1. *κοινὸς* L. 5. A. 3 III, 1. 2. 3. 4. IV, 1. 2. 5. V, 1.

Πόλις, *civitas*, Athenae L. 8. II, 3. *patria* p. 135. ſ. πόλεις L. 2.
Πολιτεύεσθαι *adminiſtrare civitatis res* II, 8.
Πολύς. I, 1. πολλοῦ δέω V, 1.
πολλοὶ A. 3.
πολλὰ I, 1. cum μεγάλα iunctum II, 1.
πλείων V, 3.
πλεῖστος II, 5.
Πορεύεσθαι *mori* p. 199.
Ποτέ. *tandem* II, 9. III, 1. πρότερόν ποτε *olim aliquando* I, 5.
Πρᾶγμα res, negotium L. 5. A. 5. III, 5.
πράγματα *res*, eventa, I, 1. 2. 4. II, 1. 4. 8. III, 1. p. 152.
Πραγματικὴ στάσις A. 6. not.
Πράττειν IV, 3. 7. V, 1. τὰ πεπραγμένα ἐκείνοις *ab illis facta* IV, 2. πέπρακται actum eſt IV, 3.
Πρέσβεις *legati* L. 4. II, 7.
Πρὶν *priusquam* III, 3.
Πρὸ ante I, 2. pro ὑπὲρ p. 127. ſ.
Προαίρεσις *propoſitum*, ſententia, A. 5.
Προάγειν p. 289. ſ. προάγεσθαι *perducere* III. 2. p. 232. ſ. *perduci*, impelli IV, 7.
Προαισθάνεσθαι *antea ſentire* II, 8.
Producere p. 289.
Productum p. 288.
Προειπεῖν *antea dicere* III, 6. 7.
Προέχειν p. 128. ſ.
Προηγεῖσθαι p. 130.

Προηγμένον p. 288.

Προηγμένως p. 291.

Προΐημι proiicio. προεῖσθαι *praetermiſſa eſſe* I, 1. προειμένα *amiſſa* I, 4. προεῖσθε *deſeruiſtis* II, 7. προείμεθα *amiſimus*, negleximus III, 1. πρόειντ' ἂν *coniecerint*, III, 3. *prodi* p. 238.

Προῖκα *gratis*, nullo dono accepto II, 8. p. 214.

Προΐστασθαι *praetendere*, *vorſchützen* IV, 2. p. 262. ſ.

Προκατασκευὴ p. 139. 151. 225.

Προοίμιον *exordium* A. 7. p. 90.

Προορᾶν *praevidere* II, 8. προορᾶσθαι eodem ſenſu V, 2.

Proprietates verborum p. 209.

Πρὸς cum dat. II, 8.
cum acc. *adverſus* L. 5. A. 3. facit adv. periphraſin II, 4. p. 186. *ad* II, 5. *apud*, V, 2. *cum* III, 2. 3. 4. IV, 1. 2. V, 4. *ratione*, quod attinet ad, IV, 3. in compoſſ. *inſuper*, *ultro*, p. 164.

Προσάγεσθαι p. 206. ſ.

Προσαρτᾶν. προσηρτημένον *adnexum* II, 8. p. 95. 216. ſ.

Προσδοκᾶν *exſpectare* II, 7.

Προσέχειν *attendere ad* (ſequ. dat.) A. 4.

Προσήκει *convenit* I, 4.

Προσίεσθαι p. 151.

Προσκρούειν, *offendere* V, 3. Hinc προσκεκρουκέναι A. 5. *offendiſſe* apud Athenn. p. 111.

Προσόφλειν αἰσχύνην, *dedecus ſibi contrahere* II, 2. p. 163.

Προσποιεῖσθαι *ſibi aliquid tribuere*, ſimulare II, 8. p. 94. 213. v. Kuſter. de V. M. I, 24.

Προσφέρειν *afferre*, addere, II, 9. προσενηνεγμένοι πρὸς qui convenerunt cum - ſe geſſerunt erga - V, 4. p. 304. ſ.

Πρόσχημα *ſpecies*, praetextus, II, 3. p. 171. ſſ.

Πρότασις in rhetoricis, pars exordii A. 8. not. p. 89. ſ. 121. 226. 232.

Πρότερον I, 5.

Proverbia quaedam p. 165.

Προὔργου εἶναι I, 1. operae pretium eſt, attinet, p. 126. ſ.

Πρόφασις *praetextus*, cauſa, quae praetenditur, III, 2. IV, 1.

Προφέρειν p. 128. ſ.

Πρυτανεύειν II, 3. p. 92. 176. ſſ. de pr. et trop. ſignificat.

Πρῶτον *primum* II. 1. III, 1.

Πρῶτος *primus* II, 1. cum μόνος iunctum p. 157.

Pſalmi ill. p. 277.

Πύθια *ludi Pythici* IV, 15. p. 283.

Πυλαγόραι p. 105. 285. 366.

Πύλαι L. 3. 6. p. 105. ſ. 268. frequentius Thermopylae dictae.

Πυλαία IV, 6. not. p. 99. 284.

Putare, *putamina* p. 294. ſ.
Πώποτε *unquam*, de praeteritis II, 2.

Ρ.

Ῥᾷστον *facillime* A. 8.
Ῥᾴων *facilior* (facilius geri poterat) III, 1.
Refert p. 128.
Regreſſio p. 197.
Res p. 152.
Ῥήτωρ *orator* L. 7. *Demoſthenes* A. 4.
Ῥόδος V, 3. Inſula maris Carpathii.
Ῥώννυμι. ἐῤῥῶσθαι λέγω *valere iubeo*, i. e. miſſos facio, IV, 5. p. 272. ſ. Add. *Fiſcher.* Ind. Aeſch. Socr. v. ἐᾷν.

Σ.

Servare (recuperare) p. 138.
Σήκωμα, σήκωσις p. 218.
Σιγᾷν *reticere* II, 7.
Σκεθρὸς p. 219.
Σκέπτεσθαι *deliberare* A. 2.
Σκιὰ ἐν Δελφοῖς *umbra Delphica*, leviſſima illa res, quod Delphico Amphictyonum concilio Philippus intereſt V, 4. Propr. ὄνε σκιὰ dicebatur de re leviſſima, quae in disceptationem venerat p. 102. 305. ſ.
Σκοπεῖν *conſiderare*, deliberare A. 3.
Σκοπὸς *conſilium* A. 4.

Σοφία *ſapientia* II, 8.

Σπεύδειν τι *ſtudere alicui rei*, ſtudio teneri IV, 3.

Στάσις in rhetoricis A. 6. not.

Sumere bellum, arma, p. 156.

Σὺ cum vi quadam poſitum V, 1.

Συγκαταπράττειν *una efficere* IV, 6.

Συγχωρεῖν *concedere* L. 4. 5.

Συκοφαντία *calumniatio* II, 3. συκοφάντης p. 178. ſſ.

Σύλα p. 301. ubi et συλᾶν.

Συμβαίνειν *contingere* I, 3.

Συμβουλεύειν *ſuadere*, conſulere, L. 7. 8. A. 3, 6. I, 4.

Συμμαχία III, 5. p. 247.

Σύμμαχοι *ſocii* III, 1.

Σύμπας II, 8.

Συμφέρει *conducit* A. 6. συμφέρον utile I, 1. II. 9. IV, 2.

Συμφερόντως *utiliter* II, 7.

Συμψηφίζεσθαι *una decernere* A. 1.

Συναγωνίζεσθαι in bello adiuvare A. 3.

Συνέδριον de *concilio* Amphictyonum L. 4. 5. p. 110. de Athen. concilio p. 261.

Συνεπιστρατεύειν *una expeditionem ſuſcipere contra* III, 4. p. 246.

Συνερανίζειν p. 267.

Συνέρχεσθαι. συνεληλυθότες *qui convenerunt* III, 2.

Syneſius ill. p. 159. 192. 194.

Συνθῆκαι *pacta* V, 3.

Συνιστάναι ἑαυτὸν *ſe ſiſtere*, commendare, L. 8. p. 114.

Συνίστασθαι ſeq. Dat. *patrocinari*, commendare L. 5. p. 109.

Συνοικίζειν p. 203.

Σύνταξις *tributum* III, 1. p. 95. 226. ſ. 229. Add. *Duker.* ad Thucyd. p. 63.

Σχέτλιον *miſerum* V, 4. p. 304.

Σώζω. σωθήσεται *recuperabuntur* I, 4. p. 137. non evertere Phocenſes II, 7. *recipere* IV, 2.

Σῶς. *ſalvus*. III, 5. not. de forma hac Tho. Mag. p. 830.

Σωτὴρ p. 137.

Σωτηρία *ſalus* II, 4.

T.

Τάλαντον p. 219. ſ.

Ταράττειν *perturbare*, *commovere* A. 7. 8. ταράττεσθαι πράγματα *perturbari* II. 1. p. 153. ſ.

Ταραχὴ *commotio*, *Erſchütterung* A. 7. ἐμποιεῖν ταραχὴν πολλὴν valde commovere, terrere, ib. 8. ἔχειν ταραχὴν *turbata eſſe*, perturbationem creare I, 1.

Τάσσω. τετάχθαι ἔξω *ſeiungi* V, 3. (ſeorſum collocari a- h. e. non eidem imperio ſubeſſe.)

Τελεῖν i. q. δαπανᾷν p. 141. pendere p. 227.

Τέλος *ſumtus* p. 140. 141. *vectigal* p. 144. 227.

Τέχνη *ars* (hiſtrionum) II, 3.

Τηλικοῦτος *talis*, tantus, L. 6. I, 4.

Τηρεῖν *ſervare*, εἰρήνην L. 6.

Τιθέναι. θεῖναι ludos et certamina dicitur, qui inſtituit, praeeſt, IV, 5. p. 282.

Τιμὴ *honor* IV, 3.

Τίς. III, 4. τι *quid*, cauſa, negotium quoddam III, 4. IV, 2. τί *quid?* IV, 1. τινὲς *nonnulli* A. 4. IV, 2. 5.

Τοίνυν *igitur* II, 3. 8. IV, 5. 7.

Τοιοῦτος *talis*, *hic*, L. 8. II, 8. III, 3. 5. IV, 7.

Τολμᾶν *audere*, L. 7. I, 5. IV, 5.

Τόπος *locus* A. 2.

Τότε *tum* II, 5. III. 1.

Τραγῳδοὶ de ipſis tragoediis, fabulis tragicis II, 4. de vocab. origine p. 181. ſ.

Tradere p. 115.

Τραχύτης oratorum p. 121. ſ. 179.

Τριηραρχία p. 189.

Τρίτον *tertium* II, 6.

Τρόπος. (κατὰ) τρόπον τινὰ *quodammodo* A. 7. ſimil. τοῦτον τὸν τρ. III, 5. πάντα τρ. IV, 2.

Τρυτάνη, *trutina* II, 9. de utroque voc. p. 218. ſſ.

Τυγχάνειν (forte) *eſſe* A. 8. cum genit. *conſequi* II, 3. 5.

Υ.

Ὑγιῶς *rationi convenienter* II, 9.

Ὑμεῖς et ἡμεῖς ſaepe permutantur, ut III, 4.

Ὑπάγειν *in fraudem illicere* p. 204. ſ. ὑπάγεσθαι *perduci*, induci, p. 205. ſſ. ὑπαχθέντες *inducti* II, 7.

Ὑπάρχειν *eſſe* III, 1. 5. τινι dicuntur, quae ditionis eius ſunt II, 7.

Ὑπὲρ cum genit. *pro* A. 4. II, 4. ὑπὲρ πόλεως de civitatis commodis I, 4. p. 128. ὑπὲρ τοῦ ſequ. Infin. *eo conſilio ut* II, 5.

Ὑπέρβατον p. 199. ſ.

Ὑπισχνέομαι *promitto* II, 7. ὑπέσχετο et ὑπέθετο permutata, L. 1.

Ὑπὸ cum gen. *a*, L. 8. I, 5. II, 1.

Ὑπόθεσις propoſitum, argumentum A. 4.

Ὑποκορίζεσθαι p. 228. ſ.

Ὑποκριτὴς *hiſtrio* II, 3. p. 92. 167. 170. ſ. ubi et de v. ὑποκρίνεσθαι.

Ὑπόλοιπος, *reliquus* I, 1.

Ὑπομένειν *ferre*, pati, *zulaſſen* IV, 4. tolerare, *ertragen*, V, 2.

Ὑπόνοια *ſuſpicio* L. 8. p. 114.

Ὑποστροφὴ p. 197.

Ὕστατος *poſtremus* IV, 3.

Φ.

Φαίνομαι. ſequ. Partic. alius verbi, *apparet* (ſequ. Infin.) L. 8. A. 6. II, 7. 8. φαίνεται *apparet* II, 9.

φανερός. manifestus, conspicuus. φανερὰ οὐσία II, 5. (*unbewegliche und beweglishe Güter*) not. p. 39. 195.
φάσκειν *dicere* L. 5. *gloriari* III, 2. p. 233.
φενακισμοὶ II, 7. p. 203.
φέρω *aufero* II, 9.
φέρεσθαι κακῶς ἐν τῷ πολέμῳ L. 1.
φεύγω. φεύγοντες παρ᾽ ἐκείνων *ab illis in exilium miſſi* IV, 2. mox φυγάδες.
φημὶ *aio*, contendo III, 1. φησὶ interpoſitum L. 6. ἔφη de eo, qui praetexit aliquid II, 5. φήσειε *dixerit*, cenſuerit III, 3. φαίημεν ἂν reſpondebimus V, 2.
φθόνος p. 127.
φιλιππίζειν L. 8. p. 113.
φίλιππος, Macedoniae rex, Alexandri M. pater L. 1. II, 3. 7. IV, 2. 3. 6. V, 3. In concilio Amphictyonum eſſe vult p. 89. φιλέλλην p. 167.
φιλοκράτης L. 8. (not.)
φιλονεικεῖν *ambitioſe contendere* I, 4. V, 3.
φίλος *amicus* A. 6.
φοβερὸς, *timendus* IV, 1.
φοβοῦμαι μὴ *metuo ne* IV, 2. V, 1.
φόβος *timor* A. 8.
φόρος quomodo a συντάξει differat p. 227. ſ.
φορτικὸς I, 5. *oneroſus*, *moleſtus* p. 145. ſ.
φρονεῖν τὰ αὐτά τινι, *eadem cum aliquo ſentire*, conſentire IV, 2. p. 252.
φυγάδες exſules IV, 2.
φυλάσσεσθαι *cavere* IV, 1. φυλακτέον vitandum IV, 7.

φύσις. φύσει *natura*, per ſe, I, 2. III, 5.
Φωκὶς L. 3. Graeciae proprie ſic dictae regio. Hinc Φωκέων ἔθνος L. 4. χώρα ib. Φωκεῖς Aug. 1. II, 7. IV, 2. Eorum ſuffragandi inter Amphictyones ius p. 108. ſ. amiſerunt illud p. 286. ſ.
Φωκικὸς πόλεμος L. 2. de hoc Phocico bello p. 103. ſſ.

X.

Χαλεπὸς *difficilis*, arduus, moleſtus I, 2.
Χαρίεις p. 147.
Χαρίζεσθαι *gratificari*, in gratiam alicuius facere III, 3.
χάρις *gratia*. πρὸς χάριν *lubenter* II, 4.
Χεῤῥονησῖται Cherſoneſi Thracicae incolae V, 3. p. 298. Parebant Athenienſibus p. 101.
Χεῤῥόνησος p. 297. ſ.
Χίος Inſula maris Aegaei, V, 3. p. 101.
Χρεία *neceſſitas* A. 8.
Χρεὼν p. 163.
Χρή. ἐχρῆν oportebat A. 12.
Χρήματα *pecunia* L. 8. II, 5.
Χρῆσθαι. περὶ τȣ̃ αὐτȣ̃ πράγματος (ſc. λόγȣ) *uti* oratione A. 5. I, 3. II, 5.
Χρήσιμον *utilitas* A. 5.
Χρόνος II, 2.
Χρῶμα orationis, nova quaeſtio p. 186. ſ.
Χώρα *ager*, regio IV, 3. *locus* p. 109.
Χωρίον, χωρίτης p. 136.

Ψ.

Ψηφίζεσθαι *ſuffragio decernere*, L. 7. A. 1. 3.
Ψῆφοι *ſuffragia*, ius ſuffragium ſerendi L. 4. p. 285. ſ.
Ψιλός. ψιλὴ *mera*, nuda A. 7.

Ω.

Ὧδε *ſic*, hoc modo I, 1.
Ὠρωπὸς urbs Boeotiae II, 7. III, 4. V, 2. p. 94. 100. 203.
Ὡς *ut*, tanquam L. 8. *quemadmodum* II, 3. *qua ratione* V, 1. *utpote* A. 3. III, 1. *quod* A. 6. II, 5. III, 3. IV, 5.
Ὥσπερ *tanquam* II, 9. *ut* IV, 2.
Ὥστε ſubint. ante Inf. συγχωρεῖν L. 4. *ita ut* A. 6. I, 5. III, 5.

V.

Varro emend. p. 161. ſaepius laud. ut p. 230.
Virgilius ill. p. 151. 201. 230. 276.

Z.

Zamolxis p. 253. ſ.

Corrigenda.

Pag. 35. linea 11. Ἀθηνάιος lege Ἀ[illegible]

— 41. — 9. ἑαυτῷ l. ἑαυτῷ

— 60. — 2. extr. l. ὧ

— 66. — 1. extr. l. ὃ

— 73. — 1. l. τὰ —

— 90. — 3. l. εἶναι

— 113. — 4. *ſuſpicatur.* l. [illegible] (Ita Doün. ipſe correxit.)

— 164. — 2. καταγινώσκειν et l. 3. [illegible] γέλωτα

— — — 15. [illegible] לַמֶּלֶךְ

— — — 22. καὶ l. καὶ —

— 180 — ult. l. Veſtae

— 181 — 1. Poſt *veneris* punctum ponatur, poſt *Andromache* interpunctio tollatur, tum ſcrib. *ſic*.

Pag. 197. linea 95. leg. הולך ואנכי
ערירי

— — — 21. דור הולך ודור בא

— 221. 7. ὑ l. ὁ

— 222. — 23. ἀνάλογον l. ἀναλόγου

— 265. — 18. l. לדוד

— 277. — 15. l. לך

— 279. — 20. יתוכח te הוכיח

— 281. — 26. l. *Mantinenſem*

— 300. — 32. *marte* l. mark

— 301. — 14. l. *de.*

Addenda:

In Ind. ad vot. Ἀμφικτυονία. Disputavit de ea nuper doctiſſime *Santacrucius (Sainte-Croix)* in libro: Des anciens Gouvernemens fédératifs et de la législation de Crète. Paris. An VII. 8. p. 21. ſſ. ubi et de *Pylagoris* p. 36. ſ. 86.

Ἀσχολεῖν occupari A. 6.

Θάρσος, θράσος p. 294.

Θεσπίαι urbs Boeotiae II, 7.

Juſtini Hiſtor. Phil. locus corr. p. 106.

Καὶ p. 308.

LIPSIAE

Typis Joannis Guilelmi Crameri. CIƆIƆCCXCIX.

1,25

LGr
D387dpB

346630

Demosthenes. De pace

Oratio de pace Graece; ed. by Beck.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED